

Tôi Không Hợp Yêu Đường

Contents

Tôi Không Hợp Yêu Đường	2
1. Chương 1: Khởi Đầu Mới	2
2. Chương 2: Gây Thù Chuốc Oán	6
3. Chương 3: Xúc Phạm Lẫn Nhau	10
4. Chương 4: Thêm Phiền Phức	13
5. Chương 5: Người Đàn Ông Thăng Thấn Cường Trục	16
6. Chương 6: Cơm Chiên Trứng Ngon Tuyệt	20
7. Chương 7: Cực Kỳ Xấu Hổ	24
8. Chương 8: Chia Tay Hòa Bình	28
9. Chương 9: Cô Đơn Sống Quãng Đời Còn Lại	31
10. Chương 10: Hóa Thù Thành Bạn	35
11. Chương 11: Bà Mối Giật Dây	38
12. Chương 12: Cuộc Sống Gian Nan Của Mèo	42
13. Chương 13: Bí Mật Kinh Hoàng Của Hôm Nay	46
14. Chương 14: Thợ Săn Huy Chương Vàng	49
15. Chương 15: Ha Ha Ha Ha	52
16. Chương 16: Họa Vô Đơn Chí	55
17. Chương 17: Mây Đen Đã Qua, Trời Lại Sáng	59
18. Chương 18	62
19. Chương 19	65
20. Chương 20	66
21. Chương 21	73
22. Chương 22: Chuyện Hài Trên Internet	77
23. Chương 23	81
24. Chương 24	85
25. Chương 25	89
26. Chương 26	93
27. Chương 27	97
28. Chương 28	101
29. Chương 29	104
30. Chương 30	108
31. Chương 31	112
32. Chương 32	116
33. Chương 33	120
34. Chương 34	124
35. Chương 35	133
36. Chương 36	139
37. Chương 37	145
38. Chương 38	151
39. Chương 39	158
40. Chương 40	165
41. Chương 41	172

42. Chương 42	178
43. Chương 43	183
44. Chương 44	189
45. Chương 45	195
46. Chương 46	202
47. Chương 47	207
48. Chương 48	214
49. Chương 49	218
50. Chương 50	224
51. Chương 51	230
52. Chương 52	236
53. Chương 53	241
54. Chương 54	247
55. Chương 55	253
56. Chương 56	259
57. Chương 57	265
58. Chương 58	271
59. Chương 59	276
60. Chương 60	282
61. Chương 61: Ngoại Truyện 1	289
62. Chương 62: Ngoại Truyện 2	295
63. Chương 63: Ngoại Truyện 3	301
64. Chương 64: Ngoại Truyện 4	307
65. Chương 65: Ngoại Truyện 5	313
66. Chương 66: Ngoại Truyện 6	319

Tôi Không Hợp Yêu Đường

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, đô thị, Hài hước
Editor+Beta: Vinote. vn
Vào một ngày đẹp trời nào đó, trên diễ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-khong-hop-yeu-duong>

1. Chương 1: Khởi Đầu Mới

“Thời tiết buổi sáng thứ bảy trời trong xanh nắng đẹp.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, cả thành phố đều đã tỉnh giấc, trên đường lớn rộng rãi, xe cộ đi lại đông đúc tấp nập, đoàn người ồn ào hối hả.

trên tầng của một ngôi nhà sang trọng cao cấp, một người đàn ông có thân hình cao to đang đứng trước gương, cẩn thận tỉ mỉ thắt cà vạt. Đến khi tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên trên bàn thì anh ta cũng đã cài xong nút áo rồi đi đến nghe điện thoại: “Chúc dì út buổi sáng tốt lành.”

“Chi Châu à, đừng quên hôm nay có buổi gặp mặt với Phương tiểu thư nhé.” Ở đầu bên kia điện thoại, dì út liền không hề khách sáo mà nói thẳng vào vấn đề.

Giang Chi Châu ngạc nhiên: “không phải hẹn vào lúc 10h ư, sao lại đi sớm như vậy?”

“Đúng rồi, đi sớm chút để tránh kẹt xe trên đường.”

Dì út lại nói tiếp: “Đàn ông nên đến sớm chút để tạo ấn tượng tốt.” nói xong, dì út liền chuyển ngay sang chuyện khác, “Nhớ là đừng có vừa thấy mặt đã hỏi người ta đã từng có bạn trai chưa, có đi đến một bước kia không nhé, con gái khi bị hỏi như thế đều rất không vui đó.”

“Giang Chi Châu nói: “Cháu biết như vậy không lẽ độ, nhưng cháu nghĩ nên nói rõ vấn đề của mình, trước đó không hỏi rõ ràng thì sẽ càng bất công với đối phương hơn.”

“trên đời này làm gì có chuyện gì là tuyệt đối đâu, nếu cháu ở bên cô gái kia mà vẫn cảm thấy rất thích hợp, cháu rất thích đối phương thì cuối cùng cũng sẽ không ngại những vấn đề này nữa chứ đúng không?”

“Trước kia cháu cũng ôm tâm lý may mắn như vậy rồi, cuối cùng thì sự thật chứng minh, cháu hoàn toàn thất bại.”

“...Được rồi, cháu cứ giữ cái đạo lý của mình đi, nói đi nói lại, thời đại này rồi, học sinh cấp 3 cũng đều đã có bạn trai, huống chi là cô gái 25 26 tuổi?”

Giang Chi Châu nghe mấy lời đó bèn không nhịn được mà thở dài: “Dì à. Những điều dì nói cháu đều hiểu rõ, nhưng cháu cũng không có cách nào khác nữa, dì cũng biết đấy, cháu cũng đã đến bác sĩ tâm lý để được tư vấn rồi cơ mà.”

Dì út nghe anh nói như vậy lại vội vàng an ủi: “không sao không sao, dì đã dò hỏi trước về Phương tiểu thư này rồi, chưa hề yêu đương gì đâu, hơn nữa còn rất xinh đẹp, hào phóng, chắc chắn sẽ thích hợp với cháu.”

“Cháu biết rồi.”

“Vậy dì út không quấy rầy cháu nữa, hôm nay nhớ biểu hiện thật tốt nhé.”

Sau khi Giang Chi Châu cúp điện thoại, anh lại mặc áo khoác, đứng trước gương ngắm nghía lần cuối rồi mới đi ra ngoài.

Thang máy đi xuống từ trên lầu dừng lại ở tầng của anh là tầng mười tám, bên trong chỉ có một cô gái đang đứng, tóc xoăn màu nâu, hơi dài, mặc một chiếc áo khoác ngoài màu nâu nhạt. Giang Chi Châu chỉ liếc cô ấy một cái rồi liền quay sang ấn tầng - 1, sau đó đứng ở một góc khác trong thang máy.

Sau khi cửa thang máy đóng lại liền tiếp tục đi xuống. Hạ Duy nhìn thoáng qua người đàn ông đứng ở góc kia, thử lực lợi trong trí nhớ một chút.

cô thường xuyên gặp người này trong chung cư, ở dưới cô một tầng, nhưng từ trước tới giờ hai người cũng không nói chuyện với nhau nhiều, cô cũng không biết anh ta tên gì, chỉ nghe người khác chào là “Giang tiên sinh”.

“Đáng lẽ ra thì hai người chưa hề va chạm gì với nhau, nhưng không biết có lúc nào cô đã đắc tội gì với vị “Giang tiên sinh” này không, mà cô có cảm giác như anh ta không thích mình cho lắm.

Như bây giờ, cô đứng ở một phía của thang máy, anh ta liền đứng ở phía còn lại, cứ như trên người cô có bệnh truyền nhiễm gì đó vậy.

Ha ha.

Hạ Duy đưa một ngón tay lên vén tóc ra sau tai, anh ta không thèm chào mình ư? cô còn không thèm chào anh ta ấy chứ.

Lúc cô vén tóc, Giang Chi Châu lơ đãng thoáng nhìn thấy móng tay được cô sơn màu hồng nhạt, trên mặt còn không biết dán cái gì, liền hơi tránh xa ra một chút.

Sau khi thang máy dừng lại ở tầng một, Hạ Duy dứt khoát nâng giày cao gót bước từng bước đi ra ngoài chứ không thèm quay đầu nhìn lại. Sau khi ngăn cách với vị “Giang tiên sinh” kia bằng cánh cửa đóng lại sau lưng, cô chợt cảm thấy hình như không khí cũng thoáng đãng trong lành hơn không ít.”

“Hôm nay thời tiết rất tốt, vườn hoa và hồ nước trong tiểu khu gọn sóng nhỏ lăn tăn. trên đường đi, hoa cỏ cũng nở rộ, rực rỡ hơn trước.

Sau khi rẽ trái ra khỏi tiểu khu được một đoạn thì có một trạm chờ tàu điện, chuyến tàu này dừng cố định ở nơi Hạ Duy mở cửa hàng làm móng, chỉ tốn mười phút là đến nơi.

Cửa hàng làm móng này do Hạ Duy mở hơn một năm trước, tuy diện tích không lớn nhưng vị trí lại khá tốt, ngay gần quảng trường Tinh Quang, người đi qua lại rất nhiều. Trong cửa hàng có hai thợ làm móng, gần đây mới nhận thêm hai học viên nữa.

Hôm nay là cuối tuần, khách đông hơn hẳn bình thường. Chưa đến được bao lâu thì Hạ Duy đã liên rất bận rộn. Chuông ở cửa hàng phát ra tiếng reng reng, Hạ Duy ngẩng đầu nhìn thoáng qua, dạo này có một cô bé thường đến làm móng, ngày nào cũng có một anh chàng đẹp trai đi theo như ngày nào, nghe nói là anh trai của cô bé đó.

Lần đầu trông thấy anh chàng kia, tim Hạ Duy liền đập bình bịch: “anh đến làm móng cùng với em gái anh à?”

anh chàng này hình như còn lo lắng khoa trương hơn cả cô, chỉ cẩn thận nói một từ: “Vâng.”

Trong tiệm lúc này đang rất bận, Hạ Duy quay ra cười với hai người họ rồi nói: “Hai người ngồi chờ một lát, tôi sẽ chuẩn bị xong ngay bây giờ.”

“Được ạ.” cô bé ngồi xuống ghế salon, sau đó còn cố ý trêu chọc anh trai của mình, “anh xem, mỗi lần anh đều đi cùng với em như thế này, hay là lần này tiện thể bảo cô chủ tiệm làm cho anh một bộ nhé?”

“...” Lòng mày của chàng trai liền giật một cái, đứng bên cạnh em gái nói, “Đừng giỡn.”

“Em giỡn á?? Hình như em cảm thấy mỗi lần anh đến đây còn có mục đích khác ấy nhỉ?”

“...”

Hạ Duy không hề nhìn bọn họ, nhưng lúc nghe được câu này thì tim vẫn đập lổm một nhịp.

Sau khi hoàn thành bộ móng cho khách, cô liền đi rửa sạch tay, sau đó gọi cô bé vào ngồi đối diện mình: “Lần này muốn làm mẫu gì nào?”

“Hmmm...” cô bé kia suy nghĩ một lúc, cuối cùng đưa tay cho cô, nói, “Làm như của chị đi ạ, nhìn đẹp quá.”

“Được.”

không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng Hạ Duy cảm thấy hình như chàng trai kia đang nhìn cô chằm chằm – tuy cúi đầu nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt của anh ta. Tim lại lặng yên đập nhanh hơn, cô bé đối diện bỗng cười hì hì hai tiếng: “anh, anh có thể rụt rè một chút được không, đừng nhìn chằm chằm vào người ta như thế. Nếu móng tay của em bị hỏng, em sẽ tính sổ với anh đấy.”

Chàng trai vội vàng thu ánh mắt lại, xấu hổ ho khan một tiếng. anh ta cầm lấy một cuốn tạp trí thời trang trên ghế salon, mắt dán vào.

Kỹ năng làm móng của Hạ Duy rất thuần thực, nên cho dù cô bé kia chọn một mẫu hoa khá phức tạp thì cô cũng chỉ làm hết hơn ba mươi phút đồng hồ: “Em nhìn xem có được không?”

“Đẹp quá!” Nữ sinh vui vẻ giơ tay cho anh trai xem, “Đẹp không anh?”

Chàng trai cười yếu ớt nói: “Có khi đêm nay em lại nhìn chằm chằm cả đêm rồi.”

“Hứ.”

Lúc tính tiền, chàng trai lại đứng đối diện Hạ Duy, cô cố gắng không để ý tới anh ta, đưa máy nhập mật khẩu đến trước mặt nữ sinh: “Nhập mật khẩu thanh toán đi em.”

“Vâng ạ.” Nữ sinh liền nhanh chóng ấn mật khẩu sáu số, cô bé cất di động vào trong túi, nhìn anh trai mình còn đang đứng bất động ở bên cạnh, “không đi hả anh?”

Chàng trai mím môi đến mức cằm cũng căng cứng. anh ta nhìn Hạ Duy, dùng thái độ thấy chết không sờn hỏi cô: “không biết trưa này có thể mời em ăn một bữa cơm được không?”

Trong quán café của bách hóa Tinh Quang, một cô gái dáng người cao gầy cười dịu dàng: “Chào Giang tiên sinh, tôi là Phương Uyên.”

Phương Uyên cảm thấy tương đối hài lòng với đối tượng xem mắt lần này, vị Giang tiên sinh này còn đẹp trai hơn trong ảnh nữa.

Giang Chi Châu cũng nâng mắt đánh giá, cô ta mặc một chiếc váy liền áo màu hồng nhạt, màu sắc này đột nhiên làm anh nhớ đến màu sắc móng tay của cô gái trong thang máy. anh đứng lên lịch sự nói với Phương Uyên: “Chào Phương tiểu thư, tôi là Giang Chi Châu.”

Phương Uyên ngồi xuống đối diện anh, cử chỉ giơ tay nhắc chân đều để lộ khí chất của tiểu thư khuê các: “Xin lỗi vì để cho Giang tiên sinh đợi lâu.”

“không đâu, là do tôi đến sớm.” Giang Chi Châu ngồi xuống lần nữa, tuy buổi sáng đi út mới nhắc nhở anh rằng đừng vừa thấy mặt đối phương đã hỏi tình sử của họ, nhưng anh hiểu rõ bản thân mình, vấn đề thế này vẫn nên lên tiếng hỏi ngay từ đầu thì tốt hơn, “Phương tiểu thư, tôi hỏi câu này có hơi mạo muội, tôi nghe đi út của tôi nói rằng trước đây cô chưa từng có bạn trai đúng không?”

Trước khi đến, Phương Uyên cũng đã nghe người giới thiệu nói qua về bệnh thích sạch sẽ của Giang tiên sinh, lúc này nghe anh hỏi, cô ta cũng không ngạc nhiên lắm. cô ta cười cười cười, thoải mái hào phóng trả lời: “không có.”

Giang Chi Châu không tiếp tục hỏi nữa, ngược lại Phương Uyên lại có vẻ tò mò: “không biết trước đây Giang tiên sinh đã có bạn gái chưa?”

“Chưa có.” Giang Chi Châu trả lời, giọng nói mang theo một chút chế giễu, “Bởi vì bản thân tôi có chút vấn đề nên chưa quen ai thành công cả.”

Những lời này khiến cho Phương Uyên buồn cười: “Hồi đi học cũng không có sao?”

“Trước kia ngoài đi học, tôi còn theo ba tôi học nấu ăn nên không có thời gian rảnh rỗi.”

Phương Uyên gật đầu tỏ vẻ đa hiểu, lại cười với anh: “nói thật, Giang tiên sinh đã làm thay đổi ấn tượng của tôi về đầu bếp món Trung, tôi vẫn có suy nghĩ đầu bếp món Trung đều có dáng vẻ đầu mỡ bóng nhoáng đầy mặt, nhìn anh còn giống một chủ nhà hàng cơm Tây hơn ấy.”

Giang Chi Châu nói: “Các món ăn Trung cũng có thể nấu vô cùng tinh tế, thậm chí còn tinh tế hơn các món Tây.”

Phương Uyên nói: “Đúng là vậy, các món ăn trên thế giới đều được coi như tác phẩm nghệ thuật.”

Lúc bọn họ bắt đầu trò chuyện, Hạ Duy cũng đưa hai anh em kia đến nơi này. cô lấy điện thoại di động trong túi ra cực kỳ nhanh, mở nhóm bạn thân.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: trước kia có nói qua với mọi người về anh chàng đẹp trai kia, trưa nay đã mời tớ ăn cơm rồi!!

Tiểu Diễm Diễm vô địch: anh chàng đi làm móng cùng em gái sao?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [gật đầu][gật đầu]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: xem đi! Tớ đã sớm nói rằng hán ta có tâm tư đen tối mà! Cậu đã đồng ý rồi à?!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: đã đồng ý rồi! (giọng nói run rẩy)

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: có tiến bộ! [ngoáy mũi]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [gật đầu][gật đầu]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: xem đi! Tớ đã sớm nói rằng hần ta có tâm tư đen tối mà! Cậu đã đồng ý rồi à?!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: đã đồng ý rồi! (giọng nói run rẩy)

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: có tiến bộ! [ngoáy mũi]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: mọi người không biết đâu, tớ vừa nhìn thấy anh ta thì tim đã đập nhanh hơn rồi! Cuối cùng tớ cũng đã tìm lại được cảm giác yêu đương!

Tiểu Diễm Diễm vô địch: [cố gắng lên]

không gây mười cân không đổi tên: cậu đừng có nửa đường lại phát bệnh là quá may rồi [mắt trắng]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [tủi thân][tủi thân] cảm giác lần này có thể thành công mà!

không gây mười cân không đổi tên: ... mỗi lần như thế này, cậu đều có cảm giác như vậy, nhưng cuối cùng đã người ta cũng chính là đại tỷ cậu đó [mắt trắng] thế nhưng tại sao một cô gái như cậu mà ông trời lại cứ phái trai đẹp đến bên cạnh vậy, trời xanh thật bất công quáaaa!”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: trời xanh bất công +1

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tớ hiểu các cậu ghen tị với tớ mà. [mắt trắng]

không gây mười cân không đổi tên: ghen tị với cậu vì cậu vẫn còn là xử nữ à?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [hẹn gặp lại]

Tiểu Diễm Diễm vô địch: có biết anh chàng đẹp trai kia tên là gì không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: vừa mới biết, tên là Diệp Khải [thẹn thùng]

2. Chương 2: Gây Thù Chuốc Oán

“Diệp Khải hẹn cô ăn cơm trưa ở một nhà hàng thịt nướng trong khu thương mại Tinh Quang.

Bình thường công việc của Hạ Duy trong cửa hàng làm móng vẫn rất bận, giữa trưa cô đều gọi giao hàng mang thức ăn đến cửa hàng ăn luôn, có lúc chăm chỉ thì sẽ mang cơm mình nấu đi, buổi trưa hôm nay là lần đầu tiên cô đi ra ngoài ăn cơm.

Khu thương mại Tinh Quang ở khá gần đây, lúc Hạ Duy đến, Diệp Khải đã ở bên trong đợi được một lúc rồi. anh ngồi ở vị trí gần cửa ra vào, nhìn thấy Hạ Duy đến liền vội vàng đứng dậy vẫy tay với cô: “Hạ, Hạ tiểu thư, bên này.”

Trong lòng Hạ Duy khẽ run một cái, cô cố gắng bình tĩnh lại rồi cười cười đi về phía Diệp Khải.

“thật ngại quá, đột nhiên lại mời cô đi ăn cơm.” Diệp Khải tỏ ra rất nghiêm túc, nhưng vành tai lại hồng hồng, “Có phải đường đột quá không?”

Hạ Duy cười cười nói: “không sao, tôi chỉ cảm thấy hơi bất ngờ một chút thôi.”

Diệp Khải mỉm cười, một lúc sau mới nói tiếp: “Tôi không có ý gì khác, chỉ là, chỉ là muốn làm bạn với cô. Bữa cơm hôm nay tôi mời, cảm ơn cô đã đồng ý.”

Nhìn bề ngoài Hạ Duy khá bình tĩnh nhưng lòng bàn tay đã đổ một lớp mồ hôi mỏng, cô nghe tiếng tim mình đập, bèn lấy hết dũng khí nói với Diệp Khải: “Vậy lần sau để tôi mời nhé.”

Diệp Khải sửng sốt chớp mắt một cái, sau đó cuối cùng nét mặt cũng thả lỏng hơn, cười nhẹ nói: “Được. cô muốn ăn gì? Tôi đi lấy cho cô nhé.”

Lúc Diệp Khải đi lấy món ăn, Hạ Duy lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn vào nhóm: “Trời đất ơi, anh ấy đáng yêu quá! Lúc nói chuyện tai còn ửng hồng nữa chứ!”

không gầy mười cân không đổi tên: tại sao cậu lại có thể gặp được một chàng trai ngây thơ như thế hả [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: tại sao cậu lại có thể gặp được một chàng trai ngây thơ như thế hả [mỉm cười]

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: tại sao cậu lại có thể gặp được một chàng trai ngây thơ như thế hả [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: có thể bởi vì tớ rất xinh đẹp [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: loại con gái chuyên đi đùa bốn con trai như cậu chắc chắn sẽ phải xuống Địa ngục [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tớ đâu có đùa bốn? Mỗi lần tớ đều rất chân thành mà!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: quay đầu lại nhìn đám bạn trai đã bị cậu vứt bỏ đi, cậu không thấy cần rút lương tâm sao?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ... Tiên nữ như chúng ta không cần lương tâm.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: À

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: siêu gầy, cậu đã gầy đi được mười cân chưa?

không gầy mười cân không đổi tên: tạm thời đừng nói về chuyện này.

không gầy mười cân không thay đổi tên: còn kém mười một cân

“Phi.” Hạ Duy không nhìn được cười một tiếng, ngẩng đầu đã nhìn thấy Diệp Khải mang món ăn trở về rồi. cô vội vàng cất di động, đỡ chén đĩa trên tay anh: “Để tôi cầm giúp anh.”

Bởi vì đây là lần đầu tiên ăn cơm với Diệp Khải nên Hạ Duy cũng không dám tùy tiện để lộ sức ăn của mình, vì thế cô ăn uống rất nhã nhặn. Tuy không được ăn no nhưng được nói chuyện phiếm với Diệp Khải thì vẫn rất vui vẻ.

“Có phải tất cả lập trình viên đều dễ xấu hổ như anh không?” Nhìn tai Diệp Khải lại bắt đầu ửng hồng, Hạ Duy không nhịn được liền trêu đùa một câu. Bị cô hỏi như vậy, mặt Diệp Khải cũng bắt đầu đỏ lên: “Những người khác thì tôi không biết, nhưng đồng nghiệp của tôi cũng đều vô cùng... Đúng đấy.”

Hạ Duy vui đầu cười vui vẻ.

Sau khi ăn cơm xong, Diệp Khải đưa cô đến cửa hàng làm móng, đến tận lúc trở lại trong cửa hàng, trái tim đập bình bịch suốt trên đường đi của Hạ Duy mới bình thường trở lại.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tớ ăn cơm xong rồi! anh ý vừa đưa tớ về đây, dọc đường đi tớ thấy sắp không thở nổi rồi! Run quá!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ha ha.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: thôi tớ làm việc tiếp đây, cậu cũng tiếp tục chuyển gạch đi.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ... Được.

Rất hiếm thấy là Giang Chi Châu và Phương Uyển cũng tiến triển khá thuận lợi, buổi chiều sau khi anh về đến nhà, đầu tiên là đi út gọi điện thoại tới, hỏi thăm anh thật kỹ: “Chi Châu à, gặp mặt rồi, cảm thấy Phương tiểu thư như thế nào?”

Giang Chi Châu nói: “Cũng không tệ lắm, có điều hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt, hai phương đều chưa hiểu rõ nhau lắm, có thích hợp hay không thì còn phải tiếp xúc lâu dài mới biết được.”

“Như thế là tốt rồi, sau này hẹn gặp mặt nhiều, quen thuộc hơn thì sẽ tốt hơn thôi.”

“Vâng, chúng cháu hẹn tối thứ tư ăn cơm cùng nhau.”

“Ừ... Ăn cơm xong còn có thể đi xem phim hoặc làm gì đấy, hai đứa đã trao đổi số điện thoại chưa?”

“Rồi ạ.”

Cuối cùng dì út cũng yên tâm: “Vây là được rồi, bình thường có thể nói chuyện nhiều với cô bé đó để hiểu nhau nhiều hơn, hi vọng lần này sẽ thuận lợi.”

“Vâng.”

Giang Chi Châu để điện thoại xuống, cởi bỏ cà- vạt thắt ở cổ áo, cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi. anh lấy một bộ đồ ngủ ra từ tủ quần áo, quyết định tắm rửa trước đã, nhưng sau khi đi vào phòng tắm thì anh lại phát hiện trần nhà có chút nước rỉ ra, trên sàn nhà đã có vài vũng nước.

anh nhìn chằm chằm vào trần nhà một lúc rồi bỏ áo ngủ đi ra ngoài cho gọi điện thoại quản lý chung cư: “Xin chào, tôi là Giang Chi Châu, chủ của phòng 1808, phòng tắm của phòng ở phía trên phòng tôi bị rỉ nước, làm phiền cô giúp tôi liên hệ với họ mau chóng sửa chữa.”

“Là phòng 1808 đúng không ạ? Tôi đã ghi lại giúp anh rồi ạ, tôi sẽ nhanh chóng liên hệ với chủ phòng đó.”

“Vâng, cảm ơn.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Chi Châu suy nghĩ một chút rồi cầm áo ngủ đi vào phòng bên cạnh phòng tắm để tắm rửa.

Khi Hạ Duy về nhà thì trời đã tối rồi, bình thường cửa hàng làm móng của cô đóng cửa lúc chín giờ tối, vào lúc lễ tết mới có thể đóng cửa sớm. cô thay giày cao gót và áo khoác ra, lúc ôm áo ngủ vào phòng tắm thì chợt nhớ tới buổi chiều quản lý chung cư gọi điện thoại cho cô, nói phòng tắm của cô

bị rỉ nước.

“... Rỉ nước à?” cô nhìn một vòng xung quanh phòng tắm, không nhìn thấy chỗ nào bị rỉ nước, nhưng tầng dưới lại gọi điện đến quản lý chung cư khiếu nại như thế nên chắc cô phải gọi người đến tìm thôi. Tắm rửa xong đi ra, cô ôm máy tính ngồi trên giường, tính toán thời gian. Giờ này có lẽ siêu gầy còn chưa ngủ, việc liên quan đến phòng ở hay là hỏi cậu ấy để xem sao.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: siêu gầy, hôm nay phòng ở tầng dưới nói là phòng tắm của chúng ta bị rỉ nước, chắc phải gọi người đến sửa, quản lý chung cư nói đây không phải vấn đề họ quản lý.

không gầy mười cân không đổi tên: cmn phòng ở như phá, mới ở được ít lâu mà đã bị rỉ nước. Cậu tìm trực tiếp nhà đầu tư, phòng này là trọn gói sửa chữa, không có gì thay đổi, trên hợp đồng ghi bảo hành sửa chữa trong năm năm nên cậu gọi bọn họ đến sửa đi.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: có khi nào bọn họ lại đổ cho bên chung cư không...

không gầy mười cân không đổi tên: bọn họ dám mặc kệ thì chúng ta sẽ kiện bọn họ! Cậu chờ một chút, tớ cho cậu cách liên lạc nhà đầu tư.

Hạ Duy ngáp, gửi một chữ “Được”.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Giang Chi Châu rời giường liền đi vào phòng tắm rửa mặt theo thói quen, trông thấy trần nhà vẫn còn rỉ nước, anh khẽ chau mày, lại quay người đi sang phòng bên cạnh phòng tắm. Có lẽ hôm nay người trên lầu sẽ gọi người đến sửa.

Đúng là sáng sớm Hạ Duy đã liên hệ nhà đầu tư rồi, nhưng nhà đầu tư nói cô không phải chủ phòng, muốn chủ phòng tự liên hệ với bọn họ. Hạ Duy cười hai tiếng, cuối cùng vẫn gửi tin nhắn cho siêu gầy: “Siêu gầy ơi, tớ vừa liên hệ nhà đầu tư rồi, bọn họ nói muốn chủ phòng tự liên hệ với bọn họ.”

không gầy mười cân không đổi tên: ... Qua nhiều trung gian quá, hôm nay tớ có nhiều tiết, chút nữa gọi cho bọn họ nhé.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [OK]

Hạ Duy và Siêu gầy bảo nhau trước tiên bỏ chuyện này qua một bên đã, không ngờ buổi tối trở về lại nhận được điện thoại của quản lý chung cư, nói phòng tầng dưới của cô lại đến trách cứ bọn họ về chuyện kia, giục cô nhanh chóng sửa chữa.

“cô nói với anh ta giúp tôi là tôi đã liên hệ với nhà đầu tư rồi, bọn họ sẽ cử người đến sửa chữa.”

Hạ Duy nói liền một hơi, bất đắc dĩ lại báo tin cho Siêu gầy: “Cậu liên hệ với nhà đầu tư chưa? Người ở tầng dưới lại giục rồi [mắt trắng].”

không gầy mười cân không đổi tên: ... Hôm nay tớ bận quá, quên mất chuyện này luôn [cười] sáng mai tớ sẽ gọi điện thoại cho bọn họ!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: cậu mau đặt đồng hồ báo thức đi, người ở tầng dưới giục như đòi mạng rồi.

không gầy mười cân không đổi tên: được [cười]

Đặt đồng hồ báo thức nhắc nhở quả nhiên là có tác dụng, ngày hôm sau Hạ Duy đã được Siêu gầy báo tin: “đã liên hệ nhà đầu tư rồi, bọn họ nói sẽ mau chóng xử lý, đến lúc đó tớ sẽ báo cậu sớm, để cậu chờ trước ở nhà.”

“Được rồi.” Cuối cùng Hạ Duy cũng cảm thấy yên tâm.

Nhưng mà Giang tiên sinh chủ phòng 1808 lại chưa hài lòng, phòng tắm của anh rỉ nước ba ngày liên tục, anh không thể chịu được nữa. Lúc anh gọi điện thoại cho quản lý chung cư một lần nữa, cô bé ở quầy tiếp tân cũng rất ưu sầu:

“Giang tiên sinh, chúng tôi đã chuyển lời giúp ngài, Hạ tiểu thư phòng 1908 nói nhà đầu tư sẽ nhanh chóng tới đây sửa chữa.”

Giang Chi Châu nhú lông mày: “Nhanh chóng là lúc nào?”

“Việc này chúng tôi cũng không thể cho ngài câu trả lời chính xác, nhà đầu tư bên kia cũng phải làm theo trình tự, có lẽ một hai ngày nữa.”

Giang Chi Châu nhíu mày, hỏi: “Số điện thoại của chủ phòng 1908 là gì? Tôi tự liên hệ với cô ta.”

cô bé ở quầy tiếp tân liền vô cùng vui vẻ, ôi má ơi cuối cùng hai người cũng muốn tự liên hệ với nhau rồi, từ khi có quản lý chung cư, hàng xóm láng giềng cứ như không thể liên lạc được với nhau vậy, việc gì cũng tìm bọn họ để nói: “Xin lỗi Giang tiên sinh, nếu không được đối phương đồng ý thì chúng tôi không thể cho số điện thoại, nhưng Hạ tiểu thư ở ngay trên tầng của ngài, theo tôi ngài có thể trực tiếp lên tầng trên để tìm cô ấy.”

Giang Chi Châu trầm ngâm một lúc, mới nói: “Được rồi.”

anh lại mặc áo khoác vào rồi mở cửa đi ra ngoài. Bây giờ là bốn giờ rưỡi chiều, hôm nay lại là ngày làm việc, lúc này có lẽ trên tầng không có người, tuy vậy anh vẫn muốn lên thử xem sao.

Ấn chuông cửa bên ngoài cửa phòng 1908, đúng như suy nghĩ của anh, bên trong không có ai trả lời, anh đang định tới nay lại đến tìm cô ấy thì cửa phòng 1907 bên cạnh mở ra. một phụ nhân trẻ tuổi đưa, trước đây Giang Chi Châu có gặp mấy lần, cũng coi như quen mặt. Đối phương trông thấy Giang Chi Châu xuất hiện ở tầng mười chín liền cảm thấy rất bất ngờ: “Ồ, Giang tiên sinh, anh tìm Hạ tiểu thư sao?”

“Đúng.” Giang Chi Châu trả lời ngắn gọn, không giải thích nhiều. Nhưng phụ nhân kia lại rất nhiệt tình: “Bây giờ chắc chắn Hạ tiểu thư vẫn còn ở cửa hàng, 9h cô ấy mới tan tầm.” nói đến đây, bà chợt nhớ ra điều gì bèn một tờ danh thiếp lấy từ trong túi xách đưa cho Giang Chi Châu, “Đây là danh thiếp trước đây Hạ tiểu thư cho tôi, nếu anh có việc gấp thì có thể lấy số điện thoại ở đây để liên hệ

với cô ấy.”

Giang Chi Châu ngẩn người, cầm lấy danh thiếp: “Cảm ơn.” anh cúi đầu nhìn thoáng qua, danh thiếp được thiết kế rất đáng yêu nhưng không phải danh thiếp cá nhân, mà là của một cửa hàng, “Cửa hàng làm móng?”

“Đúng rồi, Hạ tiểu thư mở một cửa hàng làm móng, trước kia có giới thiệu tôi đi qua đó làm thử, bộ móng tay hiện giờ của tôi chính là do cô ấy làm đấy.” nói xong bà liền đưa bàn tay đến trước mặt Giang Chi Châu, nhưng Giang Chi Châu cũng không để ý đến móng tay của bà mà chỉ cảm ơn bà lần nữa rồi đi.

3. Chương 3: Xúc Phạm Lẫn Nhau

Về đến nhà, Giang Chi Châu liền nghiên cứu tấm danh thiếp đó, mặt trên có in mã QR của cửa hàng, còn có số điện thoại nữa. anh nghĩ nghĩ một chốc rồi quyết định gọi cho số điện thoại đó.

“Xin chào, cửa hàng làm móng Duy Luyến đây ạ, xin hỏi có thể giúp gì cho bạn?”

Giọng nữ trong điện thoại nghe có vẻ còn rất trẻ, Giang Chi Châu cảm thấy đây không phải cô Hạ anh cần tìm, “Xin chào, tôi muốn tìm cô Hạ.”

“cô Hạ sao?” Nghe cô gái ấy có vẻ như không kịp phản ứng, sững sờ trong chốc lát rồi mới đáp lời, “À, anh tìm bà chủ sao? Bây giờ cô ấy đang bận, xin hỏi anh có chuyện gì không ạ?”

“cô chuyển lời là có chủ phòng 1808 tìm cô ấy.”

“À...” cô gái ấy không hiểu lắm nên xoay người gọi Hạ Duy, “Bà chủ, có một anh xưng là chủ phòng 1808 muốn tìm chị.”

Hạ Duy: “.....”

Bà nội nó, sao ngay cả số điện thoại của cửa hàng mà người kia cũng biết thế này!! anh ta làm thám tử hay sao vậy?!

Hạ Duy chậm chạp thở một hơi rồi mới nói, “Bây giờ chị đang vẽ móng cho khách, không đi được. Em nói với người đó nửa tiếng sau hãy gọi lại nhé.”

“Vâng ạ.” Sau khi cô gái đó thuật lại lời của Hạ Duy cho Giang Chi Châu, anh liền cúp điện thoại. Trong tay anh còn cầm tấm danh thiếp của cửa hàng vẽ móng, địa chỉ này... hình như là gần đây!

20 phút sau, anh đứng bên ngoài cửa hàng vẽ móng Duy Luyến. Nội thất trang trí trong cửa hàng cũng nữ tính như tên của nó vậy, Giang Chi Châu đứng bên ngoài nhìn qua một chút rồi cửa thủy tinh bước vào.

‘Reng reng reng.’

Nghe được tiếng chuông cửa, Hạ Duy vô thức ngẩng đầu lên: “Hoan nghênh... đến...”

Chỉ ‘đây còn chưa kịp nói ra thì Hạ Duy đã ngẩn người. Người đàn ông này, chẳng phải là anh Giang không chào đón cô hay sao? anh ta cũng đến đây.... làm móng đây à?’

Giang Chi Châu cũng nhận ra cô, anh chau mày, bước đến chỗ Hạ Duy, “cô chính là chủ phòng 1908 à?”

“.....” Đầu óc Hạ Duy quay mòng mòng, cảm thấy không thể tin được, anh Giang này chính là người ở lầu dưới, “anh là chủ phòng 1808 sao?”

“Ừ!”

“... Khụ!” Hạ Duy ho khan một tiếng, nói với Giang Chi Châu, “Tôi biết anh muốn nói gì nhưng bây giờ tôi không đi được. anh có thể ngồi ở ghế salon này đợi một chút, tôi vẽ cho vị khách này xong đã.”

Giang Chi Châu vô thức nhìn người phụ nữ ngồi đối diện Hạ Duy, móng tay của người đó mới vẽ họa tiết trái dâu được một nửa, không biết phải đợi bao lâu nữa.

“Các cô có biết nước sơn móng tay rất có hại tới sức khỏe không?” Giang Chi Châu bỗng dưng mở miệng. Hạ Duy chớp mắt một cái, không thèm trả lời, Giang Chi Châu tiếp tục nói, “Trong nước sơn móng tay có Axit phtalic, sẽ làm tăng tỉ lệ ung thư vú, lớp da bảo vệ móng bị cắt bỏ sẽ làm cho móng tay giòn hơn, thậm chí nghiêm trọng sẽ có mụn và sưng đỏ lên. Cọ sơn móng cũng có thể lây nhiễm các bệnh về tay chân, còn nữa các cô dùng đèn LED làm móng có thể làm cho toàn bộ da tay bị biến chất, nếp nhăn càng nhiều hơn.”

Hạ Duy: “.....” Bây giờ cô đang có một câu chữ tục cực kỳ muốn chửi đây này. không khí cực kỳ yên lặng, Hạ Duy nhìn một vụn câu chữ tục trong lòng mới tươi cười nói với Giang Chi Châu, “anh Giang hiểu rất rõ về việc sơn móng tay, thường xuyên làm móng sao?”

“Đây là thưởng thức.”

“Ha hả, anh Giang nói chuyện thật nguy ngôn tung thính(1), đúng là nước sơn móng có thành phần gây hại cho sức khỏe, nhưng chỉ cần chọn nước sơn loại tốt thì sẽ tốt hơn. Như vị khách hàng trước mặt tôi đang dùng là loại nước sơn tốt nhất trong cửa hàng, không mùi không vị. Còn về chuyện cọ sơn móng, chúng tôi đã khử trùng hoàn toàn, hơn nữa không dùng cho khách hàng nào có bệnh ngoài da. Đèn LED sau khi dùng xong, chúng tôi sẽ cho khách hàng rửa tay và thoa kem dưỡng da tay. Chỉ cần không làm nhiều lần thì sẽ không ảnh hưởng.”

nguy ngôn tung thính: lời nói mang tính chất giật gân, đe dọa.

Giang Chi Châu đứng tại chỗ nhìn cô không nói chuyện, Hạ Duy cúi tạp dề ra, nói với người bên cạnh, “Tiểu Thu, em làm tiếp đi, chị đi ra ngoài với anh Giang một chút.”

“Vâng ạ.”

Hạ Duy và Giang Chi Châu đi ra con đường nhỏ ở ngoài cửa hàng, cô dùng ánh mắt không tốt nhìn anh, “anh Giang, vấn đề rỉ nước tôi đã liên hệ nhà đầu tư rồi, anh có cần đến cửa hàng của tôi làm ấm i không?”

Giang Chi Châu nói, “Tôi chỉ là trần thuật về sự nguy hại của nước sơn móng mà thôi, tôi cho là những khách hàng của cô có quyền lợi để biết những điều này.”

“À, anh cho là những người làm nước sơn móng cũng không biết rằng nước sơn móng có hại hay sao? Sơn môi cũng có hại đó, anh có thể ngăn phụ nữ thoa son hay không? anh có cần biết cách thưởng thức khác không — dù biết rõ nó có hại nhưng anh cũng đâu có cách nào ngăn cản phụ nữ yêu cái đẹp.”

Giang Chi Châu nhếch môi, nhìn cô nói, “Hôm nay tôi đến đây không phải để nghiên cứu thảo luận vấn đề này với cô.”

“Được, anh muốn nói về chuyện rỉ nước, hôm qua tôi đã liên hệ nhà đầu tư rồi, nhưng chủ nhà là bạn tôi, nhà đầu tư bảo phải để chủ nhà tự liên hệ với họ. Mà bạn tôi đã ra nước ngoài du học rồi, rất bận rộn, nhưng cô ấy đã nói chuyện với nhà đầu tư rồi, để cho bọn họ sớm bảo người đến sửa chữa. Có thể là sau vài hôm nữa, anh hài lòng chưa?”

Giang Chi Châu không trả lời, phòng tắm rỉ nước là một vấn đề phức tạp, tuy vấn đề xảy ra ở lầu trên nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì với lầu trên, chỉ có lầu dưới hứng hết thôi. cô có thể đợi vài ngày nữa nhưng anh thì không chịu đựng được phòng tắm rỉ nước đó dù chỉ một giây. Hạ Duy thấy anh bày ra vẻ mặt ‘tâm trạng của bốn đại gia không được tốt’,

vốn định nói gì nữa thì điện thoại trong túi quần vang lên. Hiện thị một số lạ, cô nhớ dạo này mình đâu có mua hàng online, chỉ đành hơi do dự bắt máy, “Xin chào.”

“Xin chào, cho hỏi đây là cô Hạ ạ? Chúng tôi đã nhận được yêu cầu bảo hành sửa chữa, là phòng tắm của cô rỉ nước đúng không ạ?”

“À đúng đúng, lúc nào các anh có thể đến sửa?”

“Bây giờ ạ, cô có ở nhà không?”

“Tôi đi bộ hơn 10 phút là về đến nhà, khi nào các anh đến?”

“Khoảng hơn nửa tiếng nữa ạ, đến nơi chúng tôi sẽ gọi cho cô.”

“Được, cảm ơn.” Hạ Duy cúp máy, cười cười với Giang Chi Châu đứng đối diện, “Nhân viên bảo hành sửa chữa nói sắp đến rồi, anh muốn đi giám sát bọn họ thì công không?”

“không cần.” Giang Chi Châu vút cho cô hai chữ đó rồi không quay đầu

bước đi thẳng một mạch. Hạ Duy quay về lấy đồ trong tủ hàng, Tiểu Thu thấy cô về liền hỏi, “Người vừa rồi là ai vậy chị, thật hùng hổ quá!”

“Người ở dưới lầu nhà chị, nói phòng tắm của chị bị rỉ nước. Bây giờ nhân

viên bảo hành sửa chữa sắp đến, không biết sửa bao lâu, hôm nay chị về trước đây.”

“Vâng ạ.”

một lát sau Hạ Duy đã về đến nhà, nhân viên bảo hành sửa chữa cũng đã đến, nói là muốn xuống nhà ở lầu dưới xem thử để xác định bị rỉ nước ở chỗ nào. Hạ Duy không hề muốn gặp lại anh Giang kia một chút nào, nhưng cũng chỉ có thể đi theo nhân viên bảo hành sửa chữa xuống lầu dưới.

Giang Chi Châu đang định làm cơm tối thì nghe thấy tiếng đập cửa, anh bước đến cửa nhìn qua mắt mèo thì là cô Hạ tiểu nhân ở lầu trên và hai nhân viên sửa chữa mặc đồ lao động. anh bèn mở cửa ra, lúc Hạ Duy nhìn thấy anh liền sững sốt mất một chút. Mỗi lần cô gặp được anh đều là quần áo nghiêm chỉnh, ngay cả tóc cũng được chải cẩn thận. Nhưng bây giờ anh đang mặc đồ ở nhà, khí chất cả người đều nhẹ nhàng hơn, không hề hùng hổ dọa người như ban nãy trong cửa hàng của cô chút nào.

“Có chuyện gì?” Giang Chi Châu hỏi.

“À, bọn họ bảo muốn xem phòng tắm nhà anh để xác định vị trí rỉ nước ở

đâu.” Hạ Duy cạ lời với bản thân mình, vừa rồi cô lại còn thấy người đàn ông này như thần thánh cơ đấy. Giang Chi Châu không nói gì, quay sang lấy ba đôi bọc giày trong tủ giày cho bọn họ. Hạ Duy đứng ngoài cửa do dự một hồi rồi sau đó vẫn mang đôi bọc giày đi vào. Ngược lại cô muốn nhìn xem chỗ rỉ nước có nghiêm trọng không mà lại khiến cho anh ta đeo đuổi đến cùng, tới nỗi phải đến cửa hàng của cô.

Nội thất trang trí trong nhà Giang Chi Châu theo phong cách khá đơn giản,

hơn nữa không hề có chút hơi thở của phụ nữ, toàn bộ đều toát lên thẩm mỹ thô thiển của người đàn ông sống một mình. Nguyên nhân là do nước từ nhà trên thấm xuống nền móng mới rỉ nước xuống đây, không cần nói cũng khẳng định được Hạ Duy không thoát khỏi liên quan, nhưng cô cho rằng không nghiêm trọng đến mức phải hối thúc cô hai lần trong một ngày. Hạ Duy nghĩ anh Giang này ắt hẳn là chòm sao Xử Nữ rồi.

Sau khi nhân viên bảo hành sửa chữa xác định vị trí rỉ nước xong thì đi cùng với Hạ Duy lên nhà cô kiểm tra sàn nhà phòng tắm của cô. Sửa chữa xong thì trời cũng đã tối rồi, Hạ Duy lười dọn vệ sinh, cũng lười nấu cơm tối nên lấy một gói lẩu cay ăn liền hiệu Nhân Hoả Oa trong tủ lạnh ra. Đợi nước nóng, cô liền chế vào, sau đó đun nắp lại đợi lẩu. Kể đó cô lại gửi tin nhắn cho đám bạn thân, “Người ở lầu dưới của mình hôm nay đến cửa hàng của mình bảo nước sơn móng có hại, WTF??? Vừa nhìn đã biết là một người đàn ông thẳng thần cương trực chưa từng có bạn gái.”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: hahahahahaha buồn cười chết mình!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: anh ta làm gì mà đến cửa hàng của cậu nói chuyện này? Bị ám đầu à?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Phòng tắm của mình bị rỉ nước, mới hai ngày anh ta đã không chịu nổi.

không gây mười cân không đổi tên: Sửa xong chưa? Vấn đề nằm ở đâu?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Vừa sửa xong, là do ống nước rò rỉ nên thay ống nước.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Người ở nhà dưới lầu cậu cũng thuộc dạng hiếm có khó tìm đấy nhỉ.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Vấn đề là mình cảm thấy thái độ của mình đã rất tốt rồi, anh ta khiêu nại với quản lý thì mình liền lập tức liên hệ với nhà đầu tư, mà anh ta cứ hối thúc, còn chạy đến cửa hàng của mình bảo nước sơn móng tay có hại???

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Hahahahahaha xin lỗi chứ mình thật sự phải cười một phen. anh ta chẳng phải ở nhà dưới lầu cậu sao, cậu đi chặn mắt mèo nhà anh ta ah!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Được rồi đó, đều là hàng xóm cả, cúi đầu không gặp ngẩng đầu gặp, mình sợ đi thang máy gặp anh ta sẽ đánh mình.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Đừng sợ! Nếu anh ta dám đánh cậu, cậu cứ rút con dao dài 40m kia của cậu ra.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [icon haha]

Tiểu Điềm Điềm vô địch: Phòng tắm rỉ nước thật sự là rất phiền *sờ sờ*

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Tổ quyết định mình phải đi nhảy thể dục nhịp điệu thôi. Ừ, tối muộn một chút nữa sẽ nhảy.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: hahahaha nhớ mang giày cao gót, nhảy ầm ầm xuống lầu dưới luôn.

Hạ Duy quả thật muốn mang giày cao gót nhảy thử, nhưng mang một lát liền cảm thấy như ngược đãi bản thân mình, bèn đổi giày cao gót thành dép lê. Nhìn thời gian đã 10h rồi, cô mở video huấn luyện viên dạy nhảy, tiếng dép lê lạch cạch lạch cạch trên sàn nhà, rất dễ nghe.

Giang Chi Châu vừa tắm rửa xong, cau mày nghe tiếng thùng thùng ở lầu trên một lát, sau đó bấm điện thoại gọi cho quản lý.

Lúc Hạ Duy đang nhảy hăng say thì tiếng chuông điện thoại vang lên, cô suýt nữa là không nghe thấy. Màn hình hiển thị số điện thoại của bảo vệ, cô đã đoán được đại khái là chuyện gì.

“Xin chào cô Hạ, tôi là quản lý. Có hộ nhà tố cáo cô quá nhiều, bây giờ đêm đã khuya, hy vọng cô đừng quá rầy đến hàng xóm.”

Bảo vệ nói năng uyển chuyển nhưng trong lòng Hạ Duy đã biết rõ, ngoại trừ anh Giang dưới lầu thì còn ai sẽ tố cáo cô chứ! cô cười cười trong điện thoại, “Chị nói cho anh ta biết, anh ta quan tâm phòng tôi có rỉ nước không, bây giờ còn muốn quan tâm tôi nhảy thể dục nhịp điệu ư?!”

cô nói xong liền cúp máy, trong lòng cực kì sáng khoái. Lại nhảy thêm một

điệu nữa, quản lý lại gọi điện tới thêm lần nữa, “cô Hạ, anh Giang dưới lầu nói nếu cô tiếp tục nhảy thể dục nhịp điệu nữa thì anh ấy sẽ gọi báo cảnh sát.”

“.... Xì!”

Em gái quản lý: “....” Đạo gần đây lẩn lộn kiểm miếng cơm cũng chẳng dễ dàng gì.

4. Chương 4: Thêm Phiền Phức

Cuối cùng thì Hạ Duy cũng cảm thấy sợ vị Giang tiên sinh này sẽ báo cảnh sát thật rồi. Thế nên sau khi vận động một lúc thì cô cũng đi ngủ, cảm thấy ngủ ngon hơn rất nhiều.

Nhưng thật không may là hôm sau, khi ra ngoài đi làm, lúc đang ở trong thang máy, cô lại gặp Giang tiên sinh cũng đi xuống tầng dưới. Sau khi Giang Chi Châu trông thấy cô thì rõ ràng là đã do dự trong chớp mắt rồi mới nhấc chân đi vào thang máy, Hạ Duy xì một tiếng coi thường ở trong lòng, có bản lĩnh thì đừng có đi vào. Hai người đứng ở hai góc thang máy, đều không nói gì, cục diện hết sức khó xử. Hạ Duy lấy đi động ra, cúi đầu xuống giả vờ đang nghịch điện thoại, lúc tiếng “Đỉnh” cứu rỗi của thang máy vang lên, cô liền đi ra ngoài mà không hề quay đầu lại.

Vừa ra đến cổng chung cư thì lại nhận được tin nhắn của Diệp Khải: “Tối mai có rảnh không? Tôi mời cô ăn tối. [vui vẻ] ”

Nhìn thấy tin nhắn của Diệp Khải, tim Hạ Duy bất giác đập nhanh hơn, khóe miệng cô cong lên cười vui vẻ, trả lời anh: “đã nói là lần này đến lượt tôi mời rồi đấy, anh muốn ăn gì?”

Diệp Khải: “Được ăn tối cùng cô thì ăn món gì cũng được [vui vẻ]”

... Tại sao lại có người đáng yêu trong sáng như thế chứ, thế này thì sao nữ trêu chọc được đây?

Hạ Duy: “Chúng ta đây đi ăn lẩu nhé n(* *)n”

Diệp Khải: “Được (* *)”

“Haha.” Hạ Duy nhìn thấy anh trả lời mình bằng chính cái icon đó liền nhin không được cười ra tiếng. Quả nhiên là... đáng yêu quá đi mà!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tối mai tớ cùng với cậu bé đáng yêu của tớ đi ăn cơm tối...(kêu gào!!!), tự chúc mình vui vẻ may mắn n(* *)n

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: là cái anh Diệp Khải lần trước à?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Chính anh ấy đó!

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: hăm mộ [khóc] ngày mai tớ tiếp tục tăng ca, không biết lúc nào mới được nghỉ [khóc]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: tớ còn thắm hơn cậu [mỉm cười] tớ còn không biết mình phải bốc gạch trên công trường mấy tháng nữa đây [mỉm cười]

không gây mười cân không đổi tên: hình như trong chúng ta, người rảnh rỗi nhất chỉ có Hạ Duy thôi phải.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tớ đâu có rảnh rỗi? Cửa hàng sơn móng tay của tớ cũng rất bận rộn mà [mỉm cười]

không gây mười cân không đổi tên: chẳng phải cậu vẫn có thời gian nói chuyện yêu đương đấy sao, thế còn không tính rảnh rỗi

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Siêu gầy đã nói đúng trọng tâm rồi đấy, nhưng mà cũng nhanh chóng chia tay thôi.

không gây mười cân không đổi tên: ha ha ha ha ha ha ha

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [mỉm cười] bốn tiên nữ không chấp nhận với các người.

Tuy ngoài miệng thì nói như vậy nhưng mấy lần yêu đương trước đều thất bại vẫn khiến cho cô hơi lo lắng, thấp thỏm không yên, lần này... Có lẽ sẽ thuận lợi nhỉ?

Đúng! Diệp Khải đáng yêu như thế, nhất định sẽ thuận lợi thôi mà!

Hôm đi ra ngoài ăn cơm cùng với Diệp Khải, Hạ Duy đặc biệt mặc một chiếc váy liền áo mới, móng tay cũng nhờ Tiểu Thu làm lại giúp cô một lần nữa. Tiểu Thu vừa giúp cô vẽ móng tay, vừa hỏi cô: “Hôm nay chị đi hẹn hò à?”

“Khụ khụ.” Hai từ hẹn hò làm Hạ Duy sặc, “Coi như thế đi?”

“Hẹn hò với anh chàng đẹp trai lần trước mời chị ăn cơm hở?”

“Ừ.” Hạ Duy nhìn đường tim đập vừa được vẽ rất đẹp trên móng tay mình, cảm thấy tràn ngập chờ mong đối với cuộc hẹn tối nay. Quán lẩu là do cô chọn, không dám nói là cô đều đã ăn thử hết toàn bộ các quán lẩu ở thành phố A, nhưng ít nhất cũng ăn hơn nửa rồi, quán lẩu cô chọn lần này là quán mà cô cảm thấy hương vị ngon nhất. Sợ nếu đi muộn chủ quán sẽ không giữ chỗ cho cô nên Hạ Duy đặc biệt tới sớm nửa giờ, không ngờ Diệp Khải đã đứng trước cửa đợi cô rồi.

Có thể thấy hôm nay anh cũng mặc quần áo rất đặc biệt, cả người không có chỗ nào khiến người ta khó chịu nổi, lúc Hạ Duy trêu chọc anh, anh cũng không quan tâm lắm mà chỉ nói là quần áo đều do em gái chọn hộ. Có em gái mà lợi như vậy thì Hạ Duy cũng muốn có. Lần này cô cũng không rụt rè nữa, chọn cả bàn đầy đồ ăn yêu thích rồi xử lý, Diệp Khải cũng không nói gì, chỉ cười hiền. Sau khi ra khỏi quán lẩu, Hạ Duy ngửi thử tay áo của mình, lại không nhận được kêu ca: “Ồi thôi, cả người toàn mùi lẩu.” Biết thế thì không mặc váy rồi.

Diệp Khải nói: “Hóng gió một lát chắc sẽ đỡ hơn thôi.” anh tỏ vẻ hỏi ý kiến cô, “Hay là chúng ta đi bộ một lúc nhé?”

Trong lòng Hạ Duy rất vui vẻ, cô đưa tay lên vén tóc ở cạnh tai để giấu sự ngại ngùng và khẩn trương của mình: “Được, vừa hay lúc này ăn hơi nhiều, đi một chút cho tiêu thực vậy.”

Quán lẩu ở ngay gần quảng trường Tinh Quang, không xa chỗ ở của Hạ Duy là mấy, trên đường hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, bất giác đã đến chung cư Hạ Duy ở. cô nhìn thấy tòa nhà quen thuộc trước mắt thì liền dừng lại:

“À, đến nơi rồi.”

Diệp Khải sững sờ: “Nhanh vậy à?”

“Vâng.” Hạ Duy cười một tiếng, lấy điện thoại di động ra, mở ứng dụng quản lý vận động, “đi được hơn một vạn bước rồi đây, tôi đã vượt qua được kỷ lục cao nhất của năm rồi này.” Diệp Khải cũng hé môi cười mấy tiếng, nhìn chung cư trước mắt: “Chỗ cô ở trông tốt nhỉ.”

Hạ Duy nói: “Tôi làm sao mà mua được phòng ở đây, là phòng của bạn tôi đây, tạm thời cho tôi mượn để ở. Nhưng đúng là điều kiện đây rất tốt.”

Trong khu chung cư, diện tích cây xanh rất lớn, hơn nữa còn quy hoạch gọn gàng như công viên, có hoa có cây có hồ nước, mỗi ngày cả sáng sớm hay tối muộn đều có rất nhiều người tản bộ hoặc vận động ở bên trong. cô nghĩ ngợi rồi hỏi Diệp Khải: “anh có bận không? Nếu không bận thì chúng ta có thể đi dạo ở bên trong, cảnh quan ở đây được xây dựng rất đẹp đấy.” Mắt thường cũng có thể thấy rõ ràng vành tai của Diệp Khải đang đỏ lên với tốc độ nhanh chóng, Hạ Duy có cảm giác mình như ác bá đùa giỡn nam phụ đang hoàng vậy, bèn vội vàng giải thích ngay lập tức: “anh đừng hiểu lầm, ý của tôi là chúng ta chỉ tản bộ ở trong công viên thôi mà.”

“Ừ.” Diệp Khải lên tiếng, nhưng màu đỏ trên tai vẫn không nhạt đi. Lúc này vừa hay có không ít hộ gia đình trong khu chung cư vẫn còn tản bộ, hơn nữa bởi vì đúng lúc xuân về hoa nở nên người cũng nhiều hơn vào mùa đông nhiều. Diệp Khải và Hạ Duy sóng vai nhau đi trên đường đá, đèn đường màu vàng ấm áp chậm rãi kéo dài bóng dáng hai người.

Nhìn trên đầu đầy hoa đào nở, khoe miệng Diệp Khải khẽ cong lên thở dài: “Trước kia chỉ nghe người ta nói ngắm hoa đào vào buổi tối, không ngờ buổi tối hoa đào lại dễ thương như vậy.”

Lúc Diệp Khải nói lời này, Giang Chi Châu lại vừa hay lái đi xe qua hai người. Hôm nay anh và Phương Uyển đi ra ngoài ăn cơm Tây nên trở về muộn hơn bình thường, ánh mắt của anh lướt qua Hạ Duy và Diệp Khải rồi tiếp tục lái chiếc xe về hướng ga ra đã mở.

anh vẫn có ấn tượng khá rõ ràng về vị Hạ tiểu thư ở tầng trên phòng anh. Tuy cô mới đến ở hơn một năm nhưng anh đã gặp cô đưa ba người đàn ông khác nhau về rồi. Người thứ nhất là lúc cô vừa mới đến, người thứ hai là lúc nóng nhất của mùa hè năm trước, người thứ ba, chính là người vừa gặp. Dì út đã từng hỏi anh rằng cuối cùng thì anh cảm thấy thích hợp với đối tượng như thế nào, vấn đề này anh cũng không trả lời được, nhưng nếu hỏi ai không thích hợp với anh nhất thì chắc chắn chính là vị Hạ tiểu thư này rồi. một cơn gió đêm bỗng nhiên thổi qua khe rung ngọn cây hoa đào, cánh hoa hồng nhạt bay lả tả xuống như một cơn mưa tuyết màu hồng nhạt.

“Oa, đẹp quá!” Hạ Duy không nhịn được kêu lên, mùa xuân quả nhiên là mùa yêu đương.

Diệp Khải cười nhìn cô: “Cánh hoa rơi xuống tóc em rồi.”

“A? Ở chỗ nào?”

“Em đừng cử động, tôi nhặt giúp em.” Diệp Khải giơ tay lên, nhẹ nhàng gỡ cánh hoa đào rơi xuống tóc cô, khiến cho vài sợi tóc hơi rủ xuống mắt, anh nhìn thẳng lên thì bắt gặp ánh mắt của Hạ Duy.

một giây bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên tim đập nhanh hơn. Có lẽ là ánh trăng làm say lòng người, cũng có lẽ là hoa đào mê hoặc ánh mắt, bỗng nhiên anh có xúc động muốn hôn cô. Nhịp tim của hai người như trống đập rung động đến tận tâm can, Hạ Duy nhìn Diệp Khải ở trước mặt mình càng ngày càng lớn dần, đột nhiên nghiêng mặt sang một bên. Mấy sợi tóc của cô lướt qua môi của Diệp Khải, anh liền giật mình tỉnh táo lại.

“Ôi, xin lỗi em!” Cả khuôn mặt anh đỏ bừng, không biết giải thích thế nào về hành động bất ngờ của mình vừa rồi, “Tôi, tôi thật sự không cố ý đâu... Xin lỗi em!”

Nghiêm túc nói xin lỗi với Hạ Duy lần nữa xong, Diệp Khải bèn vội vàng bỏ chạy, để lại mình Hạ Duy nhìn bóng lưng của anh đang đi xa dần, không nhịn được nở nụ cười.

rõ ràng cô mới là người bị lưu manh đùa giỡn cơ mà, tại sao cuối cùng người vội vàng bỏ chạy lại là anh ấy chứ... Trái tim mới kinh hoàng từ từ hồi phục bình thường, Hạ Duy thở phào một hơi rồi đi về hướng khu số

3.

một con mèo vàng nằm trên bậc thang bên ngoài cổng vừa nhìn thấy Hạ Duy trở về liền “Meow” một tiếng đến ưỡn ẹo đòi ăn. Trong khu chung cư có mấy con mèo lang thang, trước đây Hạ Duy hay cho con mèo vàng này ăn... Được vài lần thì mỗi lúc trời tối nó liền chờ cô tan tầm ở chỗ này. Lấy trong túi thức ăn của mèo ra, Hạ Duy nhìn con mèo vàng này càng ngày càng béo, nghĩ thầm chắc chắn là nó không chỉ lừa một mình cô cho nó ăn rồi. Tục ngữ nói mười con mèo vàng chín con cặn bã, quả là không hề sai chút nào... Bỗng nhiên cô nhớ lại mấy con mèo lang thang ở trường cấp 3, còn có những lần nghịch ngợm trốn giờ tự học buổi tối đi bắt mèo của thầy chủ nhiệm. Khẽ thở dài một tiếng, cô lấy điện thoại di động mở nhóm bạn thân.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tớ vừa phát hiện ra, quả nhiên là tớ vẫn không làm được [rơi lệ] vừa rồi Diệp Khải muốn hôn tớ, tớ cố gắng một lúc, cuối cùng vẫn tránh né [rơi lệ]

không gây mười cân không đổi tên: ha ha ha ha tớ biết ngay mà, Bát Bảo trả tiền cước trả tiền cước

~Cháo Bát Bảo nữ hiệp: cmm Hạ Duy, cậu phát bệnh nhanh thế hả! Đến giờ mới vài ngày thôi!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: các cậu dám mang chuyện này ra để cá cược à [mỉm cười][tạm biệt]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: [ngoáy mũi]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: tớ cảm thấy có lẽ nên mời một nhà khoa học đến nghiên cứu bệnh của Hạ Duy, chàng trai đáng yêu như vậy nhìn thôi đã muốn Hôn một cái rồi, vậy mà người ta chủ động hôn cậu còn bị cậu ghét bỏ!

không gây mười cân không đổi tên: thông cảm với cậu, nhất định là cậu sẽ sống cả đời mà không hề abc xyz lần nào.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [mỉm cười][mỉm cười][mỉm cười][mỉm cười]

Tiểu Điem Điem Vô Định: hay là vì nhanh quá? Tiếp xúc một thời gian nữa xem sao.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [che mặt] đàn ông yêu đương nhất định phải làm mấy chuyện chàng chàng thiếp thiếp ấy sao, chỉ yêu thương trong sáng thôi không được sao [che mặt]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ... Tỉnh lại đi cô gái, là đàn ông thì đều nghĩ như thế, không có ai muốn chỉ ngồi nói chuyện yêu đương với cậu đâu.

Hạ Duy tuyệt vọng nhấn nút khóa màn hình. Mèo vàng ục ịch còn đang tập trung ăn thức ăn mèo, Hạ Duy liền véo véo thịt mỡ hai bên của nó rồi đứng dậy lên lầu. Lúc cô chuẩn bị mở điện thoại lần nữa, trong nhóm bạn thân đã có mấy chục tin nhắn, nhưng cô cũng không mở ra đọc mà mở tin nhắn Diệp Khải gửi cho cô một giờ trước.

Diệp Khải: “Hôm nay thật sự rất xin lỗi, tôi cũng không biết tôi làm sao... Nhưng tôi thật sự không phải người như thế! Dù sao thì... Xin lỗi em rất nhiều [khóc] nếu được..., buổi chiều thứ bảy có thể mời em đi xem phim không, tôi muốn trực tiếp xin lỗi em [rơi lệ]”

Hạ Duy ngơ ngác nhìn tin nhắn chằm chằm, rõ ràng nguyên nhân là do bản Thân cô mà lại làm cho đối phương tự trách mình và buồn rầu như vậy. Nhưng vấn đề này cô lại không biết nên nói với Diệp Khải như thế nào, chắc là do ngọt ngào đến quá nhanh, quá đột ngột, cho nên cô mới có hơi kháng cự như vậy. Có lẽ tiếp xúc với nhau một thời gian ngắn nữa sẽ tốt hơn thôi. Ôm quyết tâm như vậy, cô liền trả lời Diệp Khải một chữ “Được”.

5. Chương 5: Người Đàn Ông Thăng Thấn Cường Trực

Lại là một sáng thứ bảy trời quang sáng sủa.

Từ lần gặp mặt lúc trước của Giang Chi Châu và Phương Uyển đến nay đã qua một tuần rồi, một tuần ở bên nhau có thể nói là không tệ. anh rất thích tính cách của Phương Uyển, chín chắn lý trí, hơn nữa cũng có lập trường riêng. Nếu như anh và Phương Uyển ở bên nhau chắc sẽ rất khó cãi nhau.

Buổi chiều anh hẹn Phương Uyển đi xem phim, dạo này đang có một bộ phim về đề tài động vật rất hot, nghe nói các cư dân mạng xem xong khóc rất nhiều, hai người bọn họ muốn đi xem bộ phim như vậy.

Lúc anh đi vào bãi đỗ xe để lấy xe thì Giang Chi Châu phát hiện có một con mèo màu vàng ở bên cạnh xe anh. anh thường xuyên nhìn thấy con mèo màu vàng này trong garage, có lần không nhận được liền thuận tay cho nó ăn... Nó ăn một chút thức ăn trong lòng bàn tay anh, từ đó về sau liền y lại vào anh.

anh lấy thức ăn cho mèo để trong xe, lại trộn thêm chút nước uống, con mèo vàng đó liền meow một tiếng rồi nhảy lên ăn. Giang Chi Châu đứng một bên nhìn nó ăn một lát, mỗi lần anh cho nó ăn đều là một phần nhất định, nếu dựa vào phần thức ăn anh cho nó thì con mèo này không thể nào béo mập như vậy được, thế nên trong khu chung cư chắc chắn còn có những người khác đã cho nó ăn nữa.

Quả nhiên là một con mèo rất biết ăn biết uống.

Giang Chi Châu cong môi, cảm thấy không thể giải thích được, anh mở cửa xe ngồi xuống.

Suất chiếu phim lúc 3h40 chiều, lúc 3h20 anh đổi vé xong liền ngồi bên ngoài rạp chiếu phim

đợi Phương Uyển. anh trông thấy quầy phía trước có bán bắp rang nên lại đứng lên mua một thùng

bắp rang lớn. Đến 3h30 Phương Uyển vẫn chưa đến, Giang Chi Châu đang chuẩn bị gọi hỏi xem cô đến đâu rồi thì Phương Uyển gọi điện cho anh trước, “Em xin lỗi, hôm nay tạm thời có một cuộc họp quan trọng, có lẽ em đến không kịp.” Giọng điệu của Phương Uyển có vẻ cực kỳ tự trách, còn có hơi tiếc nuối, “Em vốn nghĩ là hết cuộc họp thì vẫn đến kịp nhưng đến bây giờ vẫn chưa xong, xem ra không thể kết thúc trong chốc lát được, em rất xin lỗi.”

Giang Chi Châu đáp: “không sao, công việc quan trọng hơn, phim có thể xem vào lần sau.”

“thật sự rất xin lỗi.” Trong lòng Phương Uyển cực kỳ băn khoăn, “Lần sau anh chọn thời gian đi, em mời anh đi xem phim ăn cơm, xem như là bù đắp.”

“Em đừng để bụng, đợi em rảnh rồi rồi thì hẹn anh.”

“Được, vậy em đi vào trước đây.”

Sau khi cô cúp điện thoại, Giang Chi Châu nhìn tấm vé xem phim trong tay, quyết định là không để lãng phí nó. Trước kia anh cũng thường xuyên đi xem phim một mình nên cũng không cảm thấy mất tự nhiên, chỉ có điều thùng bắp rang này thì hơi khó giải quyết.

anh vừa check vé xong thì Hạ Duy cũng đến rạp chiếu phim này. Hôm nay cô hẹn gặp Diệp Khải ở đây, trước đây khi bọn họ hẹn thì Diệp Khải luôn là người đến trước, nhưng bây giờ cô nhìn một vòng rạp chiếu phim cũng không thấy bóng dáng Diệp Khải.

cô gửi tin nhắn cho Diệp Khải hỏi anh đang ở đâu, Diệp Khải trả lời lại rất nhanh bằng một icon khóc huhu, “Tôi xin lỗi tôi xin lỗi, tôi bị ông chủ bắt tăng ca rồi, vừa rồi tôi cố gắng muốn chuồn về trước nhưng cuối cùng cũng không thành công.”

Hạ Duy:.... [icon dở khóc dở cười]

Diệp Khải: a a a a xin lỗi, nhưng tôi sẽ không từ bỏ đâu, lát nữa tôi sẽ thử chuẩn về một lần nữa.

Hạ Duy: anh vẫn nên lo làm việc trước đi [icon dỏ khóc dỏ cười]

Diệp Khải: không được, hôm nay rõ ràng là tôi hẹn em đi chơi mà [icon rơi lệ],

phim đã mở màn rồi đúng không? Em đi vào xem trước đi, tôi đợi có cơ hội sẽ chuẩn về! Đúng rồi, tôi đưa mã code vé xem phim cho em.

Hạ Duy: Được rồi [icon dỏ khóc dỏ cười]

cô lấy vé xem phim xong thì trực tiếp vào rạp, chỗ ngồi do Diệp Khải chọn, hàng 9 ghế 11 và hàng 9 ghế 10, cô đi đến ghế 10 ngồi xuống thì liền choáng váng. Hàng 9 ghế 8 chính là vị ở nhà dưới lầu của cô - anh Giang, trong tay còn ôm một thùng bắp rang lớn.

Giang Chi Châu cũng nhìn thấy cô và sững sờ hết như cô, ánh mắt anh chớp một cái rồi lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào quảng cáo trên màn hình lớn. Hạ Duy không tình nguyện ngồi ở hàng 9 ghế 11, cô không ngờ anh Giang là người đàn ông thẳng lạnh lùng như vậy mà lại đến xem phim ảnh đề tài động vật dịu dàng như thế này?

trên tay anh ta còn ôm bắp rang, có lẽ anh ta cũng hẹn người khác, nhưng hàng 9 ghế 9 bên cạnh anh ta cũng trống không ai ngồi. Chẳng lẽ... anh ta cũng bị người ta cho leo cây sao?

Ha ha, đáng đời.

Hạ Duy suy nghĩ lung tung một chốc, đến giờ đèn trong rạp được tắt hết, màn ảnh cuối cùng cũng chiếu phim. không thể không nói bộ phim này khiến Hạ Duy rất cảm

động, chó con chết một lần thì cô khóc một lần, chỉ cảm thấy bây giờ cô thật may mắn, cô nghe bạn bè trên mạng đề nghị nên mới không vẽ eyeliner.

Lần thứ 3 chó con chết, Hạ Duy đã dùng hết khăn giấy, cô đã nhẹ nhàng thút thút hai cái, nghiêng đầu nhìn Giang Chi Châu, “Này, anh có khăn giấy không?”

Giang Chi Châu: “.....”

Từ lúc cô vào rạp phim, anh đã cố gắng phớt lờ cô, nhưng anh không ngờ được rằng cô có thể khóc nhiều như vậy. Mỗi lần thấy chó con sắp chết thì anh liền không nhịn được suy nghĩ, xong rồi, người phụ nữ bên cạnh lại sắp khóc nữa.

“anh có khăn giấy không?” Hạ Duy hỏi lại một lần nữa.

trên xe Giang Chi Châu có khăn giấy nhưng anh không mang theo, đành phải đưa khăn giấy lúc này mua bắp rang được người bán hàng đưa kèm theo. Hạ Duy nhin vài tờ khăn giấy mỏng trên tay anh, cuối cùng vẫn nhận lấy. Sao cô có thể trông cậy vào một người đàn ông như anh có khăn giấy trong người chứ, chỉ đành chấp nhận dùng nó. Sau khi Giang Chi Châu đưa khăn giấy thì thuận tiện đưa bắp rang qua nốt, “Cái này cũng cho cô.”

Hạ Duy sững sờ một chút, người đàn ông này thông suốt rồi à, còn biết dỗ con gái à?

Sau đó cô nghe Giang Chi Châu nói, “Tôi không ăn.”

Hạ Duy: “.....”

À, cảm ơn anh nhé

Bắp rang từ trên trời rơi xuống có gốc đầu mà không lấy chứ, Hạ Duy không khách sáo nhận lấy. Có thể là do có bắp rang động viên nên các cảnh phim sau đó, cô cũng không khóc thảm thiết như vậy nữa. Lúc đèn được bật sáng, Hạ Duy vẫn còn lau nước mắt. Mắt cô đã đỏ sưng húp lên, trực tiếp đi ra ngoài với dáng vẻ như thế này thật sự là quá mất mặt. cô nghĩ vẫn còn người nên cô không vội đi ra ngay mà lấy hộp cushion ra trang điểm lại một chút. Giang Chi Châu cũng ngồi một chỗ không đi vội, anh thích lúc mọi người đã đi gần hết mới rời đi. Nhạc phim kết thúc đã chiếu được một người, chỉ còn lại rải rác vài người. Giang Chi Châu nhìn Hạ Duy cách hai ghế trống vẫn còn đang dậm lại phần. anh không biết cô đang làm cái gì, nhưng anh phát hiện móng của cô lại đổi sang màu khác.

“Phụ nữ xem gương mặt mình như băng pha màu coi như thôi đi, thậm chí ngay cả móng tay cũng không chữa.” anh bỗng nhiên nói một câu như vậy, Hạ Duy đang dậm phần đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn anh, “Sao nào? anh lại muốn nghiên cứu thảo luận với tôi về vấn đề nước sơn móng có hại à? Tôi đã nói rồi, thiếu nữ ai cũng có lòng yêu cái đẹp, loại đàn ông như anh đương nhiên sẽ không hiểu đâu.”

Giang Chi Châu cười khẽ một tiếng, đây là lần đầu tiên Hạ Duy nhìn thấy biểu cảm sinh động như vậy của anh, “Phụ nữ sắp 30 đến nơi rồi còn không biết xấu hổ nói mình là thiếu nữ à?!”

Hạ Duy: “.....”

cô suýt chút nữa là bóp nát hộp cushion trong tay!

“30 tuổi thì sao chứ? 30 tuổi không thể là thiếu nữ à? Chỉ cần tâm trạng tốt thì 80 tuổi vẫn là thiếu nữ! Loại đàn ông một sách học đại học UIBE* như anh, tôi chúc anh sống cô đơn quảng đời độc thân còn lại suốt đời!” Hạ Duy nổi giận ôm thùng bắp rang chưa ăn hết dùng đũa ra khỏi rạp chiếu phim.

(*) Đại học Kinh tế Thương mại Đối ngoại (University of International Business and Economics) gọi tắt là Đại học Kinh tế Đối ngoại, tên viết tắt tiếng anh là UIBE, trường tọa lạc tại thủ đô Bắc Kinh – Trung Quốc.

Giang Chi Châu đứng nguyên tại chỗ, khẽ mím môi, đàn ông một sách học đại học UIBE là sản phẩm mới gì đây?

Hạ Duy lao ra khỏi rạp chiếu phim vẫn chưa hết giận, cô lấy điện thoại ra muốn nhắn tin chửi xéo anh ta với đám bạn thân. Mở máy lên thì thấy màn hình hiện hai tin nhắn chưa đọc của Diệp Khải, vừa rồi trong rạp cô để chế độ im lặng nên không nghe thấy.

cô nhìn sơ sơ thì thấy hai tin đều kể lại câu chuyện bị thương đầu gối thất bại của anh. Hạ Duy bèn cười cười, trả lời anh, “không sao, lại hẹn lần sau vậy~”

Diệp Khải trả lời lại cô ngay lập tức, “Phim chiếu xong rồi đúng không? Buổi tối anh rảnh này, có muốn cùng đi ăn cơm không?”

Hạ Duy: hôm nào đi, hôm nay thứ bảy, khách hàng trong cửa hàng của em cũng khá nhiều.

Diệp Khải: Vậy được rồi [icon cảm thấy tội lỗi] hôm nay thật sự rất xin lỗi, anh hận chết ông chủ của anh.

Hạ Duy: [icon cười trộm]

cô cất điện thoại vào túi, trực tiếp đi đến cửa hàng của cô. Buổi tối về nhà cho con mèo cam ăn xong thì cô mới nhớ ra mình chưa chải rửa anh Giang kia.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Hôm nay anh Giang ở nhà dưới lầu nói mình là phụ nữ gần 30 rồi, còn không biết xấu hổ tự nói mình là thiếu nữ

không gầy mười cân không đổi tên: Ha ha ha ha anh ta nói không à, năm 92 cũng được xem là phụ nữ trung niên rồi.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Mặc kệ, bốn tiên nữ mới 18 thôi [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Tiên nữ tỉnh lại đi, cuối năm là cậu 28 rồi.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: cút [mỉm cười]

không gầy mười cân không đổi tên: Nhưng làm sao anh ta biết cậu sắp 30 chứ? Có phải cậu nên thay đổi mỹ phẩm dưỡng da không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: À, mình nói với anh ta cậu đang đi du học, có lẽ từ tuổi của cậu mà đoán ra. [mỉm cười]

không gầy mười cân không đổi tên:..... Hàng xóm như thế này, cậu nên lựa lúc khuya khoắt xuống dưới gõ cửa nhà gã đi!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Gõ cửa gõ cửa!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Mình muốn trực tiếp gõ gõ hơn QAA gã ta thật đáng ghét QAA
Tiểu Diễm Diễm vô địch: *sờ sờ* đừng khóc, ngày mai mình không phải tăng ca [dỗ khóc dỗ cười] buổi tối muốn cùng đi ăn đồ ăn ngon không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Muốn! Muốn đi ăn đồ ăn ngon mới xoa dịu vết thương lòng của mình!

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Được, mình mời cậu đi ăn. Hôm nay vừa lĩnh lương [hì hì]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Mình sẽ im lặng nhìn hai cậu mà không nói gì nữa [mỉm cười]

không gây ồn ào không đổi tên: Mình sẽ im lặng nhìn hai cậu mà không nói gì nữa [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Đến lúc đó sẽ nhớ chụp ảnh gửi cho các cậu, moah moah!

6. Chương 6: Cơm Chiên Trứng Ngon Tuyệt

Thiên Hạ Cư là một quán cơm Trung là rất nổi tiếng ở thành phố A, phong cách khác lạ, điều kiện tốt, rất nhiều minh tinh là khách quen tại đây. Nhưng Hạ Duy đến thành phố A đã bao năm rồi mà số lần tới Thiên Hạ Cư cũng chỉ giới hạn trong mười đầu ngón tay. không phải bởi vì không thích ăn, mà là vì đắt. Đắt đến nỗi ăn một lần đau lòng mất nửa năm.

Lần này đến Thiên Hạ Cư ăn cơm, Hạ Duy đặc biệt chọn một bộ quần áo sang trọng, ngay cả giày cao gót 2cm bình thường ít khi đi cũng lấy ra đi. Vừa đến cửa Thiên Hạ Cư, một nữ nhân viên tiếp khách có dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào hỏi cô có hẹn trước không, cô liền báo tên và số điện thoại của Diễm Diễm, lễ tân liền đưa cô đi đến chỗ thang máy.

Bình thường phòng ăn nhỏ đều ở tầng ba, tầng một là sảnh chính và khu nghỉ ngơi, tầng hai là khu tổ chức tiệc rượu. Tuy Thiên Hạ Cư có chỗ tổ chức tiệc rượu nhưng Hạ Duy cảm thấy ai lại tổ chức tiệc rượu ở chỗ này chứ, vì những cái thứ kia đâu phải đồ ăn, mà tất cả đều là bạc trắng bóng đầy.

Sau khi thang máy đưa cô lên tầng ba, lại có một nữ nhân viên tiếp khách dẫn đường, đưa cô đến cửa phòng rồi mới đi. Hạ Duy đẩy cửa ra, nhìn thấy Diễm Diễm ngồi ở bên trong chơi điện thoại.

Diễm Diễm chính là Tiểu Diễm Diễm Vô Địch ở bên trong nhóm chat, nhóm bạn thân của cô gồm

bốn người, chơi với nhau từ WC của trường cấp ba, tuy không học cùng trường đại học nhưng vẫn trong thành phố A, à, ngoại trừ Siêu Gầy đi du học nước ngoài. Bởi vì trong bốn người thì có ba người ở lại thành phố A sau khi tốt nghiệp nên Siêu Gầy bảo người nhà ở thành phố A mua cho cô một phòng nhỏ, nói là để sau này trở thành cứ điểm của các cô, chính là phòng mà Hạ Duy đang ở bây giờ.

Diễm Diễm thấy Hạ Duy đến thì cất di động đi, kéo cô đến ngồi và chọn món. “Hay là chúng ta đi ăn ở chỗ khác đi.” Hạ Duy nhìn giá cả trên menu liền muốn phát điên, không đành lòng để cho Diễm Diễm mất nhiều máu như thế. Diễm Diễm lại không hề để ý: “đã nói là tứ mớ mà, coi như là an ủi cậu bị Giang tiên sinh tăng dưới tổn thương tâm hồn.”

cô vừa nhắc tới “Giang tiên sinh tăng dưới”, Hạ Duy liền cảm thấy trong lòng đau như vừa bị đâm một cái: “Lúc này cậu nhắc đến anh ta có phải là muốn tớ không có chút khẩu vị vào để ăn

nữa, và cậu có thể ăn nhiều hơn không?”

Diễm Diễm phì cười: “Được rồi, chúng ta không đề cập tới anh ta nữa, nói đến anh chàng Diệp

Khải đáng yêu kia nhé?”

“Diễn Diễn, sao cậu cũng trở nên nhiều chuyện như vậy chứ.” Hạ Duy nhếch miệng cười, quay sang nói với nhân viên phục vụ ở bên cạnh, “Tôi muốn một suất cơm chiên trứng.”

“Vâng.”

Diễn Diễn cười cô: “Khó có dịp tới mời cậu đến Thiên Hạ Cư ăn cơm mà cậu lại gọi cơm chiên trứng à?”

“Cậu vẫn nên xem trước giá của món cơm trứng chiên này rồi mới nói tiếp nhé.” Hạ Duy đưa menu tới, lần đầu tiên tới đây, cô đã muốn nếm thử món ăn chiêu bài của nhà hàng – món cơm chiên trứng này rồi, chỉ có điều giá làm cho cô chùn bước. Một suất cơm chiên trứng ở đây đủ để cô ăn một tháng cơm chiên trứng ở quán ăn bên đường Tiểu Sao. Càng như vậy, cô lại càng tò mò, tại sao một suất cơm trứng chiên mà cũng có thể đắt như vậy? Hôm nay cuối cùng cũng đợi đến lúc có người thanh toán cho cô, đương nhiên cô phải nhân cơ hội gọi một suất để ăn thử!

Sau khi hai người chọn món xong, nhân viên phục vụ liền đi ra ngoài gọi đồ ăn cho các cô. Hạ Duy uống một ngụm trà, hỏi Diễn Diễn: “Tiền lương tháng này của cậu được nhiều lắm hả? không tiếc tiền mời tớ đến hân Thiên Hạ Cư ăn cơm.”

Nhắc tới chuyện này, Diễn Diễn liền muốn nói hết nỗi khổ trong lòng: “Tớ đã liên tục tăng ca nửa năm rồi, nửa năm đó! Cậu có thể tưởng tượng không! Tớ cảm thấy tớ gần như đã chết ở chỗ làm rồi! Khó khăn lắm mới có một ngày không cần tăng ca, đương nhiên phải khao mình rồi.”

”A, vậy lần sau lúc cậu lại muốn khao mình nữa thì nhớ gọi tớ đấy.

” Diễn Diễn: “...”

Hai người ngồi cùng một chỗ nói vài chuyện gần đây mua bán gì, nhân viên phục vụ đã bắt đầu mang thức ăn lên. Cơm chiên trứng của Hạ Duy được bưng lên trước, nói thật, đây là suất cơm chiên trứng có giá trị cao nhất mà cô từng ăn.

Đĩa cơm chiên trứng cũng không nhiều lắm, chẳng phải người ta nói đồ ăn ngon thường ít nhưng chất lượng hay sao, nhưng đĩa cơm này được trang trí vô cùng đẹp mắt, hơn nữa nhìn rất giống đĩa cơm Tây, bày các món trên bàn còn xếp đặt thiết kế... Như một đĩa cơm chiên trứng của công chúa Bạch Tuyết.

Đương nhiên, nếu chỉ như vậy thì còn chưa đủ để tương xứng với giá trị của nó, màu sắc trong bàn cơm chiên trứng khiến người muốn ăn nhất chính là màu vàng kim óng ánh của cơm, mỗi hạt cơm đều mập mạp béo tròn, từng hạt từng hạt đều nhau tằm tấp.

Hạ Duy dùng thái độ vô cùng cẩn thận ăn một miếng, lập tức cảm thấy ngon đến mức nước mắt chảy giàn dụa: “Trời ơi! Quá ngon!” cô không biết làm thế nào để miêu tả được tâm trạng xúc động của cô lúc này, nếu như nhất định phải nói một câu thì đó chính là ngon đến mức cô tình nguyện gả cho đầu bếp đã nấu chén cơm này!

“Ngon đến thế cơ à?” Diễn Diễn nửa tin nửa ngờ cảm thía, cũng nếm một miếng nhỏ, ”A...!

Đúng là ngon thật, quả nhiên đắt xắt ra miếng.”

“Quá ngon đúng không! Hạt gạo này đúng là rất ngon!”

Nhân viên phục vụ đứng ở một bên mỉm cười nói: “Gạo của chúng tôi dùng chính là gạo

thượng đẳng được chọn lựa tốt nhất, đối với nơi sinh sống, nước, đất, điều kiện khí hậu, ánh sáng đều có yêu cầu nghiêm khắc, gà đẻ trứng cũng phải trải qua quá trình nuôi nấng tỉ mỉ, thức ăn gia súc đều có yêu cầu nhất định, quan trọng nhất là, bàn cơm chiên trứng này là do ông chủ của chúng tôi tự tay nấu.”

Tài nấu ăn của ông chủ Thiên Hạ Cư không hề kém bất kỳ một bếp trưởng của nhà hàng nào, nhưng mỗi ngày anh ta chỉ làm một món, và làm bằng toàn bộ khả năng và tình cảm của mình. Tin đồn này từng được thực khách lưu truyền rộng rãi, thậm chí có rất nhiều người đặc biệt đến nơi đây thử may mắn, nếu như đồ ăn mình gọi được ông chủ làm thì chứng tỏ anh ta muốn làm quen với mình.

Hạ Duy vẫn luôn xì mũi coi thường tin đồn này, cô cảm thấy đây tuyệt đối là chiêu trò marketing của ông chủ Thiên Hạ Cư, nhưng sau khi biết được cơm chiên trứng của mình là được vị ông chủ này nấu, cô lại cảm thấy rằng mình mình cũng muốn làm quen với anh ta!

“Điền Điền, trên đường về chúng ta đi mua xổ số thôi!” “Mua mua mua!”

”Tớ phải cho tất cả bạn bè xem món cơm chiên trứng do chính ông chủ tự mình làm này! Hạ Duy mang ảnh mình đã ăn hết hai phần cơm chiên trứng trước gửi cho nhóm bạn thân, sau đó mới gửi cho tất cả bạn bè. Điền Điền cho cô một nút like rồi bình luận: ”Tớ nghe nói trước kia Thiên Hạ Cư chỉ làm đồ ăn địa phương cho hoàng thân quốc thích hoặc là thổ hào thân hào, cho nên những món ăn này không phải người bình thường được ăn đâu.”

“Còn tin đồn này nữa cơ à?”

“Tớ cũng chỉ nghe người khác nói lại thôi, không biết là thật hay giả.” Điền Điền để điện thoại di động xuống, tỏ vẻ thèm thuồng nhìn chằm chằm vào đĩa cơm chiên trứng trước mặt Hạ Duy, “Bát súp hình như là canh cá, nhìn đã thấy hấp dẫn rồi.”

“Ừ, mùi vị cũng không tệ, nhưng hơi ít, một hộp là tớ uống hết rồi.” Hạ Duy nhìn bát nhỏ trong tay cô đã hết sạch, trong lòng phàn nàn ông chủ của Thiên Hạ Cư thật quá keo kiệt. Vừa cời trang phục đầu bếp ra, đột nhiên Giang Chi Châu cảm thấy muốn hắt xì, chớp mũi anh khẽ giật, cuối cùng cũng nhịn được. Sau khi mặc lại âu phục, Giang Chi Châu tự hỏi lúc về nhà mình có nên uống thuốc cảm hay không.

“Chào tổng giám đốc Giang.” “Tổng giám đốc Giang!”

Nhân viên gặp trên đường đi đều tích cực chào hỏi anh, Giang Chi Châu cũng khẽ gật đầu chào lại bọn họ rồi đi ra bãi đỗ xe lấy xe.

“Ôi chào, hôm nay Giang tổng vẫn đẹp trai như vậy!” một nhân viên phục vụ nữ mắt lấp lánh sao nhìn theo hướng Giang Chi Châu đi, “Đúng rồi, hôm nay anh ấy nấu món gì vậy?”

“Cơm chiên trứng! không ngờ được nhỉ!” một nhân viên phục vụ nữ khác nói, ” Tớ tự tay bưng đi đấy, trên đường thiếu chút nữa là tớ ném một miếng rồi, thơm vô cùng!”

”A a a, hâm mộ vị khách nào được ăn món này quá! Tớ cũng muốn ăn món ăn Giang tổng tự tay nấu!”

“Thế thì cậu nằm mơ luôn đi nhé!” “.....”

Sau khi may mắn được nếm món cơm chiên chiên do ông chủ Thiên Hạ Cư tự mình nấu, trên đường trở về Hạ Duy thật sự mua một tờ xổ số. Nếu cô trúng 500 vạn, cô có thể rời khỏi phòng của Siêu Gầy, tự mình mua một phòng nhỏ, như vậy sẽ không phải gặp lại vị Giang tiên sinh đáng ghét kia nữa!

cô đặc biệt đặt đồng hồ báo thức để xem kỳ mở xổ số vào tối mai rồi mới an tâm ngủ. Ngày mai là ngày nghỉ của cô, không cần đi làm, Hạ Duy quyết định ngủ lấy lấy sức để thực hiện ý định giặt sạch quần áo tích góp cả một tuần trong buổi chiều.

Có thể là do nhớ mãi không quên món cơm chiên trứng ngày hôm qua được ăn nên giữa trưa Hạ Duy cũng đặc biệt rang một chén cơm chiên trứng cho chính mình, nhưng mùi vị lại khác khá xa với Thiên Hạ Cư. Buồn quá.

cô chụp đĩa cơm mình nấu rồi gửi vào nhóm bạn thân: “Tự mình rang cơm chiên trứng, không so sánh thì không cảm thấy đáng thương. ”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: có cơm chiên trứng để ăn là cậu phải cảm thấy hài lòng rồi, tớ ở công trường Thượng Thiên ăn bụi, bất kỳ lúc nào cũng lo lắng có thể bị tẩm thép đè chết, khổ sở vô cùng.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: [hình ảnh]

Hạ Duy vừa thấy ảnh gửi tới, lập tức cười ra tiếng. Trong ảnh, Bát Bảo đeo khẩu trang đội mũ bảo hiểm, đứng trên một khu hoang tàn đổ nát, trong không khí toàn là tro bụi đang bay.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ha ha ha ha thương cậu quá
không gầy mười cân không đổi tên: cậu như vậy mà còn có thể nhận ra được thì đều là tình cảm chân thật đấy

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: bây giờ tớ còn không thèm thay quần áo nữa, mỗi ngày chỉ gội đầu thôi, dù sao quần áo vừa thay xong cũng bị bẩn ngay lập

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: công trình của cậu còn lâu à?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ... không biết, nhưng từ ngày chúng ta tụ tập thánh địa đồ ngọt thì cũng được một hai tháng, nhanh quá!

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch:... Cậu nói đến mấy món ở thánh địa đồ ngọt trong bách hóa Tinh

Quang à? Tại sao tớ lại cảm thấy rất lâu rồi [đổ mồ hôi] nếu không như vậy sẽ tự làm mình tê liệt

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: nếu không như vậy sẽ tự làm mình tê liệt

không gầy mười cân không thay đổi tên: nếu không như vậy sẽ tự làm mình tê liệt

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: nếu không như vậy sẽ tự làm mình tê liệt không nổi nữa [rơi lệ] tớ muốn trở lại thành phố A, tớ cũng muốn đến Thiên Hạ Cư ăn cơm [gào khóc]

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: tốt xấu gì thì cậu cũng là nhân viên công ty của một tập đoàn lớn như vậy, nghĩ đến tớ đây này, chỉ là một công ty nhỏ vừa thành lập, còn bao nhiêu việc bận rộn.

không gầy mười cân không đổi tên: vẫn là Hạ Duy tốt nhất, tự mình làm bà chủ

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: cậu vẫn là một sinh viên thì có tư cách gì nói

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: không nói chuyện với các cậu nữa, ăn cơm xong tớ còn phải giặt quần áo

Giặt hết quần áo tích lũy trong một tuần là một việc rất khó khăn, quần áo bình thường còn có thể ném vào trong máy giặt, nhưng nội y thì chỉ có thể giặt tay. Hạ Duy giặt xong đóng quần áo

rồi liền mang ra ban công phơi nắng.

Ở trên cùng là một bộ váy liền áo mà lần trước mặc khi đi ra ngoài ăn lẩu với Diệp Khải. cô cầm chiếc váy liền áo lên, hơi run tay một tý, không ngờ nội y lại bị móc vào viền tơ lụa của chiếc váy, tay cô vừa run đã làm cho chiếc nội y rơi xuống dưới.

Hạ Duy vội vàng thò đầu nhìn xuống dưới, nội y của cô đã rơi lên trên một chậu cây xanh ở sân thượng của tầng dưới rồi.

.....

7. Chương 7: Cực Kỳ Xấu Hổ

Bây giờ Hạ Duy chỉ muốn chết quách đi xong!

Nếu như chỉ là một chiếc áo chiếc quần bình thường rơi xuống ban công lầu dưới thì thôi, nhưng tại sao... Lại là đồ lót!! cô nghĩ đến gã họ Giang đáng ghét ở lầu dưới... cô càng muốn tự tử hơn!

Làm sao bây giờ, có cần đi lấy đồ lót lại không? Nếu như chạy xuống dưới lầu lấy đồ lót cũng mất mặt quá, mà dù sao... anh ta cũng đâu biết đây là đồ lót của ai, cũng có thể là của lầu trên nữa trên nữa! Hừm!

....

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Đồ lót của mình rơi xuống ban công lầu dưới rồi QAQmình có cần phải đi lấy về không đây~ QAQ

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:.....

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Mình rất đồng cảm cho cậu nhưng cho mình cười 5 phút trước đã ha ha ha ha haha
Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [bye bye]

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Phải lấy lại chứ, sao lại không lấy, một món đồ lót cũng rất đáng quý cơ mà.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Nhưng vị ở lầu dưới chính là gã họ Giang đáng ghét đó!! Gã ta là đàn ông đó! M* nó thật mất mặt!

không gầy mười cân không đổi tên: Nhưng nếu cậu không lấy về thì đồ lót của cậu vẫn nằm ở đó, có trời mới biết anh ta định làm gì với đồ lót của cậu.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:.....

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:CNếu cậu xuống dưới đó lấy về thì nhớ đám bạn mình bên này sẽ trực tiếp ha ha haha

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Bát Bảo, mình thấy tình bạn hữu nghị giữa chúng ta đã đến đường cùng rồi đó. [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: À vậy cậu trả mình 10 đồng lần trước mượn của mình đi.

Hạ Duy: “.....”

cô vung tay gửi một bao lì xì 5 đồng cho Bát Bảo.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Cho cậu 5 đồng, cậu có thể lui xuống được rồi [mỉm cười]

cô buồn phiền tất điện thoại, xoắn não không biết có nên xuống dưới đó lấy lại đồ lót không. Nỗi phiền muộn cứ chạy vòng quanh trong đầu cô, gã họ Giang kia nhìn cũng ra hình ra dạng phết đấy, nhưng lỡ không chừng là đồ biến thái thì sao, làm sao cô có thể để đồ lót của mình rơi vào tay loại người như thế này!

cô hít thở một hơi thật sâu, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, chạy xuống lầu dưới gõ cửa nhà Giang Chi Châu.

không có người ở nhà.

Hạ Duy khẽ nhẹ nhõm trong lòng, ít nhất gã họ Giang kia còn chưa phát hiện đồ lót của cô. Nhưng cô lo lắng lúc gã họ Giang kia đi làm về liền tưới cây ở sân thượng theo thói quen, sau đó nhìn thấy một món đồ lót của phụ nữ, còn là màu hồng phấn nữa thì làm sao...

không được, hình ảnh này không thoải mái dễ chịu chút nào, cô không thể nhớ đến nó.

cô muốn đứng ở đây chờ anh ta về.

Đứng chờ 5 phút đồng hồ thì Hạ Duy không chịu được nữa, cứ đợi thế này cũng không phải là cách hay, ai biết lúc nào anh ta về nhà chứ. cô lấy điện thoại ra gọi điện cho quản lý.

cô bé quản lý ở quầy nhìn thấy màn hình hiển thị số điện thoại của cô Hạ ở nhà 1908 thì huyết Thái Dương liền hơi nhíu mày. Lần này bọn họ lại phải làm con thiêu thân gì nữa đây, mỉm cười, “Xin chào, đây là quản lý.”

“À, tôi là chủ hộ 1908, quần áo của tôi bị rơi xuống ban công nhà của lầu dưới, nhưng bây giờ nhà ở lầu dưới này không có người, cô có thể tôi mở cửa được không?!”

“... Xin chào cô Hạ, bên chúng tôi không có chìa khoá ạ.”

..... Vậy sao, vậy có thể trực tiếp tìm thợ mở khoá mà

~Quản lý nói: “cô có thể đợi anh Giang về rồi lấy cũng được ạ.” “Tôi không biết đến khi nào anh ta mới về.”

“cô có thể dán giấy trên cửa nhà.”

“.... Á, lỡ tờ giấy bị trẻ con nghịch ngợm xé mất thì sao?”

Em gái quản lý vốn muốn nói là cô dán cao một chút, nhưng nghĩ lại thì vẫn sửa lời, “Bên chúng tôi có thể giúp cô liên hệ với anh Giang, để khi anh ấy về đến nhà sẽ lấy quần áo đưa lên trả cho cô?”

“Xin đừng!!”

“....” Cho nên cô gọi cú điện thoại này cuối cùng là muốn thế nào đây!!! Em gái quản lý tiếp tục nở nụ cười, “Vậy cô hi vọng chúng tôi sẽ làm thế nào đây ạ?”

“Tôi muốn các cô giúp tôi mở cửa....”

“thật xin lỗi, chuyện này không thể được.” Em gái quản lý cảm giác như mình đang dỗ dành trẻ con đĩnh đạc, “Đợi anh Giang về bên chúng tôi sẽ lập tức thông báo cho cô được không?”

“Được rồi, tốt nhất là anh ta vừa đến cổng các cô liền báo cho tôi biết, tôi xuống dưới đó chờ anh ta.”

“... Chúng tôi sẽ cố gắng.”

Hạ Duy đứng ngồi không yên cả buổi chiều, sợ gã họ Giang kia về nhà quản lý không báo cho cô, sau đó anh ta nhìn thấy món.... đồ lót rơi xuống ban công nhà anh ta. Vậy nên cả một buổi chiều cô gọi điện quấy rối quản lý nhiều lần.

Qua 6h, Hạ Duy vừa mới để cơm tối lên bàn thì nghe tiếng chuông điện thoại reo lên, cô liền vội vàng chạy tới bắt máy.

“Xin chào cô Hạ, chúng tôi là quản lý. Đồng nghiệp của tôi nói là nhìn thấy anh Giang đã về rồi.” Em gái quản lý không còn cách nào khác, cô ấy cho rằng anh Giang đã hồi thúc chuyện phòng tắm bị rỉ nước lắm rồi, nhưng không ngờ cô Hạ này chỉ có hơn chứ không kém chút nào.

Hạ Duy nghe nói gã họ Giang kia trở về rồi, bèn nhanh nhẩu cảm ơn quản lý rồi cúp máy, chạy ngay xuống lầu dưới. cô không có kiên nhẫn đợi thang máy nên bèn đi thang bộ, lúc chạy gần đến cửa nhà 1808, cô thấy Giang Chi Châu đang chuẩn bị mở cửa.

“Đợi đã!” cô hét to một tiếng, càng chạy nhanh hơn. Giang Chi Châu đang cầm chìa khoá suýt nữa đánh rơi, cau mày nhìn cô, “Chuyện gì?”

Hạ Duy chặn trước cửa nhà Giang Chi Châu, vừa thở hồng hộc vừa nói, “Tôi.... Tôi có đồ rơi xuống ban công nhà anh.”

“Đồ gì?”

“.... Quần áo.”

Giang Chi Châu quan sát ánh mắt của cô, nói: “cô ở đây đợi tôi một chút, tôi đi lấy cho cô.”

“không cần!” Hạ Duy lại chặn trước cửa, “Tôi tự đi lấy thì tốt hơn, không cần làm phiền anh đâu!”

“....” Giang Chi Châu cảm thấy phản ứng của cô rất khả nghi, nhưng cũng không cảm thấy có vấn đề gì, “cô chặn tôi mở cửa rồi.”

Hạ Duy không cam lòng di chuyển qua một bên, Giang Chi Châu vừa mở cửa xong cô liền đẩy cửa ra vọt vào.

Giang Chi Châu: “.....”

Quả nhiên là cực kỳ khả nghi.

anh cau mày, đổi dép lê vào nhà. Hạ Duy vừa vào liền trực tiếp đi ra ngoài ban công lấy đồ lót màu hồng phần bị vướng ở tán cây màu xanh lá đặc biệt khiến người khác chú ý. cô lấy đồ lót ôm vào lòng muốn chuồn đi nhưng không ngờ lại bị Giang Chi Châu chặn giữa đường.

“cô đang cầm cái gì đấy?” Giang Chi Châu đứng ngoài ban công nhìn cô. Hạ Duy cố gắng che giấu món đồ lót sau lưng, ra vẻ vô tội nói, “Đâu có gì đâu, chỉ là quần áo của tôi mà thôi!”

Giang Chi Châu không tin cô, “cô lấy ra cho tôi xem một chút.” Hạ Duy nhướn mày, “Sao tôi lại phải lấy ra cho anh xem chứ?”

“Bởi vì hành động của cô quá khả nghi, sao tôi biết được cô có lấy đồ đạc nhà tôi không chứ?”

“Ôi chào!” Hạ Duy tức đến nực cười, “Ở đây anh có đồ vật gì đáng giá để tôi lấy dích chứ?”

Giang Chi Châu nói, “Nếu đã như vậy thì cô cũng không gì mà không lấy ra được.”

.....

Hai người cứ như vậy mà giằng co hết vài giây, Hạ Duy định thử chạy trốn vài lần nhưng đều bị Giang Chi Châu ngăn cản. Cuối cùng cô chìa đồ lót giấu sau lưng ra, “Xem đi xem đi! anh muốn nhìn thì nhìn đi, đồ biến thái!!!”

Giang Chi Châu thấy rõ món đồ cô giấu sau lưng này giờ là gì, trong lòng chỉ còn con quạ đen đang quang quác bay qua kéo theo một chuỗi dấu chấm dài ngoằng....

Hạ Duy đẩy mạnh anh ra, dùng tốc độ sét đánh chạy ra ngoài. Giang Chi Châu vẫn còn bị đả kích tâm lý chưa hồi phục lại được, đây là lần đầu tiên từ lúc anh sinh ra đến nay anh nhìn thấy....đồ lót phụ nữ ở khoảng cách gần như vậy.

.....

anh đứng đó bị gió thổi giật mình thì mới lấy đồ chuẩn bị quét dọn sàn nhà bị Hạ Duy giẫm bẩn.

Sau khi Hạ Duy chạy trốn về nhà thì cả mặt liền đỏ bừng, m* nó thật biến thái chết đi được, cô thật muốn báo cảnh sát tóm gã đó!! Tuy đồ lót đã lấy về rồi nhưng sau này cô không biết làm sao để đối mặt với nó, mặc nó đây!!

cô cảm thấy đồ lót trong tay có hơi ẩm của người, bèn quăng nó lên ghế salon. Đám bạn thân Bát Bảo và Siêu Gầy vẫn còn hào hứng bùng bùng thảo luận xem cô có lấy lại được đồ lót không, Hạ Duy liếc mắt nhìn không muốn để ý đến các cô nàng kia nữa.

Buổi tối cô làm tổ trong chăn xem chương trình tivi thì đồng hồ báo thức của điện thoại đột nhiên kêu lên, lúc này Hạ Duy mới nhớ ra mình còn vẽ xổ số phải dò. cô hồi hộp mở chương trình dò vé, sau khi xem xong bèn cười ha ha hai tiếng, chẳng trúng số nào cả

Quả nhiên cái gì gọi là vận may tốt đều là lời lẽ quảng cáo của thiên hạ mà thôi!

cô tuyệt vọng ngã xuống giường.

Ngày hôm sau ra ngoài đi làm, lúc cô đi thang máy lại gặp trùng gà họ Giang —— bởi vì thời gian bọn họ đi làm rất sát nhau, cho nên luôn có thể gặp nhau trong thang máy. Chỉ có điều Hạ Duy không đợi Giang Chi Châu đang do dự chầu mày đã liền nhấn nút đóng cửa thang máy.

Giang Chi Châu nhanh tay lẹ chân ngăn cửa lại, cửa thang máy lại mở ra lần nữa. Hạ Duy đứng trong thang máy, không lấy gill àm vui vẻ nhìn anh. Giang Chi Châu đứng yên tại chỗ, bước tới cũng không được mà lùi lại cũng chẳng xong.

Vừa rồi động tác chặn cửa thang máy chỉ là vô thức, bây giờ cửa đã mở rồi, anh lại cảm thấy không bằng đợi lần sau thì tốt hơn.

“anh có vào hay không?” Hạ Duy không kiên nhẫn hỏi anh, Giang Chi Châu khẽ mím bờ môi mỏng, cuối cùng cũng nhấc chân đi vào. Sau khi cửa thang máy đóng lại, bầu không khí còn nặng nề hơn lúc trước. Hạ Duy đứng trong góc cố gắng giữ khoảng cách, giống như đề phòng.... biến thái!

Chuyện này khiến tâm trạng của Giang Chi Châu rất phức tạp, trên thực tế anh đã tự hỏi lòng mình có muốn nhân cơ hội này xin lỗi cô không. Chuyện xảy ra ngày hôm qua thật quá xấu hổ, anh đã ép buộc một người phụ nữ đưa đồ lót cho anh xem, thật sự là hơi....

Giang Chi Châu càng mím môi, nhưng chuyện ngày hôm qua cũng không thể trách anh hết được, nếu như không phải hành động của cô khả nghi như vậy thì anh cũng không ép cô đưa ra cho mình xem. nói đi nói lại cô vẫn là phụ nữ, chắc đối với.... đồ lót của mình, cũng rất có lỗi....

“Đinh! ”Trong lúc Giang Chi Châu đang suy nghĩ thì thang máy đã xuống đến tầng một.

Giang Chi Châu: “....”

Hạ Duy cứ như thường ngày, không ngoảnh đầu lại mà đi thẳng ra ngoài. Giang Chi Châu vẫn còn đứng trong thang máy dõi theo bóng lưng của cô xa dần, nhẹ giọng thở ra một hơi.

Con mèo vàng vẫn đứng ở bãi đỗ xe có gió mặc gió, có mưa mặc mưa chờ anh cho ăn như trước. anh cho nó ăn thức ăn cho mèo, hiếm khi vuốt ve bộ lông trên người nó ha cái.

“Meow~~”

Con mèo vàng hình như bất mãn lúc nó đang ăn uống thì vuốt ve nó, ngược đầu liếc anh. Giang Chi Châu buồn cười, con mèo này ấy mà, mỗi ngày mình hầu hạ nó ăn uống đến mức nó xem mình như chủ nhân rồi.

Điện thoại có tin nhắn, Giang Chi Châu đứng thẳng người, lấy điện thoại ra xem.

Phương Uyên: Lần trước lỡ hẹn thật là xin lỗi, ngày mai anh có rảnh không?

Em mờ ianh đ xem phim ăn cơm [tình hình]

Giang Chi Châu: Ngày mai vào lúc nào?

Phương Uyên: Buổi tối được không ạ? Gặp nhau ở cửa hàng Tinh Quang?

Giang Chi Châu: Được.

Phương Uyên: Để em đặt chỗ rồi báo cho anh.

8. Chương 8: Chia Tay Hòa Bình

Toàn bộ năm tầng của Bách hóa Tinh Quang đều có đồ ăn, tầng dưới còn có thánh địa đồ ngọt, có thể nói là Thiên Đường của những người ham ăn. Sau khi Phương Uyển và Giang Chi Châu xem xong phim điện ảnh thì muốn đi quán đồ ngọt mua chút gì đấy để ăn vào bữa sáng ngày mai: “không biết quán đồ ngọt giờ còn mở cửa không?”

Giang Chi Châu nhìn đồng hồ, đã hơn 9h rồi: “Quán đồ ngọt đều mười giờ mới đóng cửa như các cửa hàng khác, nhưng chắc giờ này có lẽ không cũng còn rất ít món.”

Phương Uyển cũng nghĩ như thế, quán đồ ngọt này vô cùng đắt hàng, món bánh ngọt ngon nhất của quán lại càng khó mua, nhưng những món được bán ở quán đồ ngọt này đều được tổng giám đốc Úc thị tự mình chọn lựa nên không cần lo lắng về việc món mình mua không ngon. cô 6ta cười với Giang Chi Châu rồi nói: “Em vẫn muốn đi xuống xem một chút, mua bất kỳ một món ngọt trong quán cũng sẽ không khó ăn đâu.”

“Được.”

Giang Chi Châu đi cùng cô ta đến quán đồ ngọt, anh cũng tới đây không ít lần, nhưng tuyệt đối là người đến đây ít nhất. Từng món ngọt trong quầy hàng của quán gần như đều đã hết, những món chưa bán hết cũng chỉ thừa một hai cái cuối cùng, hơn nữa cũng sẽ rất nhanh cũng bị khách hàng bên trong mua.

“Hình như bánh ngọt ngàn tầng vẫn còn.” Phương Uyển tinh mắt nhìn thấy một cái bánh ngọt ngàn tầng lẻ loi lơ lửng bày ở trên quầy, tuy không phải vị sầu riêng cô ta yêu thích nhưng có vị xoài cũng tốt rồi. cô ta bước đến, đang muốn mua cái bánh ngọt này thì bên cạnh, một chàng trai trẻ lên tiếng: “Tôi mua cái bánh ngọt ngàn tầng này.”

Phương Uyển cảm thấy cái giọng nói này có hơi quen tai, nhưng giờ chuyện cô ta quan tâm hơn là chuyện người này mua mất chiếc bánh ngọt mình định mua: “Tôi tới đây trước mà.” cô ta quay đầu nhìn anh ta, đúng lúc đó chàng trai trẻ cũng quay đầu nhìn sang.

Sau một giây chạm mắt, cả hai đồng thời sửng sốt một chút.

“Uyển Uyển, là em à.” Chàng trai nở nụ cười với cô ta, tỏ vẻ lâu ngày gặp lại, nhưng sắc mặt Phương Uyển lại có vẻ khó coi.

“không ngờ lại gặp được em ở chỗ này, thật là trùng hợp.” Chàng trai này hoàn toàn không biết sự khó chịu của cô ta, chuyển ánh mắt qua Giang Chi Châu đang đứng bên cạnh, “Ồ, đây là bạn trai mới của em à? Đẹp trai đấy nhỉ! Vậy mà anh vẫn cho là em thích mẫu người ít tuổi hơn mình, giờ thay đổi khẩu vị rồi à?”

Phương Uyển: “...”

hiện giờ cô chỉ muốn nhét chiếc bánh ngọt ngàn tầng này vào miệng để bịt miệng anh ta lại thôi.

“Sao anh còn chưa mua xong thế?” một cô gái trẻ đi tới, khó hiểu nhìn ba người đứng cạnh nhau ở trước quầy. Cậu trai kia liền nói: “À, gặp lại bạn gái cũ của anh.”

Phương Uyển: “.....”

Ánh mắt của cô gái kia thuận chuyển đến Phương Uyển, nhìn đi nhìn lại kỹ càng: “Trước đây anh thích loại con gái nhiều tuổi hơn như thế này à?”

“Ha ha, con gái nhiều tuổi hơn rất thành thực và đáng tin cậy đấy.” Cậu chàng kia nói xong, lại nhìn về phía Phương Uyển, “Cái này bánh ngọt ngàn tầng này chắc em không cướp với anh đâu nhỉ, vậy anh đi mua đây.”

Sau khi hai người đó đi khỏi, Phương Uyển cũng không dám nhìn sắc mặt của Giang Chi Châu. Để có thể phát triển thuận lợi với Giang Chi Châu, đúng là cô ta đã nói dối, cô ta cũng biết nói dối thì một ngày nào đó sẽ bị lộ, chỉ là không

ngờ ngày hôm nay tới nhanh như thế khiến cô ta không kịp chuẩn bị.

“Chuyện là...” Cuối cùng cô ta cũng cố lấy hết dũng khí, mở miệng nói, “Rất xin lỗi, vừa rồi đúng là bạn trai cũ của tôi.”

Giang Chi Châu trầm mặc một lát rồi mới nói: “Tôi hiểu rồi, hôm nay tôi về trước, cô đi đường cẩn thận.”

Phương Uyển nhìn bóng lưng anh bỏ đi, rất muốn mở miệng gọi anh nhưng lại không đủ dũng cảm làm điều đó.

Lúc Giang Chi Châu lái xe rời khỏi quảng trường Tinh Quang, Hạ Duy và Diệp Khải đang tại tản bộ ven đường. Buổi tối Diệp Khải mời cô đi xem phim điện ảnh, là một bộ phim mới chiếu về tình yêu, trong rạp đều là các đôi tình nhân đi xem.

“Em gái tôi giới thiệu một cửa hàng bán đồ ngọt rất ngon, lần sau tôi mời em đi ăn nhé.”

“Được.”

Dọc đường, hai người vừa đi vừa trò chuyện trên, bất giác đã về đến chung cư Hạ Duy ở.

“Đến nơi rồi.” Lần này Hạ Duy không mời anh đi vào đi dạo nữa mà vẫy tay chào anh, “Hẹn gặp lại.”

“Ừ...” Diệp Khải nhìn cô quay người chuẩn bị đi, cố lấy hết dũng khí gọi cô lại, “Đợi một chút! ”

Hạ Duy quay đầu lại nhìn anh: “Còn có chuyện gì sao?”

“thật ra...” Cho dù ở trong bóng tối, tai Diệp Khải cũng nhanh chóng đỏ lên trông thấy, khiến người ta đặc biệt chú ý, “Tôi, tôi thích em. không biết em có đồng ý làm bạn gái anh, dùng kết, kết hôn là điều kiện tiên quyết không?”

Hạ Duy ngẩn người, cô nhìn chàng trai đứng tại trong bóng đêm, cả khuôn mặt đỏ bừng vì mắc cỡ, nhất thời không biết trả lời như thế nào. Diệp Khải khẩn trương mà nhìn cô chăm chú, sắc mặt hồi hộp chờ đợi một quyết định cuối cùng. Hạ Duy suy tư thật lâu, rồi buồn rầu trả lời: “Tôi xin lỗi...”

Tâm tình Diệp Khải liền đổ vỡ, hơi lo lắng hỏi: “Có phải vì lần trước tôi lỡ hẹn không?”

“không phải.”

“Hay là bởi vì chuyện lần trước tôi muốn hôn em? Việc đó thật sự là tôi...” “Cũng không phải.” Hạ Duy ngắt lời anh, “Là vấn đề của tôi, xin lỗi, tôi cảm thấy hiện giờ tôi không thể hoàn toàn tiếp xúc với một người đàn ông...”

Diệp Khải hơi sững sờ, cố gắng hiểu ý nghĩa của câu cô vừa nói: “Nếu như em cảm thấy nhanh quá thì tôi có thể đợi em...”

“Tôi không muốn lãng phí thời gian của anh.” Hạ Duy hít sâu một hơi, “Trước anh, tôi cũng đã qua lại với hai người bạn trai, lúc đầu đều rất tốt, nhưng cuối cùng bởi vì tôi không thể tiếp nhận được những hành động thân mật với họ nên đã chia tay... vấn đề này thực sự tôi cũng không biết nên nói như thế nào, tóm lại là tôi không muốn hại...anh nữa, rất xin lỗi!”

cô nói xong liền bước vội vào chung cư, đi thẳng về nhà.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tớ cảm giác mình thật sự rất cận bã...

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ?? Bây giờ cậu mới phát hiện ra à??

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [mỉm cười]

không gây mười cân không đổi tên: cậu lại gây ra chuyện gì nữa rồi?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Diệp Khải vừa mới thổ lộ với tớ, hi vọng tớ có thể dùng kết hôn là điều kiện tiên quyết, chính thức qua lại với anh ấy, tớ từ chối rồi...

không gây mười cân không đổi tên: ...

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: cô gái tốt [mỉm cười] cậu lại đùa bỡn tình cảm của một chàng trai trẻ nữa rồi [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ... QAQ tớ cũng rất khổ sở mà QAQ hôm nay anh ý mời tớ đi xem phim, toàn bộ thời gian tớ đều lo lắng anh ấy lại đột nhiên cầm chặt tay tớ, hoặc là đột nhiên hôn tớ, chẳng xem được phim gì mấy QAQ may là từ đầu tới cuối anh ý đều không làm gì cả, thế nhưng nếu như chính thức yêu nhau, anh ấy muốn hôn tớ hoặc là ôm tớ, nếu tớ cứ tránh né chẳng phải sẽ làm tổn thương anh ấy à QAQ

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ... Tớ cũng không biết nói gì nữa, siêu gầy nói đi.

không gầy mười cân không đổi tên: đây không phải lần đầu tiên cậu phát bệnh, nhưng tớ vẫn muốn hỏi lại cậu, cậu có chắc chắn là cậu thật sự thích anh ta không? Lúc ở cùng người mình thích, cậu sẽ không cảm thấy lòng được càng ngày càng muốn thân mật với người đó, làm sao lại chỉ muốn tránh xa người ta chứ?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tớ thích mà QAQ nói chuyện phiếm với anh ý rất vui vẻ, hơn nữa mỗi lần nhìn thấy anh ý tim tớ đều đập nhanh hơn.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: tớ cảm thấy cậu chỉ thích anh ta thôi, chứ không phải tình yêu thật sự? Muốn có một anh chàng đẹp trai làm bạn trai của mình, làm mình vui vẻ, có thể hưởng thụ cảm giác xấu hổ tim đập nhanh, nhưng lại không muốn người ta thân cận với mình, con gái như cậu thật sự rất tuyệt vời đấy [vỗ tay]

không gầy mười cân không đổi tên: ... không, tớ cảm thấy nếu có một người đàn ông như vậy, con gái bình thường đều chỉ ước gì anh ta làm mấy hành động thân mật với mình đó [che mặt] đặc biệt là các cô gái lớn tuổi còn độc thân, rất khát khao [che mặt]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: cho nên cậu là loại chỉ cần yêu đương, không cần tình dục?

không gầy mười cân không đổi tên: ... ai có thể ngờ được một cô gái 27 tuổi, đã từng có ba người bạn trai mà vẫn còn là một xử nữ đây?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: không biết nên cảm thấy cậu ấy đáng thương hay bạn trai của cậu ấy đáng thương đây...

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ... [Hình Armstrong lăn qua lăn lại khóc lóc nỉ non]

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: tớ cảm giác cậu cũng hơi thích anh ta, tại sao phải vội vàng từ chối như vậy? Có lẽ bên nhau một thời gian nữa sẽ tốt hơn đấy?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: nhưng anh ấy muốn lấy kết hôn làm mục tiêu yêu nhau với tớ đấy, tớ cứ mơ hồ qua lại với anh ấy như vậy thì cảm giác rất có lỗi QAQ

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: sờ sờ

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: hình như cậu không thích hợp với yêu đương đâu...

không thích hợp với yêu đương à... Trong lòng Hạ Duy cảm thấy vô cùng mệt mỏi, bèn tắt di động. thật ra cô cũng đã từng nghĩ đến vấn đề này rồi, bao lần yêu đương thất bại đã sớm khiến cho cô hoài nghi về cuộc sống. cô thật sự hâm mộ chú mèo mập màu vàng dưới tầng, mỗi ngày chỉ cần có ăn là đã rất vui vẻ, không có nhiều suy nghĩ phiền não như thế này.

Tâm tình áp lực, cô quyết định muốn tập luyện thể thao nhảy nhót một lúc, làm ồn vị kia Giang tiên sinh tầng dưới kia.

Hôm nay tâm tình Giang Chi Châu cũng không hề tốt, vừa nghe thấy âm thanh bịch bịch ở tầng trên, anh bèn lấy điện thoại trên bàn, đang chuẩn bị trách cứ, cái tên Phương Uyển đột nhiên sáng lên trên màn hình.

anh nhìn chằm chằm vào điện thoại một chốc rồi vẫn nhận điện thoại: “Chào cô.”

“Chào anh, anh chưa ngủ à?” Phương Uyển thấp giọng hỏi. “Chưa, có việc gì vậy?”

“À... là chuyện hôm nay, tôi thật sự xin lỗi.” Phương Uyển suy nghĩ thật lâu, cảm thấy cần phải nói rõ ràng với anh, “Tôi quen bạn trai trước đây lúc đang học đại học, lúc ấy tôi cảm thấy anh ấy tuổi trẻ đầy sức sống, yêu một chàng trai trẻ tuổi như vậy khiến cho mình cũng được trở lại tuổi trẻ. Nhưng sau khi yêu nhau một thời gian, tôi cảm thấy hình như không phải mình tìm được một người bạn trai mà là một đứa con trai.

Chuyện gì xảy ra anh ấy cũng ỷ lại vào tôi, lúc đầu còn cảm thấy đáng yêu, càng về sau tôi càng hiểu ra mình muốn tìm một người đàn ông có thể che chở cho mình. Bình thường công việc của tôi rất nhiều, cũng rất bận rộn, lúc tan làm còn phải chăm sóc cho anh ấy, trong công việc, có gì vất vả mệt mỏi, cũng không thể chia sẻ với anh ấy... Sau khi chia tay với anh ấy một thời gian ngắn, gia đình bắt đầu giới thiệu cho tôi đi xem mặt, vốn là tôi định từ chối, nhưng sau khi nhìn thấy hình của anh, tôi lại muốn gặp anh.”

Giang Chi Châu im lặng từ đầu đến cuối, Phương Uyển thở phào một hơi, nói tiếp: “Tôi thật sự rất thích anh, cho nên dù người giới thiệu nói anh không gặp các cô gái đã từng yêu đương, tôi vẫn muốn thử xem. Xin lỗi, tôi đã lừa anh, bởi vì tôi thật sự không muốn chỉ vì cách đây ít lâu có một người bạn trai mà ngay cả cơ hội gặp mặt anh cũng không có...”

“Tôi hiểu rồi, cô cũng không cần xin lỗi, chuyện này là vấn đề của tôi.” Cuối cùng Giang Chi Châu cũng mở miệng.

Câu trả lời của anh làm cho Phương Uyển có một chút hi vọng cuối cùng: “Vậy... chúng ta còn có thể không?”

Giang Chi Châu im lặng một hồi lâu, cuối cùng lại nói: “Xin lỗi.”

9. Chương 9: Cô Đơn Sống Quãng Đời Còn Lại

Sau khi thông suốt hết lời nói của Phương Uyển, trong lòng Giang Chi Châu vẫn không hề dễ chịu chút nào. Về mọi mặt Phương Uyển đều rất ưu tú, tuy nhiên khi biết cô ta lừa gạt anh thì anh lại hơi bức mình, nhưng suy cho cùng thì đây cũng là vấn đề của anh, là anh từ đầu đến cuối vẫn không bước qua được con đường này.

Nếu như theo lời cô Hạ ở lâu trên thì anh nhất định sẽ cô đơn sống quãng đời FA còn lại cả đời rồi.

Nhớ đến cô Hạ, anh mới chợt phát hiện là tiếng lạch cạch khiến người khác đau đầu kia không biết đã biến mất từ khi nào. anh vô thức ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, sau đó bước đến chỗ bàn máy tính mở máy lên, sau đó click vào diễn đàn Hải Giác.

Hốc Cây Hình như tôi không hợp với yêu đương

#1: Chó Con

Tôi có tính sạch sẽ và chiếm hữu cực cao, tôi không thể chấp nhận việc bạn gái mình đã có kinh nghiệm về tình cảm. Tôi đã tới gặp bác sĩ tâm lý nhưng chẳng chuyển biến tốt hơn chút nào. Trong nhà cứ luôn sắp xếp xem mắt cho tôi, có vài người rất ưu tú nhưng đều vì do từng quen bạn trai mà bị tôi từ chối. Có thể là tôi thật sự không hợp với yêu đương.

#2: Ông nội bạn

đã thế kỉ gì rồi mà còn tồn tại loại người đàn ông thích sạch sẽ, hahaha!!!

#3: Mạc Thiên Vương đã post hình selfie rồi à?

Lâu trên yêu cầu người ta là xử nữ, nhưng anh có là xử nam không?

#4: VIP Úc thị chuyển giao chuyện cá nhân

Ghét nhất loại đàn ông thích sạch sẽ! Đúng là anh không thích hợp với yêu đương, độc thân cả đời đi!

#5: Trêu chọc tính mạng

Hai lần trên đùng ngu ngốc nữa, trên thế giới này làm sao còn xử nam đúng theo ý nghĩa mặt chữ được chứ, lần thứ nhất của bọn họ đều cho tay phải cả rồi.

#6: Cơn gió mang theo hơi lạnh

Lầu trên sao lại độc miệng như vậy, không thấy nhân vật chính của topic này là Hốc Cây hay sao? Hơn nữa lầu trên đó cũng đã nói là đi gặp bác sĩ tâm lý trị liệu, đều là đám anh hùng bàn phím thất bại.

#7: Mạc Thiên Vương đã post hình selfie rồi sao

Ồi hay #6 kích động vậy, nếu chúng tôi là đồ thất bại thì bạn là gì? Nếu bạn thích lầu trên như vậy thì đến với anh ta đi. Nhưng có lẽ người ta sẽ chia tay bạn vì bạn không phải lầu đầu thôi.

#8: Cơn gió mang theo hơi lạnh

#7 thật xin lỗi, nhưng tôi là đàn ông, tôi khuyên mọi người đừng đi theo #Mạc Thiên Vương đã post hình selfie rồi sao để sửa soạn, đừng để hắt hủi nước bẩn được không?

#9: VIP Úc thị chuyển giao chuyện cá nhân:

#8:Sửa soạn trong topic hình như chỉ có mỗi anh mà thôi nhỉ? anh là đàn ông anh giỏi lắm à?Vừa nhìn đã biết là cùng một dạng cuồng xử nữ với lầu trên nời, thật là buồn nôn!

#10: Ăn một miếng đậu thông minh được không

À, tôi cũng là đàn ông đây, cũng hiểu đôi chút về tâm lý này của lầu trên, nhưng bây giờ đã có phẫu thuật vá màng trinh rồi, cần gì phải để ý chuyện này chứ? Các anh em phóng khoáng một chút đi.

#11: Dây dưa ung thư thời kỳ cuối

Trong một lúc đã khiến tôi đồng ý với các lầu trên hai lần, buồn cười ghê ta. Đề nghị lầu trên và lầu trênnữa ở bên nhau đi, đừng gieo tai họa cho người khác.

#12: Dây dưa ung thư thời kỳ cuối

Đường truyền kết nối tốt [kết nối] chúc hai người trăm năm hoà hợp.

Giang Chi Châu xem đến đây rồi cuộc gương mặt cũng có chút biểu cảm, người đó..? anh di chuyển con chuột, click vào kết nối của #12

Hốc Cây Hình như tôi không hợp với yêu đương Giang Chi Châu: “.....”

Trong một lúc anh lại đăng 2 lần cùng một status.

anh chậm chạp tập trung lại, nhìn màn hình màn hình.

“Tôi cũng cảm thấy mình không hợp với yêu đương, tôi rất thích cảm giác mập mờ tìm đập loạn nhịp lúc thả thính nhau, nhưng sau khi chính thức quen nhau, mỗi lần người đó muốn ôm tôi hay là hôn tôi, tôi đều cảm thấy buồn nôn. Ừ thì cũng không thể nói là buồn nôn nhưng cảm giác rất mâu thuẫn, có thể tôi không thích thân mật với người khác, dù người khác đó là bạn trai mình. Tôi không biết tại sao nhưng lúc người muốn tiến thêm bước nữa với tôi, tôi bắt đầu cãi nhau với người đó và cuối cùng là chia tay.”

Giang Chi Châu: “.....”

Nhìn thấy trên thế giới này còn có người có tật xấu như mình, anh cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều.

#2: Tôi chính là tôi

Chỉ có thể nói là cô vốn không thích bạn trai của mình, xem xét xong.

#3: Nhìn chăm chăm mông mề

Căn bệnh của lầu trên cũng khá giống với tôi.... Bạn bè nói tôi độc thân quá lâu rồi, quen một mình rồi không chấp nhận được hành động thân mật với người khác.

#4: Đừng chaumày

Loại phụ nữ lầu trên thật đáng sợ, người đó có sai gì đâu, nếu biết bản thân mình có vấn đề thì đừng lãng phí tình cảm và thời gian của người khác nữa được không?

#5: Mèo con meow meow

Chỉ có mình tôi cảm thấy bạn trai của lầu trên là đẹp trai hay sao? Khưa khưa

#6: Dây dưa ung thư thời kỳ cuối

Chủ topic có thể đi đến phòng khám với lầu trên đây [kết nối] không cần cảm ơn tôi, tôi tên Lôi Phong.

.....

Hạ Duy lướt xem, khoe miệng liền bị co rút. Loại đàn ông thích sạch sẽ này, rõ ràng là còn ác liệt hơn còn nhiều!

Có lẽ là...

cô chán nản đuổi lưng một cái, ngã xuống chiếc giường lớn mềm mại. cô nằm trên gối vớ tay lấy điện thoại bên cạnh, thuận tay nhấn vào chỗ nhấn tin với đám bạn thân. Sáu Sáu và Bát Bảo vẫn đang thảo luận hăng say ngất trời về mấy người bạn trai cũ của cô, thậm chí những tấm ảnh cô đã từng đăng tải cũng bị các cô đào ra sàm soi. Hạ Duy nhất thời hơi hoảng hốt, trong đầu chợt hiện ra những khoảng thời gian ngắn ngủi ấy.

Người bạn trai đầu tiên của cô là đồng nghiệp trong công ty. Lúc đó cô vẫn là biên tập của tạp chí, vị đồng nghiệp đó rất chăm sóc cô trong công việc lẫn cuộc sống, cũng đặc biệt dịu dàng. Sau đó cô và tổng biên tập vì có mâu thuẫn nên cãi nhau, khiến cô phải tạm rời khỏi cương vị công tác. một ngày trước khi cô đi, đồng nghiệp đó chính thức tỏ tình với cô.

Ba tháng đầu là khoảng thời gian ngắn vui vẻ nhất của bọn họ, sau khi cô rời khỏi cương vị công tác thì đến lớp học chuyên môn học vẽ móng, sau đó lại vội vàng tìm nơi làm cửa hàng và dọn nhà. Tuy có bận rộn nhưng yêu đương cũng rất thoải mái, hai người đều vui vẻ. Bởi vì nhà của Sáu Sáu rất gần với cửa hàng cô thuê nên cô chuyển qua đó ở, cô còn nhớ ngày đó anh ấy giúp cô chuyển nhà, buổi tối muốn ở lại ăn cơm sau đó tiến thêm một bước.... Sau đó bọn họ chia tay!

Người bạn trai thứ hai là quen được hồi hè năm ngoái. cô đặt một phần cơm hộp online, sau đó còn nói thêm muốn anh chàng đẹp trai nhất tiệm ship đến cho cô. không ngờ chủ tiệm lại để một anh chàng đẹp trai đến thật.

anh chàng giao hàng đó nhìn có vẻ còn khá trẻ, sau khi thân thiết rồi cô mới biết anh chàng này vẫn còn học đại học, nhân dịp nghỉ hè để làm thêm. Lúc thời tiết nóng nhất, mỗi ngày giữa trưa cô đều chọn nhà hàng này giao đồ ăn đến, anh chàng đẹp trai đó cũng mỗi ngày vượt nắng nóng giao hàng cho cô, có một lần là vào buổi tối.

cô cảm thấy cha ruột còn không đối xử tốt như vậy với cô.

Thế nhưng có tác dụng gì chứ, cuối cùng cô vẫn vứt bỏ người ta đấy thôi. Hạ Duy cảm thấy sau khi chết chắc cô sẽ xuống địa ngục mất....

Aiss! cô bực bội vuốt tóc, nhưng... những bình luận đó nói cũng đúng, cô

đừng nói yêu đương gì nữa, FA thì FA! cô tắt máy tính và tắt đèn, buộc mình nhắm mắt lại.

Để ngày mai đi thang máy không gặp gã họ Giang đáng ghét kia, cô muốn đi sớm 10 phút nên bây giờ đi ngủ sớm một chút!

Mà gã họ Giang đáng ghét nào đó cũng trần trọc đến rạng sáng mới ngủ được. Sáng hôm sau vừa định ra ngoài thì anh nhận được điện thoại của dì út, nội dung y hệt như anh dự đoán, đúng là về chuyện của anh và Phương Uyên.

“Chuyện này tuy là Phương Uyên có sai nhưng hiếm thấy con ở bên cô bé ấy tốt như vậy, cứ chia tay như vậy thì rất tiếc.”

Giang Chi Châu không nói gì, dì út khẽ thở dài nói, “Được rồi được rồi, để dì đi tìm người khác cho con, lần này dì sẽ tìm hiểu kỹ hơn.”

“không cần đâu dì út, bây giờ con không muốn đi xem mắt nữa.”

Điutsửngsốt, “Dì biết trong lòng con không chịu được, nhưng con không thể vì đó mà từ bỏ được, lần này không được thì còn lần sau, con còn trẻ như vậy mà chút thử thách ấy cũng không chịu được sao?”

“thật sự không cần, con muốn ở một mình một thời gian đã, điều chỉnh lại tâm trạng, sau này nói sau đi.” anh không đợi dì út trả lời mà đã cúp điện thoại, anh thật sự hơi mệt rồi, thật ra đối với anh mà nói cô đơn sống quãng đời còn lại cũng không có gì đáng sợ.

Vừa thả di động vào túi áo thì thang máy đã đến, vừa mở cửa anh liền thấy cô Hạ ở lầu trên đang đứng bên trong.

Giang Chi Châu: “.....”

anh đi sớm 10 phút vì để không đụng mặt cô mà.

Hạ Duy cũng tuyệt đối im lặng, nhưng gã họ Giang này thật đúng là âm hồn không tan mà.

Hai người đứng trong thang máy đều giữ im lặng như nhau, Giang Chi Châu nghĩ ngày mai có lẽ nên đi sớm 15 phút. Đến bãi đỗ xe, con mèo vàng vẫn đứng bên cạnh xe hán——chỉ có điều lần này nó mang thêm bạn bè nữa.

một con chuột chết. Giang Chi Châu: “.....”

Đây đã là lần thứ hai con mèo vàng này đem con chuột đến cho anh rồi, lần trước anh đã có một cuộc nói chuyện thật dài với nó, khoảng thời gian dài sau nó cũng không ngậm chuột chết trong miệng tới nữa, không ngờ... có thể hôm nay tâm trạng của nó tốt chẳng.

“Meow~” Con mèo vàng thấy Giang Chi Châu liền kêu một tiếng, còn ngẩng đầu ngậm con chuột chết đến cho anh nữa.

Giang Chi Châu đỡ khóc đỡ cười, anh cho nó nước và đồ ăn, rồi lấy khăn giấy từ trong xe cầm đuôi con chuột lên. Mèo cam ngẩng đầu nhìn anh một cái, lại tiếp tục ăn đồ ăn cho mèo của nó. Giang Chi Châu không ném con chuột trước mặt nó mà đi ngoài bãi đỗ xe ném vào thùng rác.

Lần thứ hai xử lý xác chuột chết, anh đã tự nhiên hơn lần đầu tiên rất nhiều.

anh lau tay rồi trở về, ngồi xổm bên con mèo nói, “Cảm ơn món quà của mày, nhưng lần sau đến không cần khách sáo như vậy nữa.”

“Meow~”

Giang Chi Châu im lặng cong khoe miệng, mở cửa lên xe. Lúc chạy ngang qua ga tàu, anh nhìn thấy cô Hạ vừa bước vào tàu điện ngầm vừa nói chuyện điện thoại.

“Mẹ nói là Hạ Minh Minh muốn đến chỗ con sao?” Hạ Duy hỏi mẹ mình ở đâu bên kia.

“Ừm, mẹ thằng bé nói là đến thành phố A để tìm việc làm, tạm thời chưa có nhà ở, muốn tìm việc trước rồi mới thuê nhà ở gần công ty.”

“À, vậy à, nhưng có thể ở gần công ty rất ít nhà cho thuê mà.”

“Chuyện này thì từ từ cũng tìm được việc phù hợp thôi, nhưng chuyện gấp bách là phải có nhà ở trước đã.”

Hạ Duy suy nghĩ một chút, “Con thì không sao rồi, nhưng để con hỏi Sáu Sáu đã, để xem cô ấy nói thế nào.”

“Được, con hỏi xong thì báo cho mẹ biết, nếu không được thì giúp thằng bé tìm chỗ khác.”

“Được.” Hạ Duy sợ tín hiệu trong tàu điện ngầm không tốt nên không đi chuyển sau nữa. cô đứng ở ven đường nhắn tin cho Sáu Sáu,

“Sáu Sáu, em trai mình muốn đến thành phố A tìm việc làm, tạm thời chưa có chỗ ở, muốn ở chỗ của mình vài ngày được không?”

không gây mười cân không đổi tên: Được chứ, dù sao cũng là cậu quét dọn nhà mà ~ Em trai nào của cậu vậy?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Em họ của mình - Hạ Minh Minh.

không gầy mười cân không đổi tên: À mình nhớ rồi! Mình nhớ rõ cái tên này cả đời luôn ha haha
Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [mỉm cười]

10. Chương 10: Hóa Thù Thành Bạn

Hạ Minh kém Hạ Duy bốn tuổi, còn một năm nữa sẽ tốt nghiệp đại học. Hạ Duy đón cậu ở nhà ga, sau đó dẫn cậu đến phòng mình ở chung cư.

“Ôi mẹ ơi, chị! Chị được ở chung cư cao cấp quá!” Hạ Minh kéo rương hành lý trong tay, mắt liên tục nhìn quanh, “Chỗ này rất gần khu mua sắm, bao nhiêu tiền một mét vuông thế?”

Hạ Duy nhún vai: “không biết, chị chưa hỏi Siêu Gầy vì sợ kích thích quá không chịu nổi.”

“Ha ha ha ha ha, chị nhìn xem trong hồ nước còn có cá nữa kìa!” Hạ Duy: “...”

Tên em trai ngốc nghếch như thế này liệu có thể tìm được việc không đây? cô cảm thấy lo lắng quá.

“Tại sao em lại nghỉ việc ở công ty cũ?” cô nghe thím nói sau khi tốt nghiệp, cậu chàng này đi làm tại công ty bất động sản, tuy tiền lương không cao nhưng công ty kia là top 500 xí nghiệp trên thế giới, rất có cơ hội phát triển.

Hạ Minh tỏ vẻ đầy căm phẫn nói: “thật sự là em không thể chịu được đám nhân viên kia nữa, một cái bảng báo cáo đơn giản để nộp cho sếp, em nói với bọn họ bao nhiêu lần, vậy mà lần nào cũng vẫn sai, cuối cùng người bị mắng chỉ có mỗi em! Hơn nữa có người còn luôn luôn tự cao, tự cho mình là đúng, em chỉ lỗi sai cho anh ta, còn sửa giúp bao nhiêu lần. Vì thế nên mỗi ngày em đều không thể làm việc của mình mà chỉ ngồi giúp bọn họ kiểm tra bản khai xong đúng chưa thôi à?”

“À... Việc này em có thể với phản ánh với cấp trên của em cơ mà?”

“Em phản ánh nhiều rồi, lúc đó bọn họ đều hứa là sau này sẽ làm tốt, nhưng sau đó sai vẫn hoàn sai, em cũng không hiểu làm sao mà bọn họ tốt nghiệp đại học được nữa!”

Hạ Duy: “...”

Có thể thấy cậu em trai này vô cùng bức bối.

“Việc này thì thôi cho qua đi, công ty của chúng em còn có một nghiên cứu sinh, cùng chức vị với em, cả ngày cậu ta không làm việc gì cả, vứt hết toàn bộ cho em, em làm nhiều như vậy, thế mà cuối cùng công ty phải người tới tổng công ty học tập thì lại phải cậu ta chứ không phải em, làm sao em có thể chịu được đây?”

“...” Hạ Duy im lặng một hồi, sau đó vỗ lưng cậu nói, “Em phải chịu nhiều vất vả rồi, ai bảo em chỉ là một nghiên cứu sinh chứ.”

“Em biết là bằng cấp của cậu ta cao hơn em, nhưng em vẫn nuốt không trôi cơn tức này!”

“Ừ... Chị cũng không có tư cách gì để nói em..., dù sao lúc trước chị cũng vì cãi nhau xích mích với chủ biên nên mới nghỉ việc mà. Nhưng chị phải nói cho em sự thật tàn nhẫn là những việc mà em vừa nói sẽ có thể gặp phải ở bất kỳ một công ty nào, không phải đổi chỗ làm việc là có thể giải quyết được đâu.”

“... Sao cuộc đời này lại gian nan như thế, nếu vậy thì em cũng tự làm ông chủ như chị.”

“Vậy trước tiên em cũng phải tự tích lũy vốn liếng đi đã nhé, chị cũng đi làm vài năm rồi mới nghỉ việc đấy. Đến rồi, ở đây.” Hạ Duy nói xong bèn cầm chìa khóa quét cổng ra vào, sau đó đẩy cửa lớn vào khu số 3, để cho Hạ Minh đi vào trước.

“Em ấn thang máy đi.” Hạ Duy hơi hất hàm, chỉ cho Hạ Minh hướng đến thang máy, trên tay cô cầm một cái túi nặng trĩu, bên trong toàn là đặc sản của thành phố D mà Hạ Minh mang cho cô. đi lại có hơi vất

vả, chân giày cao gót bước đi không vững vàng, cô hơi lảo đảo một chút, may là không ngã sấp xuống, chỉ có điều rất nhiều cam trong túi bị rơi ra ngoài rồi.

“A a a đừng lăn!” Hạ Duy vừa kêu vừa chạy đuổi theo hướng mấy quả cam đang lăn, Hạ Minh thấy thế cũng định đi qua giúp cô. Vừa xoay người, cậu ta chợt nghe thang máy “Đình” một tiếng, thang máy từ gara tầng hầm lên đến nơi.

“Xin lỗi chờ một chút!” Hạ Duy nhanh chóng nhặt một quả cam bên chân lên, cũng không hề nhìn người trong thang máy là ai, Giang Chi Châu nhìn thấy Hạ Duy và Hạ Minh ngoài cửa thì lông mày khẽ nhíu lại. Bình thường buổi trưa anh đều về nhà ăn cơm, thuận tiện nghỉ ngơi một chút, ba giờ chiều lại đi đến Thiên Hạ cư. không ngờ hôm nay trở về lại gặp được Hạ tiểu thư tầng trên - lại còn dẫn theo một chàng trai trẻ mà anh chưa từng gặp cùng với hành lý.

anh liền giơ tay lên, nhấn nút đóng cửa.

Lúc cửa thang máy sắp đóng lại, Hạ Duy đưa tay ngăn lại, cô đang thấy khó hiểu tại sao người ở bên trong lại làm như vậy, nhưng sau khi phát hiện là Giang tiên sinh tầng dưới, cô lập tức hiểu rõ rồi: “anh có ý gì vậy? Nhìn thấy chúng tôi ở bên ngoài còn cố ý đóng cửa à?”

Giang Chi Châu bỏ qua câu hỏi và ánh mắt của cô, mặt không đổi sắc đứng nguyên tại chỗ. Hạ Duy hừ một tiếng, không để ý đến anh nữa, Hạ Minh đằng sau đi theo cô đi vào thang máy, tiện tay nhặt hai quả cam thả vào trong túi áo.

Cậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Giang Chi Châu, người này vừa rồi tuyệt đối đã nhìn thấy bọn họ rồi, mọi người là hàng xóm với nhau, chẳng lẽ chờ một lát như vậy cũng không được sao? Xem ra chị Hạ Duy nói đúng, loại người như thế này ở đâu cũng có thể gặp được!

Giang Chi Châu cũng nhìn lướt qua cậu mà không để lộ, người này chắc chắn không phải người lần trước anh nhìn thấy ở vườn hoa trong chung cư, mới qua một thời gian ngắn mà cô ta đã đổi bạn trai rồi? Hơn nữa rõ ràng là còn chuẩn bị ở chung.

không thể không nói khẩu vị của vị Hạ tiểu thư này thật phong phú, nhìn chàng trai trẻ này, vẫn còn chưa hết non nớt... Chẳng lẽ dạo gần đây phụ nữ đều thích mẫu bạn trai ít tuổi hơn à?

“Chị, thang máy của chung cư chị ở thật cao cấp!” Tên gốc Hạ Minh bỗng nhiên xúc động cảm thán một câu.

Hạ Duy: “...”

cô đang muốn nói dù sao thì cậu cũng là trai thành phố hàng thật giá thật, không đến mức như anh Lưu đến viện nhà đại quan, nhìn cái gì cũng cảm thấy ngạc nhiên chứ? Lời còn chưa nói ra, cô chợt nghe thấy Giang tiên sinh đang vô cùng yên lặng nói: “Hóa ra cậu ta là em trai của cô à?”

Hạ Duy chớp mắt, định hỏi lại anh ta một câu là liên quan gì đến anh, nhưng trong nháy mắt, cô cảm thấy hai từ “Hóa ra” này có hơi kỳ lạ.

cô chợt nhớ ra lúc trước khi cô và bạn trai đi cùng nhau, hình như có gặp anh ta hai lần, bây giờ em trai cô lại đưa hành lý đến... Cuối cùng cô cũng hiểu rõ được tại sao vị Giang tiên sinh này lại ghét cô như vậy rồi.

Nhưng anh ta có quyền gì mà nghĩ cô như thế chứ!

Bỗng nhiên Hạ Duy cảm thấy rất tức giận, cô cười nhạt với anh ta, hỏi ngược lại: “Bằng không thì anh nghĩ là gì? Bỉ ối!”

Đúng lúc thang máy dừng lại, cô lách qua người đợi ở phía ngoài, xách theo túi đặc sản đi ra ngoài. Hạ Minh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Giang Chi Châu, học theo Hạ Duy hùng hồn mắng một câu “Bỉ ối!”, sau đó đuổi theo cô đi ra ngoài.

Giang Chi Châu: “...”

Hạ Duy nổi giận đùng đùng, nhưng sau khi đi mấy bước, cô lại đột nhiên dừng lại. Hạ Minh thiếu chút nữa đâm sầm vào cô, may là dừng lại kịp: “Tại sao lại không đi nữa?”

“... Bởi vì chị phát hiện ra chúng ta còn chưa tới.” Hạ Minh: “...”

Hai chị em lại trở về cạnh thang máy, đợi thang máy tiếp theo đến. Sau khi đến nhà của Siêu Gầy, Hạ Minh đương nhiên lại không nhận được cảm thán: “Oa! Chị Siêu Gầy không hổ là Bạch Phú Mỹ nổi danh của chúng ta, phòng này kinh khủng thật!”

Hạ Duy nhắc nhở cậu: “Em có thể gọi cậu ấy là Siêu Gầy hoặc là Siêu Gầy muối muối, nhưng tuyệt đối không được thêm chữ chị ở phía trước.”

Hạ Minh lập tức làm theo lời khuyên gọi lại: “Siêu Gầy muối muối.” “Ngoan.” Hạ Duy gật đầu, đưa cậu đến căn phòng phía trước, “Em ở phòng

này nhé, chú ý vệ sinh, đừng khiến cho căn phòng quá bừa bộn.”

“Yên tâm đi, từ nhỏ em đã ở đội vệ sinh danh dự rồi đấy!”

“...” Hạ Duy lườm cậu một cái, chuẩn bị đi ra ngoài mua đồ. Hạ Minh kéo vali hành lý vào phòng, tò mò hỏi cô: “Người đàn ông trong thang máy hôm nay là ai thế ạ? Nhìn có vẻ như quan hệ không tốt với chị lắm.”

Hạ Duy dùng sức giẫm mạnh chân hai cái: “Giang tiên sinh tầng dưới.” Hạ Minh mở to hai mắt kinh ngạc: “anh ta ở tầng dưới của chúng ta á?”

“Ừ, thật đúng là thương Siêu Gầy quá, mua phòng ngay trên phòng anh ta.”

“...” Nhưng là bây giờ chỗ này chính là chị ở đấy, thương thì nên tự thương lấy mình đi, “Chị Siêu Gầy, à không em Siêu Gầy mua được phòng ở đây, chị còn thương cái gì chứ.”

Hạ Duy: “...”

Chàng trai tốt, hôm nay cơm trưa không có phần của cậu đâu.

Xem đặc sản thím gửi cho cô, cô và Hạ Minh đều gọi người giao cơm, buổi tối lại mời cậu ăn thịt nướng ở bên ngoài.

Dọn dẹp một chút, Hạ Minh ôm máy tính ngồi trong phòng khách rải hồ sơ xin việc, Hạ Duy đi qua xem, hỏi cậu: “Có nhận được thông báo đi phỏng vấn nào không?”

“Có một cái vào buổi sáng ngày mai, nhưng mà cứ gửi nhiều để đề phòng trước.”

“Ừ, đúng vậy đó.” Hạ Duy đứng thẳng người nghĩ ngợi, tối nay ăn hơi nhiều thịt nướng, cô phải... nhảy một lát làm ấm chốc tức Giang tiên sinh tầng dưới mới được.

Thấy Hạ duy bắt đầu tập thể thao, khoe miệng Hạ Minh run run: “Tại sao chị lại đi dép lê nhảy?”

Hạ Duy nói: “Bởi vì như thế mới càng ấm ỉ.” Hạ Minh: “...”

Nhưng hiếm thấy là Giang tiên sinh tầng dưới cũng không hề tố cáo cô với quản lý.

Cùng là hàng xóm với nhau, cần gì phải làm nhau khó chịu như vậy.

Lúc Giang Chi Châu lại nghe thấy tiếng uỳnh uỳnh ở tầng trên truyền xuống, anh cũng nghĩ đến việc gọi điện tố cáo nhắc nhở, nhưng sau khi cầm điện thoại, anh lại do dự một lúc, cuối cùng lại bỏ điện thoại xuống. Nhìn chằm chằm lên trần nhà ở trên đầu của mình vài giây, anh đeo tai nghe vào rồi mở nhạc. Ngày hôm sau, anh đã cố ý ra ngoài trước mười lăm phút, nhưng lúc nhìn thấy thang máy từ tầng mười chín xuống, khoe miệng của anh lại giật giật mấy cái.

không trùng hợp như vậy chứ.

Sau khi cửa thang máy mở ra, người đứng bên trong không phải Hạ tiểu thư tầng trên, mà là em trai của cô ấy. Giang Chi Châu thoáng dừng một chút, sau đó vẫn nhắc chân đi vào. Hạ Minh nhìn thấy là anh thì đuôi mắt khẽ giật giật, sau đó cười chào hỏi anh: “Buổi sáng tốt lành, Giang tiên sinh.”

Giang Chi Châu ngẩn người, cũng nói với cậu: “Buổi sáng tốt lành.”

Hạ Minh cười tủm tỉm: “Tôi là Hạ Minh, từ thành phố D tới tìm việc làm, tạm thời ở nhờ nhà của chị tôi.”

“Ừ...” Giang Chi Châu lần đầu tiên gặp được người hòa đồng dễ chịu như thế này, hơn nữa nụ cười của cậu chàng này quá chói mắt, “Cậu xin được việc ở công ty nào chưa?”

“Giờ tôi mới tham gia phỏng vấn thôi!”

À, chẳng trách ăn mặc nghiêm túc hơn hôm qua rất nhiều. “Là công ty nào vậy?”

“Công ty quản lý bách hóa Tinh Quang, hy vọng có thể được ký hợp đồng làm việc!”

Giang Chi Châu nghĩ ngợi rồi nói với cậu: “Vừa hay tôi tiện đường, nếu không tôi đưa cậu tới đó nhé?”

Hạ Minh mừng rỡ: “Như vậy có được không?” “Được... Coi như là xin lỗi chuyện hôm qua.”

“Ha ha anh không cần để trong lòng đâu..., dù sao chị tôi cũng làm âm ỉ phiền anh cả đêm!”

Giang Chi Châu: “...”

Quả nhiên là cô ấy cố ý à?

Hạ Minh đi theo Giang Chi Châu đến bãi đỗ xe dưới mặt đất, lúc trông thấy chú mèo vàng ở bên cạnh chiếc xe của Giang Chi Châu, cậu kinh ngạc nói: “anh cho con mèo vàng này ăn à?”

“Ừ, mỗi sáng sớm và buổi chiều nói đều chờ tôi ở chỗ này. Cậu cũng đừng thân cận với nó quá, cẩn thận nó lại bám theo cậu đấy.”

“A!” Hiểu rõ phải cảnh giác với mấy con mèo lang thang, Hạ Minh liền vội vàng lui hai bước. Giang Chi Châu lấy thức ăn mèo từ trong xe ra, Hạ Minh nhìn anh cho mèo ăn, lại hỏi: “Buổi chiều anh còn trở về để cho chú mèo này ăn á?”

”Chỗ làm của tôi cách nơi này không xa, giữa trưa tôi sẽ trở về nghỉ ngơi.

Thỉnh thoảng cũng sẽ ở nhà luôn, lúc đó đến giờ tôi sẽ xuống cho nó ăn.” “anh đối với nó rất tốt đấy.”

Giang Chi Châu nói: “Mèo là loài vật rất đơn giản, chúng không hề giống con người, chỉ đợi trong chốc lát, nếu mình không tới thì liền bỏ đi, nhưng mèo sẽ vẫn luôn đợi ở đúng chỗ chờ tôi xuống.”

11. Chương 11: Bà Mỗi Giật Dây

Từ khi khi Hạ Duy phát hiện đi làm sớm cũng không thoát được gã họ Giang nữa thì cô liền không đi làm sớm nữa. Nhưng nhắc đến cũng thật kỳ lạ thật, hai ngày nay cô không hề gặp được anh ta trong thang máy, có thể.... anh ta cũng thay đổi thời gian đi làm rồi! Buổi tối từ cửa hàng vẽ móng về nhà, phía xa xa cô đã thấy con mèo vàng đứng đợi cô ở cửa ra vào rồi.

cô lấy túi thức ăn cho mèo trong giỏ đồ ra một ít, im lặng ngồi xổm bên bậc thang nhìn con mèo này ăn, vươn tay néo néo thân hình mập ồm của nó, “A Quất à, mày lại mập thêm rồi đúng không? Nếu không phải mày là mèo đực thì tao đã nghĩ mày mang thai rồi đó.”

“Meow~” Con mèo này bắt đầu kêu lên một tiếng, còn vểnh bộ lông lên.

Hạ Duy chống cằm nhìn nó, “Cuối cùng là mày đã lừa được bao nhiêu người trong chung cư này rồi hả? Ăn uống tốt như vậy.” Thân hình như thế này làm sao có thể là mèo hoang chứ, rõ ràng là công tử của gia đình giàu có mà.

Lần này con mèo vàng còn lười cả meow, Hạ Duy dùng đầu ngón tay chọc chọc nó một lát rồi đứng dậy lên lầu.

Hạ Minh đang thoải mái ôm máy tính làm ỏ ở ghế sofa trong phòng khách chơi trò chơi, thấy Hạ Duy đã về thì liền lên tiếng chào hỏi, “Chị về rồi à?”

“Ừ.” Hạ Duy đổi dép lê, bước đến hỏi cậu, “Hôm nay phỏng vấn thế nào rồi?”

“Em thấy cũng không tệ lắm, nhưng bọn họ bảo là 3 ngày nữa sẽ nhắn tin thông báo. À, buổi chiều em còn nhận được một cuộc hẹn phỏng vấn nữa....” nói đến đây, cậu bỗng dừng ngẩng đầu nhìn Hạ Duy nói, “Chị biết người đưa em đến bách hoá Tinh Quang hồi sáng nay là ai không?”

Hạ Duy đáp, “Ông chủ lái taxi điện ngầm?” “.... Là anh Giang ở nhà lầu dưới đó!”

Hạ Duy rõ ràng sững sốt một lúc, chau mày nói, “Sao anh ta đưa em đi? Hai người có quan hệ tốt như vậy từ khi nào?”

“anh ấy nói là tiện đường, xem như xin lỗi chuyện hôm qua.”

“À, anh ta tốt bụng đến vậy sao? Nhất định là có âm mưu gì đó không thể cho người khác biết!”

“Chị đừng nghĩ người ta xấu xa như vậy chứ... thật ra em cảm thấy anh ấy cũng rất tốt.”

Hạ Duy lùi về sau một bước nhìn Hạ Minh từ trên xuống dưới, “anh ta cho em ăn bữa mê thuốc lú gì rồi hả? Em mới gặp anh ta vài lần đã biết rõ nhân phẩm của anh ta rồi sao?”

cô đã ở chung với gã đàn ông lạnh lùng kia 1 năm rưỡi rồi đó.

Hạ Minh nhìn rõ ràng, “Sáng hôm nay lúc anh ấy đưa em đi, em thấy anh ấy cho một con mèo hoang ăn, con mèo lông vàng đó béo tốt, vừa nhìn đã biết cho ăn rất tốt.”

Hạ Duy: “.....”

Trong khu chung cư có không ít mèo thang lang, nhưng con mèo lông vàng béo tốt thì chắc chỉ có một con.

Con mèo lông vàng cặn bã, mình còn vừa gọi nó là Tiểu Điềm Điềm, nhưng chỉ một lát sau nó đã dựa dẫm vào kẻ địch, không có lập trường quá rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, gã họ Giang lạnh lùng kia lại cho động vật con ăn sao? Lại nói lúc trước hình như lúc trước anh ta cũng xem phim về chó con ở rạp chiếu phim thì phải...

Chắc hẳn họ Giang dưới tầng là người thích động vật rồi, thông tin mới thế này khiến cô không tiếp thu được.

“Chị, chị sao vậy?” Hạ Minh nhìn thấy Hạ Duy ngẩn người, liền quơ quơ tay trước mặt cô.

“không có gì, em chơi game của em đi.” Hạ Duy đẩy tay cậu ra, về phòng tắm rửa.

Hôm sau lúc Giang Chi Châu ra ngoài thì không nhìn thấy bóng dáng của con mèo ở cạnh xe đâu nữa. anh hơi nhũn mày, tuy bây giờ anh đã đi làm sớm hơn 15 phút nhưng mèo không hề có nhận thức về thời gian, chúng chỉ phán đoán phạm vi mà thôi.

Cho nên con mèo lông vàng không phải là giờ vẫn chưa xuất hiện vì anh đến sớm 10 phút, hơn nữa mấy ngày trước vào lúc này anh đi xuống, con mèo cũng đã ở đây.

một con mèo hoang hoàn toàn dựa vào ăn chực mà sống qua ngày, đột nhiên lúc nó ăn lại không hề thấy bóng dáng đâu, chắc chắn là đã xảy gì chuyện gì ngoài ý muốn rồi. anh nghĩ một lát rồi đi xung quanh bãi đỗ xe để tìm!

Vừa đến gõ rẽ chỗ bồn hoa ngoài gara, anh nghe thấy tiếng mèo kêu thảm thiết. Giang Chi Châu khẽ nhướn mày, anh bước nhanh tới đó.

Hai cậu bé học sinh đang xách con mèo vàng trong tay, một trong hai đứa còn cầm kéo nữa, con mèo vàng ra sức giãy dụa trong tay hai đứa, nhưng sức hai cậu bé lớn hơn, nó chỉ có thể gào kêu không ngừng.

“Hai đứa đang làm gì vậy?” Giang Chi Châu đi ngang qua liền thấy trong tay bọn chúng là con mèo ấy. Con mèo lông vàng xúc động, vùng vẫy vài cái, sau đó dần dần không làm loạn nữa. trên người nó không có vết thương nhưng râu mèo bên trái rõ ràng đã bị cắt mất một đoạn, hung khí có lẽ là cây kéo trên tay bé trai đó.

Thấy có người lớn đến, hai đứa trẻ nghịch ngợm liền ném cây kéo xuống muốn bỏ chạy, nhưng lại bị Giang Chi Châu túm cặp sách lại. Đứa trẻ còn lại chưa chạy xa thì cũng có người ngăn lại.

Hạ Duy từ tầng 3 đi xuống thì thấy bên phía bồn hoa có mèo kêu——tiếng kêu không giống với tiếng kêu bình thường của mèo, dường như nó đang hoảng sợ. cô đi qua xem thì đúng lúc có một bé trai xông ra, cô thuận tay cản lại.

Giang Chi Châu nói: “Hai đứa nó cắt râu con mèo, đừng thả bọn nó đi.”

Hạ Duy thoáng nhìn qua con mèo trong lòng anh——m* nó, không phải là con mèo lông vàng cô thường hay cho ăn hay sao?

cô túm áo thằng bé đó xách đi như xách gà con, nói với cậu bé, “Tay nghề tốt như vậy thì đi cắt hoa giấy đi! Cắt râu mèo làm gì chứ! nói mau, cháu là con nhà ai?”

Cậu bé ngậm chặt miệng, tỏ ra vẻ thà chết chứ không chịu khuất phục.

Giang Chi Châu lại hỏi cậu bé mình túm được, cậu bé đó cũng giữ kín như bưng. Giang Chi Châu nói: “Nếu hai đứa không nói thì chú dẫn hai đứa đi gặp quản lý, để bố mẹ hai đứa đến chỗ quản lý đón hai đứa.”

Hạ Duy thật sự không ngờ rằng anh sẽ mang hai đứa trẻ nghịch ngợm này đến gặp quản lý, cô ôm chú mèo bị cắt râu trong lòng, đi theo sau lưng anh xem kịch hay.

Em gái quản lý thấy cô Hạ chủ nhà 1908 và anh Giang chủ nhà 1808 cùng xuất hiện một lúc thì liền cảm thấy cả thế giới như muốn nổ tung. Khi cô ấy trông thấy bọn họ còn dẫn hai đứa trẻ theo và ôm một mèo đến thì liền thấy như bọn họ chuẩn bị oanh tạc thiên hà.

“anh Giang, cô Hạ, xin hỏi là có chuyện gì sao ạ?” Em gái quản lý cố gắng hết sức để mỉm cười.

Giang Chi Châu nói: “Hai đứa trẻ này cắt râu con mèo hoang trong chung cư,

hỏi hai đứa là con nhà ai thì không chịu nói, thế nên chỉ có thể đến bên phía các cô liên hệ.”

Quản lý: “.....”

Chỗ bọn họ không phải nhà trẻ! Má ơi, chuyện này cũng kêu bọn họ chịu trách nhiệm là sao?!

Bây giờ cô nàng cực kỳ muốn mắng người, sắp nhịn không được nữa thì Hạ Duy đột nhiên lấy cây kéo ra đặt trước mặt cô nàng, vì thế cô nàng liền nhịn được!

“cô Hạ, đây là...” Em gái quản lý nở nụ cười ảm áp khiến người khác như được tắm gió xuân.

Hạ Duy nói: “Đây là công cụ gây án của hai đứa nó.” Quản lý: “.....”

Sau khi quản lý liên lạc thì bố mẹ của hai đứa trẻ nó liền vội vàng tới, nhìn thấy bố mẹ nhà mình, hai đứa trẻ liền nhào tới.

“Bố!”

“Mẹ!”

Hai vị phụ huynh an ủi con mình xong lại bắt đầu hỏi quản lý, “Các cô có ý gì chứ? Dựa vào gì mà lại bắt con tôi chứ?”

Em gái quản lý nhảy dựng lên, vội vàng nói, “không không không, chúng tôi không bắt cháu, mà là anh Giang và cô Hạ đây nói các cháu cắt râu mèo, vì thế nên muốn liên lạc với hai người.”

“Cái gì mà cắt râu mèo chứ?” Mẹ của bé trai nhìn lướt qua con mèo trong tay Giang Chi Châu, chòm râu cong cong của nó quả nhiên bị cắt mất một đoạn, “Đây không phải là con hoang trong chung cư hay sao, chuyện lớn gì đâu chứ?”

Giang Chi Châu đáp lại, “Con của hai người bé như vậy đã bắt nạt động vật nhỏ, hai người với tư cách là bậc làm bố mẹ, bình thường không dạy dỗ hai đứa nó à?”

“Tôi dạy con tôi thế nào cần anh quan tâm sao?”

“Con của cô được dạy dỗ thế nào thì đương nhiên không do tôi quan tâm rồi, nhưng nếu bây giờ cô không dạy dỗ nó cho tốt thì sau này xã hội sẽ dạy dỗ giúp cô.”

“À, dọa ai vậy hả? Chẳng phải cắt một chỏm râu của con mèo hoang đó hay sao, anh xem, nó cũng làm con tôi bị thương rồi, thế này thì tính thế nào đây?”

Giang Chi Châu trả lời: “Nếu không phải do thằng bé nghịch ngợm kiếm chuyện với nó thì sao nó lại làm thằng bé bị thương được chứ?”

Vị phụ huynh này giờ vẫn đứng ngoài lề không nhin được nữa lên tiếng, “Này, anh còn mắng người khác nữa à?”

Giang Chi Châu lạnh nhạt liếc anh ta, “Chẳng phải tôi chỉ mắng hai đứa bé nghịch ngợm thôi sao, chuyện lớn gì đâu chứ? Hôm nay hai đứa chỉ cắt râu mèo, ngày mai còn làm ra chuyện gì nữa đây? Đáng vẻ như vậy ra xã hội thì không chỉ bị mắng mà còn có thể bị đánh nữa đấy.”

Người đàn ông đó bị anh nói vậy liền tức giận, “Con mèo hoang này mỗi ngày đều đi loanh quanh trong chung cư, nhìn thấy đã bực bội rồi, nên đuổi đi từ lâu rồi chứ!”

Giang Chi Châu nhìn người đàn ông đó, giọng điệu lạnh lùng, “Mèo hoang trong chung cư đúng là không ít, nhưng không hề ảnh hưởng đến các hộ gia đình, trái lại có nhiều gia đình cực kỳ thích bọn chúng. anh muốn đuổi mèo hoang đi thì không bằng cho các hộ gia đình trong chung cư này cùng nhau bỏ phiếu đi, để mèo hoang đi hay để lũ trẻ nghịch ngợm này đi.”

Em gái quản lý thấy vị phụ huynh này muốn xắn tay áo động thủ thì vội vàng chạy ra can ngăn. Hàng xóm cãi nhau mà sao không tìm tổ trưởng khu phố chứ! không thì tìm cảnh sát cũng được mà!

cô cảm thấy tháng này mình nên đòi tiền lương gấp 3 lần mới được.

Cuối cùng hai vị phụ huynh hùng hùng hổ hổ đó dẫn hai đứa trẻ khóc sướt mướt bỏ đi. Quản lý vuốt trán đỏ mồ hôi, im lặng nhìn Giang Chi Châu và Hạ Duy.

Ánh mắt im lặng như có điều muốn nói, hai vị còn chưa chịu đi sao?

Hạ Duy đang chuẩn bị đi, dù sao đã xem xong kịch hay, đã mấy lần cô muốn vỗ tay cho Giang Chi Châu rồi. Hoá ra anh chàng họ Giang này cũng không phải là chỉ có lạnh lùng vô tình với cô, đối với người khác cũng lạnh lùng như thường thôi.

Rất có phong phạm tranh luận của nhà nho Gia Cát tiên sinh năm đó.

Giang Chi Châu lại không vội đi, dường như còn lời muốn nói với quản lý: “Nếu không triệt sản mèo hoang trong chung cư thì số lượng sẽ ngày càng nhiều, tôi hi vọng bên phía các cô có thể bắt hết chúng nó để đi triệt sản, cũng là để tốt cho chung cư.”

Em gái quản lý im lặng đờ người hai giây, sau đó cười hỏi anh, “Vậy chi phí lấy đâu ra ạ?”

“Tôi trả.”

Em gái quản lý nghĩ một chốc rồi mới nói với anh, “Tôi cần xin chỉ thị của cấp trên đã.”

“Ừ.” Giang Chi Châu đáp rồi ôm con mèo lướt đi qua.

Hạ Duy cũng đi ra với anh, cô đi bên cạnh anh, cười lên tiếng, “anh có công lực rất thâm hậu với người khác đó nhé, khó trách lúc trước dám chạy đến cửa hàng của tôi nói nước sơn móng có hại.”

Giang Chi Châu im lặng một lát mới hỏi cô, “Hôm nay cô không cần đi làm à?”

“Tôi không vội, nhưng tiền triệt sản cho đám mèo hoang có thể để các hộ gia đình quyên góp mà, không cần một mình anh gánh đâu.”

Giang Chi Châu nói, “Cần gì phiền đến vậy, dù sao cũng không đắt lắm.” Hạ Duy: “.....”

Nhiều mèo hoang như vậy, cũng là một con số không ít đó? Quả nhiên trong chung cư này đều là dân nhà giàu.

12. Chương 12: Cuộc Sống Gian Nan Của Mèo

Hạ Duy hết cảm thán Giang tiên sinh, lại cúi đầu nhìn nhìn mèo vàng trong ngực của anh. Mèo vàng hình như vẫn còn đang chìm trong cảm giác đau buồn vì bị mất râu, cả người đều ỉu xìu buồn bã.

“Tôi đã từng đọc trên mạng nói nói là chòm râu của mèo có tác dụng như khứu giác, không có chòm râu thì chúng không thể phán đoán chuẩn xác khoảng cách, sẽ thường xuyên bị kẹt hoặc là đụng vào mặt, có đúng như vậy không?” Nhìn dáng vẻ không sức sống của nó, Hạ Duy cảm thấy tin tưởng lý thuyết này thêm mấy phần.

Giang Chi Châu cũng từng nghe rằng mèo không có râu thì không thể bắt con mồi, anh vuốt vuốt bộ lông của con mèo vàng trong lòng, nói: “Trước khi chòm râu của nó dài ra thì sẽ ở trong nhà của tôi.”

Hạ Duy có hơi phê bình kín đáo quyết định của anh: “Tôi cũng có liên quan đến con mèo này, tại sao lại ôm về nhà của anh?”

Lúc trước nhìn thấy con mèo vàng không hề xa lạ với Hạ Duy, Giang Chi Châu cũng đoán được có thể cô cũng là một trong những người cho nó ăn: “Mỗi ngày cô cho nó ăn lúc nào?”

“Chín giờ tối, sau khi tôi tan tầm trở về, mỗi ngày nó đều ngồi ở cửa vào khu số 3 chờ tôi!”

Giang Chi Châu nói: “Vậy từ giờ trở đi cứ 9h tối cô đến cho nó ăn đi.”

... Dựa vào đâu!

Hạ Duy không đồng ý: “Để cho loại người biến thái như anh mang mèo vàng đi, có trời mới biết anh sẽ làm cái gì với nó.”

Giang Chi Châu day huyệt thái dương đang vừa đau vừa nóng rực: “Sao tôi lại trở thành kẻ biến thái rồi hả?”

”À, anh còn không phải biến thái ư, nội y của tôi anh cũng nhìn rồi đấy!

“Đỉnh.”

Vừa hay lúc đó cửa thang máy mở ra, vị phu nhân trẻ tuổi gần phòng Hạ Duy cũng đang đứng ở bên trong, vẻ mặt xấu hổ nhìn bọn họ.

Hạ Duy: “...”

Giang Chi Châu: “...”

Cuối cùng vẫn là vị phu nhân trẻ tuổi mỉm cười trước: “Giang tiên sinh, Hạ tiểu thư, chúc buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành, ha ha...” Hạ Duy cũng cười theo.

Hai người nhanh chóng đi vào thang máy, Giang Chi Châu và Hạ Duy vừa bước vào thì cửa thang máy đóng lại.

Coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Hai người im lặng trong chốc lát, cuối cùng vẫn là Giang Chi Châu mở miệng trước: “Để cho con mèo vàng tự chọn đi.”

anh để mèo vàng xuống mặt đất, nói với nó: “Mày muốn ở nhà ai thì đi về phía người đó đi.”

Mèo vàng kiệt sức nằm sấp trên sàn nhà, sau nửa ngày cũng không hề nhúc nhích, giống như sau khi mất chòm râu, toàn bộ cuộc sống của nó cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Lúc sắp đến tầng 18, cuối cùng nó cũng mệt mỏi Meow một tiếng, hơi dịch người về phía Giang Chi Châu.

Hạ Duy: “...”

cô ngẩng đầu nhìn Giang Chi Châu: “anh cho nó ăn thức ăn cho mèo loại bao nhiêu tiền?”

Giang Chi Châu: “...”

anh ôm mèo vàng lên một lần nữa, nói: “Trước đây tôi chưa từng nuôi mèo, cũng không hiểu biết lắm về thức ăn cho mèo nên mua luôn loại đắt tiền nhất.”

Hạ Duy: “...”

cô thua.

cô cười tủm tỉm sờ lên đầu mèo vàng, nói với nó: “Sau khi bị cắt râu thì giá trị cũng bị hạ thấp đó, nên mày cứ yên tâm ở nhà anh ta đi nhé, đừng đi gặp những con mèo khác.”

Giang Chi Châu: “...”

Bị chuyện này làm muộn giờ, lúc Hạ Duy đến cửa hàng sơn móng tay thì đã qua mười giờ, cũng may trong tiệm cũng không nhiều khách lắm, cô buộc tóc lên, mặc tạp dề vào, ngồi trên ghế sa lon gửi tin nhắn.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: hôm nay Giang tiên sinh tầng dưới cứu giúp một con mèo lang thang bị bắt nạt, thiếu chút nữa anh ta đã mắng chết hai đứa bé kia và bố mẹ của chúng rồi, ha ha ha ha ha. Trông thấy anh ta mắng người ta cũng ác độc như vậy, trong lòng tớ cảm thấy vô cùng thoải mái [mỉm cười]

Tiểu Diễm Diễm Vô Dịch: Giang tiên sinh tầng dưới nhà cậu còn cho mèo hoang ăn à? Nhìn ngoại hình của anh ta cũng cảm thấy không thể là người xấu được.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ... Tại sao cậu lại nói giống với đứa em trai ít tuổi còn chưa có kinh nghiệm sống của tớ thế.

Tiểu Diễm Diễm Vô Dịch: [nghịch ngợm]

Tiểu Diễm Diễm Vô Dịch: tớ cảm thấy những người cho mèo hoang ăn đều là người có tấm lòng vô cùng ấm áp

~Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ... Cậu đừng nói vậy nữa, tớ cảm thấy buồn nôn rồi đấy [cười] không gầy mười cân không đổi tên: này bạn học Hạ Duy, cậu có phát hiện ra gần đây lúc nói chuyện phiếm với bọn tớ, hình như cậu đều nói về “Giang tiên sinh tầng dưới” hay không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: emn cậu đừng dọa tớ...

không gầy mười cân không đổi tên: cậu có thể tìm kiếm từ khóa “Giang tiên sinh tầng dưới” trong lịch sử nói chuyện [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:...

Hạ Duy thật sự tim thối, trông thấy từng khoảng màu đỏ bị đánh dấu trên màn hình, trong lòng cô có hơi hoảng sợ.

Gần đây cô thường xuyên nói đến Giang tiên sinh tầng dưới sao? Nếu như thật sự như thế thì cũng bởi vì anh ta quá đáng ghét thôi!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: chỉ có thể nói là vì anh ta quá đáng ghét!

không gầy mười cân không đổi tên: hay nói cách khác anh ta đã thành công khơi dậy hứng thú của cậu [ngoáy mũi]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: cậu có nhất định phải hù dọa người ta như thế không [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: các bạn yêu! Nhóm bạn thân! Tớ sắp trở về rồi!!!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: công trình của các cậu xong rồi?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: chưa xong... Nhưng tớ có thể trở về nghỉ ngơi vài ngày! Thứ sáu tớ lên máy bay sớm, giữa trưa có thể đến thành phố A rồi! Hẹn buổi tối nhé!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: hẹn hẹn hẹn

không gầy mười cân không đổi tên: [mỉm cười][mỉm cười][mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: tớ muốn đi ăn ở Thiên hạ cư! Cơm chiên trứng!

Cậu ấy vừa nói như vậy, Hạ Duy thật đúng là có hơi nhớ bàn cơm chiên trứng lần trước, chỉ tiếc lần này không có ai mời, tự cô thanh toán thì vẫn cảm thấy hơi đau lòng.

A, đúng rồi, bây giờ mèo vàng bị Giang tiên sinh mang về nhà nuôi rồi, cô có thể mang tiền mua thức ăn cho nó ra để tiêu.

Buổi tối khi cô về nhà, không nhìn thấy bóng dáng của mèo vàng ở bậc thang trước khu số 3 khiến cho cô cảm thấy có hơi trống rỗng. Lúc vào thang máy, tay của cô do dự giữa số 18 và 19, cuối cùng vẫn nhấn vào số 19.

Tuy Giang tiên sinh để cô cho mèo ăn lúc 9h nhưng làm sao cô có thể thật sự chạy đến nhà anh ta chỉ để cho mèo ăn chứ!

Hai ngày trôi qua, cuối cùng Hạ Duy cũng không nhận được nữa nhắn tin vào nhóm: “Trước kia tớ đã từng kể tớ từng cho một con mèo lưu manh ăn, còn gửi ảnh cho các cậu xem, hiện giờ con mèo này đang ở nhà Giang tiên sinh tầng dưới, ban ngày ban mặt mà nó lại bị bắt nạt.”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: chính là con mèo giống cái bánh nướng à?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: đúng...

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: nó bị bắt nạt như thế nào?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: bị mấy đứa bé đầu gấu cắt đứt râu, nhưng cái này không phải trọng điểm, việc tớ muốn nói là từ sau khi nó bị cắt mất râu thì Giang tiên sinh tầng dưới mang nó về nhà chăm sóc, nhưng giờ tớ đang nghĩ có nên đi xuống thăm nó một chút không!

Tiểu Diễm Diễm Vô Định: tớ cảm thấy hai người rất có duyên đấy... [cười ngây ngô]

không gầy mười cân không đổi tên: lại thêm một lần Giang tiên sinh tầng dưới nữa

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ...

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: đã được mang về nhà rồi, cậu còn lo lắng cái gì nữa?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Giang tiên sinh kia biến thái như vậy, đương nhiên là tớ phải lo lắng!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ... Tớ đột nhiên cảm thấy Siêu gầy nói rất đúng, có phải cậu chỉ là muốn gặp Giang tiên sinh thôi đúng không nhỉ?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [hẹn gặp lại]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Giang tiên sinh đó có đẹp trai không? Có ảnh không?

... Hạ Duy đóng luôn nhóm chat.

cô ngồi trong phòng một lúc rồi chạy tới gõ cửa phòng Hạ Minh: “Hạ Minh, em đã ngủ chưa?”

“Chưa ngủ ạ.” Hạ Minh đứng dậy đi mở cửa cho cô, “Chuyện gì thế?”

Hạ Duy nói: “Em còn nhớ Giang tiên sinh chăm mèo ở tầng dưới không? thật ra chị cũng cho con mèo đó ăn.”

Hạ Minh ngẩn người, giật mình gật đầu, đúng là cậu có nhìn thấy trong nhà có thức ăn cho mèo: “Mèo vàng quả nhiên cặn bã, khó trách càng lớn càng béo như vậy.”

“Mấy hôm trước nó bị mấy đứa trẻ đầu gấu cắt đứt râu, Giang tiên sinh đem nó về nhà rồi, chị muốn đi xuống xem một chút, nhưng chị là con gái, hơi bất tiện!”

Hạ Minh giật mình lần nữa: “A – em đi cùng chị?”

“Ừ, em sẽ nói là em muốn thăm mèo vàng!”

“Vâng...”

đã có Hạ Minh đi cùng, Lúc tiếng chuông cửa phòng 1808 vang lên, Hạ Duy cũng không thấy xấu hổ nữa. Giang Chi Châu vẫn mặc đồ ở nhà giống lần trước, hơn nữa hình như là vừa tắm xong, tóc còn hơi ẩm ướt.

Trông thấy hai chị em đứng ngoài cửa, Giang Chi Châu hơi sững sờ: “Hai người đến... cho mèo ăn à?”

“Hạ Minh nói muốn thăm mèo vàng một chút.” Hạ Duy chỉ vào Hạ Minh ở bên cạnh mình, Hạ Minh lập tức nở nụ cười tỏ ý mình vô tội.

“Vào đi.” Giang Chi Châu lấy hai đôi dép ra cho bọn họ, nghiêng người để cho bọn họ vào nhà. Trong lòng Hạ Duy thở dài một hơi, cô đi dép rồi bước vào trong nhà, liền trông thấy mèo vàng bên cạnh sân thượng. Nó ngồi xổm trước cửa sổ thủy tinh sân thượng nhìn chằm chằm không rời mắt vào bóng mình phản chiếu bên trên thủy tinh, dáng vẻ như đang vô cùng u buồn.

“Nó làm sao vậy? Còn chưa thoát khỏi bóng ma bị cắt mất râu à?”

“Ừ, hai ngày này nó đều không cử động, đa số đều nhìn chằm chằm bóng của mình trên cửa sổ.”

Hạ Duy: “...”

Xem ra con mèo vàng vô cùng tuyệt vọng về khuôn mặt không hề đẹp trai của mình.

Hạ Minh không dám đến quá gần, chỉ đứng xa xa nhìn mèo vàng vài lần: “Ha ha, thật sự bị cắt mất râu, nhìn thật là kỳ cục.”

Mèo vàng: “...”

Hình như ánh mắt của nó lại càng thêm tuyệt vọng.

Hạ Duy sờ nó hai cái, xem như an ủi, Giang Chi Châu đứng một bên, nói với bọn họ: “Đúng rồi, lúc trước đề cập với ban quản lý việc triệt sản cho mèo hoang, bọn họ nói có một số bệnh viện triệt sản cho mèo hoang miễn phí, bọn họ đang có ý định liên hệ thử với bên kia.”

Hạ Duy ngẩng đầu nhìn anh một cái: “A, đúng rồi, tôi từng đọc được ở trên mạng, triệt sản cho mèo cái khá đắt.” Sau khi nói xong cô lại tự mình xì một tiếng khinh miệt, “Nhưng chẳng đáng cọng lông gì với loại thổ hào như anh đâu.”

Giang Chi Châu không có ý kiến gì với từ thổ hào này: “Chỉ là để bắt được những con mèo lang thang này cũng không hề dễ dàng, ban quản lý có ý định thương lượng với những hộ gia đình thường xuyên cho mèo lang thang ăn một chút.”

“Tốt, nếu cần giúp đỡ gì thì tìm tôi.” cô nói xong lại có vẻ đồng tình nhìn con mèo vàng: “Thế nhưng mà A Quất vừa mất râu của mình, lại tiếp tục mất... trứng, có khi nào không chịu nổi mà nhảy lầu tự sát không?”

Giang Chi Châu: “...”

Lúc trước anh đọc một vài thông tin về việc triệt sản cho mèo, đều thấy không ít người nói sau khi mèo triệt sản xong đều buồn bã u sầu vài ngày, có khi mèo vàng không tiếp nhận nổi hai việc đả kích như vậy một lúc đâu.

“Nếu không thì đợi râu của nó dài ra mới đem đi triệt sản nhỉ?” Giang Chi Châu hỏi.

Hạ Duy khẽ gật đầu: “Ừ, tôi cũng cảm thấy tâm lý của nó vẫn chưa được ổn định lắm, đợi một thời gian nữa đi.”

Hạ Minh đứng ở một bên nhìn hai người họ bỗng nhiên nói: “Tại sao hai người giống như bố mẹ đang thảo luận con mình sẽ lớn lên như thế nào vậy?”

Hạ Duy: “...”

Giang Chi Châu: “...”

“Đi về!” Hạ Duy gõ mạnh một cái vào đầu Hạ Minh rồi kéo cậu ra khỏi nhà Giang Chi Châu.

13. Chương 13: Bí Mật Kinh Hoàng Của Hôm Nay

Mới chớp mắt đã đến thứ 6, Bát Bảo đã đến sân bay của thành phố A, không thể chờ đợi được nữa liền gửi tin nhắn cho đám bạn thân: “Các đồng chí, tớ đã về rồi đây!! Mình về nhà tắm rửa thay quần áo đã rồi buổi tối gặp nhau ở Thiên Hạ Cư nha!”

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [OK]

Tiểu Diễm Diễm vô địch: tối hôm nay mình phải trực ban... không đi được [rơi lệ]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Lịch tăng ca của công ty cậu như muốn đối địch với mình....

Tiểu Diễm Diễm vô địch: [rơi lệ][rơi lệ][rơi lệ]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: @Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát, cho nên chỉ hai người chúng ta đi à?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Để mình hỏi xem Hạ Minh có muốn đi không?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Được đấy, mấy năm rồi mình chưa gặp em ấy, có phải là cao hơn đẹp trai hơn rồi đúng không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: thật tiếc vẫn là một tên ngốc như trước [mỉm cười]

cô vốn còn muốn nói Giang tiên sinh dưới lầu tiện đường đưa cậu đi phỏng vấn, còn làm việc nghĩa không chùn bước đối đầu với kẻ địch, nhưng sau khi đánh được chữ “Giang tiên sinh dưới lầu” thì cơn thanh chóng xoá hết đi.

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, suýt nữa là cho Sáu Sáu có cơ hội dim hàng cô rồi.

cô vừa gửi tin nhắn hỏi ý kiến Hạ Minh thì lại có khách đến. Hạ Duy theo thói quen nói câu, “Hoan nghênh đến đây.” Sau đó mới nhìn rõ người đến là ai.

Là em gái của Diệp Khải.

Bỗng nhiên cô hơi xấu hổ, nhưng chấn chỉnh lại tinh thần rất nhanh, cười cười với cô bé, “Em đến đây làm móng sao?”

cô bé ấy nói, “Hôm nay không làm móng, chị lau sạch bộ móng đã làm lần trước cho em đi.”

“Được, ngồi bên này.” Hạ Duy rửa tay sạch rồi lấy dụng cụ ra ngồi đối diện cô bé, “Ở đây bọn chị làm móng nhưng rửa móng là miễn phí đó.”

“Vâng, em biết ạ.” cô bé ấy chìa tay ra, hỏi cô, “Có phải chị chia tay với anh trai của em rồi không?”

“.....” Hạ Duy im lặng một chốc mới trả lời, “Cũng không tính là chia tay.”

“anh trai em ở nhà buồn bã vài ngày rồi.”

“À.... anh ấy ổn chứ?”

“Gần đây thì ổn hơn rồi.” cô bé ấy ngẩng đầu lên nhìn cô, “Sao chị phải chia tay với anh ấy chứ? Cảm thấy anh ấy có chỗ nào không tốt ạ?”

“không phải, chị đã nói với anh ấy rất rõ ràng rồi, là do chị không tốt.”

Sau đó cô bé ấy không nói gì nữa, Hạ Duy cũng im lặng lau nước sơn cho cô bé. Sau khi cô bé ấy đi, Hạ Duy láchán nắn om lấy con bẻ bẻ nhồi bông—đây là quà của Bát Bảo tặng nhân dịp sinh nhật của cô, nói chỉ con bẻ bẻ này mới ở bên cô.

Đây vốn chỉ là một lời nói đùa, bây giờ nhìn lại thì thật đúng là thứ nguyên rửa.

Ôi, chúng ta ở bên nhau bao lâu rồi hả bẻ bẻ?

Điện thoại trong túi quần cô rung lên, cô lấy điện thoại ra thấy tin nhắn trả lời của Hạ Minh, “Được! Em đã nghe danh tiếng của Thiên Hạ Cư lâu rồi! Nhưng có vẻ như rất đắt đỏ, em còn chưa tìm được công việc nữa này QAQ.”

Hạ Duy: Chị trả hộ em, nhưng em không có quyền gọi món ăn

Hạ Minh Minh: Được được (^o^)/

~Hạ Duy: 6h ở trước cửa Thiên Hạ Cư, em biết đường không?

Hạ Minh Minh: No problem

Hạ Duy: [icon dỏ khóc dỏ cười]

cô nhớ ra hôm nay là thứ 6, có thể đông khách nên cô gọi điện đặt chỗ trước. không ngờ đến 5h chiều đột nhiên trong cửa hàng đông khách nên đợi làm xong hết đã đến 6h30 rồi.

cô hoàn toàn có thể tưởng tượng được gương mặt tức giận của Bát Bảo.

cô vội vã đến Thiên Hạ Cư, Bát Bảo và Hạ Minh đều đang ngồi bên trong chơi điện thoại, “Xin lỗi xin lỗi, đột nhiên trong cửa hàng đông khách quá, mình không đi được.” Hạ Duy cười híp mắt xin lỗi bọn họ, “Hai người gọi món chưa?”

Hạ Minh Minh nói, “Bọn em đã gọi rồi, đợi chị đến thì có thể đưa món ăn lên, chị nhìn xem chị còn muốn gọi món gì nữa không?” Cậu nói rồi đưa menu cho cô, không quên phụ họa thêm một câu, “Vừa rồi em vừa xem giá cả, chị - chị đúng là chị ruột của em đó nhé.”

“... Cho nên đợi em tìm được công việc rồi thì phải báo đáp chị cho tốt đó nhé.”

“Em biết rồi mà.”

Bát Bảo ngồi đối diện cười ha ha hai tiếng, “Cậu biết mình ở công trường mấy ngày không? Người phụ trách hạng mục đó cực kỳ keo kiệt, buổi trưa mỗi ngày lúc bọn mình ăn cơm còn chỉ A A A A coi như xong, gã còn bảo bọn mình ăn nhiều quá, bảo bọn mình sau này đừng ăn nhiều như vậy nữa.”

Hạ Duy: “.....”

“Bây giờ mình vất vả lắm mới về đây ăn một bữa cho đàn ông, cậu còn để mình đợi lâu như vậy.”

“..... Xin lỗi mà, cậu chịu khổ rồi. Nhưng sao mình không thấy cậu gầy đi chút nào thế?”

Bát Bảo: “.....”

cô đang tự hỏi bản thân mình lấy lý do gì để tuyệt giao với Hạ Duy đây thì phục vụ đã dọn món ăn lên. Hạ Duy thấy đồ ăn bọn họ gọi cũng không tệ lắm nên không gọi thêm gì nữa, chỉ hơi mong đợi hỏi phục vụ, “Trong các món ăn mà chúng tôi gọi thì có món nào được ông chủ làm không?”

Phục vụ mỉm cười trả lời, “Xin lỗi quý khách ạ, hôm nay ông chủ làm món khác.”

“À...” Hạ Duy thất vọng nặng nề, nhưng nhớ lại tấm vé số kia không trúng một số nào, cô liền bình thường lại hơn rất nhiều.

Bát Bảo gọi một phần cơm trứng cơm, không đợi được mà ăn một miếng, “A... Quả nhiên là cơm chiên trứng! Ăn ngon thật đấy!”

Hạ Duy lấy muỗng múc một miếng cho vào miệng, bình luận, “Hương vị cũng không tệ nhưng không ngon như lần trước ông chủ tự làm.”

Bát Bảo hứ cô một tiếng, “Mình thấy là do cậu bị tâm lý ảnh hưởng thôi.”

“Vốn dĩ là vậy mà.” Hạ Duy tuy ngoài miệng nói vậy nhưng tay vẫn không nhịn được múc thêm một muỗng cơm chiên trứng nữa.”

Bát Bảo lại uống thêm một muỗng canh kèm theo, cảm động đến híp cả mắt lại, “Cuối cùng cũng có cảm giác sống lại rồi. Được rồi, ngày mai mình đến cửa hàng tìm cậu, cậu giúp mình làm móng nha. Cuộc sống ở công trường cực khổ quá đi mất, chỉ khi thấy bộ móng xinh đẹp trên tay thì mình mới cảm giác được mình còn là phụ nữ.”

“Phì, khụ khụ.” Hạ Minh sắc cơm trong miệng.

Bát Bảo lập tức trợn mắt lườm cậu, “Sao hả?”

Hạ Minh Minh lắc đầu như trống bỏi, “không không, chỉ là em cảm thấy được ngồi ăn cơm chung bàn với hai thiếu nữ bằng tuổi, em thật sự là quá vinh dự rồi.”

“Biết là tốt!”

Hạ Duy nói, “Nếu đắc tội hai thiếu nữ ở đây thì em phải trả tiền cho bữa cơm này đấy.”

Hạ Minh: “.....”

Cậu không nhận được nghĩ thầm sắp 30 đến nơi mà còn nghĩ mình là thiếu nữ, thật là đáng sợ.

Cả bữa cơm cậu không dám nhiều lời dù chỉ một chữ, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm(*) vượt qua. đi thang máy xuống lầu, cậu nhìn thấy một người đàn ông mặc đồng phục bếp đứng ở đại sảnh, vội vàng lôi kéo Hạ Duy, “Chị, chị xem đi, người đó có phải là anh Giang ở dưới lầu chúng ta không?”

(*) Hữu kinh vô hiểm: gặp chuyện kinh ngạc và sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm.

Hạ Duy nhìn theo hướng cậu chỉ, quả thật nhìn thấy Giang Chi Châu, bên cạnh anh ta còn có một cô gái nữa, đang nói chuyện với anh ta. Hạ Duy hơi tò mò, người này là bạn gái anh à? Nhưng người đàn ông thẳng như anh làm sao có thể tìm được bạn gái xinh đẹp như vậy?

Á, không phải là người lần trước cho anh leo cây ở rạp chiếu phim đấy chứ?

cô nghĩ thầm, quả nhiên là còn chưa theo đuổi được.

“anh ấy là đầu bếp ở đây à? không ngờ được anh ấy mặc đồng phục bếp cũng đẹp trai như vậy!”

Hạ Minh Minh ngạc nhiên ca ngợi Giang Chi Châu một phen, ngay cả Bát Bảo cũng ngạc nhiên hỏi Hạ Duy, “Cmn, đây là vị Giang tiên sinh ở nhà lầu dưới của cậu à? Đến giờ cậu chưa từng nói anh ta đẹp trai như vậy nha!”

Hạ Duy: “.....”

Lúc này Giang Chi Châu cũng phát hiện động tĩnh bên này, nhìn về phía bọn họ. Hạ Minh thấy anh ta đang nhìn mình liền vui vẻ vẫy tay với anh.

Giang Chi Châu ngạc nhiên một lúc, sau đó gật nhẹ đầu với cậu xem như chào hỏi. Hạ Duy gõ đầu Hạ Minh, kéo tay cậu ra ngoài cửa lớn của Thiên Hạ Cư.

“Sao thế, gặp người quen à?” Phương Uyển hỏi Giang Chi Châu, Giang Chi Châu chuyển tầm mắt, đáp, “Ừ, là hàng xóm trong chung cư.”

“À...” Phương Uyển không quan tâm những vị hàng xóm này, cười cười với Giang Chi Châu, nói: “Em xin lỗi, hôm nay là liên hoan trong công ty với mấy đồng nghiệp, không ngờ là anh làm những món ăn bọn em gọi, em cảm thấy thật trùng hợp. Em không muốn quấy rầy anh đâu, nhưng em vẫn muốn trước khi đi gặp lại anh một chút.”

“Các cô là khách hàng, là điều đương nhiên thôi.”

Phương Uyển mở miệng định nói gì đó, nhưng một lát sau mới nói, “Có thể ăn đồ ăn anh làm, bữa cơm này cũng thật có giá trị. Thôi... Tạm biệt.”

Giang Chi Châu nhìn cô đi xa rồi xoay người bỏ đi.

Hôm nay anh về nhà muộn hơn bình thường, hơi lo lắng con mèo ở nhà một mình sẽ sợ hãi——nó không có râu nữa, không có cảm giác an toàn nữa. Thang máy lên một lúc rồi dừng lại, Giang Chi Châu nhìn bên ngoài, là cô Hạ ở lầu trên đang đứng đấy.

Hạ Duy cũng ngạc nhiên một lúc rồi mới nhắc chân đi vào thang máy. Nhưng muốn phá vỡ bầu không khí xấu hổ giữa hai người nên Giang Chi Châu không biết nói gì mà cũng tìm chuyện để nói, “Sao cô lại một mình về nhà?”

Hạ Duy nói: “À, tôi đi dạo phố với bạn bè, Hạ Minh không đi cùng nên về trước rồi.”

“À, vậy à!”

không khí im lặng lần nữa, lần này đổi lại là Hạ Duy mở miệng trước: “không ngờ anh lại là đầu bếp của Thiên Hạ Cư, tiền lương của anh chắc cao lắm.” Nếu không tại sao có thể mua nổi căn hộ ở đây chứ.

Giang Chi Châu liền giật mình, sau đó mới trả lời, “Đúng là tiền lương của đầu bếp ở Thiên Hạ Cư rất cao, nhưng tôi là ông chủ của Thiên Hạ Cư.”

Hạ Duy: “.....”

cô không nhớ rõ làm thế nào mà mình ra khỏi thang máy được, cô chỉ nhớ lúc thang máy đi lên, cô đã lấy điện thoại gửi tin nhắn cho đám bạn thân, “Nghe rõ đây, Giang tiên sinh ở nhà dưới lầu của mình là ông chủ của Thiên Hạ Cư đó!!!”

Lúc cô nhấn vào đã thấy có hơn 10 tin nhắn chưa xem, cô lướt lên nhìn thì quả nhiên là Bát Bảo khuếch đại vị Giang tiên sinh đó đẹp trai bao nhiêu với bọn họ.

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Vừa rồi không phải Bát Bảo nói anh ta là đầu bếp của Thiên Hạ Cư hay sao? Sao chưa bao lâu đã biến thành ông chủ rồi?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Là anh ta tự nói đó! Ông chủ của Thiên Hạ Cư không phải cũng nấu ăn hay sao, có thể lúc chúng ta gặp anh ta là vừa làm xong, chưa thay quần áo.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Cmn?? anh ta thật sự là ông chủ của Thiên Hạ Cư à? không phải giả mạo chứ??

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Mình cảm thấy là không đâu, bởi vì cảm giác anh ta thật sự là người có tiền, có lẽ đầu bếp không giàu có như vậy.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Sớm biết như vậy thì lúc trước mình chuyển chỗ qua ở với cậu rồi!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [mỉm cười]

không gây mười cân không đổi tên: Vừa mở nhóm chat ra thì thấy đều nói về Giang tiên sinh [bye bye]

Tiểu Diễm Diễm vô địch: 23333(*) [cười trộm]

(*) Là kiểu cười đến quỳ lạy luôn

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Đúng rồi, mình nghe nói ông chủ của Thiên Hạ Cư lúc còn trẻ đã tham gia cuộc thi nấu ăn, còn được giải nhất nữa, nhưng không biết là cuộc thi như thế nào.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ... Lúc còn trẻ là bao nhiêu tuổi?

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Chắc là lúc còn đi học á, ông chủ của bọn mình đặc biệt đến Thiên Hạ Cư ăn cơm, nhưng Thiên Hạ Cư lúc mới mở không phải là Giang tiên sinh dưới lầu của các cậu mà là con trai của ông chủ, nghe nói từ nhỏ đã đi theo học nấu ăn.

Hạ Duy khê nhếch lông mày, cuộc thi nấu ăn? Ông chủ nhỏ.... của Trung Quốc??

14. Chương 14: Thợ Săn Huy Chương Vàng

Hạ Duy mở websites, muốn tìm thử cuộc thi nấu ăn, nhưng đến khi mở ô tìm kiếm ra, cô mới phát hiện ngay cả họ tên đầy đủ của Giang tiên sinh tàng dưới cô cũng không biết.

cô nghĩ ngợi rồi lại điền vào ô tìm kiếm “Ông chủ Thiên Hạ Cư, cuộc thi nấu ăn”. Kết quả tìm ra số lượng tin tức thật sự rất ít, hơn nữa đa số đều không liên quan đến thứ cô cần. cô nhấn nài mở từng trang một, lại thay đổi từ khóa tìm kiếm mấy lần, cuối cùng cũng tìm được một video chỉ có vài phút ngắn ngủi.

Video mới chỉ có mấy trăm lượt xem, tiêu đề là chàng trai thiên tài đầu bếp Giang.

Hạ Duy: “...”

Độ phân giải của video rất thấp, chỉ phóng lớn một chút thì sẽ xuất hiện mấy ô vuông nên Hạ Duy chỉ có thể nhìn chăm chăm vào màn hình nhỏ để xem. Nội dung video hẳn là có cốt nối biên tập một chút, nhưng không hiểu sao không có lời giới thiệu, vừa mở ra đã thấy một nam sinh mặc trang phục đầu bếp đang chế biến thức ăn.

trên hình, trông chàng trai rất trẻ trung, trang phục đầu bếp phục có phần già dặn cũng che dấu được khí chất học sinh trên người cậu ấy. Tuy ngũ quan còn chưa hoàn toàn trưởng thành như bây giờ nhưng Hạ Duy vẫn nhận ra được đây đúng là Giang tiên sinh tàng dưới.

Chủ đề thi hình như là món ăn về hải sản, anh dùng nguyên liệu nấu ăn chủ yếu là tôm và cá. Hạ Duy nhìn anh thuần thục lột vỏ tôm, băm thịt tôm, sau đó viên thịt băm thành từng viên thịt đều tăm tắp, toàn bộ quá trình đều không có một chút bối rối nào.

Thiếu niên kia bình tĩnh như một bác sĩ chính đang đứng trước bàn giải phẫu chuẩn bị mổ, lại giống như một vị quân sư đang bày mưu tính kế trên chiến trường quyết định thắng bại cuối cùng.

Lần đầu tiên Hạ Duy phát hiện ra, người đàn ông đứng nấu ăn lại có sức hấp dẫn lớn như vậy.

Cuối cùng thành phẩm trông vô cùng tinh tế, không khác biệt lắm với các món ăn của Thiên Hạ Cư hiện tại, ở bên trong video không có phần lời nhận xét của vị ban giám khảo khi ăn món này, nhưng Hạ Duy cảm thấy cũng không cần thiết.

Bởi vì bây giờ cô đã thấy rất đói bụng.

Lúc cô đi ra ngoài tìm đồ ăn thì thấy Hạ Minh cũng đang đứng trước tủ lạnh chọn lựa. Thấy Hạ Duy đi ra, Hạ Minh tỏ vẻ đồng bệnh tương liên: “Có phải chị cũng đói bụng không? Đồ ăn của Thiên Hạ Cư ít quá, chẳng đủ no gì!”

“...” Hạ Duy gật đầu nhẹ biểu thị sự đồng ý của mình, “Ông chủ của bọn họ quá keo kiệt bủn xỉn.”

Cuối cùng hai chị em ngồi ở phòng khách giải quyết một nồi mì lười Nhân Hỏa rồi thỏa mãn trở về phòng.

Ngày hôm sau Hạ Duy nhận được thông báo của ban quản lý chung cư, nói là chín giờ sáng chủ nhật tổ chức mọi người đi bắt mèo hoang, nếu tự nguyện tới tham gia trả lời số “1”. Sau khi Hạ Duy gửi số “1” đi, còn có ý định lôi kéo mấy tay lao động đi nữa.

Hạ Minh thì cũng không cần nói, hôm qua cậu mới ăn một bữa cơm mình trả tiền, chắc chắn là có thể bắt đi làm cu li được, Bát Bảo và Diễm Diễm, cũng có thể hỏi thử.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ngày mai chung cư của tớ muốn bắt mèo hoang đưa đi triệt sản, các cậu có hứng thú cùng đi bắt mèo hoang không?

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: bắt ở chung cư của các cậu à?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ừ, chúng sinh sản nhanh quá, cũng không triệt sản bọn chúng thì chung cư chúng tớ sẽ bị mèo hoang chiếm lĩnh mất thôi.

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: tớ muốn đi, nhưng tớ lại phải tăng ca [che mặt]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: công ty của cậu lao động như thế là trái pháp luật đấy.

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: không còn cách nào khác [che mặt] trưởng bộ phận hành chính là người thân của ông chủ, cô ta không làm việc gì cả, tớ phải làm cả công việc hành chính [che mặt]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:... thật muốn để cho Hạ Minh đến xem, cho em ý biết thế giới này khắp nơi đều là đen tối như thế.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: tớ đã nói là trở về nghỉ ngơi vài ngày, kết quả hôm nay quản lý hạng mục lại bảo tớ về công ty tăng ca [mỉm cười] wtf, hôm nay là thứ bảy!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:..... Cuộc sống thật không dễ dàng

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: mấu chốt là, hẳn ta lại bảo tố đi dứt tiền bên kiểm tra, nếu như đối phương liêm khiết công chính thì cũng chẳng dứt được gì. Quá đáng quá [tạm biệt]

không gây mười cân không đổi tên: ban kiểm tra có phải gần giống như kiểm toán không?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Ủ, gần như là kẻ thù của chúng tố ấy, vừa nghe thấy ban kiểm tra liền lạnh run [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: tuy vậy cái tên kiểm tra cương trực công chính kia lại rất đẹp trai, ngày mai tố có ý định tặng tiền cho anh ta lần nữa

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:...

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: cho nên ngày mai các cậu đều không đến bắt mèo được đúng không? Được rồi (_)

Xem ra cô cũng chỉ có thể lôi kéo được một người là Hạ Minh thôi.

Ngày bắt mèo, sáng sớm rất nhiều hộ gia đình đã tập hợp trong chung cư, ai cũng đều mang theo các loại công cụ bắt mèo. Hạ Duy cũng đi mua tạm một cái lồng bẫy, hy vọng có thể thuận lợi bắt được mèo hoang.

Hạ Minh nhìn thấy trận chiến lớn như vậy, bèn cảm thán nói: “không phải đều nói kẻ có tiền đều lạnh lùng vô tình à, mọi người trong chung cư này đều rất nhiệt tình nhỉ.” Trong vườn hoa của chung cư, cậu từng nhìn thấy không ít mèo hoang, lúc thời tiết tốt, chúng còn có thể nằm phơi nắng ở trên ghế dài. Những con mèo này không hiểu sao không hề sợ người, vô cùng béo tốt, điều này thể hiện người tốt ở trong chung cư không hề ít.

Bây giờ xem ra không phải là không ít, mà là rất nhiều... Cậu cảm thấy vốn là không cần cậu hỗ trợ.

Ban quản lý cũng cử cô bé ở quầy thu ngân để làm đại diện, bởi vì có khá nhiều người nên mọi người còn phân theo tổ, cơ bản là mỗi tổ đều có tầm hai đến ba người.

Hạ Duy cũng không biết tại sao cô và Hạ Minh, còn có... Giang tiên sinh tầng dưới được phân vào một tổ. Sau đó cô nghe được một dì vô cùng nhiệt tình bên cạnh nói: “thật giống như là đi ra ngoài chơi xuân, ha ha ha ha ha.”

Hạ Duy: “...”

Lại một cái cô gái trẻ đi tới, phát bao tay cho bọn họ: “Đeo bao tay vào đi, nhưng có nhiều người thế này, chắc sẽ không đủ bao tay đâu.”

“A, cảm ơn.” Hạ Duy nhận lấy bao tay, rồi cảm ơn. cô gái cười nói: “không có gì, tất cả mọi người đều vì cứu trợ mèo hoang.”

cô phát xong bao tay cho Hạ Duy thì lại đi phát cho những người khác, Hạ Duy nhìn Giang tiên sinh đang ôm một cái chân đứng ở bên cạnh, bèn bước qua đưa bao tay cho anh: “Chỉ có một đôi bao tay, cho anh đây.”

Giang Chi Châu cảm thấy có hơi ngạc nhiên khi cô đưa bao tay cho mình, nhưng vẫn từ chối: “Tôi không cần.”

“Đừng kiêu ngạo thế chứ, anh là đầu bếp, bàn tay cũng quý giá như tay của bác sĩ ngoại khoa vậy, nếu bị mèo cào thì không tốt chút nào.”

“...” Giang Chi Châu suy nghĩ, rốt cuộc là do cô quan trọng hóa vấn đề hay là mình nghĩ đơn giản nhỉ, “Bị mèo cào không nghiêm trọng lắm đâu.”

“Ai biết được, chẳng may mắc bệnh lây nhiễm thì sao? Hoặc có thể bị uốn ván ấy? Cũng không thể mang đi cắt bỏ luôn chứ?”

Giang Chi Châu: “...”

anh im lặng nhận lấy bao tay.

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, mọi người liền phân tán ra để đi bắt mèo. Hôm nay thời tiết rất tốt, nếu bình thường thì chắc chắn lúc này sẽ có rất nhiều mèo hoang nằm trên ghế dài, nhưng hôm nay có thể là

bọn chúng cảm thấy được bầu không khí có hơi nguy hiểm, nên trên mấy chiếc ghế ở chung cư chẳng có con mèo nào. Cũng may là những người đi bắt mèo hôm nay đều là những người thường cho mèo ăn, nên đều nắm rõ những nơi mèo hay qua lại như lòng bàn tay.

“Bên kia lùm cây rất dễ lẫn trốn, chúng ta qua chỗ đó nhìn xem.”

Giang Chi Châu ôm cái chăn đi qua, Hạ Duy cầm bẫy bắt mèo đi theo sau anh, hỏi anh: “anh mang chăn đi làm gì thế?”

“Dùng để che lồng sắt.” anh nói xong, chỉ vào mỗi bãi đất trống phía trước: “cô để lồng sắt ở đây đi.”

“Được.” Hạ Duy để lồng sắt xuống, Giang Chi Châu lấy hộp thức ăn cho mèo để vào làm mồi dụ. Hạ Minh không biết lấy được ở đâu ra một tờ báo, mang đến rồi nói với bọn họ: “Vừa mới có người phát cho em đây, nói là cầm tờ báo che bàn đạp, không thì mèo sẽ không mắc lừa.”

Hạ Duy nghe xong liền cảm thán, bây giờ mèo đã thành tinh hết rồi, vậy mà không hiểu A Quát bị hai đứa bé đầu gấu bắt lấy như thế nào vậy... Đáng lẽ hôm nay đi bắt mèo thì nên gọi hai đứa đến mới phải, đều là cao thủ đấy, haha.

Bố trí bẫy rập xong, ba người liền trốn một bên ôm cây đợi thỏ. Tuy cảm nhận được nguy hiểm nhưng đồ hộp Giang Chi Châu đặt trong lồng bẫy mèo là đồ hộp đắt tiền nhất, thế nên rất nhanh sau đó đã có một con mèo trắng không nhận được đi tới.

Nó cảnh giác mà nhìn chung quanh một lần, càng không ngừng ngửi ngửi đồ ăn cách đó không xa, cuối cùng thì nhận thua, hoàn hảo rơi vào bẫy rập.

Sau khi phát hiện mình trúng bẫy, con mèo trắng vô cùng kích động, dốc sức liều mạng vùng vẫy. Hạ Duy sợ nó tự làm mình bị thương, đến gần trấn an nó, kết quả là bị móng mèo cào lung tung trúng một cái.

“Ồi.” Hạ Duy bị đau, một lần như vậy thôi mà trên tay của cô đã có một vết máu dài. Giang Chi Châu nhanh chóng bước đến, lấy chăn trong tay phủ lên lồng sắt, trong bóng tối, mèo trắng dần dần bình tĩnh lại.

“Tay cô có sao không?” anh xoay người lại xem tay Hạ Duy, vết cào này không nhẹ chút nào, đổ không ít máu.

Hạ Duy nhú mày nói: “không việc gì, trở về dán urgo thì sẽ đỡ thôi.”

Giang Chi Châu không đồng ý: “Hay là đến bệnh viện băng bó một chút đi.”

“... không cần làm quá như vậy chứ, chỉ là bị mèo cào một vết thôi mà.”

Giang Chi Châu nhìn cô nói: “Ai biết được, chẳng may mắc bệnh lây nhiễm thì sao? Hoặc có thể bị uốn ván ấy? Cũng không thể mang đi cắt bỏ luôn mà?”

Hạ Duy: “...”

15. Chương 15: Ha Ha Ha Ha

Cuối cùng Hạ Duy vẫn bị Giang Chi Châu cưỡng ép đưa đến bệnh viện gần đây, bác sĩ không chỉ băng bó vết thương cho cô mà còn tiêm cho cô một mũi.

đã lâu rồi Hạ Duy chưa tiêm nên lúc nghe phải tiêm thì hơi sợ hãi. Nhưng em họ còn ngồi bên cạnh cô, nhớ lại khi còn bé cô cười nhạo cậu sợ tiêm nên bây giờ phải giả vờ tỏ vẻ như không quan tâm. Thế mà lúc thấy đơn thanh toán viện phí cô mới phát hiện rằng hoá ra tiêm chưa phải là đau nhất...

“Có phải bác sĩ lừa tôi không nhỉ, chỉ bị mèo cào một vết mà lại phải tiêm, lại còn đắt như vậy!” Hạ Duy ngồi xe trên đường về không nhận được phản nản. Hạ Minh cười hì hì hai tiếng, nói với cô: “Em nghe nói tiêm là thu theo cân nặng đó.”

Hạ Duy: “....”

Nếu không có người ngoài ở đó thì cô nhất định phải đánh cậu một trận ra trò mới được!

Giang Chi Châu lái xe phía trước nói: “Mèo hoang trong khu chung cư đều không tiêm vắc-xin phòng bệnh nên vẫn phải tiêm một mũi để phòng hờ.” Đột nhiên nói đến chuyện này nên anh bắt đầu suy nghĩ chuyện tiêm vắc-xin phòng bệnh cho lũ mèo hoang trong khu chung cư.

Hạ Duy hỏi anh: “Mấy con mèo đã đưa vào bệnh viện đó thì khi nào mới xuất viện được?”

“Phải quan sát đã, tình trạng của mỗi con mèo đều không giống nhau, có lẽ sẽ mất vài ngày.”

“À.” Con mèo lông vàng đã qua được một kiếp nạn rồi, Hạ Duy cảm thấy câu tục ngữ trong rủi có may thật đúng.

Tuy mất bộ râu nhưng vẫn giữ được trứng.

Thế nhưng sau này vẫn sẽ không còn nữa.

Giang Chi Châu đồng ý yêu cầu của Hạ Duy, đưa cô về cửa hàng làm móng. Trước khi Hạ Duy xuống xe, anh nghiêng đầu nhìn thoáng qua tay của cô, “Tay của cô như thế này có thể làm cho khách được sao?”

Hạ Duy nói: “không sao, chỉ một vết thương nhỏ thôi mà, không ảnh hưởng gì cả.”

Giang Chi Châu nói: “Ý của tôi là khách hàng nhìn thấy tay cô bị thương thế này thì có khi nào bọn họ không muốn cô đụng vào tay bọn họ không?”

Hạ Duy: “.....”

“anh cho rằng mọi người đều có bệnh sạch sẽ như anh sao?!” Hạ Duy nói dứt lời rồi mở cửa xuống xe rồi ‘cạch’ một tiếng đóng cửa lại.

Ba chữ ‘Bệnh sạch sẽ’ như đâm trúng tim đen của Giang Chi Châu, anh nhẹ nhàng chau mày rồi lái xe đi.

Hạ Duy nổi giận đùng đùng bước vào cửa hàng, cô nàng thực tập mới đến nhìn ra ngoài cửa rồi hỏi cô, “Chị Hạ Duy, người vừa đưa chị đến đây có phải bạn trai chị không? Lái xe cũng không tệ đấy.”

Hạ Duy nhếch lông mày chất vấn cô nàng, “Sao em có thể nguyên rửa bà chủ của mình như vậy được chứ!” cô nàng thực tập: “.....”

Bây giờ tay của Hạ Duy có chỗ bất tiện là không thể dính nước, thế nên cô suy nghĩ kỹ càng, sao lúc trước mình lại đưa bao tay cho Giang tiên sinh chứ? Quả thật là não bị úng nước mê muội rồi!

Nhưng làm chuyện tốt có thể giúp Hạ Minh gây ấn tượng tốt, cậu đã thông qua vòng 2 của bách hoá Tinh Quang rồi, tiếp theo có thể thực tập rồi.

Hạ Minh vui mừng hơn hở tiến hành thủ tục nhận chức, hơn nữa sau đó còn nhanh chóng tìm được nhà ở.

“Chị ơi, đồng nghiệp của em bảo người cùng thuê nhà với cậu ấy đã dọn đi rồi, bây giờ cần tìm người ở chung, nếu như em muốn thì có thể dọn qua ở luôn!”

Hạ Duy hỏi cậu: “Em đã đi xem nhà chưa đó?”

Hạ Minh gật đầu: “Em đã đi xem rồi! Tuy không rộng như ở đây, thiết bị lắp đặt cũng bình thường nhưng tiền thuê nhà có thể chấp nhận được.”

“Xa công ty không?”

“Xa hơn ở đây nhưng khu vực cũng không tệ, chỉ có điều nhà ở có vẻ hơi cũ, nên tiền thuê nhà mới rẻ.”

Hạ Duy nghĩ một chút rồi nói, “Vậy được rồi, lúc em dọn nhà thì báo chị một tiếng.”

Hạ Minh hẹn với đồng nghiệp tan tầm hôm sau sẽ dọn qua, Hạ Duy cũng đặc biệt về sớm để giúp cậu dọn đồ. không thể không nói vị đồng nghiệp này của cậu rất không tệ, còn qua đây giúp đỡ, gặp Hạ Duy thì ngưỡng chừng.

Sau khi chuyển xong đồ đạc thì Hạ Minh mời cậu ta ăn một bữa cơm coi như là cảm ơn, đương nhiên là Hạ Minh cũng được lời.

Hạ Duy dọn dẹp xong thì ngã người lên ghế sa lon không muốn nhúc nhích gì nữa. Dọn nhà đúng là một chuyện tốn năng lượng!

cô nhắm mắt dưỡng thần một lúc thì điện thoại reo lên báo có tin nhắn đến. Hạ Duy lười biếng cầm điện thoại lên nhìn.

Hạ Minh: Chị ơi, hôm nay chị thấy cậu đồng nghiệp hôm nay giúp em dọn nhà thế nào?

Hạ Duy: Rất tốt, người ta đi đi lại lại, còn em không biết xấu hổ đứng một bên nhìn.

Hạ Minh:.... Em cũng dọn nhiều thứ lắm mà.

Hạ Minh: Nhưng người đó cũng rất tốt, lúc em vừa đến công ty là anh ấy vẫn luôn chăm sóc em đó, khó có được nhất là về ngoài của anh ấy không tệ ấy!

Hạ Duy:.... không phải là em vừa ý anh ta rồi hả?

Hạ Minh:..... không phải! Lúc này anh ấy xấu hổ hỏi em... chị có bạn trai chưa!

Hạ Duy:.....

Hạ Minh: Hai người đều trùng hợp FA như nhau thì chi bằng làm quen đi [cười xấu xa]

Hạ Duy:..... Em nói cho anh ta biết chị có bạn trai rồi.

Hạ Minh: Tại sao chứ! Em thấy anh ấy cũng không tệ lắm mà! Thử tiếp xúc một lần đi mà!

Hạ Duy:... Em làm mai mối điều luyện quá nhĩ. Tổ quốc chưa thống nhất, không có lòng yêu đương.

Hạ Minh:.....

Hạ Minh: Được rồi [mỉm cười]

Sau đó cậu không gửi tin nhắn cho cô nữa, Hạ Duy nhớ lại vị đồng nghiệp của cậu, cảm thấy cũng không tệ. Vóc dáng không cao lắm nhưng cao hơn cô, dù cô có mang giày cao gót vẫn cao hơn cô một cái đầu. Dáng vẻ rất dịu dàng, tuy không phải là xuất sắc khiến người khác phải hoảng sợ nhưng không dẫn lòng nhìn lần 2. Tính cách càng không phải nói nữa, giúp Hạ Minh lười biếng dọn hành lý thì quả thật là người hiền lành.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Hạ Minh đã kiếm được chỗ ở nên dọn ra ngoài rồi, đồng nghiệp của nó còn đến giúp đỡ. Vị đồng nghiệp đó rất tốt, tính cách ắt cũng không tệ lắm, còn hỏi thăm Hạ Minh mình... có bạn trai chưa, nhưng mình có thể làm sao được chứ, mình không muốn yêu đương nữa, cảm giác như mình đã bỏ qua số tiền 100 triệu vậy (mỉm cười)

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Mình thật nghi ngờ là cậu đã hút hết vận đào hoa của bọn mình [bye bye]

không gầy mười cân không đổi tên: không phải hôm qua cậu nói gặp được một anh kiểm toán rất đẹp trai sao? Cậu có tư cách gì nói câu đó? [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Lâu rồi mình mới gặp được một anh kiểm toán như vậy đó! Cậu xem Hạ Duy kia! Mới chia tay anh trai ngây thơ kia chưa bao lâu đó!

Tiểu Diễm Diễm vô địch: ... Cảm thấy hoa đào của Hạ Duy rất nhiều, thật hâm mộ!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Có gì để hâm mộ chứ, mình đã từ chối rồi

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Coi như cậu có lương tâm một lần, không hại con trai người ta.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [mỉm cười]

không gây mười cân không đổi tên: Nhưng mình thật sự không hiểu, sao Hạ Duy lại luôn có thể gặp được đàn ông đáng yêu như vậy [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Nhân phẩm đó là vũ khí luôn để bên người đó, cậu ấy đã dùng hết nhân phẩm ở phương diện này rồi, những phương diện khác đều bị trả lại.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Ví dụ như Giang tiên sinh ở dưới lầu sao? [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Giang tiên sinh vừa đẹp trai lại có tiền, cậu còn gì phải bất mãn nữa chứ.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Cậu có thể lướt lên các tin nhắn trước mà xem [mỉm cười]

Ba phút sau.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Mình đã cẩn thận xem lại hết, mình càng thấy cậu xứng đôi với vị Giang tiên sinh, giúp nhau làm tổn thương người khác

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:...

Sau đó các cô cùng nhau nói tốt cho Giang tiên sinh, Hạ Duy không dám ừ bừa bãi nữa, nhưng đúng thật nhân phẩm là thứ vũ khí luôn đem theo bên mình, vì hôm sau cô nhận được thông báo tăng tiền thuê nhà của ông chủ.

Cửa hàng của cô gần quảng trường Tinh Quang nên tiền thuê nhà cũng đắt hơn chỗ khác, lúc trước cô đã thương lượng với ông chủ là muốn ký hợp đồng 5 năm trực tiếp vì sợ sẽ tăng tiền thuê nhà nhưng ông chủ không đồng ý, bây giờ hợp đồng 2 năm đã đến kỳ hạn, quả nhiên là ông chủ thông báo tăng tiền thuê nhà với cô.

Hạ Duy càng phiền muộn hơn, tuy cửa hàng của cô buôn bán không tệ lắm nhưng mỗi tháng cô phải trả tiền lương cho nhân viên, còn có tiền điện nước, thiết bị của cửa hàng, nhiều số tiền dồn lại cũng là một chi tiêu xa xỉ. Bây giờ tiền nhà thì tăng, thu nhập của cô càng ít đi.

cô gọi điện cho ông chủ muốn thương lượng về chuyện tiền thuê nhà thì ông chủ không kiên nhẫn, trực tiếp nói cho cô hợp đồng đến kỳ hạn rồi, nếu không trả tiền thì dọn đi. Hạ Duy biết khu vực này không có nhà thuê nhưng ông chủ quyết tâm muốn tăng giá, cô nói gì cũng vô dụng.

Đúng là nghèo còn mắc cái eo, cô chưa giải quyết được chuyện này thì Tiểu Thu lại đột nhiên nói cho cô muốn tạm nghỉ việc.

Trong ngành này có rất nhiều người, thợ làm móng bình thường đều làm không lâu nhưng Tiểu Thu đã làm việc ở cửa hàng cô gần một năm, coi như thời gian khá dài. Nhưng đối với số lượng khách của cửa hàng bây giờ mà thiếu một thợ làm móng thì chắc chắn sẽ cực kỳ bận rộn.

cô tìm Tiểu Thu để nói chuyện tâm sự, dùng lý dùng tình nhưng Tiểu Thu đã quyết định nghỉ việc, cô không thuyết phục được, hơn nữa nghỉ khá gấp, không có ý định quan tâm đến quy định của hợp đồng là 'một tháng trước khi nghỉ việc phải thông báo'.

Hạ Duy cảm thấy cửa hàng của cô có phải là nên đóng cửa rồi không đây?

16. Chương 16: Họa Vô Đơn Chí

(1) tai họa dồn dập đến một lúc

Tiểu Thu nghỉ việc vô cùng tự nhiên thoải mái, hôm trước vừa nói muốn nghỉ việc, hôm sau đã không tới đi làm rồi. Tuy Hạ Duy đã đăng thông báo tuyển dụng trên mạng, nhưng cũng không thuê được người nhanh như vậy. Trong cửa hàng, mấy nhân viên học việc mới tới chỉ biết làm mẫu hoa đơn giản, nên cả ngày Hạ Duy trừ ăn cơm và đi WC thì cơ bản là không được nghỉ ngơi lúc nào.

Lúc về đến nhà cô đã vô cùng mệt mỏi, nằm co quắp trên ghế salon ở phòng khách như chú cún con, dùng một chút sức lực cuối cùng lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị kể khổ với nhóm bạn thân. Vừa mở nhóm ra, cô đã phải há hốc mồm, chắc hẳn hôm nay là ngày đại hung (2) rồi, mọi người thi nhau kể khổ bên trong nhóm chat.

(2) ngày xấu

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: các cậu còn nhớ rõ lần trước tớ kể cho các cậu nghe cái tên mà kể cả ăn cơm cũng muốn đi theo để quản lý mọi người không? Hôm nay phát tiền lương cho công nhân, hẳn ta mạnh mẽ khấu trừ lượng công trình của người khác, MD (3) tớ còn chưa dám khấu trừ lượng công trình bao giờ, nhưng hẳn lại khấu trừ hơn phân nửa, thật sự là chưa thấy bao giờ. [mỉm cười]

(3) một câu chữ kiểu như mẹ nó

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: cậu trở lại công trường rồi hả?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Ừ, hôm qua tớ trở về rồi.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: hẳn ta hỏi tớ thu lượng công có đúng không, liệu có thể sai sót gì không, tớ kiểm tra lại một lần cho hẳn thấy là đúng, hẳn cảm thấy không tìm ra gì để tra hỏi tớ, liền tự ý khấu trừ hơn nửa lượng công trình, MD lúc ấy sắc mặt tớ vô cùng không tốt, tên này cũng quá xấu xa rồi.

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: công nhân trên công trường không có phản ứng gì à? Đều là tiền người ta vất vả làm ra, làm bao nhiêu thì tự mình phải biết chứ?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Chắc chắn là có, dù sao tớ đã nói rồi, lúc phát tiền lương thì tự hẳn đi giải thích cho công nhân, tớ không liên quan.

không gây mười cân không đổi tên: hôm nay tớ cũng gặp phải một tên vô cùng kỳ lạ, nói tớ không thích kết giao không thích lấy chồng, có thể là hơi bị autism (4) và high-fun (5) [mỉm cười] MD tớ chỉ không muốn quen biết với một tên gốc như hẳn thôi [mỉm cười]

(4) tự kỉ

(5) là 1 hình thức quan hệ tình dục có sử dụng chất thích kích như: ma túy đá hoặc chất gây hưng phấn...

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ha ha ha ha du học sinh các cậu nói chuyện nhất định phải thêm vài từ Tiếng anh vào à? [mỉm cười]

không gây mười cân không đổi tên: là hẳn ta nói không phải tớ nói [mỉm cười] hẳn còn nói muốn viết cho tớ một bài thơ [mỉm cười]

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch:.....

không gây mười cân không đổi tên: hẳn nói trước kia hẳn cũng từng gặp một girl, là một thiên tài autism, bị bệnh di truyền từ gia đình, xem thơ của hẳn viết thì bệnh tình liền đỡ hơn [mỉm cười][mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:... Muốn đọc thơ

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: tại sao tớ lại cảm thấy hẳn mới bị bệnh về tâm lý nhỉ...

Sau khi Hạ Duy đọc toàn bộ tin nhắn, cô chỉ muốn nói không hổ người một nhà, đen đủi cũng là cả đám đen đủi...

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: hai ngày nay tớ cũng rất không may, cửa hàng sơn móng tay tăng tiền thuê địa điểm, thợ sơn móng tay thì đòi nghỉ việc, nói đi là đi [tạm biệt]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:... Vậy cậu phải làm thế nào?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tớ có thể làm thế nào được, đang rất tuyệt vọng đây [mỉm cười]

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: thợ sơn móng tay không thể nói đi là đi, chắc chắn trong hợp đồng có quy định, nếu đi sẽ không trả tiền lương tháng trước.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: chắc chắn tớ sẽ không trả tiền lương [tạm biệt]

không gầy mười cân không đổi tên: vì sao cô ấy lại nghỉ việc? Có phải cậu trả lương quá thấp không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: trời đất chứng giám, tớ trả lương đã rất cao rồi, tính lương dựa theo thợ sơn móng tay cao cấp, hơn nữa đó cũng chỉ là lương chính [gặp lại] hôm nay tớ thử dò xét học viên trong cửa hàng, thì em ý nói là cửa hàng sơn móng tay bên kia bách hóa tới mời đi.

Tiểu Diễm Diễm Vô Định: vậy giờ cậu phải tuyển thêm người chứ?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: phải tuyển, nhưng thợ sơn móng tay giỏi không dễ tìm, may là tớ tớ cũng có thể làm được, không thì cửa hàng làm đẹp của tớ đã có thể đóng cửa được rồi

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: cho nên chúng ta đều đang vất vả lội ngược dòng à...

không gầy mười cân không đổi tên: mọi chuyện rồi cũng sẽ qua thôi...

Tiểu Diễm Diễm Vô Định:... suốt ngày tăng ca, chưa bao giờ qua cả

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [che mặt]

Có khi ngày mai cô phải ra miếu làm lễ cầu may mắn thôi.

Hạ Duy thở dài, đăng một bài trong nhóm bạn bè: “Cạn ly chúc mừng cuộc sống đen tối này! []~()~* ”

Bạn thân của cô liền vào like đầu tiên, gửi cho cô mấy hình chiếc ly cạn chén.

“Có chuyện gì vậy?”

Đột nhiên nhận được một tin nhắn khiến cho Hạ Duy có hơi giật mình, Đào Dự, cái tên này hình như đã thật lâu không nhắc đến.

cô còn nhớ rõ, cái tên này được in dấu trong lòng ở thời điểm rất đẹp.

Hạ Duy: cửa hàng sơn móng tay xảy ra chút chuyện, có thể không kinh doanh nổi nữa [che mặt]

Đào Dự: chuyện gì?

Hạ Duy: tiền thuê cửa hàng tăng, thợ sơn móng tay lại nghỉ việc, bây giờ trong cửa hàng chỉ có một mình tớ làm orz

Sau khi cô gửi tin này đi, một lúc lâu sau Đào Dự mới trả lời lại: “một mình làm việc ở bên ngoài rất vất vả, nếu không cố gắng được nữa thì trở về đi.”

Trở về đi.

Hạ Duy nhìn chằm chằm vào ba chữ kia, có cảm xúc gì đó chợt dâng lên trong lòng.

Đào Dự là bạn học cùng trường cấp 3 với cô, thành tích rất tốt, đeo kính mắt, vẻ ngoài nhã nhặn. Trong lớp cậu không phải nam sinh đẹp trai nhất, nhưng chắc chắn là nam sinh có khí chất thanh khiết nhất. Lúc đó đa số các bạn nữ trong lớp đều thích ủy viên thể thao cao lớn, đẹp trai, chơi bóng rổ giỏi, riêng Hạ Duy lại luôn chú ý đến Đào Dự.

Bởi vì thành tích học tập của cậu ấy rất tốt nên thỉnh thoảng Hạ Duy lại thích cầm đề vật lý mà có thể cả đời cô cũng không thể hiểu nổi đến hỏi cậu, cậu ấy kiên nhẫn giảng đề cho cô, tuy vậy sẽ làm ảnh hưởng đến thời gian học tập của mình. Những lúc cậu đang giảng, Hạ Duy rất thích nhìn một nửa khuôn mặt của cậu, dịu dàng lại chăm chú. Lúc cậu ngẩng đầu lên hỏi cô có hiểu không, cô vô cùng lúng túng.

Chuyện cô thích thầm Đào Dự, mấy đứa bạn thân đều biết, chỉ có Đào Dự là không biết. Cấp ba học tập vất vả, cô cũng không muốn tỏ tình với cậu ấy, cô cảm thấy như vậy là rất tốt rồi. Có thể là do cô thường xuyên tìm Đào Dự hỏi bài nên quan hệ của hai người cũng thân thiết hơn so với những bạn khác, thỉnh thoảng còn có thể cùng đi cho mèo hoang trong trường học ăn.

nói đến mèo hoang trong trường học thì số lượng cũng không hề ít hơn trong khu chung cư bây giờ. Chúng cũng không hề sợ người một chút nào, bình thường rất thích nằm phơi nắng ở những chỗ nghỉ chân hóng mát trong trường học, chắc là cũng bị sách vở trong trường học ảnh hưởng nên con nào cũng rất thông minh.

cô chủ nhiệm rất không thích những con mèo hoang này, mỗi lần lớp tự học buổi tối, cứ nghe được âm thanh Meow của mấy chú mèo hoang gọi nhau – tất cả học sinh liền biết, cô chủ nhiệm lại đi bắt mèo!

Mới đầu Hạ Duy và Đào Dự rất lo lắng mèo sẽ bị chủ nhiệm bắt được dạy bảo, lúc đi học giờ tự học buổi tối đều cảm thấy không yên tâm, về sau dần dần phát hiện ra vốn cô chủ nhiệm không phải đối thủ của những con mèo này, cô ấy không chỉ không bắt được mèo, mà còn bị lũ mèo đùa nghịch quay vòng vòng.

Sau này, tất cả học sinh cùng đề nghị, hi vọng trường học không đuổi mèo hoang đi, hiệu trưởng liền đặc biệt tuyên bố ở buổi tập trung, chỉ cần mèo hoang không quấy nhiễu mọi người học tập thì cũng không đuổi chúng đi.

Toàn bộ trường vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

Vậy mà chỉ chớp mắt, những chuyện này đã trôi qua được mười năm rồi. Những chuyện ở trường cấp 3 còn rõ mồn một trước mắt, mà bọn họ đều đã trở thành những con người bôn ba vất vả trong cuộc sống.

Mười năm trước, sao cô có thể nghĩ được cuộc sống hiện giờ đen tối như thế này?

Ánh mắt của cô lại trở về ba chữ trên màn hình “Trở về đi”, lúc điền nguyện vọng ở trường cấp 3, mấy đứa bạn tốt của cô đều như làm việc nghĩa không chùn bước mà điền thành phố A, siêu gầy thì ra thẳng nước ngoài, lúc đó các cô đều nghĩ trong lòng đến một nơi càng xa nhà càng tốt.

Đào Dự lại không giống các cô, cậu thi đậu đại học trọng điểm một cách đơn giản, sau khi tốt nghiệp lại về trường học cũ dạy học. Trước kia Hạ Duy nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao cậu lại lựa chọn trở lại thành phố D, bây giờ thì cô đã có hơi hiểu rõ rồi.

Hạ Duy: chuyện này để nói sau nhé. Trong trường bây giờ còn nhiều mèo hoang như trước không?

Đào Dự: Ừ, không biết tại sao mà tất cả mèo hoang đều thích đến chỗ nghỉ chân hóng mát.

Hạ Duy: ha ha ha ha ha ha ha, chắc là để hấp thu tri thức tinh hoa a 2333

Đào Dự: căn tin vẫn còn bán thịt dê nướng, tớ nhớ trước kia cậu thích ăn nhất món này.

Hạ Duy:... Đêm hôm khuya khoắt sao cậu lại nhắc đến thịt dê nướng

Đào Dự: [cười trộm]

Đào Dự: cậu về sẽ đến thăm trường chứ?

Hạ Duy: để nói sau.

Vẫn là ba chữ kia.

thật ra cô cũng không có nhiều tình cảm với nơi ấy, nhưng cô vẫn rất yêu thích những con mèo ấy.

Sau khi chúc Đào Dự ngủ ngon, Hạ Duy sờ lên bụng của mình, hình như... thèm ăn thịt dê nướng. Gần đây bên ngoài chung cư mới mở một nhà hàng bún thịt dê, buôn bán cũng không tệ lắm, lúc Hạ Duy đứng qua đã từng nhìn thấy đang bán thịt dê nướng.

cô nhìn đồng hồ, đã qua mười giờ rồi, nhưng tâm hồn muốn ăn thịt dê nướng lại không thể và đổi được. cô liền cố gắng giả dựa đứng lên từ trên ghế salon, cầm chìa khóa cùng tiền lẻ chạy xuống dưới.

Cửa hàng bún còn chưa đóng cửa, nhưng thịt dê nướng lại bán hết rồi, ông chủ bảo cô sáng sớm ngày mai tới. Hạ Duy không còn cách nào, đành trở về tay không.

Trưa mai cô sẽ tới!

Chắc là mấy ngày nay áp lực quá lớn, lúc ngủ Hạ Duy mơ mình làm móng tay cho Thiên Thủ Quan âm rồi giật mình tỉnh lại. Sau khi rời giường rửa mặt, Hạ Duy vỗ mặt mình, mỉm cười nhìn mình trong gương: “Cố lên, một ngày đen tối lại bắt đầu rồi.”

Buổi sáng vẫn vô cùng bận rộn, toàn bộ hy vọng của Hạ Duy đều dựa vào buổi trưa được ăn thịt xiên nướng nên mới có thể trải qua được. Lúc nghỉ trưa, cô đi xe trở về, nghĩ hôm nay đến sớm như vậy thì cũng không thể bán hết đâu!

Hôm nay đúng là chưa bán hết, nhưng còn chưa bắt đầu bán, ông chủ nói chỉ có buổi tối mới bán thịt dê nướng thôi.

Hạ Duy: “...”

Ông chủ, ông đã từng trải qua cảm giác tuyệt vọng chưa?

Ăn hết một bát bún trong tiệm, cô chán nản lái xe trở về cửa hàng. Buổi chiều khách còn nhiều hơn so với buổi sáng, Hạ Duy và học viên đều loay hoay không ngừng nghỉ, lúc nghe thấy chuông lục lạc ở cửa kêu, trong lòng Hạ Duy liền lo lắng.

một vị phu nhân khoảng hơn ba mươi tuổi đi vào, họ Vương, là khách quen ở đây rồi, mỗi lần cô tới đều là gọi Tiểu Thu làm, lần này cũng không ngoại lệ: “Hôm nay Tiểu Thu không tới sao? Tôi nhớ hôm nay không phải ngày nghỉ của cô ấy.”

Hạ Duy cười rồi nói với bà: “cô Vương, thật không may là Tiểu Thu đã nghỉ việc rồi ạ.”

“Nghỉ việc rồi hả?” cô Vương nhíu mày, “Tại sao cô ấy lại nghỉ việc? Tôi đặc biệt tới để cô ấy làm móng cho tôi đây.”

Hạ Duy vẫn cười: “thật ngại quá, nếu không thì tôi làm cho cô nhé?”

“cô?” rõ ràng cô Vương không tin tưởng Hạ Duy lắm, chỉ đánh giá cô vài lần, “cô biết làm không?”

Hạ Duy cảm giác nụ cười trên mặt mình sắp không thể duy trì được nữa: “Tôi cũng được đào tạo sơn móng tay chuyên nghiệp rồi, xin cô cứ yên tâm.” cô nói xong liền lấy điện thoại di động ra, mở album ảnh cho đối phương xem, “Những ảnh này đều là móng tay tôi làm cho khách, cô có thể xem xem.”

cô Vương nhìn, rồi nói: “Được rồi, cô làm sắp xong chưa?”

“Bên này sắp xong rồi, cô chờ một lát.”

cô Vương gật đầu nhẹ, cũng đem điện thoại di động của mình ra, mở một tấm hình cho Hạ Duy xem: “Tôi muốn làm như thế này.”

Sau khi Hạ Duy trông thấy hình ảnh thì khóe miệng không nhịn được mà giật giật, vị Vương phu nhân này không biết tìm được mẫu này ở đâu, mà hình bên trên móng đặc biệt phức tạp, tuy cô vẫn có thể làm được, nhưng lại tốn rất nhiều thời gian.

“Sao, không làm được à?”

Hạ Duy mỉm cười: “Tôi làm được, trước tiên cô cứ ngồi nghỉ ngơi ở ghế salon đi ạ.”

17. Chương 17: Mây Đen Đã Qua, Trời Lại Sáng

Làm móng cho Vương phu nhân gần 1 tiếng mới xong, trong lúc đó không ít khách vào cửa hàng rồi không đợi được nên ra về. Sau khi hoàn thành thì bản thân Hạ Duy cũng rất thoả mãn, nhưng có vẻ Vương phu nhân không hài lòng: “cô làm gì đây hả? Làm không đẹp như Tiểu Thu làm chút nào.”

Đối với loại khách hàng đến gây sự này, Hạ Duy cũng chỉ có thể tiếp tục nở nụ cười, “Vương phu nhân, tôi làm móng dựa trên hình ảnh bà đưa đây ạ.”

Vương phu nhân nói: “Tôi cho cô xem hình gì cô liền rập khuôn làm theo à? không có chút sáng tạo gì cho bản thân hết.”

Hạ Duy: “.....”

Nếu như cô không dựa theo đó mà làm thì bà ta lại nói cô làm không giống như hình nữa!!!

“Vương phu nhân, nếu như bà muốn thay đổi chỗ nào thì lúc tôi làm bà có thể nói, khi tôi làm tôi luôn hỏi ý kiến của bà mà.”

“Làm sao tôi biết cô làm xấu như thế này chứ, cô xem này, hoàn toàn không có chút khí chất nào.”

“.....” Bà mở to mắt mà xem, rõ ràng là y như đúc, thậm chí còn đẹp hơn!!! Hạ Duy gào thét trong lòng như vậy, nhưng trên mặt vẫn phải tiếp tục nở nụ cười: “Tôi xin lỗi không thể làm cho bà hài lòng.”

“một câu xin lỗi thì xong rồi sao? Còn nói mình là thợ làm móng cao cấp, bộ móng đơn giản như vậy làm cũng không đẹp.” Vương phu nhân nhìn móng tay của mình rồi lại nói: “Được rồi được rồi, dù sao Tiểu Thu cũng nghỉ việc rồi, sau này tôi không đến cửa hàng này nữa. Trong thẻ hội viên của tôi còn tiền cũng vô dụng, cô trả tiền cho tôi.”

Hạ Duy hít một hơi thật sâu rồi cười với bà nói: “thật xin lỗi Vương phu nhân, tiền trong thẻ hội viên không thể lấy ra, nếu như bà không muốn dùng nữa thì có thể chuyển cho người khác.”

Nghe được câu không thể rút tiền ra, Vương phu nhân chợt bùng nổ, “Có ý gì đây hả? Lừa gạt khách hàng phải không? Có tin tôi đi tố cáo các cô với Hội bảo vệ người tiêu dùng không hả?”

Hạ Duy bước đến chỗ máy tính xem xét, nói với bà: “Vương phu nhân, bà đã nạp vào thẻ tổng cộng là 1200, sau đó đã dùng hơn 800, bây giờ còn lại hơn 300. Bà có thể chuyển cho bạn bè của mình.”

“Sao tôi phải chuyển cho bạn bè chứ? Tôi muốn lấy tiền ra. Hôm nay không lấy tiền ra cho tôi thì tôi sẽ đi tố cáo mấy người với Hội bảo vệ người tiêu dùng!”

Hạ Duy không nhịn được suýt trả lời: “Muốn tố cáo thì bà đi tố cáo đi!” nhưng đến miệng thì liền sửa lại: “Vậy được rồi, nhưng trước đây lượt sử dụng của bà đều được tính theo cấp bạch kim của hội viên, nếu như bà lấy tiền ra thì không đạt yêu cầu của Hội viên bạch kim, nên trước khi lấy tiền lại bà phải thanh toán đã.” cô nói rồi nhìn về phía móng tay của Vương phu nhân, “Bộ móng hôm nay bà làm với nước sơn móng có giá gốc là 360, hội viên bạch kim chỉ còn 100 thôi, số tiền còn lại cần bà trả thêm.”

“không phải các người đang muốn lừa gạt người khác công khai hả?! Còn luật pháp không chứ!”

“Lúc làm thẻ hội viên chúng tôi đều nói điều này cho khách hàng, nếu như bà nhất định phải kiểm chuyện thì bà cứ tới tìm Hội bảo vệ người tiêu dùng đi.”

“À, còn nói tôi kiểm chuyện nữa à, vậy cô chờ đi, tôi tìm Hội bảo vệ người tiêu dùng.”

Vương phu nhân nổi giận dùng dùng bước chân ra khỏi cửa. Hạ Duy bắt lực ngồi xuống ghế salon: “Đây là loại người gì đây chứ, rõ ràng là đến kiểm chuyện mà.”

cô gái thực tập ai oán, hỏi Hạ Duy một câu, “Bà ấy có đi tìm Hội bảo vệ người tiêu dùng thật khôngchị?”

Hạ Duy đáp: “Cứ để cho bà ta đi tìm, chị đã nói hết rồi mà bà ấy vẫn nhất quyết đòi lấy tiền ra thì phải thanh toán lại lần nữa thôi.”

Hai người đang nói chuyện thì có khách đến, công việc lại bù đầu bù cổ lần nữa trong cửa hàng.

Buổi tối vì Hạ Duy thèm ăn thịt dê nướng, mà hai ngày nay thật sự rất mệt mỏi nên cô bảo đóng cửa trước hai tiếng. Hơn 7h chút thì cô đến chỗ bán bột mỳ hỏi ông chủ bên trong, “Ông chủ, có thịt dê nướng không?”

Ông chủ nhớ mặt cô nên thấy cô đến liền tỏ ra xin lỗi nói: “cô gái nhỏ giúp tiệm đã về nhà từ chiều rồi, bây giờ chỉ có mỗi mình tôi, cực kỳ bận rộn nên không làm, ngày mai cô lại đến nha, tôi nhất định sẽ giữ phần lại cho cô.”

cô đi ra ngoài hai bước rồi chán nản ngồi xổm bên lề đường. Bình thường lúc cô không mua thịt dê nướng thì đi ngang qua đều thấy đang bán, nhưng lúc muốn ăn thì đi tới đi lui cũng không mua được.

cô càng cảm thấy những chuyện trên đời đều là như thế này, chuyện bạn càng muốn làm thì sẽ không làm được.

Giang Chi Châu đi xuống mua nguyên liệu nấu ăn bổ sung cho tủ lạnh, lúc đi ngang qua tiệm bán bột mỳ mới thấy Hạ tiểu thư ở lầu trên đang ngồi xổm bên lề đường. Có vẻ tinh thần cô khá sa sút, dường như giấy sau có thể rách oà luôn được.

anh cầm túi đồ đi đến chỗ cô, hình như cô không phát hiện ra anh.

Giang Chi Châu bước vài bước rồi lại lùi lại phía sau một chút, đứng trước mặt cô hỏi, “cô sao vậy?”

Đột ngột có giọng nói khiến Hạ Duy suýt nhảy dựng, cô ngẩng đầu lên nhìn liền thấy vị Giang tiên sinh ở lầu dưới, “À không có gì, chỉ là muốn ăn thịt dê nướng nhưng ông chủ không làm.”

Giang Chi Châu khẽ mím môi, hoá ra chỉ vì thịt dê nướng mà buồn bã như thế này phải không? anh nhìn cô một chút rồi cầm túi đồ bỏ đi. Vài giây sau anh lại vòng trở lại, hỏi ông chủ bán bột mỳ, “Ông chủ, thịt dê của ông có thể bán cho tôi một ít được không?”

Ông chủ sững sốt một lúc, “Cậu muốn mua thịt dê sống sao?”

“Vâng ạ, không cần nhiều đâu, chỉ cần một phần thịt chân là được rồi.”

Ông chủ suy nghĩ một hồi rồi trả lời, “Được rồi, để tôi cân cho cậu.” Ông chủ cân nửa cân thịt dê cho Giang Chi Châu. anh cầm thịt dê bước đến chỗ Hạ Duy thì dừng lại: “đi thôi.”

Hạ Duy ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh, “đi đâu?”

“Ăn thịt dê nướng.”

Hạ Duy nhìn túi thịt dê trong tay anh, hình như đã hiểu ra: “anh làm à?”

“không được sao? Tay nghề quý giá của tôi là đầu bếp của Thiên Hạ Cư đấy.” anh dùng từ ngữ mà trước kia Hạ Duy đã dùng hình dung anh.

Hạ Duy: “.....”

cô đứng lên đi theo Giang Chi Châu về chung cư. Giang Chi Châu nghiêng đầu nhìn tay của cô, đã không còn băng bó nữa, “Tay của cô đã khỏi chưa?”

“À cũng sắp rồi, cứ băng lại cũng bất tiện.” Hạ Duy nói xong mới nhớ ra, đã lâu rồi cô không quan tâm đến lũ mèo hoang, “Đúng rồi, còn những con mèo hoang đưa đi triệt sản thế nào rồi?”

“Có vài con đã xuất viện, còn mấy con chưa hồi phục thì còn ở bệnh viện, nhưng có lẽ cũng sắp được sắp viện rồi.”

“À, vậy là tốt rồi, còn A Quát sao rồi? Còn buồn bã nữa không?”

“đã tốt hơn lúc trước nhiều nhưng vẫn không cử động, có thể là do ăn ít nên ốm hơn lúc trước một chút.”

“Ha ha.” Hạ Duy cười hai tiếng, lại nhìn túi thịt dê trong tay anh, “anh thật sự muốn làm thịt dê nướng cho tôi ăn sao?”

Trời không có mưa, sao anh lại tốt bụng như vậy chứ!

Giang Chi Châu nói: “Tôi thấy cô ngồi xổm đó thật đáng thương nên nể tình lần trước cô đưa bao tay cho tôi, tôi mời cô ăn hai xiên.”

“... Tôi bị thương chỉ trị giá có hai xiên thịt thôi sao? anh biết một mũi tiêm đắt bao nhiêu không hả?”

Giang Chi Châu: “.....”

cô còn có tâm trạng cò kè mặc cả với anh như thế thì xem ra cô không buồn bã như anh nghĩ.

đi theo Giang Chi Châu vào thang máy lên tầng 18, Hạ Duy bước vào cửa nhà 1808 lần nữa, bước thẳng đến chỗ con mèo, “Lâu rồi không gặp A Quát ơi, có nhớ chị không?”

“Meow~” Con mèo đáp cô một tiếng qua loa. Hạ Duy cũng không chấp nhặt với nó, cô biết nó đã tuyệt vọng lắm rồi. cô nhéo thịt trên người con mèo, cảm thán một câu: “thật sự đã gây rồi, cho chị xem bộ râu của em nào, có dài ra chút nào không?”

cô ngồi trên chộc con mèo trong phòng khách, Giang Chi Châu rửa tay rồi bắt đầu làm thịt dê nướng. Bởi vì trong nhà không có vỉ nướng nên anh chỉ có thể dùng lò nướng thôi. anh cắt thịt dê thành miếng vuông tầm 3cm, sau đó ướp nó với hành tây, gừng và các loại gia vị, sau đó anh bước ra ngoài hỏi Hạ Duy: “Thịt dê phải ướp gia vị hơn 1 tiếng đồng hồ, cô đã ăn cơm chưa?”

Nghe câu phải ướp gia vị hơn một tiếng, Hạ Duy liền sụp đổ: “Phải lâu như vậy sao?”

“Ừ, nếu cô chưa ăn cơm thì ăn chút gì đó trước đi.”

Hạ Duy hai mắt sáng rõ, được voi đòi tiên mà nói: “Tôi muốn ăn cơm trứng chiên chiên.”

Giang Chi Châu: “Có trứng có gạo, phòng bếp cho cô mượn.”

Hạ Duy: “.....”

cô xoay người lại, dùng ánh mắt ai oán nhìn con mèo: “A Quất à, em thật là đáng thương, bị một người lạnh như tảng băng nuôi, hay là em theo chị lên nhà chị đi.” cô ôm lấy con mèo muốn đi thì Giang Chi Châu đứng sau lưng gọi cô lại: “không ăn thịt dê nướng nữa à?”

Hạ Duy dừng bước xoay đầu lại nhìn anh: “Trước khi thịt dê nướng chín thì chắc tôi đã chết đói mất rồi.”

Giang Chi Châu chau mày, nghĩ ngợi trong đầu. Được rồi, đến cả thịt dê nướng đã nướng rồi thì chiên một chén cơm trứng cũng không có gì.

anh xoay người đi vào phòng bếp, bắt đầu đánh trứng. Hạ Duy thầm vui vẻ trong lòng, hoá ra Giang tiên rất áy náy với chuyện cô bị mèo cào bị thương lần trước đấy nhé!

cô ôm mèo đi đến phòng bếp bên cạnh, tựa người vào cửa nhìn anh. Người đàn ông mặc tạp dề trước mặt cứ như đang đứng trên sân khấu, tư thế đánh trứng cắt hành chiên cơm vẫn trôi chảy như mây như nước không khác gì trong video cô đã xem.

Chỉ có điều cậu thiếu niên ngày thơ lúc trước bây giờ đã thành một người đàn ông trưởng thành chín chắn.

cô nhìn anh, bỗng dưng mở miệng nói: “anh biết không, lần trước tôi đến Thiên Hạ Cư ăn cơm, gọi món cơm trứng chiên do anh làm đó.”

Giang Chi Châu sững sốt một lúc, giống như anh mới làm món cơm chiên trứng lần đầu tiên: “Vị thế nào?”

Hương vị à... Ăn ngon đến mức lúc đó cô bằng lòng gả cho người làm món này. Nhưng đương nhiên không thể nói câu đó ở đây được rồi.

“Tạm được, các món ăn của Thiên Hạ Cư có giá rất đắt mà chỉ một chén cơm trứng chiên ít ỏi như vậy, tôi có thể ăn ở chỗ Tiểu Sao một tháng với số tiền đó.”

“À, vậy cô ăn ở chỗ Tiểu Sao đi.”

“.....” Hạ Duy im lặng làm mặt quỷ với anh sau đó ôm con mèo quay lại phòng khách. không lâu sau có mùi thơm ngào ngạt từ phòng bếp bay ra, ngay cả con mèo này còn bị hấp dẫn, meow một tiếng nhảy xuống từ trong lòng Hạ Duy.

Hạ Duy nuốt nước bọt, nhìn về hướng phòng bếp: “Xong chưa?”

“Đã rồi!” Giang Chi Châu cầm một bát cơm trứng chiên ra ngoài: “Gạo với trứng không giống ở Thiên Hạ Cư, nhưng có lẽ hương vị cũng tạm được, cô nếm thử xem.”

18. Chương 18

Chén cơm chiên trứng này không giống lần trước Hạ Duy ăn ở Thiên Hạ Cư, không được bày biện tỉ mỉ, bát đựng cơm cũng là một chiếc bát sứ trắng bình thường, nhưng màu sắc của cơm chiên trứng vẫn vàng rực rỡ như trước, mùi hương cũng thơm nức mũi.

Hạ Duy chấp tay trước ngực, vãi đĩa cơm chiên trứng trước mặt mấy cái.

Giang Chi Châu: “...”

“cô làm gì vậy?” Giang Chi Châu buồn cười nhìn cô. Hạ Duy lại vãi chén cơm chiên trứng thêm một cái nữa rồi mới nghiêm trang nói: “Chén cơm chiên trứng này là do ông chủ của Thiên Hạ tự mình nấu cho tôi, đương nhiên phải cúi đầu vãi lạy rồi.”

Cứ nghĩ đến giá tiền của nó, Hạ Duy đã cảm thấy là mình lời 100 triệu rồi.

Sau khi vãi xong, cô cầm lấy thìa bên cạnh định ăn, Giang Chi Châu lại chau mày, hỏi: “cô vừa mới sờ mèo, đã rửa tay chưa? ”

Hạ Duy: “...”

Sao người này lại phiền như vậy, cũng không phải mẹ của cô mà, còn phải nhắc nhở cô rửa tay trước khi ăn cơm nữa. Nhưng nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Giang Chi Châu đang nhìn mình chăm chăm, cô thật sự không ăn nổi cơm, chỉ có thể buông thìa đi phòng bếp rửa tay.

“Ăn được chưa?” cô quơ quơ tay vừa rửa sạch đến trước mặt Giang Chi Châu, sau đó quay về bàn ăn cơm. Giang Chi Châu nhìn thoáng qua móng tay sạch sẽ của cô rồi hỏi: “cô không sơn móng nữa hả?”

Hạ Duy nói: “không phải anh nói sơn móng tay có hại à, tôi cũng phải nghỉ ngơi một chút chứ?”

Giang Chi Châu: “...”

không phải chính cô nói phụ nữ các cô vì yêu cái đẹp nên không sợ bất cứ thứ gì đấy sao?

Hạ Duy khê há miệng, ném một miếng cơm chiên trứng... A...! Quá là ngon! Tuy gạo không thơm ngon bằng lần trước ăn ở Thiên Hạ Cư nhưng cũng không ảnh hưởng đến hương vị lắm, cơm chiên trứng ngon như thế này, cô có thể ăn hết cả nồi to cơm một lúc!

Tuy nhiên cô nhất định phải bình tĩnh trước mặt Giang Chi Châu, cô ăn hết cơm chiên trứng trong miệng, ho một tiếng nói: “anh làm thế nào thế? Tại sao hương vị lại hoàn toàn khác tôi nấu?”

Giang Chi Châu liếc nhìn cô: “Phí mời thầy dạy rất đắt đấy.”

Hạ Duy: “...”

Xí, ai thèm!

Mèo vàng cũng muốn tới kiếm một chén canh, nhưng bị Giang Chi Châu ngăn cản: “Mày không được ăn cái này, giờ còn chưa tới giờ ăn cơm của mày đâu.”

“Meow ~ Meow ~” Mèo vàng uất ức kêu, như thể không để cho nó ăn một miếng thì nó sẽ không bỏ qua. Giang Chi Châu định ngăn nó, nó liền trực tiếp nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên bàn, một khuôn mặt như cái bánh nướng liền nhăm thẳng vào chén cơm của Hạ duy để bon chen. Hạ Duy cố gắng dùng tay đẩy nó ra, vừa nói với Giang Chi Châu: “anh mang chén của nó tới đây..., từ sau khi râu bị cắt, đây là lần đầu tiên thấy nó hùng hổ như vậy, anh hẳn tâm không để cho nó ăn một miếng sao?”

Giang Chi Châu vốn muốn nói mèo không được ăn mặn, nhưng thấy con mèo vàng cứ không ngừng rúc đầu vào chén cơm của Hạ Duy thì cuối cùng vẫn đành thỏa hiệp.

“Chỉ được ăn một miếng thôi.” anh dùng thìa múc hai muỗng cơm nhỏ, để tới bát cơm của mèo vàng, mèo vàng liền chạy ngay ra, Meow hai tiếng, bắt mắt ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt và biểu cảm của nó cứ như muốn hỏi rằng anh coi nó là ăn mày à?

Giang Chi Châu cười khê, ngồi xổm xuống, thân thiết sờ sờ đầu nó: “thì mày đúng là đang ăn mày mà. ”

Mèo vàng: “...”

Nhìn Giang Chi Châu đang nở nụ cười vui vẻ, Hạ Duy khê chau mày, vị Giang tiên sinh này lúc cười tươi thì cũng rất đẹp trai này.

cô ăn xong cơm chiên trứng rồi trêu chọc mèo vàng một lát, cuối cùng Giang Chi Châu cảm thấy thời gian ướp gia vị thịt dê cũng tương đối đủ. cô liền lén lút đến bên cạnh phòng bếp, âm thầm quan sát anh nấu như thế nào.

Quá trình Giang Chi Châu nướng thịt dê rất đơn giản, chỉ là tăng nhiệt lò nướng, quét mỡ, sau đó bỏ thịt dê vào nướng, gần chín thì rắc muối và thì là, trước khi cho ra khỏi lò thì rắc một lượt bột ớt và bột thì là nữa.

À, nhìn thì cảm thấy rất bình thường.

Hạ Duy nghĩ ngợi rồi quay trở lại phòng khách chờ anh mang thức ăn ra. Lúc Giang Chi Châu bưng thịt dê ra, có khoảng chừng hơn mười xiên thịt dê bằng tăm trúc. Món này còn thơm ngào ngạt hơn món cơm chiên trứng vừa rồi, nếu không phải vừa rồi cô đã ăn hết một chén cơm thì bây giờ rất có thể cô đã chảy nước miếng rồi...

Nhìn theo bóng Giang Chi Châu đang đi ra khỏi phòng bếp, ánh mắt Hạ Duy vẫn dính chặt lấy mấy xiên thịt dê nướng, trong lòng cô đang nghĩ, chạy ba bốn lượt mà không được ăn thịt dê nướng, giờ cuối cùng cũng được ăn rồi!

Lần này không đợi Giang Chi Châu nhắc nhở rửa tay, cô đã nhanh nhẹn cầm lấy một xiên thịt, cắn một cái. Thịt dê nướng mới nướng chín không lâu, còn hơi nóng, nhưng Hạ Duy chẳng quan tâm những chuyện này, cô chỉ cảm thấy trong nháy mắt lúc cô cắn miếng thịt dê nướng, trong lòng cô liền cảm nhận được một cảm giác vô cùng thoải mái, đến nỗi nước mắt không khống chế được mà rơi xuống.

Giang Chi Châu cau mày nhìn cô rơi nước mắt tí tách..

Hạ Duy sột sột, tùy tiện dùng tay lau khóe mắt, nhìn thịt dê nướng trong tay nói: “Ôi, anh nướng thịt dê quá ngon, ngon đến mức tôi phát khóc rồi. ”

Giang Chi Châu không nói gì, chỉ rút mấy tờ khăn giấy trên bàn đưa cho cô. Hạ Duy vừa khóc, vừa không quên ăn thịt dê nướng, sau khi một xiên thịt dê nướng được xử lý xong, cuối cùng nước mắt của cô cũng ngừng rơi: “không, tôi không sao đâu.”

cô vẫn còn hơi nức nở, Giang Chi Châu đứng bên cạnh, lại đưa cho cô hai tờ khăn giấy: “không sao, dù sao cũng không phải lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô khóc. Lần trước ở trong rạp chiếu phim, cô còn khóc nhiều hơn lần này rất nhiều.”

Hạ Duy: “.....”

một năm khó lắm cô mới khóc được hai lần, tại sao lần nào cũng đều bị anh bắt gặp vậy!

“Tôi nướng thịt dê ngon đến vậy sao?” Giang Chi Châu hỏi cô, “Nếu vậy thì Thiên Hạ Cư cũng bắt đầu bán thịt dê nướng được rồi.”

Hạ Duy: “...”

rõ ràng là phong cách sang trọng như ăn đồ Tây, nhưng những món ăn đều là món rất dân dã.

cô dùng khăn tay lau nước mắt và nước mũi, rồi thò tay lấy xiên thịt dê thứ hai: “Hai ngày nay gặp toàn chuyện đen đủi, không may, tiền thuê cửa hàng sơn móng tay tăng, thợ sơn móng tay đột nhiên nghỉ việc, gặp khách hàng cố tình gây sự, tôi dính hết mấy chuyện đen đủi, ngay cả việc muốn ăn một xiên thịt dê nướng mà chạy ba lượt cũng không được ăn.”

Nhưng bây giờ cô lại đang được ăn được thịt dê nướng, còn là được ăn một cách rất bất ngờ, à, còn được lời một chén cơm chiên trứng nữa chứ. Có lẽ trong cuộc sống lúc người ta quá tuyệt vọng thì chắc chắn sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn, không thể đoán trước được?

Giang Chi Châu trầm ngâm một lát, nói: “Kinh doanh gặp phải những việc này là chuyện quá bình thường rồi, tiền thuê tăng, cô có thể có thể điều chỉnh tiền công thích hợp, thợ làm móng nghỉ thì lại thuê người khác là được, khách hàng cố tình gây sự thì Thiên Hạ Cư cũng thường xuyên gặp phải.”

Hạ Duy có hơi ngạc nhiên: “Có người dám đến Thiên Hạ Cư gây sự á?”

“Sao lại không có chứ? Chỉ cần mở cửa kinh doanh thì tất nhiên sẽ gặp phải du côn vô lại như thế, cách đây không lâu còn có một khách hàng khăng định chắc chắn trong súp chúng tôi làm có tóc, muốn chúng tôi phải miễn phí cho bà ta. Bữa cơm đó bà ta ăn toàn món đắt tiền, một người mà ăn hết hơn tám nghìn.”

Hạ Duy: “...”

Đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra.

“Sau đó thì sao? anh chịu thua người đấy à?” cô tò mò hỏi.

Giang Chi Châu nói: “Tôi gọi tất cả đầu bếp và nhân viên phục vụ đã bê món đó đến sảnh chính, rồi bảo khách hàng đó đi xét nghiệm DNA cùng chúng tôi, để xem đó là tóc của ai.”

Hạ Duy: “...”

Cách ông chủ Giang xử lý người khác luôn... ác liệt như vậy sao.

“Vậy người đó có sợ không?”

“Người làm chuyện xấu thì luôn chột dạ.”

“Tôi hiểu rồi...”

Hạ Duy nghe xong câu chuyện này, thì cũng đã ăn xong một xiên thịt dê nướng: “Tay nghề nấu nướng của anh thật sự là rất tốt, về sau ai làm vợ của anh thì có lộc ăn rồi.” cô nói đến đây bỗng nhiên nở nụ cười, “Nhưng mà loại trai thẳng như tòa nhà Kinh Mậu (1) nhà anh chắc là không lấy được vợ đâu.”

Tháp Kinh Mậu:

19. Chương 19

Giang Chi Châu: “...”

anh kéo khay thịt dê nướng ở trước mặt cô về phía mình, vô cảm nói: “Còn nói nữa là chỉ cho cô ăn hai xiên thôi đấy.”

Hạ Duy: “...”

Cmn anh đe dọa cô à?!

cô ngẩng đầu nhìn anh một lúc, khẽ đảo mắt: “Có phải tôi nói trúng chuyện đau lòng của anh rồi không?”

Giang Chi Châu: “...”

Hạ Duy nhớ tới cô gái lần trước nói chuyện với anh ở Thiên Hạ Cư, bèn mở to mắt nhìn Giang Chi Châu: “Lần trước tôi gặp được một cô gái rất xinh đẹp đi cùng với anh ở Thiên Hạ Cư, có phải là đối tượng anhyêu đơn phương không?”

“... không phải.”

“Đều là người trưởng thành hết rồi, anh đừng thẹn thùng nữa, người lần trước thả bom anh ở rạp chiếu phim cũng là cô ấy đúng không?”

Giang Chi Châu: “...”

Tuy đúng là như thế nhưng lại không giống với suy nghĩ kia của cô.

Hạ Duy thấy anh im lặng không nói thì càng tin tưởng mình đoán đúng: “Tuy tôi chỉ vội vàng nhìn qua cô gái kia, nhưng đúng là người đẹp nè, mà dáng vẻ anh như thế này thì có theo đuổi đằng trời.”

Giang Chi Châu: “...”

anh không muốn giải thích với cô, hiện giờ anh đang nghĩ có nên cắt thịt dê nướng luôn không.

Hạ Duy vội vàng bảo vệ thịt dê nướng trước mặt mình, hét lên với anh: “một người đàn ông trưởng thành như anh sao lại nhỏ mọn như vậy chứ!”

“Tôi không phải người đàn ông trưởng thành, tôi chỉ là trai thẳng như tòa nhà Kinh Mậu thôi.”

Hạ Duy: “...”

“Được rồi được rồi là tôi sai, anh đừng cắt thịt dê nướng!” Hạ Duy vẫn còn cố phản kháng bằng một đòn hiểm cuối cùng, “anh cho tôi ăn mấy xiên thịt dê nướng này, tôi dạy anh cách theo đuổi con gái nhé!”

Giang Chi Châu nở nụ cười, tỏ vẻ nhạo báng, Hạ Duy lập tức liền mất hứng: “Sao? Nếu so với một cô gái như tôi thì một tên...” cô nuốt vào bụng cụm từ “trai thẳng như sắt thép”, rồi nói tiếp, “Làm sao hiểu rõ cách theo đuổi con gái chứ?”

Giang Chi Châu không lấy lại thịt dê nướng nữa mà đứng thẳng người, nhìn cô: “cô gái lần trước cô gặp ở Thiên Hạ Cư là đối tượng tôi đã tìm hiểu, nhưng chúng tôi đã chia tay rồi, do tôi chủ động chia tay.”

20. Chương 20

“...” Hạ Duy tiêu hóa lời anh nói xong bèn học anh nở nụ cười nhạo báng như lúc nãy, “anh khoác lác đấy à, tuy anh là ông chủ của Thiên Hạ Cư, nhưng nhìn điều kiện của cô ấy cũng không hề kém chút nào nhé.”

Giang Chi Châu vô tình lại thảo luận đề tài này với cô, nói thẳng: “Bởi vì tôi không thể chấp nhận chuyện trước đây cô ấy đã từng có bạn trai nên chúng tôi chia tay rồi.”

Hạ Duy: “...”

Thời đại này còn có loại đàn ông thích sạch sẽ như thế này sao, quả nhiên là đồ biến thái! Aaa..., đợi một chút, tại sao cô lại cảm thấy chuyện này hình như rất quen thuộc?

“... anh có từng đăng bài ở diễn đàn nào không?” cô nhìn Giang Chi Châu, thử thăm dò.

Giang Chi Châu sững sốt, không trùng hợp như vậy chứ, cô nhìn thấy bài đăng của anh rồi à?

Hạ Duy cẩn thận quan sát sắc mặt của anh, sau đó trên trán liền hiện ra ba vạch đen: “... không phải là anh đấy chứ, Chú Chó nhỏ?”

Giang Chi Châu: “...”

“Cái tên này chỉ là tùy ý đánh bừa một cái thôi.” anh nói.

Hạ Duy: “...”

Vậy mà đúng là anh thật.

cô ho hai tiếng, hỏi anh: “anh có rượu không?”

Giang Chi Châu liếc cô: “cô có chuyện muốn tâm sự?”

“... Đúng là có chuyện muốn nói.”

Giang Chi Châu lấy hai lon bia từ trong tủ lạnh rồi mang ra, Hạ Duy mở một lon uống một hơi, than thở thể hiện mình đang quá là hạnh phúc: “Có thịt có rượu, cuộc sống vẫn vô cùng tốt đẹp.”

Giang Chi Châu cũng mở một lon bia, nhấp một hơi: “nói chuyện của cô đi.”

“...” Hạ Duy sắp xếp lại câu chữ trong đầu, rồi nói, “nói ra chắc anh cũng cảm thấy khó tin, tôi chính chủ Topic ngay phía trên anh đấy.”

Giang Chi Châu: “...”

“Ha ha ha ha, hai người chúng ta cũng rất có duyên ha ha, cạn ly ~” Hạ Duy cầm lon bia của mình cùng vào lon bia của anh, lại nhân cơ hội cầm một xiên thịt dê nướng bắt đầu ăn. Giang Chi Châu nghe xong cũng không nói gì, chỉ là hơi tò mò nhìn cô: “cô chính là chủ topic không muốn thân mật cùng bạn trai nên chia tay đấy à?”

“Ừ...”

“...” Giang Chi Châu im lặng một lát, nói, “Trước đây tôi thấy cô qua lại với nhiều người đàn ông khác nhau, tôi còn tưởng là...”

” Tưởng là cái gì? anh lại dám nghĩ đến mấy chuyện dơ bẩn đấy nữa!” Hạ Duy đầy cảm phẫn mà đập bàn, “Nếu có một giải Nobel giành cho người có trí tưởng tượng suy diễn xấu xa nhất thì chắc chắn phải trao cho anh!”

Giang Chi Châu: “...”

anh quay đầu đi, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên: “Tôi xin lỗi...”

Nếu là người bình thường thì ai mà nghĩ được cô lại có bệnh như thế chứ.

Hạ Duy hừ một tiếng, đã ăn xong xiên thịt dê nướng trong tay, lại uống một hớp bia: “Cho nên trước đây anh không có thiện cảm với tôi cũng bởi vì anh là người thích sạch sẽ à? Đúng à buồn cười, anhquản bạn gái của anh trước kia có bạn trai hay không thì không nói, lại còn muốn quản cả người khác có bạn trai hay không sao!”

“... Tôi cảm thấy đàn ông bình thường đều sẽ không thích con gái đã thay quá nhiều bạn trai.”

“Ha ha, nếu không phải đàn ông các anh cứ yêu là muốn làm mấy việc chàng chàng thiếp thiếp ấy thìsao tôi phải thay đổi nhiều lần như thế chứ! ”

Giang Chi Châu: “...”

Hạ Duy lại lấy một xiên thịt dê nướng, nghiêng đầu nhìn anh: “Đừng nói tôi nữa, nói về anh đi, thời đại nào rồi mà còn mắc bệnh thích sạch sẽ chứ.”

“... Từ nhỏ tôi đã có tật xấu này, không sửa được, đi khám bác sĩ tâm lý cũng vô dụng.”

Hạ Duy nhớ tới trong bài viết của anh đúng là đã nói đang khám bác sĩ tâm lý, bỗng nhiên lại có hơi đồng tình: “Có thể hiểu được rõ vấn đề của mình như thế thì vẫn còn tốt lắm, nhưng mà một cô gáichưa từng có bạn trai cũng không khó tìm như vậy chứ? Chẳng lẽ anh không gặp được ai à?”

Giang Chi Châu nói: “Tôi tìm bạn gái cũng còn những yêu cầu khác nữa, không phải chỉ cần không có bạn trai thì ai cũng được.”

“... Mình có bệnh thích sạch sẽ còn nhiều yêu cầu như vậy.”

“cô không muốn thân mật với người khác quá mức, chẳng phải cũng là một loại thích sạch sẽ sao?”

Hạ Duy: “...”

cô sững sờ chốc lát, giơ lon bia lên cùng với Giang Chi Châu lần nữa: “nói rất hay, có lý, không hổ là người từng trải.”

Giang Chi Châu: “...”

“Hết bia rồi, anh lại đi lấy thêm hai lon nữa đi.” Hạ Duy lắc lắc lon bia trong tay, dốc ngược, ra hiệu với anh là thật sự uống hết chẳng dư giọt nào nữa.

Giang Chi Châu dứt khoát lấy tất cả bia trong tủ lạnh ra, bày ở trước mặt cô, Hạ Duy cảnh giác nhìn anh một cái, nói: “anh có ý gì? Cho rằng sau khi chuốc tay tôi thì có thể làm mấy việc không trong sáng sao?”

Lông mày Giang Chi Châu nhíu lại: “Tôi cảm thấy bây giờ cô đã say rồi đấy, nếu không sẽ không nói ra những lời kinh khủng như vậy.”

Hạ Duy: “...”

Hai người vừa uống rượu ăn thịt vừa nói chuyện phiếm, lại sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên, Hạ Duy mở lon bia thứ ba, nói với Giang Chi Châu: “thật ra bệnh của anh đơn giản hơn bệnh của tôi nhiều, anh chỉ cần tìm được một cô gái trước đây không có bạn trai là có thể giải quyết rồi, tôi mới là không thích hợp với chuyện yêu đương, có khả năng sống cô độc quãng đời còn lại rồi.”

Giang Chi Châu ngẩng đầu lên, một hơi uống nốt hớp cuối cùng trong lon bia: “Làm gì dễ thế, đã hơn một năm người nhà của tôi cố gắng tìm người để tôi tìm hiểu nhưng không thành công lần nào, bây giờ tôi cũng không muốn yêu đương gì nữa.”

Hạ Duy nhìn anh một lúc, nói: “không được bi quan như vậy, nể tình hôm nay anh mời tôi uống rượu ăn thịt, sau này nếu anh gặp được cô gái nào mà anh thích, tôi có thể giúp anh bày mưu tính kế! Đúng rồi, chúng ta lưu lại cách liên lạc đi.”

Trong lòng Giang Chi Châu nghĩ bày mưu tính kế thì không cần, nhưng phương thức liên lạc thì vẫn nên lưu, sau này có chuyện gì thì đỡ phải tìm ban quản lý: “Wechat của cô là gì?”

Hạ Duy lấy điện thoại di động ra, nói với anh: “Wechat chỉ có người già như anh mới dùng thôi, người trẻ tuổi như tôi đều dùng Q.Q.”

Giang Chi Châu: “...”

Lúc đầu Hạ Duy cũng dùng Wechat, nhưng sau khi bị cô em gái họ vẫn còn học trung học cười nhạo, trong lúc tức giận liền gọi theo toàn bộ bạn thân của cô dời nhà đến QQ.

Giang Chi Châu tìm nick Q.Q của cô, lúc nhìn thấy tên, cười khẽ một tiếng: “Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát? Chẳng trách cô mặt dày nói mình vẫn là một cô bé.”

“Sao, không đúng à? Tôi biết thừa anh đang ghen ghét tôi vẫn còn trẻ.” Hạ Duy mở Q.Q ra để tìm nick của anh, rồi hỏi, “Tên đầy đủ của anh là gì?”

“Giang Chi Châu.”

“Giang Chi Châu?” Hạ Duy nhướn mắt nhìn anh, “Nhập giang chi châu(3)?”

Thuyền đi về hướng sông “Ừ, thế còn tên của cô?”

“Hạ Duy.”

Giang Chi Châu cũng nhìn cô: “Duy luyện duy(4)?”

Tình yêu duy nhất “Ừ.”

Hai người thêm bạn bè lẫn nhau, xong việc thì Hạ Duy cũng không có ý định ở đây thêm nữa: “Hôm nay cảm ơn anh đã mời tôi, ăn thịt dê nướng xong thì tâm trạng của tôi tốt hơn nhiều, lần sau có cơ hội tôi sẽ mời anh ăn cơm.”

Giang Chi Châu nói: “không cần mời tôi ăn cơm, cô rửa sạch chén đĩa là được rồi.”

Hạ Duy: “...”

Lúc rửa bát ở trong nhà Giang Chi Châu, cô nghĩ thầm, có ngày cô sẽ mua hẳn cho anh một chiếc máy rửa bát!

Lúc trở về đến phòng 1908 thì đêm đã khuya, Hạ Duy tắm rửa một chút rồi nằm trên giường ngán người. Tuy Giang tiên sinh này hơi xấu tính, nhưng lời anh nói vẫn có lý, đã mở cửa làm kinh doanh thì khó tránh khỏi chuyện gặp phải những chuyện không như ý.

cô nhớ tới lúc cửa hàng sơn móng tay vừa khai trương, toàn bộ cửa hàng chỉ có một mình cô, từ đặt hàng, lập kế hoạch cho đến việc làm móng cho khách, tất cả đều do mình cô làm hết, lúc đó cô cũng vừa tốt nghiệp trường dạy làm móng, làm sao làm tốt bằng bây giờ chứ, thỉnh thoảng còn có thể mắc phải sai lầm... Với lượng khách lúc đó, cô có cảm giác như chỉ cần cần mấy tháng nữa thôi mình sẽ chết đói mất.

cô cũng đã vượt qua được khoảng thời gian khó khăn nhất thì bây giờ có gì mà không cố gắng được chứ?

cô nhắm mắt lại, đột nhiên cảm giác được trong lòng thấy thoải mái hơn không ít. Cố gắng lên, sau khi tỉnh dậy lại làm một hảo hán!

Có thể là bởi vì uống một chút rượu, nên cô nhanh chóng ngủ say, sáng sớm hôm sau đến cửa hàng, cô làm một thông báo tuyển dụng, dán ở ngoài cửa thủy tinh. Buổi sáng lại liên hệ ông chủ một lần nữa, thuyết phục ông không tăng tiền thuê, nhưng khuyên can mãi mà cuối cùng chỉ thuyết phục được ông ta ký hợp đồng hai năm với cô, nếu một năm sau tiền thuê lại tăng, thì thật sự có khả năng cô sẽ phá sản mất thôi.

Thời gian rảnh rỗi, cô đưa thêm một số mẫu hoa phức tạp cho học viên trong tiệm làm, hi vọng cô bé này có thể tiến bộ nhanh hơn để gánh vác công việc, như vậy trước khi thợ làm móng mới đến, cô cũng có thể bớt bận rộn đi một chút.

một ngày sau, tuy Hạ Duy vẫn bận rộn như trước, nhưng tâm tình lại tốt hơn mấy ngày hôm trước nhiều. Dù sao thì mọi việc cũng đang phát triển theo hướng tốt.

Buổi tối khi về nhà, cô nhận được tin nhắn của Hạ Minh, hỏi cô có phải cửa hàng sơn móng tay gặp khó khăn gì hay không. Hạ Duy cười cười, trả lời: “Có gặp phải chút khó khăn, nhưng mà em cũng không giúp đỡ được gì đâu.”

Hạ Minh: tại sao em lại không giúp được gì! Em có thể gọi tất cả đồng nghiệp nữ của em đi đến cửa hàng của chị làm móng tay!

Hạ Duy:... Ngàn vạn lần đừng làm như thế, cảm ơn em rất nhiều, nhưng mà bây giờ chị cũng đã bận đến mức sắp không chịu nổi rồi...

Hạ Minh:...

Hạ Duy: chờ chị tìm được thợ sơn móng tay mới thì em lại giới thiệu mấy cô ấy tới nhé.

Hạ Minh: Được!

Hạ Duy: công việc của em như thế nào?

Hạ Minh: cảm giác cũng không tệ lắm, môi trường ở đây rất tốt, hơn nữa quản lý Hạ của chúng em rất đẹp trai!

Hạ Duy:...

Hạ Duy: chắc là em có nhiều nữ đồng nghiệp ở bách hóa Tinh Quang lắm, nhìn có vẻ cũng phù hợp, đừng cảm theo đuổi đi, em cũng trưởng thành rồi còn gì.

Hạ Minh: tại sao chị lại giống mẹ em thế, chị nên giải quyết vấn đề cá nhân của mình trước đi nhé! Đồng nghiệp nam lần trước em nói với chị thật sự không thể cân nhắc một chút à?

Hạ Duy: thật sự không được, chị mệt quá, tắm rửa ngủ trước nhé.

Hạ Minh: này... có phải chị có người trong lòng rồi hay không?

Hạ Duy nhìn câu hỏi này liền sửng sốt một chút, có người trong lòng rồi ư? cô có thể yêu thích ai được đây?

Hạ Duy: chị cảm thấy chị ưu tú như vậy, ngoài trừ bản thân mình thì còn ai có thể xứng đôi với chị đây?

Hạ Minh:

Hạ Duy tắt cửa sổ nhắn tin, thật sự ôm áo ngủ đi tắm rửa. Trước khi ngủ, cô theo thói quen chơi điện thoại một lát. Hai ngày này nhóm bạn thân lại vô cùng yên tĩnh, cô nghĩ có thể mọi người đều đang bận, dù sao trong khoảng thời gian này tất cả mọi người đều đang độ kiếp cơ mà... Mở ghi chép của các cuộc nói chuyện, cô thoát ra khỏi nhóm bạn thân, chợt nhìn thấy nick Q.Q bên trên mới thêm chính là của người kia.

Ảnh đại diện của Giang Chi Châu là ảnh anh đang cho mèo vàng ăn, có lẽ là do chính anh tự chụp, hơn nữa còn chụp sau khi mèo vàng bị cắt râu... Hạ Duy nhìn thấy chòm râu hai bên rõ ràng không đối xứng liền không nhịn được cười.

Mèo vàng nếu biết rõ anh dùng bức ảnh này để làm đại diện thì có thể tức giận đến mức muốn cào anh không nhỉ? không nhìn ra Giang tiên sinh tuy hơi ác nhưng cũng rất thú vị đấy.

cô ấn mở cửa sổ nhỏ với Giang Chi Châu, nhìn một lúc rồi cuối cùng lại tắt đi.

cô có bình thường hay không đấy? Hạ Duy nhếch môi, chuyển di động về chế độ máy bay rồi tắt đèn ngủ.

Giang Chi Châu cũng đang định đi ngủ nhưng lại bỗng nhiên nhận được điện thoại của dì út. Lần trước sau khi anh và Phương Uyển làm quen thất bại, anh đã nói rõ chính mình không muốn quen ai nữa, dì út cũng không giới thiệu đối tượng nào với anh nữa, bây giờ lại gọi điện thoại cho anh, không biết là có chuyện gì?

“Chi Châu à, cháu còn chưa ngủ sao?” Dì út ở đầu bên kia điện thoại hỏi.

“Chưa ngủ ạ, dì có chuyện gì không ạ?”

“À, là như thế này...” Hình như dì út có vẻ khó nói, “Trước cháu đã nói với dì tạm thời không muốn làm quen ai nữa, nhưng bên này dì lại có một người bạn giới thiệu một cô bé, điều kiện thật sự rất không tệ, lần này dì đã cẩn thận hỏi trước rồi, cô bé này thật sự không có bạn trai, cháu có muốn gặp thử một lần không?”

Giang Chi Châu vốn muốn từ chối, nhưng lại nghĩ tới điều gì đó, cuối cùng vẫn nói đồng ý: “Được ạ, gặp trực tiếp thử xem sao.”

Dì út nghe thái độ của anh có hơi thoải mái thì cũng yên tâm không ít: “Ôi chao, như thế mới đúng chứ, thất bại ở đâu đứng lên ở đó. Lần này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như lần trước nữa, cô bé này gia giáo rất nghiêm khắc, con người cũng rất biết điều, lại đơn giản, dì đưa hình và thông tin của cô bé này cho cháu, trước tiên cháu xem qua một chút nhé.”

“Vâng.”

Giang Chi Châu cúp điện thoại một lúc thì nhận được tin nhắn của dì út. trên tấm ảnh là một cô gái nhìn có vẻ ít tuổi, hình như là vừa tốt nghiệp đại học, tóc dài màu đen, mặc một chiếc váy dài màu trắng có điểm hoa xanh, trông qua thì quả thật rất trong sáng.

Kiểu con gái như thế này chắc chắn rất được đàn ông hoan nghênh, Giang Chi Châu nhìn qua thông tin của cô, danh sách những trường cô từng học, tất cả đều là giáo dục giành cho một thiên kim tiểu thư, coi như là có học vấn tốt.

Xem lý lịch của cô gái này thì đã biết rõ ở nhà cô ấy được quản rất nghiêm.

Dì út: xem thông tin chưa? cô bé này thật sự không tệ, dì đã nói chuyện với cô bé nhiều lần, rất hiểu chuyện và lễ phép, nếu như cảm thấy có thể tiếp xúc thử, dì sẽ sắp xếp thời gian xem mặt giúp hai người nhé?

Giang Chi Châu: vâng ạ.

Sau ba ngày Hạ Duy treo thông báo tuyển dụng trên mạng, bắt đầu lác đác có người tới phỏng vấn, nhưng nếu không phải là cô không vừa mắt thì cũng là người ta không vừa mắt cửa hàng bé nhỏ của cô. Tiền lương cô để là dựa vào tiền lương trước đây trả cho Tiểu Thu, cô đã điều tra ở trên mạng, những cửa hàng sơn móng tay khác đều không khác mức lương này lắm, cho nên cô cũng không có ý định tăng nữa, vả lại cô cũng không đủ sức để tăng.

Cũng may cô bé học viên có năng lực học tập tương đối cao, cũng chịu khó, sau hai ngày này làm việc cũng dần dần lên tay, đoán chừng không bao lâu nữa thì có thể một mình đảm đương công việc, Hạ Duy cũng thả lỏng hơn.

Buổi chiều lại có một thợ làm móng đến phỏng vấn, trông cũng không tệ lắm, cũng có kinh nghiệm làm móng ở cửa hàng khác. Hạ Duy xem hết lý lịch sơ lược thì cũng rất hài lòng, hơn nữa tất cả điều kiện cô đưa ra đối phương cũng tiếp nhận. Hạ Duy nghĩ ngợi, lấy trong điện thoại ra hình một mẫu móng tay cho người đó xem: “Loại này bạn có thể làm được không?”

Người kia nghiên cứu một lát, rồi gật đầu nói: “Được.”

“Vậy được, cô làm giúp tôi một bộ, làm một tay thôi, để tôi nhìn xem.”

“Được.”

Lúc người kia làm móng tay cho Hạ Duy, cô bé học viên cũng ở bên cạnh xem, tự học tập, sau khi có khách đến thì cô ấy mới đi làm việc.

Hạ Duy quan sát kĩ người đến xin việc, động tác của cô ấy rất thuần thục, nhìn ra được là lão luyện, lúc đánh bóng móng tay và cắt bỏ da chết, cũng sẽ không làm đau tay, động tác mặc dù nhanh, nhưng lại rất chuẩn. cô ấy làm xong một bàn tay, thì hết khoảng 20 phút, Hạ Duy nhìn nhìn, hiệu quả khá tốt.

“Làm rất tốt, bạn nhìn kĩ hợp đồng, nếu như không có vấn đề gì, chúng ta nhanh chóng ký hợp đồng thôi, lúc nào bạn có thể tới đi làm?”

“Hôm nay có thể làm được luôn.”

“Vậy thì tốt quá, hai ngày này trong cửa hàng chỉ có hai người chúng tôi, bạn đến mức thở không ra hơi.” Chuyện Tiểu Thu nghỉ việc để lại cho Hạ Duy bóng đen tâm lý, cô đặc biệt nhấn mạnh lại một lần, “Tôi tôn trọng lựa chọn của thợ sơn móng tay, nhưng nếu muốn nghỉ việc phải báo trước với tôi một tháng, không thể nói đi là đi, nếu không tôi sẽ không trả tiền lương tháng trước.”

“Tôi hiểu rồi, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, tôi sẽ có trách nhiệm với công việc của mình.”

“Như vậy là tốt rồi, tôi sẽ chuẩn bị cho cô một bộ đồng phục làm việc.”

“Được.”

Cuối cùng thì cũng tìm được thợ làm móng mới, trong lòng Hạ Duy như có tảng đá lớn rơi xuống, cô xé toang thông báo tuyển dụng dán ngoài cửa, thở dài một hơi.

Khó khăn của cô có phải cuối cùng cũng trôi qua rồi không.

cô gửi cho Hạ Minh một tin nhắn, nói cô đã tìm được thợ sơn móng tay mới, cậu có thể giới thiệu các nữ đồng nghiệp của cậu đến làm móng tay rồi, sau đó mở nhóm bạn thân yên tĩnh đã lâu.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: các đồng chí, tớ đã mời được một thợ sơn móng tay mới rồi! Tự vỗ tay cho mình!

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: [vỗ tay]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: [vỗ tay]

không gây mười cân không đổi tên: có người vỗ tay rồi nên tớ lại nói những chuyện khác, gần đây sao không thấy cậu nói chuyện về Giang tiên sinh tăng dưới với chúng tớ nữa thế? [cười xấu xa]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ha ha ha ha ha lại nói tiếp đi!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tớ nhắc đến anh ta các cậu cũng có ý kiến, tớ không nhắc đến anh ta các cậu cũng có ý kiến, [mỉm cười] rốt cuộc các cậu muốn tớ thế nào [mỉm cười]

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: [cười trộm]

không gây mười cân không đổi tên: chờ tớ về nước, tớ cũng tới Thiên Hạ Cư ăn, nhìn xem vị Giang tiên sinh này như thế nào.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: cậu cần gì phải đi Thiên Hạ Cư xem? anh ta ở ngay tầng dưới nhà cậu [ngoáy mũi]

không gây mười cân không đổi tên: đúng nhỉ! Ha ha ha ha ha [cười xấu xa]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ...

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: cậu muốn về nước à?

không gây mười cân không đổi tên: Ừ, không muốn ở chỗ này nữa orz nhưng phải thương lượng với bố mẹ tớ một chút, bọn họ đều không muốn tớ trở về [gập lại] chắc không phải là bố mẹ ruột của tớ [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ha ha ha mẹ của tớ mỗi ngày đều giục về nhà [mỉm cười]

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: Hạ Duy? Hai bác có bảo cậu trở về bao giờ không?

Hạ Duy ngăn người, ba mẹ cô không đề cập tới, nhưng hôm đó Đào Dự đột nhiên nhắc đến.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: lúc trước của hàng sơn móng tay đi xuống, quả thật tớ có nghĩ tới chuyện trở về, nhưng mà sau khi...

Nhưng sau khi Giang tiên sinh tăng tầng dưới mời cô uống rượu ăn thịt còn tâm sự với nhau thì đột nhiên cô cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Chỉ là cô cũng không biết tại sao, cô lại không muốn nói chuyện này với nhóm bạn.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: sau khi làm sao?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: sau đó tớ dựa vào nghị lực kinh người để vượt qua được.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: có khách đến rồi, không nói chuyện được nữa.

Hạ Duy cắt điện thoại, đưa khách hàng vừa đến dẫn tới chỗ ngồi bên cạnh.

Hôm sau Hạ Minh liền dẫn theo hân hai nữ đồng nghiệp đến để làm móng tay, còn nói hai cô ấy là bộ đội tiền trạm, tới xem thử trước, nếu như làm tốt, thì sẽ giới thiệu thêm nhiều người nữa đến. Hạ Duy bắt đầu cười cười, lúc nhìn thấy đi theo Hạ Minh rõ ràng là một đồng nghiệp nam nữa thì cô càng cảm thấy bất đắc dĩ.

Đồng nghiệp nam kia chính là bạn cùng phòng với Hạ Minh, người mà trước kia từng dọn nhà giúp cậu, đúng là đầu óc cái tên Hạ Minh này không tốt một chút nào.

cô và thợ làm móng mới đến mỗi người làm móng cho một người đồng nghiệp của Hạ Minh, hai người đều rất hài lòng, vui vẻ để cho cô chụp ảnh. Sau khi xong hết mọi việc, Hạ Minh mặt dày đi đến, nói cậu giới thiệu khách cho cô nên bắt cô phải mời cậu ăn cơm.

Chắc chắn là muốn tạo cơ hội cho bạn cùng phòng của cậu rồi.

Cậu nghĩ cái gì Hạ Duy đều biết thừa, cô lấy cớ cửa hàng nhiều việc không đi được, cho Hạ Minh 500 đồng để cậu mời bạn cùng phòng đi ăn một bữa.

Hạ Minh không vui đi, nhưng cũng không quên cầm 500 đồng theo.

trên đường, cậu gửi tin nhắn cho Hạ Duy: “Chị cần gì phải lạnh lùng cự tuyệt người đến từ ngàn dặm xa xôi như thế!”

Hạ Duy: em cũng cần gì phải cố gắng ăn cân để tìm thành sắt cố chấp mai mối cho chị như thế!

Hạ Minh: ...

Đối với chuyện đấu võ mồm như thế này, từ nhỏ đến lớn cậu chưa bao giờ là đối thủ của Hạ Duy.

Hạ Minh: được rồi, em mặc kệ chị [mỉm cười] chờ mẹ chị giục đến tận cửa, thì chị đừng đến nhờ em giới thiệu đối tượng cho chị nhé [mỉm cười]

Hạ Duy: em có năng lực như thế, thì tự tìm đối tượng cho mình đi.

Hạ Minh liền bực tức ném điện thoại.

Sau khi cửa hàng có thêm người làm, Hạ Duy thoải mái hơn nhiều, thời gian tan làm cũng có thể quay trở lại 9h như trước đây. Sau khi ra khỏi tàu điện ngầm, cô phát hiện bên ngoài nổi lên cơn mưa to, may mắn trong túi cô mang theo ô.

cô mở ô ra, một bức tranh cầu vồng rực rỡ liền xuất hiện trên đầu. Cái ô này là Hạ Duy đặc biệt chọn lựa, bên trong ô là một bức tranh sau cơn mưa trời lại sáng, cô cảm thấy lúc trời mưa che cái ô như vậy, thì tâm tình cũng sẽ tốt hơn.

Từ trạm tàu điện ngầm đến cửa hàng làm đẹp của cô còn một đoạn nữa, cho dù có che ô, nhưng mưa lớn như vậy, trên người vẫn bị ướt không ít. Lúc Hạ Duy đến cửa hàng, trước tiên chỉnh đốn chính mình một chút, sau đó mới bắt đầu công việc. Bởi vì mưa rất to, nên cả buổi sáng cơ bản là không có khách.

Giữa trưa, cuối cùng thì mưa cũng tạnh, ánh mặt trời từ trong mây nhú ra, bầu trời cũng dần dần trở nên trong xanh.

“Oa, các chị nhìn xem, kia có phải cầu vồng không!” cô bé học viên bỗng nhiên chỉ ra ngoài cửa sổ, vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ kêu lên.

Hạ Duy cũng chen chúc đi qua xem, đôi mắt cũng sáng ngời: “Đúng là cầu vồng thật!”

Cầu vồng cũng không phải thứ gì hiếm có, nhưng mọi người lại luôn kích động khi nhìn thấy cầu vồng. Bên ngoài đã tụ tập không ít người, tất cả đều cầm điện thoại chụp cầu vồng, Hạ Duy cũng đi qua góp ít náo nhiệt, tìm cả buổi mới được góc chụp ưng ý.

Sau khi chỉnh sửa ảnh qua bộ lọc thích hợp, thì cô lập tức đăng trong nhóm bạn bè: “Sau cơn mưa trời lại sáng. [cầu vồng] ”

Sau khi đăng xong, cô mới phát hiện cầu vồng đã tàn quét hết một lượt nhóm bạn bè của cô rồi.

Hạ Duy: “...”

Người thành phố có phải đều chưa trải đời như vậy không.

Đào Dự: rất đẹp

Hạ Duy trả lời Đào Dự: [cười ngây ngô]

một lát sau, Hạ Duy nhận được tin nhắn từ cửa sổ nhỏ của Đào Dự: “Chuyện của cửa hàng sơn móng tay giải quyết sao rồi?”

Hạ Duy: Ổn rồi, hai ngày trước vừa mời được người mới, cuối cùng cũng qua [a]

Đào Dự: vậy là tốt rồi.

Cuộc nói chuyện đột ngột kết thúc như vậy, Hạ Duy có cảm giác, cảm thấy mình nên nói thêm cái gì đó, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Đào Dự: [hình ảnh]

Đào Dự: mèo hoang trong trường học, tớ chụp hai ngày trước, rất đáng yêu

Hạ Duy: ha ha ha ha nhỏ nhỏ xinh xinh

Hạ Duy: [hình ảnh]

Hạ Duy: đây là mèo hoang bên trong chung cư tớ ở

Đào Dự: béo quá [cười cry]

Hạ Duy: đúng vậy ha ha ha ha ha

Nhìn tấm ảnh mèo vàng béo mập, cô lại nghĩ tới Giang Chi Châu dùng cái ảnh kia làm ảnh đại diện.

“Haha.” Nhịn không được cười một tiếng, cô lại mở cửa sổ nhỏ của Giang Chi Châu ra nhìn. Tuy hai người đã thêm bạn bè lẫn nhau hai ngày rồi, nhưng chưa từng nói chuyện với nhau lần nào, Hạ Duy suy nghĩ một lúc, liền gửi cho anh tin nhắn đầu tiên.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: hi, Giang tiên sinh, anh đang ở đâu đấy? Tôi mời được thợ sơn móng mới rồi, chuẩn bị ăn một bữa lẩu để chúc mừng, lần trước anh mời tôi uống rượu ăn thịt, lần này tôi mời anh ăn lẩu, anh có rảnh không?

21. Chương 21

Sau khi Hạ Duy gửi tin nhắn thì trong lòng vẫn luôn thấp thỏm không yên, đợi hơn nửa tiếng sau mới nhận được hồi âm của Giang Chi Châu: “Tôi vừa ở phòng bếp, khi nào thì ăn?”

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Phòng bếp? anh lại làm món ngon gì rồi....

Giang Chi Châu: phòng bếp của Thiên Hạ Cư, làm đồ ăn khách gọi.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: À... Tối hôm nay ăn lẩu đi

Giang Chi Châu: Ăn ở nhà ai?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Nhà 1908 ở lầu 3

Giang Chi Châu:

Giang Chi Châu: cô muốn nấu trong nhà sao?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Ừ, lần trước Hạ Minh Minh có đem túi gia vị nấu lẩu ở dưới quê lên, bây giờ còn dư lại một túi.

Giang Chi Châu: 7h tôi đến, có cần tôi đem gì đến không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: không cần, tôi sẽ mua lúc về nhà.

Giang Chi Châu: Vậy được. Tên của cô dài thật.

Hạ Duy: “.....”

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: anh không đặt biệt danh cho tên tôi sao?

Giang Chi Châu: Đặt rồi.

Hạ Duy:

Hạ Duy: Xin hãy đặt tên là “18 tuổi”

Giang Chi Châu:

anh cảm thấy cô giống 3 tuổi hơn.

Hạ Duy không nghe thấy trong lòng Giang tiên sinh đang phỉ nhổ cô, nhưng trên thực tế nếu có người nói cô 3 tuổi thì cô sẽ càng vui vẻ hơn.

Hơn 5h chiều cô đóng cửa hàng, cảm giác làm bà chủ lần nữa thật tốt. cô bước chân ra khỏi cửa hàng nhưng chưa về nhà ngay mà đi đến bách hóa Tinh Quang. Mua một đồng nguyên liệu ở siêu thị, rồi Hạ Duy lại đi mua thêm mấy chai bia, cô không biết Giang Chi Châu thích uống gì nên bèn dựa theo sở thích của mình mà mua.

Lúc cô cầm túi lớn túi nhỏ về nhà đã là 6h30, Hạ Duy lấy đồ ra rồi bỏ vào bồn rửa, vén tay áo chuẩn bị làm.

Bình thường cô rất ít xuống bếp, nên cắt thịt không quen tay lắm, cô nhìn khoai tây và củ sen bị mình cắt thật xấu xí trên thớt, cô thấy.... thôi mặc kệ nó, dù sao cũng vào bụng cả.

cô bận rộn đến tầm 7h thì chuông cửa vang lên, Hạ Duy chạy đến trước cửa nhìn qua mắt mèo, quả nhiên là Giang Chi Châu: “anh đến rất đúng giờ.”

Giang Chi Châu: “Lúc ăn tôi rất đúng giờ.”

Hạ Duy: “.....”

cô thấy túi trái cây trên tay anh, cô nhếch mày nói: “Thế nào, còn cảm thấy xấu hổ vì đi tay không đến sao?”

“Chỉ là tôi thèm muốn ăn salad trái cây thôi.”

Hạ Duy không nói gì nữa, mời anh vào cửa: “anh ngồi ở ghế salon đợi một lát đi, tôi chưa làm xong.” cô nói xong thì lại chạy vào phòng bếp, Giang Chi Châu nhìn về hướng phòng bếp rồi cũng đứng dậy đi vào.

Hạ Duy vẫn còn đang cắt thịt, Giang Chi Châu đứng bên ngoài nhìn một hồi mà lòng mày không ngừng nhướng lên. anh đi tới cầm lấy con dao phay trong tay cô: “Để tôi làm cho, theo cách cắt này của cô thì đến sáng mai mới có ăn.”

Hạ Duy: “.....”

cô thừa nhận là mình làm tương đối chậm, nhưng đối với loại người công khai khinh bỉ mình thì cô không phục chút nào. Mấy giây sau, cô đã xem được Giang Chi Châu thị phạm kỹ năng thái thức ăn tuyệt vời, sau đó cô phục rồi.

“À, việc này, nếu anh lợi hại như vậy thì tôi giao việc thái đồ ăn này cho anh, tôi đi nấu nồi lẩu.”

cô nói dứt lời liền bước đến chỗ tủ lạnh lấy gói gia vị ra ném vào trong nồi. trên bao bì có hướng dẫn nếu có nước dùng gà hay nước hầm xương thì hương vị sẽ ngon hơn, nhưng cô không có thời gian nấu nên chỉ đành dùng nước thường thôi. cô cẩn thận từng li từng tý khuấy đều nước, đợi chút rồi Hạ Duy mở nắp nồi ra, ánh mắt sáng ngời nhìn vào trong nồi lẩu.... sau đó bị sặc!

“Khụ khụ, ôi trời ơi... sao lại đậm vị thế này.” Toàn bộ phòng bếp đều ngập hương vị cay đến sặc của ớt này, cô che miệng ho khan đến nỗi chảy nước mắt.

Ớt ở quê nhà của họ quả nhiên là uy lực vô cùng.

Giang Chi Châu nhẹ chau mày, buông cây dao trong tay rồi bước đến chỉnh lửa nhỏ lại, “Để tôi nấu thì hơn, cầu xin cô mau đi ra khỏi phòng bếp đi.”

Hạ Duy: “.....”

Được rồi, phòng bếp là sân nhà của anh

cô vừa ho khan vừa giữ nguyên hiện trạng đi ra ngoài.

Tuy phòng bếp bị Hạ Duy làm cho loạn xà ngầu nhưng Giang Chi Châu vẫn xử lý đầu vào đấy. Hạ Duy nhìn anh bên nồi lẩu ra thì liền vội vàng dọn dẹp lại mặt bàn, chỉ chừa lại một chiếc bếp từ.

“Đồ ăn kèm đã thái xong rồi, cô tìm một chiếc bát đựng rồi đem ra đây.” Giang Chi Châu đặt nồi lẩu trên chiếc bếp từ, giao cho Hạ Duy đi làm việc không khó khăn gì.

“Được rồi.” Hạ Duy bước chân vào phòng bếp, cầm một miếng đồ ăn do Giang Chi Châu thái lên nhìn, “Ôi trời, từng miếng đều có độ dày như nhau, chắc chắn.” cô càng thêm tin rằng Giang tiên sinh là chòm sao Xử Nữ rồi.

Nghĩ hay lắm!

cô cũng lấy thêm gia vị rồi đi ra ngoài, nói với Giang Chi Châu: “anh muốn nêm nếm thêm gì thì tự nêm đi, đúng rồi, tôi còn mua bia và sữa chua nữa đó, anh muốn uống cái nào?”

Giang Chi Châu: “Sữa chua đi.”

Hạ Duy lấy bia và sữa ra, hết sức chuyên chú chờ đồ ăn chín: “À, lâu lắm rồi mới nấu lẩu trong nhà như thế này.” Nếu nhớ không lầm là tầm trước khi Sáu Sáu xuất ngoại nhỉ? Bốn người các cô mua thật nhiều đồ ăn, nấu lẩu ăn ở nhà Sáu Sáu coi như cho cô nàng ấy một trải nghiệm.

“cô không thấy nấu lẩu trong nhà sẽ khiến nhà ám mùi lẩu sao?” Giang Chi Châu hỏi.

Hạ Duy: “.....”

Chuyện đó lúc còn trẻ, bỏ qua nó được không?

anh gấp một miếng sách bỏ vào chén: “Đúng rồi, gần đây tôi bắt đầu xem mắt rồi.”

Hạ Duy hơi ngây người: “À, tốt quá, tôi đã nói anh đừng bi quan sớm như vậy mà.” cô cắn một miếng thịt bò rồi hỏi anh: “Đối phương là người như thế nào?”

Giang Chi Châu nói: “Hôm qua vừa gặp lần đầu tiên.”

“Gặp mặt một lần cũng có thể nhìn ra rất nhiều thứ, ít nhất cũng nhìn ra có xinh đẹp không.”

“Nhan sắc rất xinh đẹp.” Nhưng người xinh đẹp hơn anh đã thấy nhiều rồi, đối với anh mà nói thì cũng chẳng có gì đặc biệt.

“Đàn ông các ông không phải thích người xinh đẹp sao?!”

“nói cứ như cô thích vẽ ngoài xấu xí vậy.” Giang Chi Châu ngược mắt lên nhìn cô, anh đã thấy mấy người bạn trai cũ của cô, họ đều có vẻ ngoài không tệ.

Hạ Duy: “.....”

Giang Chi Châu lấy điện thoại ra, tìm ảnh của đối tượng xem mặt đó rồi phóng to ra đưa tới trước mặt cô: “Chính là cô ấy.”

Hạ Duy cúi đầu nhìn lướt qua, thiếu chút nữa muốn chửi thề cmn: “Sao mấy đối tượng xem mặt của anh đều dễ thương thế này hả? Em gái này trong sáng quá, sao lại bị ép xem mặt người đàn ông thẳng như anh nhỉ?!”

“..... Được chứ?”

“Đừng giả vờ nữa, nếu không phải bị ép buộc thì làm sao anh có thể đi gặp người ta được chứ?! Nhưng cô ấy xinh như vậy lại không có bạn trai ư?”

“Ừ, nhà cô ấy khá nghiêm khắc.”

“À.” Khoé miệng Hạ Duy cong lên, “Vây xem như anh nhật được bảo vật rồi, phải tiến tới cho tốt chứ. Nếu có gì không hiểu có thể đến hỏi tôi.”

Giang Chi Châu: “.....”

Câu này anh từng nói với thằng bạn có học lực không tốt khi còn đi học.

Hạ Duy thấy anh không nói lời nào, liền nói thêm: “anh vẫn chưa hài lòng với đối tượng xem mặt này sao?”

Giang Chi Châu trầm ngâm, vô thức chau mày: “không phải là không hài lòng, chỉ là không có cảm giác đặc biệt gì cả.”

“anh muốn có cảm giác đặc biệt gì?”

Giang Chi Châu ngược mắt lên nhìn cô: “cô cảm thấy thích một người thì sẽ là cảm giác như thế nào?”

“Việc này thì anh hỏi đúng người rồi đó!” Hạ Duy tỏ ra vẻ tiền bối đầy kinh nghiệm, “Thích một người là lúc không gặp người ấy sẽ nhớ nhung, gặp được người ấy sẽ thấp thỏm không yên. Lúc trò chuyện với người đó đều cực kỳ hồi hộp, tim đập thành thịch. Người ấy dựa lại gần thì liền cảm thấy như không khí đã bị người ấy hút hết, anh sẽ thở không nổi. Tuy cảm thấy giãy vò nhưng lại cực kỳ vui vẻ!”

Giang Chi Châu: “.....”

Hạ Duy ăn hết miếng thịt bò trong chén rồi lại ngược mắt nhìn Giang Chi Châu, ánh mắt tràn đầy vẻ sâu muện: “Chó Con à, tôi thật sự nghi ngờ đối tượng xem mặt của anh cuối cùng sẽ bỏ trốn với người khác đó.”

“.... Tôi đã nói rồi, tên này chỉ là tôi thuận tay gõ ra thôi.” Giang Chi Châu liếc cô, Hạ Duy nhún vai, ra hiệu anh đừng để ý chi tiết nhỏ này, “anh nói anh giống người đàn ông thẳng, thì sao có thể hiểu được trong lòng thiếu nữ nghĩ gì chứ!”

“cô đã gần 30 tuổi rồi nên cô hiểu được không?”

“.... anh có thể đừng nhắc đến 30 tuổi nữa được không?”

“Đừng để ý đến chi tiết nhỏ này.”

Hạ Duy: “.....”

Giang tiên sinh không hổ danh là làm ông chủ, thật sự không chịu thiệt chút nào.

“Được rồi, tôi không so đo với anh nữa, trước kia đã nói là quân sư cho anh thì truyền cho anh mấy chiêu thức.” Hạ Duy nắm tay thành quyền để bên môi ho một tiếng, giả vờ cũng ra hình ra dạng bắt đầu nói: “anh thấy người ta mới vừa làm móng xong thì anh cứ lo mà khen ngợi là được, đừng nói với người ta nước sơn móng có hại gì đó.”

Giang Chi Châu không dám gật đầu bừa bãi: “Nhưng nước sơn móng vốn có hại mà.”

Hạ Duy: “.....”

“Cho nên một sách như anh còn quen bạn gái làm gì nữa!” Hạ Duy cảm giác mình sắp bị anh làm tức chết rồi. Giang Chi Châu mặt không đổi sắc nói: “Tôi vốn không muốn quen rồi, không phải cô nói tôi đừng bị quan nữa sao?”

“..... Tôi bảo anh khen ngợi thì anh cứ khen ngợi là được.”

Giang Chi Châu khẽ mím bạc môi mỏng, không nói tiếp nữa. Hạ Duy lại ho khan một tiếng rồi nói tiếp: “Còn nữa, phụ nữ là loại người nói một đằng nghĩ một nẻo, nếu người đó bảo anh lặn đi thì anh đừng lặn.”

“.... Người đó kêu tôi lặn đi thì tôi còn ở lại làm gì?”

“.... Đương nhiên là ở lại rồi dành cô ấy, anh có ngốc hay không hả?!”

Giang Chi Châu nhìn thẳng vào cô: “Nếu phụ nữ đã nói một đằng nghĩ một nẻo như vậy thì cô nói tôi là một sách thẳng nam, có phải cũng là giả không?”

“.... không, điều này tôi rất thành thật.”

Giang Chi Châu nhìn cô, rốt cuộc vẫn không nhin mà bật cười. Hạ Duy nhìn anh cười, bỗng dưng tim đập nhanh.

22. Chương 22: Chuyện Hải Trên Internet

Phát hiện ra không hiểu sao tim mình lại đập nhanh hơn, trong lòng Hạ Duy cảm thấy hơi bối rối, chỉ có thể vui đùa vào ăn để che giấu. Cầm chiếc bát đã ăn hết tất cả thức ăn còn lại, nhịp tim đập cuối cùng cũng khôi phục bình thường.

Giang Chi Châu ngồi đối diện nhìn cô: “cô ăn nhiều như vậy không sợ béo à?”

Hạ Duy: “...”

Cuối cùng thì tại sao tim cô lại đập nhanh vì một tên đàn ông thẳng như tòa nhà Kinh Mậu thế này?!

cô để đĩa xuống, nghiêm túc nhìn anh: “Tôi bổ sung thêm một điều nữa, dù một cô gái có ăn nhiều đến đâu, anh cũng không thể nói cô ấy sẽ béo, mà ngược lại, anh còn phải an ủi cô ấy là, cho dù em có béo thì tôi vẫn thích em.”

“... Con gái các cô thật lắm chuyện.” Lúc Giang Chi Châu nói đến hai chữ “Con gái” thì tỏ vẻ trêu đùa.

Hạ Duy không để ý đến giọng điệu của anh, chỉ nói: “yêu đương vốn đã là một chuyện phiền phức.”

Động tác của Giang Chi Châu hơi dừng lại: “Chuyện ấy thì tôi đồng ý.”

Bữa lẩu này ăn coi như vui vẻ, nhưng lúc đến vấn đề quyết định xem ai rửa chén, thì không thể nào vui vẻ được nữa. Hạ Duy cho rằng nguyên liệu nấu ăn và nồi lẩu đều do mình chuẩn bị, theo lý thì Giang Chi Châu phải rửa bát, nhưng Giang Chi Châu lại phản bác đây là do cô nói muốn mời khách mà.

Hạ Duy tức giận: “Thế nhưng lần trước anh mời tôi ăn thịt dê nướng, cuối cùng chẳng phải tôi rửa hết chén đĩa à!”

Giang Chi Châu nói: “Nhưng hôm nay tôi còn chế biến đồ ăn, nồi lẩu cũng là tôi nấu đấy, salad cũng là tôi trộn.”

“...” Hạ Duy suy nghĩ thật lâu, cuối cùng chọn phương pháp xử lý trung hòa cả đôi bên, “Vậy thì mỗi người rửa một nửa.”

Giang Chi Châu: “...”

Cuối cùng hai người thật sự cùng vào phòng bếp rửa chén. Phòng này ở phía trong nhưng cũng khá lớn, hai người đứng cùng một chỗ trong phòng bếp cũng không quá chật chội. Giang Chi Châu và Hạ Duy đều im lặng rửa sạch toàn bộ bát đĩa, trong phòng bếp chỉ có tiếng nước chảy và tiếng đồ sứ va chạm rất nhỏ.

Lúc thò tay lấy cái bát tiếp theo, đầu ngón tay Hạ Duy không cẩn thận đụng vào lòng bàn tay Giang Chi Châu, cô liền giật nảy mình đưa tay về giống như bị điện giật. Giang Chi Châu nghiêng đầu nhìn cô một cái, không hề để ý chi tiết này, đem cái bát cả hai người đều muốn cầm kia bỏ vào cái chậu nước.

Hạ Duy cầm lấy cái bát khác, chắc là do không để ngón tay ở dưới vòi nước, nên ngón tay vẫn không ngừng nóng lên. Tại một giây ngắn ngủi vừa rồi chạm phải, tim lại đập nhanh hơn, việc này làm cho Hạ Duy không nhận được khe nhú lông mày.

Sau khi rửa sạch sẽ chén bát, Giang Chi Châu liền rời đi, Hạ Duy ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, cả người ngơ ngác.

Rốt cục thì tại sao khi tiếp xúc với Giang Chi Châu, tim cô lại đập nhanh hơn?

Nhất định là vì Giang tiên sinh có độc.

Đúng.

Tìm cho mình một lý do hợp lý, trong lòng Hạ Duy cũng dễ chịu nhiều hơn, cô quyết định đi tắm rửa sớm một chút, sau đó ngủ một giấc thật ngon, mơ thật đẹp.

cô cũng không để chuyện này ở trong lòng, Giang Chi Châu lại càng không để ở trong lòng, hai người đều vẫn sinh hoạt như thường ngày, chỉ có điều cũng có một chút thay đổi nhỏ.

Ví dụ, sau khi hai người liên lạc với nhau qua Q.Q lần đầu tiên, không có việc gì Hạ Duy liền thích quấy rối Giang Chi Châu một chút, như là thể này ——

Hạ Duy: Ông chủ Giang, anh biết làm sườn xào chua ngọt không? [đáng yêu]

Giang Chi Châu: [hình ảnh]

Hạ Duy mở hình ảnh, phát hiện hình ảnh gửi tới chính là bảng giá của Thiên Hạ Cư, trên đó có món sườn xào chua ngọt.

Hạ Duy: “...”

thật muốn chửi thề một câu, nhưng mà cô là tiên nữ, nên phải nhịn, phải nhịn.

Có đôi khi lại như thế này ——

Hạ Duy: Giang tiên sinh, bữa trưa nay ăn món gì thế? [đáng yêu]

(câu này chém gió, vì ko edit nổi?)

Giang Chi Châu: đang rán cá bột.

Hạ Duy: À à! Rán cá bột! Tôi cũng thích ăn! [đáng yêu]

Giang Chi Châu: làm cho mèo vàng.

Hạ Duy: “...”

cô sống bao nhiêu năm, còn không bằng mèo vàng. Hâm mộ A Quát quá, dù cho nó không có râu.

Giang Chi Châu biết rõ, mỗi lần đến bữa ăn cơm, Hạ Duy đều thích gửi tin nhắn quấy rối anh, là muốn tìm cơ hội ăn chực, nhưng anh cũng không nói chuyện đó ra, mà anh muốn trêu chọc cô một chút. Nghĩ đến biểu cảm của cô trước màn hình, anh liền cảm vô cùng thú vị.

anh bỗng nhiên phát hiện ra Hạ Duy có vẻ giống con mèo vàng trước đây mỗi ngày đều ở bên cạnh xe ô tô chờ anh cho ăn cơm.

Ý nghĩ này khiến Giang Chi Châu lơ đãng bật cười.

một buổi sáng sớm nào đó, Hạ Duy và Giang Chi Châu đã lâu không gặp lại gặp nhau trong thang máy. Nhìn thấy Giang Chi Châu tiến đến, Hạ Duy bĩu bĩu môi, ngoảnh mặt sang một bên.

cô vẫn còn tức giận chuyện anh không cho cô ăn cá bột rán.

Giang Chi Châu cười khẽ một tiếng, đứng bên cạnh cô không nói lời nào, sau khi cửa thang máy đóng lại, hai người như là vô số lần trước đều trầm mặc, nhưng tựa hồ có chút khác biệt với trước đây.

Ít nhất là Hạ Duy cảm thấy khác, bởi vì cô phát hiện không khí trong thang máy hình như không đủ để cô thở!

cô không có chứng sợ hãi không gian kín, nhưng sau khi Giang Chi Châu đến, cô lại cảm thấy thang máy trở nên vô cùng chật hẹp, đến mức không thể hô hấp bình thường được!

“cô làm sao vậy?” Giang Chi Châu nghi hoặc nhìn cô, đi một bước về phía cô.

“anh đừng nhúc nhích!” Hạ Duy lập tức ngăn anh lại, “Tốt nhất là không được hô hấp!”

Giang Chi Châu: “...”

Đây là tật xấu gì mới của con gái vậy?

Lúc thang máy đến tầng một, Hạ Duy gần như là lao ra, ra đến bên ngoài không gian rộng rãi, cô cảm giác mình như cá gặp nước, cuối cùng cũng sống lại rồi.

thật là đáng sợ. Hạ Duy nghĩ nghĩ, độc tính của Giang tiên sinh càng lúc càng mạnh.

Công việc ở trong cửa hàng sơn móng tay bề bộn khiến cho cô tạm thời quên Giang tiên sinh, lúc nghỉ trưa Hạ Minh gửi cho cô một tin nhắn, nói cho cô một cái voucher.

Hạ Minh: voucher này là chỉ nội bộ bách hóa Tinh Quang mới có thôi đấy, em chỉ lấy được một cái, dùng được ở khu ăn uống cả năm tầng luôn!

Hạ Duy: Thế cơ á? Chỉ có một cái mà lại cho chị à?

Hạ Minh: lần trước chị mời em đi ăn ở Thiên Hạ Cư, em đã nói là sau khi tìm được công việc sẽ trả ơn chị mà [ha ha]

Hạ Duy: coi như em còn có lương tâm, chị sẽ đến bách hóa Tinh Quang rồi tìm em để lấy nhé.

Hạ Minh: [OK]

Hạ Duy nghĩ nghĩ, mở cửa sổ nhỏ với Diễm Diễm: “Buổi tối hôm nay có rảnh không? Hạ Minh cho tớ một voucher ăn uống ở bách hóa Tinh Quang, tớ mời cậu đi ăn cơm.”

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: _ ”)_

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tăng ca?

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: Ủ [cười cry]

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: được rồi, hôm nay tớ mang công việc về nhà làm vậy, đi ăn đi!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ha ha ha tốt, cậu muốn ăn cái gì?

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: thịt nướng!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [OK]

Hai người hẹn bảy giờ tối gặp tại bách hóa Tinh Quang, Hạ Duy sớm đặt chỗ ngồi trước rồi, liền chờ Diễm Diễm ở cửa quán thịt nướng.

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: khoảng 10 phút nữa tớ mới đến, cậu vào trước gọi đồ ăn nhé!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: được

~Hạ Duy cởi ra áo khoác ra vắt lên cổ tay, từ sofa nhỏ trước cửa quán đứng lên. Vừa đứng lên, cô đã nhìn thấy Giang Chi Châu và một nữ sinh sống vai đi tới phía trước.

Hai người bọn họ quay mặt vào nhau, đang trò chuyện cái gì đó, đều không chú ý tới cô, nữ sinh đi ở phía gần Hạ Duy, cho nên cô thấy rõ khuôn mặt của cô ấy.

A, hình như là đối tượng xem mặt lần trước Giang Chi Châu cho mình xem. cô gái này còn xinh hơn một chút so với trên ảnh, mái tóc dài đen nhánh, mềm mại xoa trên vai, gương mặt trang điểm rất nhạt, làm cho người ta cảm thấy rất trong trẻo, tươi mát. cô chỉ cao tới bả vai của Giang Chi Châu, lúc nói chuyện với anh sẽ hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt rất vui vẻ.

hiện tại thì Hạ Duy đã tin người bạn gái lần trước của Giang Chi Châu là do anh nói lời chia tay rồi, bởi vì cô cảm giác nữ sinh này có lẽ rất thích anh. Nghĩ kĩ thì cũng không có gì kỳ lạ, đàn ông như anh, vốn đã rất được yêu thích, nếu như không phải vì bệnh thích sạch sẽ của anh, nói không chừng đã sớm kết hôn tám trăm năm rồi.

Hai người chăm chú đi về phía trước, ở đó có một nhà hàng Italia, hương vị cũng không tệ lắm, có thể là hai người họ muốn đi ăn đồ ăn Ý.

“Hạ Duy, sao cậu còn ở chỗ này, không phải bảo cậu đi vào trước gọi đồ ăn sao?” Điền Điền vừa đến đã thấy Hạ Duy cầm áo và túi xách ngồi ở sofa nhỏ như người mất hồn, “Cậu làm sao thế, khó chịu ở đâu à?”

Hạ Duy ngẩn người, cô cảm thấy hình như mình đang bị ngốc, ngờ ngẩn một lúc mà Điền Điền đã đến rồi? “không, không phải, chỉ là muốn chờ cậu ở đây, dù sao tớ cũng đặt chỗ ngồi rồi.”

“Nhưng đồ ăn có thể bị người ta lấy hết rồi!” Điền Điền một tay kéo cô dậy, lôi vào trong quán ăn, “Nhanh lên nhanh lên, tớ muốn ăn thịt ba chỉ nướng! Sò biển không biết có còn... không!”

Hạ Duy: “...”

Cảm giác Điền Điền như là vừa được thả ra từ chỗ nào đó vậy.

Bày đồ ăn đầy bàn, Điền Điền vừa quét dầu lên thịt, vừa hỏi Hạ Duy: “Sao mà ăn thịt mà cậu cũng không có dáng vẻ hào hứng gì vậy?”

Hạ Duy thở dài nói: “Bởi vì người thanh toán là tớ, đương nhiên không hào hứng như cậu.”

Điền Điền: “...”

“Vậy cậu ăn nhiều một chút đi.” cô ấy gấp vài miếng thịt ba chỉ đã nướng chín cho Hạ Duy, “Đúng rồi, gần đây cậu quen biết với Giang tiên sinh tăng dưới thế nào rồi?”

“Khụ khụ.” Hạ Duy đang ngậm thịt trong miệng liền bị sặc ho hai cái, “Tại sao mỗi lần đi ăn cơm cậu đến nhắc đến anh ta thế? Trong lòng toàn có mưu kế.”

Điền Điền cười ha ha vài tiếng, còn muốn hỏi cái gì, Hạ Duy liền nhanh chóng đảo khách thành chủ nói: “Gần đây công việc của cậu như thế nào? Hay vẫn là tăng ca mỗi ngày?”

Vấn đề này quả nhiên thành công thay đổi sự chú ý của Điền Điền: “Đúng vậy, mấy hôm trước còn bị tra xét, nói là nhận được báo cáo công ty của chúng tớ bắt làm việc quá nhiều.”

“Ha ha, chẳng phải chính nhân viên của công ty các cậu báo cáo hay sao?”

“Nhất định là nhân viên gửi báo cáo, tất cả mọi người đều không chịu được nữa rồi.”

“Ha ha ha ha tốt quá, như vậy cũng tốt nha.”

“Tốt cái gì, cuối cùng còn không phải đều bắt tớ xử lý, ngược lại gia tăng lượng công việc của tớ.” Điền Điền nói đến đây thì cảm thấy vô cùng đau lòng cho chính mình, “không được, hôm nay tớ nhất định phải ăn nhiều thịt hơn.”

“Đều cho cậu hết cho cậu hết.”

Bởi vì còn có rất nhiều việc chưa làm xong, Điền Điền ăn cơm xong liền về nhà luôn, cũng không đi dạo cửa hàng một chút, Hạ Duy vốn muốn xem quần áo, nhưng lại sợ lại gặp Giang Chi Châu và đối tượng xem mặt của anh, nên cũng sớm trở về nhà.

Rời xa đám đông huyền ảo ồn ào và cuộc sống hối hả phồn hoa trên đường Hạ Duy nằm trên giường của mình, cả người cũng dần dần chìm vào yên tĩnh.

“yêu thích một người chính là, lúc không nhìn thấy anh sẽ cảm thấy nhớ, lúc nhìn thấy anh, lại lo lắng không yên, mỗi lúc nói chuyện với anh, trong lòng đều căng thẳng, khẽ dựa gần anh, là cảm thấy giống như không khí bị hút hết đi, căn bản không thể thở được!”

... Giờ phút này Hạ Duy cảm giác mình giống như đang hát hí khúc lão tướng quân trên sân khấu, trên người cảm đầy flag (1).

Được rồi, cô thừa nhận, hình như cô có hơi thích Giang tiên sinh.

Cờ

23. Chương 23

Nếu như thời gian quay ngược về một tháng trước thì Hạ Duy tuyệt đối không thể nào tượng tưởng mình sẽ có lúc động lòng với vị Giang tiên sinh ở lầu dưới.

Lúc đầu anh có thành kiến với cô, mỗi lần đi thang máy đều đứng cách xa cô; anh lạnh lùng không tìm không phớt không có tình người, phòng tắm bị rỉ nước không giải quyết lập tức, anh chạy đến cửa hàng nói với cô nước sơn móng có hại; anh còn là thứ nam thẳng mọt sách, cười nhạo cô đã 30 tuổi rồi mà không biết xấu hổ nói mình là thiếu nữ...

không biết ai đã nói câu thế này, nếu như lúc hai người mới gặp gỡ, cho đối phương nhìn thấy một mặt hoàn hảo nhất của mình thì sau này hai người sẽ bên nhau, bạn sẽ phát hiện anh ấy càng ngày càng có nhiều khuyết điểm. Còn nếu như lúc hai người mới gặp gỡ, cho đối phương nhìn thấy vẻ tồi tệ nhất của mình thì sau này khi hai người ở bên nhau, bạn sẽ phát hiện anh ấy càng ngày càng nhiều ưu điểm.

thật cmn nói quá đúng!

Hạ Duy bực bội vùi mặt vào gối, cô động lòng với anh nhưng điều này có tác dụng gì chứ? anh chắc chắn sẽ không thích cô, mà cô cũng không xác định khi nào mình lại tái phát bệnh cũ.

Tốt hơn hết là cô đừng yêu đương gì nữa.

Còn về phần động lòng này thì chắc sẽ theo thời gian dần trôi qua mà biến mất không còn chút vết tích nào thôi.

Vì để nhanh chóng quên Giang tiên sinh, hai ngày nay lúc ăn cơm Hạ Duy không hề quấy rối anh, cô không tìm anh mà ngược lại anh còn chủ động tìm cô.

Giang Chi Châu: Có ở đó không?

Hạ Duy: không có

Giang Chi Châu:.....

Giang Chi Châu: Cuối tuần là sinh nhật của Tôn Kiều Kiều, dì út của tôi bảo tôi nên sớm mua quà sinh nhật, tôi không biết nên mua gì.

Hạ Duy:.... Tôn Kiều Kiều là ai?

Giang Chi Châu: Là đối tượng xem mắt lần trước cho cô xem đó.

Hạ Duy: À, chuyện đó liên quan gì đến tôi?

Giang Chi Châu: không phải cô đã nói làm quân sư quạt mo cho tôi sao?

Hạ Duy: “.....”

Cuối cùng là cô đã tự tay đập bao nhiêu hòn đá vào chân mình vậy...

Hạ Duy: Quân sư là tôi, quạu mo là anh, cảm ơn [mỉm cười]

Giang Chi Châu:....

Hạ Duy: Nếu như cứ muốn tôi bày kế giúp anh thì cũng được, nhưng tôi muốn hỏi một câu trước đã, tối nay anh ăn gì vậy?

Giang Chi Châu: “.....”

Giang Chi Châu: cô muốn ăn gì thì tôi ăn cái đó.

Hạ Duy không nhịn được bật cười thành tiếng, đồ nam thẳng mọt sách này cũng biết bắt kịp xu hướng quá đi chứ.

Hạ Duy: Tôi muốn ăn sườn xào chua ngọt và cá bột chiên [đáng yêu]

Giang Chi Châu:.... Được

Hạ Duy: Vậy tối gặp hen [đáng yêu]

cô lại xem lại các tin nhắn trước một lần nữa, Hạ Duy vội vàng đập tắt nụ cười trên mặt. cô cười cái gì chứ! Vui về cái gì chứ!

cô oán hận thoát cửa sổ trò chuyện với Giang Chi Châu, nhấn vào tin nhắn nhóm bạn thân.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Xin hỏi một chút, các cậu cảm thấy có thể thích người mình ghét được không?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Chưa xem phim điện ảnh à? Có một ngày cậu phát hiện ra mình yêu người mình ghét nhất, thứ tình cảm này sẽ giết chết cậu đấy [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:

Tiểu Diễm Diễm vô địch: cậu thích ai?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Ngoại trừ gã họ Giang ở lâu dưới cậu ấy ghét thì còn ai trồng khoai đất này nữa?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Các cậu nhạy cảm quá, mình chỉ thuận miệng hỏi thôi. Ờ làm đây, không nói nữa [mỉm cười]

Như là sợ bị hỏi nữa nên Hạ Duy lập tức out luôn, còn để chế độ im lặng. Buổi tối vì để đến ăn tiệc nhà Giang Chi Châu nên cô tan làm sớm. Đúng 7h chuông cửa nhà 1808 vang lên.

Giang Chi Châu mở cửa cho cô, trên người còn đeo tạp dề, Hạ Duy nhẹ nhàng ngửi hai cái, nói với anh: “Là mùi thơm của cá bột chiên.”

Giang Chi Châu nở nụ cười, cầm đôi dép lê cho cô thay: “Vào đi.”

Hạ Duy nhìn đôi dép cho nữ trước mặt thì chợt sững người, “Đây là... cho Tôn Kiều Kiều sao?”

“Chiều hôm qua tôi mới mua đấy, tôi cảm thấy sau này cô sẽ đến đây ăn tiệc thường xuyên.” Giang Chi Châu vừa nói vừa đi tới phòng bếp. Nhịp tim của Hạ Duy rối loạn vì những lời này của anh, cô đứng phía sau lưng anh âm thầm cong môi, đổi dép lê rồi bước vào.

Con mèo vàng cuộn mình thành một vòng tròn nằm ngủ trên ghế salon, trông vô cùng thoải mái. Hạ Duy đi tới sờ sờ nó hai cái, nó lười biếng ngẩng đầu meow với cô một cái.

“Râu của A Quất hình như là có dài ra chút xíu á!” Hạ Duy ngạc nhiên vui mừng nhìn về hướng phòng bếp nói. Giang Chi Châu lên tiếng đáp lại: “Ừ.”

Hạ Duy lại tiếp tục trêu chọc con mèo này, trong lúc vô tình chợt thấy trong phòng khách có một bó hoa. Bó hoa này không to, cắm trong một lẵng hoa nho nhỏ, những bông hoa tươi tắn, được cắm thật đẹp, toát ra vẻ khung cảnh đẹp ý vui.

Cực kỳ không hợp với thẩm mỹ của người đàn ông thẳng như Giang Chi Châu.

Hạ Duy hạ tầm mắt đang dần ảm đạm của mình, không còn tâm trạng trêu chọc mèo nữa. Đến lúc Giang Chi Châu bưng đĩa sườn xào chua ngọt và cá bột chiên ra bàn, cô làm ra vẻ vô tình hỏi: “Cái đó ai tặng cho anh à? Nhìn thì cũng không phải đồ của anh.”

Giang Chi Châu vô thức nhìn thoáng qua rồi nói: “Là Tôn Kiều Kiều tặng đó, cô ấy học cắm hoa, còn phải khen ngợi một phen.”

“À... quả nhiên là sở thích của đại tiểu thư.” Nghĩ lại thì Sáu Sáu của bọn họ cũng là một Bạch Phú Mỹ nhưng sao không có sở thích tao nhã như người ta nhỉ?

(*) Bạch Phú Mỹ: người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt.

“không phải cô ầm ĩ muốn ăn sườn xào chua ngọt với cá bột chiên à, sao mà nhìn không có chút khẩu vị nào vậy?” Giang Chi Châu thấy cô cứ mím môi nãy giờ, hình như không vui.

Hạ Duy cầm đũa lên gắp một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào chén: “Sao tôi lại không có khẩu vị chứ! Nếu có chén cơm chiên trứng thì tôi càng có khẩu vị hơn!”

“..... Đừng có lòng tham không đáy như vậy.” Giang Chi Châu đứng nhìn cô, “Vừa rồi cô vừa sờ vào con mèo, dơ bẩn tay chưa?”

.....

Sau khi Hạ Duy rửa tay xong thì con mèo vàng đó đã nhảy đến kế bên chỗ cô ngồi – ánh mắt chờ mong nhìn về phía đĩa cá chiên. Đĩa cá bột chiên này là làm cho Hạ Duy nên dùng một số gia vị mèo không ăn được, mà Giang Chi Châu không có ý định cho nó ăn: “Bên này mới là cá cho mèo.”

anh ôm con mèo vàng này đến trước tô thức ăn của nó, nó hít hà thăm dò cá trong tô. Tuy không thể ăn thức ăn ngon trên bàn nhưng nó vẫn cố ăn hết cá trong tô. Giang Chi Châu thấy con mèo này cuối cùng cũng thành thật ăn mới đi rửa tay rồi ngồi đối diện Hạ Duy.

Hạ Duy đã ăn hết vài con cá, Giang Chi Châu chiên cá giòn tan, xương cá cũng có thể ăn được nên cô không băn khoăn gì: “Đúng rồi, anh nói muốn tặng quà cho Tôn đại tiểu thư, anh có biết cô ấy thích gì không?”

Giang Chi Châu nghĩ nghĩ một hồi: “cô ấy thích cắm hoa, đàn piano và đọc sách.”

Hạ Duy: “....”

không biết cô nên phỉ nhổ sở thích của Tôn đại tiểu thư hay phỉ nhổ Giang Chi Châu trước đây.

“Tôi không hỏi sở thích hứng thú, mà tôi hỏi là... như túi xách son môi này nọ.” Lúc cô nói đến ‘túi xách son môi’ thì chợt có cảm giác cô đang dùng những thứ thô tục này bôi nhọ Tôn tiểu thư...

Giang Chi Châu nhú mày: “Tôi chưa từng nghe cô ấy nhắc đến những thứ này.”

“anh cũng chưa từng hỏi à? Vậy bình thường hai người nói chuyện gì?”

“Chúng tôi mới gặp có 3 lần, cô ấy kể những chuyện thú vị trong cuộc sống, có khi cũng sẽ bàn luận về phim ảnh hay âm nhạc.”

“.....Hai người không trò chuyện về scandal của minh tinh hay chủ đề đang hot trên mạng à?”

Giang Chi Châu nhìn cô: “Bình thường cô cũng trò chuyện với người khác về mấy chuyện này sao?”

... Đúng vậy, xin lỗi chứ cô là người thô tục như vậy đó. “Tôi cảm thấy tuy Tôn đại tiểu thư đã tiếp thu nền giáo dục tốt nhất từ nhỏ nhưng cô ấy vẫn còn phụ nữ, mà những thứ bao người phụ nữ khác thích có lẽ cô ấy cũng sẽ thích, những thứ như váy áo túi xách son môi có lẽ không có người phụ nữ nào là không thích chứ nhỉ?”

“Có phải hơi thô tục không?”

Hạ Duy mỉm cười: “thật xin lỗi nhưng tôi là người thô tục như vậy đó.”

Giang Chi Châu: “...”

Hạ Duy ăn hết một miếng sườn để hoà hoãn lại tâm trạng rồi lại nói: “Nhưng điều kiện gia đình cô ấy tốt như vậy thì nhất định sẽ không thiếu những món này...” cô chớp chớp mắt rồi cuối cùng nhìn thẳng vào Giang Chi Châu: “Tôi cảm thấy cô ấy thiếu một người chồng đấy, không thì anh chuẩn bị một chút rồi tặng bản thân cho cô ấy đi.”

Giang Chi Châu im lặng một chốc rồi nhỏ giọng nói như khê lằm bằm: “Tại sao tôi lại cảm thấy cô có thể cho ý kiến được nhỉ?”

Hạ Duy: “.....”

Nể tình đĩa sườn xào chua ngọt và cá bột chiên này, cô không tức giận.

“Vậy anh tự mình suy nghĩ đi.” Hạ Duy không muốn quan tâm nữa, nếu chẳng phải vì ăn chực một bữa cơm thì cô không tự mình làm mất mặt bản thân như thế: “Aiss, tự nhiên tôi lại thật muốn mua sắm quá, chỉ còn thiếu một người bạn trai đưa tôi đi thôi.”

Giang Chi Châu hơi tò mò: “cô muốn mua gì?”

“Cây lăn mặt với kem dưỡng mắt.”

“Mua cây lăn mặt làm gì?”

“Đương nhiên là để mặt V-line, nhưng đắt quá không nỡ chi tiền.”

“Vậy thì dùng tóc che lại một chút đi...”

Hạ Duy bị đơ người: “Còn quầng thâm mắt thì sao, kem dưỡng mắt cũng đắt lắm đó.”

“đi ngủ sớm một chút thì được rồi.” Giang Chi Châu nói câu này có vẻ còn lồng thêm hàm nghĩa nào nữa, “Tôi muộn thế này còn đi ăn chực thì đương nhiên mắt sẽ bị thâm quầng rồi.”

Hạ Duy: “.....”

cô tức giận buông bát đĩa trong tay, nhìn chằm chằm Giang Chi Châu: “Loại người đàn ông thẳng như anh còn yêu đương gì nữa chứ!” Tối hôm nay cô về nhà sẽ nhảy thể dục nhịp điệu!

Giang Chi Châu bị dáng vẻ của cô chọc cười, toan định nói gì đó thì điện thoại bỗng vang lên. Màn hình hiển thị người gọi đến là Tôn Kiều Kiều, anh nghĩ nghĩ một chút rồi bước đến chỗ cửa sổ sát đất nhận điện thoại: “Xin chào.”

Hạ Duy nghe thấy anh nói chuyện thì liền dựng tai lên, tuy Giang Chi Châu dè tông giọng xuống nói hơi nhỏ nhưng cô miễn cưỡng cũng có thể nghe được.

“Ừ, anh để hoa ở phòng khách.... Hôm nào đi, bây giờ hơi trễ rồi, lần sau anh mời em ăn cơm. Ừ, được...”

Hạ Duy nghe thấy, trong lòng chợt có cảm giác nhói đau, ngay cả sườn xào chua ngọt và cá bột chiên cũng không cứu vãn được. cô mím môi rồi lấy túi xách của mình, nhẹ nhàng rời khỏi nhà Giang Chi Châu.

Lúc Giang Chi Châu cúp điện thoại mới phát hiện sau lưng đã không còn hình bóng của ai đó nữa, anh hơi sững sốt liên nhủ máy. anh nhấn vào QQ gửi tin nhắn cho Hạ Duy: “Sao cô lại về rồi?”

Hạ Duy vừa về đến nhà liền ngã mình lên giường, trong lòng vẫn còn cảm giác nhói đau ấy, khó chịu đến muốn phát khóc. Có phải cô sắp đến tháng rồi không, bằng không thì sao lại đa sầu đa cảm như vậy chứ?

Màn hình điện thoại chợt sáng lên, Hạ Duy thần thờ nhìn chằm chằm vào tin nhắn của Giang Chi Châu mới gửi đến, sau đó mới trả lời: “Hừ, đừng mong tôi ở lại để rửa chén [mỉm cười].”

Trả lời xong tin nhắn thì cô vút điện thoại sang một bên, không muốn nhìn thêm giây nào nữa.

Có lẽ thích một người nhất định sẽ không thích mình còn đau lòng hơn thích một người mình ghét nữa.

24. Chương 24

Hạ Duy không phải là nữ sinh nhỏ bé ngây thơ không có yêu đương kinh nghiệm, ngược lại cô rất dễ có tình cảm với người khác giới. Thường sau khi thích người khác, cô chỉ cảm thấy ngọt ngào, vui vẻ, không hề biết là còn có thể thấy khó chịu như thế này.

Nghĩ đến chuyện còn phải mang theo tâm trạng như thế nào để theo sát Giang Chi Châu, giúp đỡ anh yêu một cô gái khác một thời gian nữa, Hạ Duy liền không nhịn được tự chế giễu mình. Tình yêu có muôn vàn tư vị, cô mới chỉ có trải qua hai loại cảm xúc mà đã thích lên mặt dạy đời rồi.

Màn hình điện thoại di động lại phát sáng lần nữa, Hạ Duy liếc một cái, lần này không phải Giang Chi Châu.

Đào Dự: cuối tuần trường học kỷ niệm ngày thành lập trường, cậu có muốn trở về xem không?

Kỷ niệm ngày thành lập trường à...? Hạ Duy có hơi xuất thần, trở về xem cũng rất tốt, dù sao lần trước mẹ còn nói cô lễ mừng năm mới đều chỉ ở nhà có hai ngày. Nếu không, thừa cơ hội này trở về nghỉ ngơi, cứ cho là giải sầu đi.

Hạ Duy: hơi muốn đi một chút, chờ tớ xử lý công việc trong cửa hàng rồi trở về đi nhé

Đào Dự: được, lúc nào cậu trở về tớ đưa cậu đi dạo trường học [cười trộm]

Hạ Duy: trường học vẫn chỉ có như vậy, có cái gì mà đi dạo chứ [ngoáy mũi]

Đào Dự: thay đổi rất nhiều so với lúc chúng ta đang học, lão đại của mèo lang thang ở khu nghỉ ngơi thay đổi mấy lần rồi

Hạ Duy: ha ha ha ha ha ha ha, được, lúc nào tớ trở về sẽ liên hệ với cậu.

Nghĩ đến những chuyện lúc còn đang đi học, tâm tình Hạ Duy cuối cùng cũng khá hơn một chút, cô mở nhóm bạn thân, hỏi một lượt xem có ai muốn trở về xem kỷ niệm ngày thành lập trường với cô không.

Tiểu Diễm Diễm Vô Định: ah ah ah ah tớ muốn đi quá QAQ

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: giúp tớ chuyển lời với trường học cũ là tớ đang cố gắng chuyển gạch để xây dựng tổ quốc [mỉm cười]

không gây mười cân không đổi tên: cậu không sợ trở về sẽ gặp phải thầy giáo à?

Hạ Duy: "..."

cô sợ.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ha ha ha ha tớ còn nhớ lúc ấy Hạ Duy vô cùng sợ thầy Triệu

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: nói cứ như cậu không sợ ý [mỉm cười]

không gây mười cân không đổi tên: lúc đó, ai chẳng sợ thầy Triệu chứ. Mà trong lớp, thầy Triệu chỉ dịu dàng với mỗi Đào Dự thôi.

Tiểu Diễm Diễm Vô Định: đương nhiên rồi, Đào Dự là đại diện của khoa vật lý, học sinh cưng của thầy Triệu mà

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: nếu cậu lần nào thi cũng đứng thứ nhất, thì thầy Triệu cũng nhẹ nhàng với cậu

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:... Được rồi, dịu dàng của thầy Triệu cũng không phải ai cũng nhận được đâu

không gây mười cân không đổi tên: à! Tớ nhớ trước kia không phải Hạ Duy thích Đào Dự sao?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: yooooooooooooooooo~!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:...

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: chuyện với Giang tiên sinh ở đây còn chưa rõ ràng, đã đi về thông đồng với mối tình đầu rồi! Phụ nữ đáng sợ!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:... Đừng có chuyển sang chuyện tình yêu được không, vậy các cậu đều không đi được, tớ đi ngủ trước đây [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: đi ngủ sớm như vậy? Học sinh tiểu học lúc này vẫn còn chơi trò chơi đấy

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ai bảo tớ không có tiền mua kem dưỡng mắt, ngủ ngon [mỉm cười]

Trở về quê nhà, có lẽ cô sẽ quên được Giang Chi Châu.

Hôm sau Hạ Duy bắt đầu sắp xếp công việc cửa hàng, cô chuẩn bị nghỉ ngơi ở nhà một tuần, cửa hàng còn hai người nhất định sẽ bận rộn hơn, cho nên cô quyết định nghỉ buôn bán, coi như là cho nhân viên nghỉ ngơi một chút.

Sắp xếp tốt công việc của cửa hàng làm móng, đầu tiên cô định đi đặt vé xe lửa về thành phố D. Chuyển xe lửa tốc hành từ thành phố A đến thành phố D mới mở năm nay, hành trình rút ngắn được một nửa thời gian so với ngồi xe ô tô đi trên đường cao tốc. Sau khi có chuyến xe lửa này, mẹ của cô càng có lý do phàn nàn chuyện cô không trở về nhà - trước kia là vì đi máy bay thì vé đắt, đi ô tô thì mất nhiều thời gian, bây giờ xe lửa vừa nhanh vừa tiện, cô vẫn không muốn về.

Hạ Duy cũng không phải là không muốn về... Được rồi cô thừa nhận là có hơi không muốn về, chỉ vì cô sợ về nhà mẹ lại nhắc đến chuyện cô chưa có bạn trai. Chuyện ấy Hạ Duy cảm thấy mình rất oan ức, thật ra không phải là không có đối tượng, chỉ là... Còn chưa kịp giới thiệu cho mẹ của cô thì đã chia tay rồi.

Sau khi thuận lợi mua được vé, cô gọi điện thoại cho mẹ trước, sau đó không quên nói cho Đào Dự một tiếng: “Buổi sáng tớ đi xe lửa về, khoảng mười một giờ hai mươi thì về đến nơi [vui vẻ] ”

Lúc ấy chắc là Đào Dự đang ở trên lớp, nên đến trưa lúc ăn cơm mới trả lời tin nhắn của cô: “Có cần tớ đón cậu không?”

Hạ Duy: ha ha không cần, tớ còn chưa đến mức lạc đường.

Đào Dự: được, lúc nào cậu về đến nơi lại liên lạc nhé [cười trộm]

Hạ Duy: [OK]

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng để về nhà, trong lòng Hạ Duy thoải mái hơn rất nhiều, cô nghĩ nghĩ xem còn bỏ sót việc gì hay không, trong đầu liền hiện ra bộ mặt như chiếc bánh nướng ỉu xiu của mèo vàng.

“Aaa, có nên đi chào A Quát một tiếng không nhỉ?” Hạ Duy buồn rầu suy nghĩ do dự, cô sẽ về nhà một tuần, đúng ra thì nên tạm biệt A Quát, nhưng mà nó đang ở nhà Giang tiên sinh, nếu đi tạm biệt nó thì không thể tránh khỏi việc gặp anh...

Được rồi, xem ra nó ở cùng với Giang tiên sinh cũng rất vui vẻ thoải mái, thôi thì để lúc nào cô trở lại sémang đặc sản bù cho nó sau vậy.

Ngày xuất phát, Hạ Duy ăn mặc thoải mái, đơn giản hơn bình thường cẩn thận chăm chút rất nhiều. Gần hai giờ xe lửa mở cửa, cô kéo va li bé bé đi vào trong xe.

Thành phố D không giống thành phố A, vì nó là một thành phố du lịch, tiết tấu cuộc sống so với thành phố A thì chậm hơn rất nhiều, trên đường không hề nhìn thấy dòng người vội vã đi lại, mà chủ yếu là du khách dừng chân cầm điện thoại hoặc máy ảnh chụp ảnh.

Mặc dù không lớn lắm nhưng khắp nơi có thể nhìn thấy hoa tươi và mèo, bầu trời xanh trong hơn so với thành phố A. Ngồi xe buýt đến gần nhà, Hạ Duy kéo vali tiếp tục đi về hướng nhà mình.

Đoạn đường này so với lần trước cô trở về lại thay đổi một ít, đường cái đối diện bị bịt lại, hình như là đang phá bỏ và dời đi nơi khác. Hạ Duy nhìn đi nhìn lại hai lần, liền phát hiện có một con chó vàng ngồi bên cạnh đồng phệ tích, cứ bị người đuổi đi rồi lại chạy về ngồi tại chỗ cũ.

Lông nó đã hơi bẩn một chút, chắc là do đi lang thang bên ngoài nên bị bẩn, nhưng tại sao cứ phải trở về công trường này để ngồi? cô lại nhìn chó vàng lần nữa, rồi mới rẽ vào một chỗ ngoặt.

Lúc về đến nhà vừa vặn đến giờ cơm trưa, đẩy cửa ra Hạ Duy đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm nức: “Oa, mẹ, mẹ đang nấu canh cá(1) à?”

(1) nguyên văn: – thủy chữ ngư: đại khái là món canh cá nấu với một số vị thuốc bắc

Bà Hạ trong phòng bếp bận việc quay đầu lại nhìn cô một cái: “Về rồi hả?”

“Vâng.”

Hạ Duy trông thấy trên bàn còn có vệt quay (2), thò tay muốn nhón một miếng, bị bà Hạ mắng: “Rửa tay chưa?”

(2) nguyên văn: – da vệt ngọt (??)

Hạ Duy: “...”

Cho nên cô đã nói là vị Giang tiên sinh và mẹ cô giống nhau như đúc mà.

Đến động tác hất tay cô ra cũng không hề khác nhau.

cô bĩu môi, buông vali rồi đi rửa sạch tay, chọn một miếng thịt cầm lên: “Vệt quay của quán này ăn vẫn ngon như vậy. Đúng rồi, vừa rồi lúc con về thấy một ngôi nhà bị đập đi, đang sửa chữa gì sao ạ?”

“Nghe nói là muốn sửa thành cửa hàng, về sau đi dạo siêu thị sẽ dễ dàng hơn.” Bà Hạ nói xong quay đầu nhìn Hạ Duy, “Con xuống dưới mua cho mẹ chau xì dầu.”

Hạ Duy: “...”

Vừa trở về đã sai vặt cô rồi.

Gần nhà cô có một siêu thị nhỏ, Hạ Duy cầm theo một chút tiền lẻ rồi đi xuống lầu. đi ngang qua chỗ đang đập phá, cô phát hiện chú chó vàng kia vẫn ở chỗ này.

Nhìn nó có vẻ cũng không hề già yếu, nhưng hình như nhìn thấy người có vẻ sợ hãi, có người đi ngang qua sẽ tỏ vẻ cảnh giác, nhưng cứ ngốc nghếch ở đó không chịu đi. Lúc Hạ Duy đi mua xì-dầu về, thuận tiện mua một cái chân giò hun khói, định tới cho nó ăn. Chú chó nhìn thấy có người tới, liền trốn ở một chỗ, Hạ Duy không có cách nào tới gần nó, chỉ có thể lẩn chân giò hun khói qua đó.

Lúc chân giò hun khói lẩn đến chân của chú chó, nó cúi đầu ngửi một lúc, rồi mới bắt đầu ăn.

“A Hoàng, tại sao mày phải sống ở chỗ này? Ở đây nguy hiểm lắm.” Hạ Duy ngồi xổm đối diện nó, cách đó không xa, chống tay ôm mặt ngồi nhìn.

A Hoàng không để ý tới cô, chỉ vùi đầu ăn chân giò hun khói của mình, Hạ Duy còn muốn trò chuyện với nó vài câu nữa thì điện thoại trong túi quần đã vang lên, là mẹ cô gọi.

“Hạ Duy, mẹ bảo con xuống dưới mua chai xì-dầu mà con đi mua ở đâu thế? Đồ ăn mẹ đã nấu xong hết rồi, con còn chưa mua về đến nhà!”

Hạ Duy: “...”

“Vâng vâng lập tức về đến nhà ngay đây mẹ!” Hạ Duy cúp điện thoại cực kỳ nhanh, chạy về phía nhà mình. Quả nhiên mẹ của cô đã nấu xong đồ ăn, đang xếp đồ ăn lên bàn: “Buổi trưa bố của con không về nhà ăn cơm, mẹ mang cơm đến công ty cho bố, con ăn trước đi.”

“Vâng.” Hạ Duy lần này nhớ rõ rửa sạch tay trước, rồi mới cầm bát đĩa lên, “Vừa rồi lúc con xuống dưới mua xì-dầu, nhìn thấy cái chỗ đang đập phá kia có một chú chó lang thang, nhìn rất đáng thương.”

“À, chỗ đó trước đây có người ở, chắc là lúc dọn nhà đi bỏ rơi chó ở đó rồi.”

“... Quá đáng thế, tại sao không mang theo chó của mình đi chứ?”

“Họ không muốn, rất nhiều chó mèo lang thang đều là do bị bỏ rơi như vậy, thế là gây ra nghiệp chướng đấy. Mèo hoang còn tốt hơn chút ít, ít nhất không có người nào ăn thịt mèo, chó lang thang nói không chừng ngày nào đó bị bọn buôn chó bắt đi ngay.”

Hạ Duy: “...”

Bởi vì có chút lo lắng cho A Hoàng, buổi chiều cô lại chạy ra xem một lần, quả nhiên nó vẫn còn ngốc tại đó. cô lại đi siêu thị mua mấy cái chân giò hun khói, đi qua cho nó ăn: “A Hoàng à, mày ở chỗ này chờ chủ nhân của mày về sao? Đừng đợi nữa, chủ nhân của mày sẽ không trở về đâu.”

Lời này có chút tàn nhẫn, thế nhưng nó phải hiểu rõ sự thật.

“Gâu!” A Hoàng kêu một tiếng, lại cẩn thận kéo chân giò hun khói qua một bên. Hạ Duy nhìn dáng vẻ của nó liền cảm thấy không đành lòng, cùng là động vật lang thang, A Quất ở chung cư của bọn họ lẫn lộn đến phong sinh thủy khởi(3), lừa nhiều người cho nó ăn như vậy, mà A Hoàng, ăn chân giò hun khói cũng phải cẩn thận từng li từng tí như thế này... Hơn nữa nếu ngày nào đó công nhân ở công trường bên cạnh đột nhiên muốn ăn thịt chó thì...

Hồ mưa gọi gió – ý là lộng hành. “A Hoàng này, mày nghe tao nói, đừng ở chỗ này đợi nữa, thế giới bên ngoài rất lớn.”

Thấy A Hoàng không có phản ứng, lại nói: “A Hoàng à...”

Lần này vừa nói được hai tiếng, điện thoại đã vang lên tiếng chuông báo có tin nhắn. cô lấy ra nhìn thoáng qua, là Giang tiên sinh.

anh gửi tới một bức ảnh, Hạ Duy cũng không biết cụ thể là cái gì, cô mím môi suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn ấn mở tin nhắn. Trong bức ảnh là một bộ váy hoa, trông thì rất bay bổng... không cần phải nói cũng biết, nhất định là anh còn đang phiền não chuyện quà sinh nhật cho Tôn Giáo Giáo.

Hạ Duy: cái gì đây?

Giang Chi Châu: cô cảm thấy cái váy này như thế nào?

Hạ Duy: rất bay bổng, nhưng mà mấy bông hoa này không cẩn thận sẽ làm người mặc biến thành một bác gái đấy.

Giang Chi Châu:...

Giang Chi Châu: hôm nay cô có rảnh không? Lần trước cô ăn hết sườn xào chua ngọt và cá bột rán của tôi nhưng cũng không nói được ý kiến gì tốt cả.

Hạ Duy: à, ngại quá, giờ tôi đang ở quê rồi. [mỉm cười]

Giang Chi Châu ngẩn người, cô về quê rồi à? Về lúc nào thế? Tại sao chẳng nói chẳng rằng gì đã về thế? Nghĩ tới đây, Giang Chi Châu khẽ nhún nhún mày, hình như đúng là cô ấy không cần phải nói với anh.

Giang Chi Châu: sao cô lại đột nhiên về quê? Lúc nào thì quay lại?

Hạ Duy: chắc là không giúp gì cho anh về chuyện sinh nhật của Tôn Giáo Giáo

Hạ Duy gửi tin nhắn này đi, lại cảm giác hình như mình hơi quá đáng, tốt xấu gì cô cũng ăn hết sườn xào chua ngọt và cá bột rán của người ta, dựa theo bảng giá của Thiên Hạ Cư, thì cô buôn bán lãi nhiều đấy.

Hạ Duy: hay là anh vẫn nên mua sơn đi, cái này an toàn hơn, anh có biết thỏi sơn “màu sắc có thể hạ gục người đàn ông mạnh mẽ”(2) không?

(2) Cái này nguyên văn là – là một thỏi sơn YSL, nhưng mà hình như chỉ ở Trung Quốc mới có cái tên thế kia, nên cái tên trên kia hoàn toàn là chém gió dựa theo nghĩa của cụm từ trên, cũng không biết là thỏi nào trong 2 thỏi này nữa...

Giang Chi Châu:... Thỏi sơn “màu sắc có thể hạ gục người đàn ông mạnh mẽ” đang rất hot đấy à?

Hạ Duy: anh cũng biết á? (o)

Hạ Duy: [hình ảnh]

Hạ Duy: vậy anh thử nói xem, trong mấy màu ở trên, màu nào mới có thể “hạ gục người đàn ông mạnh mẽ”

...

Giang Chi Châu nhìn hơn năm mươi màu son ở trên, liền im lặng một lúc lâu.

25. Chương 25

Vì lúc học thiết kế bàn ăn cần có sự phối hợp của màu sắc nên Giang Chi Châu tự nhận mình vẫn có thể phân biệt được các màu khác nhau, nhưng đối với các tông hồng không khác gì nhau lắm trước mắt khiến anh không biết màu hồng nào là hồng san hô....

Giang Chi Châu: ... Cái này ở đâu ra?

Hạ Duy: Trước đây mạng có share một bài kiểm tra cho người đàn ông thẳng đây, đây là đề khó nhất [doge]

Giang Chi Châu: Đề kiểm tra muốn giết người à?

Hạ Duy: hahaha anh cũng hiểu biết nhiều quá nhỉ [doge] thật ra tôi cũng không biết màu nào là màu hồng san hô ()

Giang Chi Châu:

Giang Chi Châu: Bao giờ cô về?

Hạ Duy: anh muốn làm gì?

Câu hỏi này khiến Giang Chi Châu phải sững sờ trong giây lát, anh không muốn làm gì hết, sao anh phải quan tâm khi nào cô về chứ?

Hạ Duy: Tôi về thăm trường nhân dịp kỉ niệm ngày thành lập trường, tôi muốn ở đây chơi tầm 1 tuần.

Giang Chi Châu: Kỉ niệm ngày thành lập trường mà cô phải chúc mừng trong vòng 1 tuần?

Hạ Duy: Nếu tôi vui thì ở đây chơi 1 tháng cũng được. [mỉm cười]

Giang Chi Châu: cô mặc kệ cửa hàng làm móng của mình luôn à?

Hạ Duy: đã bàn giao công việc xong rồi, không cần anh quan tâm, anh vẫn nên suy nghĩ tặng quà sinh nhật gì cho Tôn Kiều Kiều đi.

Giang Chi Châu: “.....”

anh lại đưa mắt nhìn các tông hồng rồi mắt kia.

Hạ Duy: thật ra anh nhầm mắt chọn đại là được rồi, tôi thấy dù anh tặng gì thì Tôn đại tiểu thư cũng sẽ rất vui.

Giang Chi Châu không trả lời tin nhắn, Hạ Duy cất điện thoại nhìn A Hoàng đối diện mình. Nó vẫn còn đang ăn chân giò hun khói được cô cho lúc nãy, cô muốn tiến lên một chút nhìn nó thì nó liền cảnh giác lùi về sau vài bước.

Hạ Duy cười cười với nó, nói: “A Hoàng à, ngày mai chị lại đến cho em ăn nha, em phải cẩn thận một chút đừng để bị người khác bắt đi đó.”

không biết A Hoàng có nghe hiểu lời cô nói không, chỉ ‘gâu’ một tiếng với cô. Hạ Duy vẫy tay với nó rồi đứng dậy đi vào nhà.

Buổi tối bố mẹ đều ở nhà, quả nhiên là trên bàn cơm lại thảo luận chuyện chung thân đại sự của cô. Hạ Duy rất bất đắc dĩ: “Bố, mẹ, chuyện này phải dựa vào duyên phận đó, con cũng không vội.”

Mẹ Hạ hứ một tiếng: “Bây giờ con không vội nhưng đợi đến lúc bạn bè xung quanh đều kết hôn đi rồi con mới sốt ruột.”

Hạ Duy nhếch miệng, nghĩ thầm bọn Sáu Sáu không dễ dàng kết hôn đâu... nhỉ?

cô tưởng tượng viễn cảnh đám bọn họ đều kết hôn cả rồi, chỉ còn mỗi mình cô vẫn ế, không tiếp tục tưởng tượng viễn cảnh ăn cơm một mình nữa... Hạ Duy lập tức nhấn tin cho đám bạn thân: “Bạn bè ở bên nhau cả đời, ai kết hôn trước người đó làm chó [mỉm cười]”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Để kết hôn chó thì làm chó thôi, ai muốn làm bạn bè với cậu [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ... [bye bye] [bye bye] [bye bye]

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Về nhà bị hỏi kết thúc đúng không ha ha ha

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Nó đấy

không gây mùi cân không đổi tên: Kể tình sử của cậu cho dì nghe đi [icon móc mũi]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Vậy cậu ấy có thể bị đánh chết.

không gây mùi cân không đổi tên: Nếu đã về nhà rồi thì cố gắng tiến tới với Đào Dự đi. Nhưng mình cảm thấy cuối cùng cũng vô dụng.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: hahahahahahaha

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [mỉm cười]

một ngày nào đó cô sẽ là người đầu tiên kết hôn để hù chết bọn họ, ừ

Ăn tiệc trong nhà hai ngày thì cuối cùng cũng đến ngày kỉ niệm thành lập. Vì về trường cũ có thể gặp lại thầy cô với bạn học cũ nên hôm nay Hạ Duy ăn mặc chỉnh chu một phen, còn đi làm tóc ở tiệm làm tóc gần nhà. cô hẹn Đào Dự 8h gặp ở ngay cổng trường, Hạ Duy đã lâu lắm rồi chưa dậy sớm như vậy, bỗng nhiên có cảm giác như được quay về thời đi học.

Vì sợ kẹt xe nên Hạ Duy trực tiếp kêu taxi đến trường, quả nhiên xe taxi vừa chạy đến gần trường thì bị chặn.

“Hôm nay kỉ niệm ngày thành lập trường nên nhiều xe lắm, không thì người đẹp xuống xe ở đây đi.”

“Được.” Hạ Duy trả tiền taxi rồi đi bộ đến cổng trường. Cổng trường cũng đậu đầy xe, Hạ Duy đi tới dilui không ngừng trước mặt học sinh và phụ huynh, cố gắng tìm hình ảnh của Đào Dự trong trí nhớ.

“Hạ Duy.” một giọng nói quen thuộc không xa truyền đến, Hạ Duy nhìn theo hướng đó liền thấy Đào Dự.

anh mặc một chiếc áo sơmi trắng phối cùng một chiếc quần jean, vẫn sạch sẽ như lúc còn học cấp 3, chỉ có điều là anh đã cao hơn rất nhiều, đôi chân dài thẳng tắp khiến người khác ganh tỵ không chịu được. Đôi mắt của anh rất đẹp, chỉ là cặp kính trên sống mũi làm cho mọi người không chú ý đến, nhưng dầnhiều năm trôi qua, anh cũng đổi kính mới mà Hạ Duy vẫn chú ý đến đôi mắt của anh.

Năm đó đã đẹp và trong veo, nhưng bây giờ càng sâu sắc hơn.

Thời gian trôi qua sẽ để lại dấu ấn nào đó trên người bạn.

“Haha, không ngờ anh vừa nhìn đã nhận ra em rồi.” Hạ Duy bước đến chỗ anh, nếu không phải anh vừa kêu mình thì cô còn không dám nhận mình quen biết anh.

Đào Dự cười mỉm nói: “Em không thay đổi gì so với lúc học cấp 3.”

“Chẳng thể nào không thay đổi được, em thấy em xinh hơn nhiều đó!”

“Haha!” Đào Dự thấp giọng cười ra tiếng, “Ừ, đúng là ngày càng xinh đẹp hơn. Lễ kỉ niệm sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi vào sân trường đi.”

“Được.”

Lễ kỉ niệm ngày thành lập trường trung học không long trọng như ở đại học, nhưng không ít bạn cũ trở về. Sân trường đầy đủ các học sinh, giáo viên và cán bộ lớp đang tích cực giữ trật tự cho lớp.

“Năm đó chúng ta tập thể dục cũng là đứng ở đó nhì!” Hạ Duy chỉ về bên trái phía trước, cô còn nhớ tranh thủ mỗi lần đổi động tác đều lén lút xoay đầu nhìn Đào Dự.

“Thầy Đào!” Hai em học sinh nam mặc đồng phục cấp 3 ôm ghế dài chạy từ bên ngoài vào, thấy Đào Dự liền kêu một tiếng. Đào Dự gật đầu, nói “Nhanh đi vào tập hợp đi.”

“À...” Ánh mắt của hai em học sinh nam không hẹn mà cùng nhìn Hạ Duy, dùng giọng điệu mờ ám nói: “Thầy Đào, đây là bạn gái của thầy à?”

Đào Dự nói: “không được nói lung tung, đây là đàn chị của mấy em, về tham gia kỉ niệm ngày thành lập trường đó.”

“À——” Hai em học sinh nam đó trả lời rất có hàm ý, “Chào đàn chị, chị thật xinh đẹp!”

Hạ Duy: “.....”

Đào Dự đợi hai em ấy đi rồi mới nói với Hạ Duy: “Em đừng để ý tới, học sinh bây giờ không giống với chúng ta trước kia đâu.”

“Ừ...”

Hai em học sinh đó tìm được lớp thì sau đó cả đám học sinh của lớp đó quay đầu qua nhìn cô và Đào Dự.

Hạ Duy: “.....”

Lễ kỉ niệm ngày thành lập trước chính thức bắt đầu vào lúc 8h30, phân đoạn đầu tiên đương nhiên ban giám hiệu lên phát biểu. Hạ Duy đứng ở dưới nhìn vị giáo viên quen thuộc trên đài, liền hoảng hốt trong phút chốc. Học sinh đã thay đổi vài lần, nhưng thầy chủ nhiệm vẫn là thầy chủ nhiệm.

không biết là do sáng thức dậy quá sớm hay do ban giám hiệu nói chuyện quá tẻ nhạt mà Hạ Duy không nhận được ngáp một cái. Đào Dự nhìn thấy liền khế cừ: “Có phải cảm thấy mặc kệ trường học có như thế nào thì ban giám hiệu phát biểu vẫn gầy mề như trước?”

“Khụ, là do sáng em dậy sớm quá.” Hạ Duy ngượng ngùng ho một tiếng, rồi lại hiếu kỳ hỏi Đào Dự, “Lúc anh dạy tiết Vật Lý có học sinh nào ngủ gật không?”

Đào Dự nói: “Có chứ, là kiểu học sinh như em đó.”

Hạ Duy: “.....”

“Nhưng lúc đi học anh nghĩ là em cảm thấy rất hứng thú với vật lý, vì em thường đến hỏi anh cách giải đề vật lý.”

Hạ Duy: “.....”

Có lẽ thầy Đào.... cũng không thua kém gì so với người đàn ông thẳng Giang tiên sinh đâu.

Khó khăn lắm mới qua màn ban giám hiệu phát biểu, sao đó MC lại nói, sau đây sẽ mời một cựu học sinh đại diện lên phát biểu. Với tư cách là một trong những trường trung học trọng điểm của thành phố D, đã đào tạo không ít nhân tài cho đất nước, đậu vào các trường đại học, cao đẳng trên toàn quốc. Hôm nay các cựu học sinh đã thành tài về trường, coi như là đúng với câu khẩu hiệu của trường ta —— Hôm nay tôi dùng vinh quang của trường xưa, ngày mai trường xưa dùng vinh quang của tôi.

Hạ Duy chụp hình vị đang phát biểu trên bục rồi gửi cho đám bạn thân, lại cảm thấy tiếc nuối cho Đào Dự: “Nếu như anh học lên cao nữa thì bây giờ người đứng trên bục phát biểu là anh rồi.”

Đào Dự cười cười: “anh cảm thấy bây giờ rất tốt, hơn nữa cũng không phải anh chưa từng đứng trên bục phát biểu.”

Hạ Duy nghĩ lại thấy cũng đúng, nhưng đó là lúc còn đi học anh lên bục phát biểu với tư cách học sinh.

“Đó không phải Hạ Duy sao, về tham gia lễ kỉ niệm ngày thành lập trường à?”

Đột nhiên có một giọng nói khiến Hạ Duy nổi hết da gà trên người, những sợ hãi được chôn vùi khá lâu trong lòng lại chỉ bởi một câu nói mà bị đào ra tận gốc.

Hạ Duy nghiêng đầu nhìn, quả nhiên là thầy chủ nhiệm cũ, giáo viên vật lý đáng sợ —— lão Triệu.

“Chào.... chào thầy Triệu.” Tuy đã không còn là học sinh của thầy từ lâu nhưng Hạ Duy vẫn còn tâm trạng giống y như trước. Đào Dự cũng chào một tiếng: “Thầy Triệu.”

Thầy Triệu hào hứng đánh Hạ Duy: “Trưởng thành rồi, thành phụ nữ rồi nhỉ. Bây giờ con vẫn còn quan hệ tốt với Đào Dự sao? Thầy nhớ lúc còn học cấp 3 em thường xuyên đến hỏi cậu ấy cách giải đề Vật lý, nhưng em thi vẫn thi có 9 điểm.”

Hạ Duy: “.....”

Tại sao trí nhớ của thầy Triệu lại tốt như vậy, ngay cả bài thi vật lý 9 điểm của cô mà cũng còn nhớ rõ chứ.

Đào Dự thấy cô xấu hổ, liền lên tiếng hoà giải: “không sao, bây giờ học sinh thi cũng có người 9 điểm.”

Hạ Duy: “.....”

Cũng không an ủi được chút nào đâu thầy Đào à.

Thầy Triệu cười ha ha hai tiếng, lại nhìn Đào Dự: “Khó trách trước kia giới thiệu bạn gái cho em thì em không đồng ý, hoá ra là có chuyện này từ lâu rồi.”

“không phải đâu thầy, Hạ Duy trở về tham gia lễ kỉ niệm ngày thành lập trường thôi ạ.”

Thầy Triệu hoàn toàn để lời giải thích của anh từ tai này qua tai kia: “Được rồi thầy hiểu mà, bọn người trẻ tuổi các em đều sợ xấu hổ.”

Đào Dự: “.....”

“Bây giờ Hạ Duy đang làm việc ở đâu?”

Thấy thầy Triệu lại chĩa họng súng về mình, Hạ Duy vội vàng đáp: “Em có mở một cửa hàng làm móng....”

“Cửa hàng làm móng à? Tự mình làm chủ, tốt lắm.”

“Ha ha ha ha.”

Thầy Triệu lại trò chuyện với cô thêm hai câu rồi đi về phía lớp của mình, cuộc nói chuyện vui vẻ này cuối cùng cũng kết thúc, Hạ Duy thở dài một hơi.

Đào Dự đứng bên cạnh mỉm cười: “Bây giờ em còn sợ thầy Triệu như vậy sao?”

Hạ Duy quẹt miệng nói: “Đương nhiên là anh không sợ rồi, anh chưa từng bị thầy mắng mà. Nhưng thầy Triệu thích anh thật đấy, thời đi học thì truyền thụ kiến thức cho anh, bây giờ trưởng thành lại giúp anh tìm vợ nữa.”

Đào Dự: “.....”

Đợi phát biểu xong thì cuối cùng đã đến tiết mục được học sinh mong đợi nhất, âm nhạc vừa mở lên thì Hạ Duy liền co rút khoé miệng.

“Các anh mở bài Cực Nhạc Tĩnh Thổ à?!” Ban giám hiệu nhà trường cũng mặc kệ ư!

Đào Dự cười nói: “Cho nên anh mới nói học sinh thời nay không giống chúng ta ngày xưa nữa đâu.”

Hạ Duy: “.....”

cô nhớ ngày xưa bọn họ đều là những tiết mục cực kỳ đứng đắn, lần nọ có một học sinh nhảy điệu của Micheal Jackson khiến cả trường xôn xao. Học sinh bây giờ, bài đầu tiên là Cực Nhạc Tĩnh Thổ.....

cô mở điện thoại tìm biểu tượng hình con chim cánh cụt rồi đăng status: “Cảm giác như mình chưa từng đi học cấp 3 ”

Bạn cũ trong QQ không ít, nên rất nhanh sau đó đã có nhiều người like, thuận tiện cảm thán ở trường bây giờ thật cởi mở. Tên của Giang tiên sinh lẫn trong đồng tên này, Hạ Duy vừa liếc mắt là nhìn thấy.

26. Chương 26

“Em đang nhìn cái gì vậy?” Đào Dự thấy cô nhìn chằm chằm vào điện thoại đến xuất thần, liền mở miệng hỏi. Hạ Duy cất di động đi, cười cười nói với anh: “không có gì, rất nhiều bạn học đều nhớ lại thời đi học ở trường cấp 3 của mình.”

Đào Dự cũng cười nói: “Thời gian đó của chúng ta trôi qua cũng không dễ dàng gì.”

“Đúng vậy, lúc ấy ngay cả điện thoại chúng ta cũng không có, còn không bằng cả học sinh tiểu học bây giờ.”

Trong mắt Đào Dự hiện lên sự vui vẻ, không thảo luận với cô đề tài này nữa: “anh đưa em đi xem mèo hoang ở chỗ nghỉ chân tự học, rồi đến căn tin ăn thịt dê nướng nhé?”

“Được!”

“Đúng buổi trưa nên mời em ở lại ăn cơm trưa ở đây luôn.”

“...” Tuy cô cảm thấy có hơi qua loa, nhưng rất lâu rồi cô không được ăn đồ ăn căn tin, vẫn cảm thấy rất thú vị!

Còn hai giờ nữa tiết mục mới kết thúc, Đào Dự chuyển ghế ra để cho Hạ Duy ngồi xem. Hạ Duy lắc đầu, ý bảo không ngồi: “Đây là ghế của anh, anh ngồi đi.”

“anh không có cũng không sao, đi dạy vẫn thường xuyên phải đứng, thành thói quen rồi. Em đi giày cao gót, ngồi nghỉ một lúc đi.”

Đúng là đứng nhiều nên chân Hạ Duy hơi đau một chút, nên cũng không từ chối nữa, cô vừa ngồi xuống, đã có học sinh quay đầu nói với Đào Dự: “Thầy Đào, chăm sóc bạn gái tốt nhé!”

Mấy học sinh đằng sau đều nhỏ giọng ồn ào, Đào Dự vừa thể hiện khí thế của thầy giáo chủ nhiệm, mấy đứa liền yên tĩnh lại: “Tập trung xem các tiết mục, nếu như không muốn xem nữa, thầy cho các em một đề vật lý để làm nhé.”

Cách này rất có tác dụng, anh vừa mới nói xong đề vật lý, tất cả học sinh đều yên tĩnh trở rồi, cuối cùng lớp trưởng chạy tới, nói với anh: “Thầy Đào, thầy ngồi ghế của em đi ạ, em ngồi chung với Ngô Phi Phi rồi ạ.”

“không sao, các em không cần lo cho thầy.”

Lớp trưởng do dự mà nhìn anh một cái, rồi vẫn trở về chỗ ngồi của mình, Hạ Duy ngồi ở trên ghế của Đào Dự, có cảm giác cứ chiếm thước sào (1): “Thầy Đào, anh ngồi đi.”

(1) nghĩa là chim cưu (chim gáy) chiếm tổ chim thước (chim khách). Ý chỉ việc không phải vất vả khó nhọc mà chiếm được chỗ tốt.

Đào Dự cúi đầu nhìn cô một cái, cười hỏi: “Có phải hay em cũng muốn anh cho em một đề vật lý không?”

Hạ Duy: “...”

Thôi nhé, tuy trở về trường học nhưng cũng không phải cái gì cô cũng đều muốn ôn lại một lần đâu.

Tất cả các tiết mục đều biểu diễn xong, hôm nay Hạ Duy đã chân chính cảm nhận được phong thái học sinh cấp 3, nếu như cho cô thêm một cơ hội... cô cũng không muốn học lại trường cấp 3 một lần nữa. Thầy giáo dạy thể dục đứng trên đài hội nghị tổ chức học sinh tất cả các lớp theo thứ tự đi ra lối vào khu kỷ niệm ngày thành lập trường, Đào Dự dẫn học sinh buổi trưa lúc nào thì tập hợp theo lớp rồi đưa Hạ duy đi căn tin.

“Nhân lúc học sinh trở về phòng học, chúng ta trước đi ăn cơm.”

Hạ Duy nghe Đào Dự nói như vậy, không khỏi bật cười: “Thầy Đào, anh còn định tranh ăn với học sinh à?”

Đào Dự nói: “Tất nhiên là anh thì không sao cả, nhưng nếu đến muộn, bán hết thịt dê nướng rồi thì anh cũng không chịu trách nhiệm đâu.”

Nghĩ đến lúc còn đi học, thịt dê nướng ở căn tin thật sự rất đắt hàng, Hạ Duy không tự chủ bước nhanh hơn.

Trong phòng ăn hiện tại rất ít người, Đào Dự dẫn Hạ Duy, quen thuộc tìm được cửa sổ bán thịt dê nướng. Đầu bếp nhận ra Đào Dự, nhìn thấy anh liền nhiệt tình mời đến: “Thầy Đào, hôm nay tối dùng cơm sớm vậy?”

“Vâng, cho tôi mười xiên thịt dê nướng.” anh lấy phiếu ăn ra, nghiêng đầu hỏi Hạ duy, “Nhiều ớt đúng không?”

“Đúng!” nói thật Hạ Duy có chút ít ngoài ý muốn, cô không nghĩ tới đến chuyện cô ăn nhiều ớt anh cũng nhớ rõ. Đầu bếp ở cửa sổ cũng ngẩng đầu nhìn Hạ Duy một cái, sau đó hỏi Đào Dự: “Thầy Đào, đây là bạn gái của thầy à? Sao lại mời người ta đến một quán ăn bên đường thế này?”

Hạ Duy ở bên cạnh buồn bực cười một tiếng, Đào Dự trấn định tự nhiên nói: “cô ấy là bạn học của tôi nên muốn ăn ở căn tin.”

Hạ Duy: “...”

không phải như thế chứ! cô có thể ăn thịt dê nướng xong rồi đi ăn tiệc tiếp được đấy! Đừng dùng tư duy trai thẳng của mình để phỏng đoán tâm tư thiếu nữ chứ!

Đầu bếp hình như bị cảm động, không nghĩ tới vị bạn học này yêu trường học như vậy nên hào phóng cho thêm rất nhiều ớt vào thịt dê nướng của cô.

Mua xong thịt dê nướng, Đào Dự lại đi mua hai suất cơm, mang đến bàn. Hạ Duy đã giải quyết một nửa thịt dê nướng trên bàn, không biết có phải do mấy năm nay khẩu vị ngày càng cao không mà cô cảm giác hình như thịt dê nướng này cũng không ngon như trong trí nhớ.

Thịt dê nướng của Giang tiên sinh tầng dưới còn ngon hơn.

Đúng nguyên tắc ăn thì không nói, Hạ Duy cúi đầu chăm chú ăn cơm, ngược lại là Đào Dự bỗng nhiên hỏi một câu: “Em có nghĩ đến chuyện trở lại thành phố D làm việc không?”

Hạ Duy ngẩn người, tự hỏi: “Thời gian trước có suy nghĩ dứt khoát đóng cửa hàng sơn móng tay, trở về tìm việc làm, nhưng mà bây giờ đã vượt qua rồi, tạm thời chắc có lẽ không trở về.”

Đào Dự trầm mặc một hồi, hỏi cô: “Thành phố A như vậy có tốt không?”

Ánh sáng trong mắt Hạ Duy khẽ chuyển động, thành phố A có tốt không? thật ra cũng không thể nói rõ, thành phố này lạnh lùng, chen chúc, ngập trong vàng son, đồng nghĩa với việc nó cũng phồn hoa, huy hoàng, tràn ngập hấp dẫn.

“không tính là quá tốt, kinh tế tuy phát triển, nhưng hoàn cảnh không tốt như thành phố D, lúc mùa đông còn có sương mù buổi sáng sớm.”

“Vậy tại sao không suy nghĩ đến chuyện trở về, mấy năm nay thành phố D cũng phát triển rất nhanh.”

“Ừ, em biết, nhưng mà cảm thấy...” không muốn cứ bỏ đi toàn bộ cố gắng của mình ở thành phố A như vậy, thế nhưng cô cố gắng ở thành phố A cũng đã được cái gì? Hay là cửa hàng làm móng hơn mười mét vuông kia?

Đào Dự nhìn cô, như là hiểu ra chuyện gì: “Có phải em có bạn trai ở thành phố A không?”

“Khụ khụ.” Hạ Duy không nghĩ tới đột nhiên anh lại nói một câu như vậy, làm cho cô giật mình đến mức cơm bị sặc vào trong khí quần. Đào Dự thấy thế, lấy giúp cô bát súp, đưa tới trước mặt cô: “Uống chút nước đi.”

“Ừ, cảm ơn...” Hạ Duy nâng bát lên uống một hớp, hắng giọng một cái, “Bây giờ em không có bạn trai..., trước có qua lại với mấy người bạn trai, nhưng mà cuối cùng đều chia tay rồi.”

“Tại sao lại chia tay?”

“À... nói ra chắc cậu sẽ cảm thấy rất kỳ lạ đấy, ha ha.” Hạ Duy để bát xuống, cười với anh, “Hình như em không thích hợp với chuyện yêu đương, một khi quan hệ quá thân mật với người khác, em sẽ cảm thấy không được thoải mái. Ôi chao, không sao cả..., bây giờ em cũng chỉ muốn như thế này, không yêu đương gì nữa, cũng tránh gây tai họa cho người khác.”

Đào Dự nghe cô nói xong liền yên lặng rất lâu, hình như đang suy nghĩ về những điều vừa nghe được, Hạ Duy lại cầm thìa ăn tiếp vì nghĩ câu chuyện này đến đây là kết thúc, bỗng nhiên Đào Dự lại nói: “Vậy cậu gây tai họa cho anh đi, anh không sợ.”

Tay Hạ Duy cứng ngắc dừng ở giữa không trung, cô ngơ ngác nhìn anh, hô hấp cũng dừng lại. Về mặt Đào Dự vô cùng chăm chú, tựa như trước đây từng giảng bài cho cô, cô còn nhớ rõ, cô thích nhất là vẻ mặt này của anh.

Hai người ngồi ở ghế đầu của căn tin, nhìn nhau hơn mười giây, cuối cùng vẫn là Hạ Duy phá bầu không khí ngột ngạt này trước: “Ha ha, anh đừng nói giỡn chứ.”

“anh không nói giỡn.”

Hạ Duy: “...”

cô biết rõ anh không hay nói giỡn, anh cũng sẽ không mang việc này ra để nói giỡn.. Chỉ là, tại sao đến giờ anh mới nói? Nếu như mười năm trước nói như vậy với cô thì có lẽ bây giờ bọn họ đã sớm kết hôn, con cũng đã có thể chạy đi mua xì dầu rồi đấy?

Lúc điền nguyện vọng hồi cấp ba, cô mang theo sách bài tập vật lý mà cô mượn trả cho Đào Dự, còn kẹp ở bên trong một bức thư tình. cô nghĩ sau khi thi Đại Học xong thì muốn nói rõ tình cảm của mình với anh, như vậy chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Đáng tiếc cả đời cô chỉ viết duy nhất một bức thư tình, lại không được đáp lại. Mùa hè đó cô vô cùng buồn bã, nhưng cuộc sống đại học lại đến nhanh chóng khiến cho cô dần dần quên chuyện này đi.

không ngờ nhiều năm sau, lần này đổi lại anh lại tỏ tình với mình.

Hạ Duy cũng không muốn hỏi anh tại sao mười năm trước lại không trả lời, chuyện ấy đã không còn ý nghĩa gì nữa, cô chỉ cười, tỏ vẻ có lỗi với anh, mang theo vẻ tự giễu: “không được rồi, thật sự em tạm thời không muốn yêu ai, hơn nữa, em cũng thích một người khác rồi.”

Sau khi cô nói xong, trên mặt Đào Dự không nhìn ra có gì thay đổi, anh im lặng rất lâu rồi mới mở miệng hỏi cô: “đã thích người khác rồi, vậy tại sao không muốn yêu?”

“À... Bởi vì em là loại người anh ấy không thích nhất.” Hạ Duy nở nụ cười buồn, “Hơn nữa, em cũng không thể đảm bảo em có thể bên anh ấy lâu, cho dù anh ấy yêu em, thì cũng có thể bị em bỏ, như mấy người bạn trai trước đây của em. Ha ha, nghe thì thấy em rất bỉ ổi, nên em vẫn nên độc thân thôi.”

Đào Dự nói: “không có ai có thể đảm bảo mình sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh một người.”

“Đúng là như thế..., nhưng mà em không thể quá thân mật cùng người khác, ôi, có lẽ em cũng phải đi khám bác sĩ tâm lý thôi.”

Gần đến 12h, trong phòng ăn ngày càng nhiều người, Đào Dự thu dọn bàn ăn một chút, bưng lên, rồi nói với Hạ Duy: “Chúng ta đi chỗ nghỉ ngơi tự học xem mèo lang thang nhé.”

“Được.” Hạ Duy cũng thu dọn bàn ăn, rồi đi theo anh về hướng cửa ra vào căn tin.

Hôm nay ánh mặt trời cũng không quá chói chang, trên ghế dài ở chỗ nghỉ chân tự học, tốp năm tốp ba mèo lang thang đang nằm có, đang ngủ có, đang liếm lông cũng có. Hạ Duy cầm điện thoại ngồi xõm ở một bên, lấy máy ảnh ra chụp bọn chúng, đầu tiên là một con mèo trắng kêu một tiếng với màn hình điện thoại, rồi lại tiếp tục thè lưỡi liếm lông của mình.

“thật đáng yêu.” Nhìn xem những con mèo này, Hạ Duy lại nghĩ tới A Hoàng lang thang, không biết buổi trưa hôm nay nó có cơm ăn không.

Đào Dự lấy thức ăn mèo ra, vài con mèo đều nhảy xuống, vây tại một chỗ bắt đầu ăn.

“Mỗi ngày anh đều đến cho mèo ăn sao?” Hạ Duy nhìn Đào Dự hỏi. Đào Dự gật gật đầu, nói: “Giữa giờ ăn cơm trưa, sẽ tiện tối cho chúng ăn.”

“Chung cư em ở cũng có rất nhiều mèo lang thang, em cũng hay cho một con ăn, nhưng hiện tại nó bị Giang tiên sinh mang về nhà nuôi rồi.”

Đào Dự nghiêng đầu nhìn nhìn cô, hỏi: “Giang tiên sinh là ai?”

Hạ Duy nói: “Là một người ở tầng dưới nhà em, một tên trai thẳng vô cùng đáng ghét.”

Đào Dự nghĩ một lát, hỏi cô: “Người em thích chính là anh ta à?”

Hạ Duy: “...”

cô biểu hiện có rõ ràng như vậy à? Trực giác của trai thẳng đều nhạy cảm như vậy sao?

cô từ mặt đất đứng lên, đến ghế dài ngồi xuống: “thật ra lúc đầu em rất ghét anh ấy, còn từng cãi nhau, nhưng mà sau này... Em phát hiện ra, anh ấy cũng không phải người đáng ghét như vậy, lần trước lúc em vô cùng mệt mỏi, anh ấy còn nướng thịt dê cho em.”

“Là chuyện cửa hàng làm móng lần trước đấy à?”

“Ừ, thời gian đó rất không may, em muốn ăn thịt dê nướng, mà mấy lần đều không mua được, cuối cùng thì cũng được ăn. Thịt dê nướng đó như là rau chân vịt của thủy thủ Popeye, sau khi ăn xong em cảm giác mình tràn đầy năng lượng, có thể tiếp tục chiến đấu rồi.”

Đào Dự đứng ở một bên nhìn cô, không nói gì nữa, Hạ Duy nhìn mèo ăn một lát, rồi biết ý đứng lên nói với anh: “Em đi về trước đây, buổi chiều mọi người còn có việc, em không quấy rầy anh nghỉ trưa nữa.”

Đào Dự trầm ngâm một lát, cuối cùng chỉ gật đầu: “Ừ.”

Hạ Duy vẫy vẫy tay bảo anh về đi, Đào Dự vẫn đứng nhìn bóng lưng của cô biến mất tại dãy nhà dạy học phía trước, rồi mới quay người rời đi. Sau khi Hạ Duy ra khỏi cổng trường, cũng đăng mấy tấm hình vừa chụp lên: “Mèo ở chỗ nghỉ chân tự học, trường học của chúng ta cũng là danh lam thắng cảnh nổi tiếng đấy [cười trộm] ”

Nhóm bạn học lập tức nhao nhao tới khen, khích lệ nói con mèo nhỏ thật đáng yêu, một lát sau, chợt xuất hiện một bình luận mới.

Giang Chi Châu: không đáng yêu bằng mèo hoang ở chung cư.

Hạ Duy: “...”

Hạ Duy trả lời Giang Chi Châu: đúng đúng đúng, đặc biệt là A Quất đang trong nhà anh, đáng yêu thứ hai vũ trụ

Giang Chi Châu trả lời Hạ Duy: tại sao không phải thứ nhất?

Hạ Duy trả lời Giang Chi Châu: bởi vì tôi là thứ nhất

Giang Chi Châu trả lời Hạ Duy:.....

Bởi vì bình luận ở bài đăng công khai trong nhóm bạn thân thì tất cả mọi người có thể nhìn thấy, nên đoạn đối thoại này của hai người lập tức khiến mọi người tập nập đến xem.

“Giang Chi Châu là bạn trai của cậu à? [nghi hoặc] ”

“Hạ Duy, lúc nào giới thiệu bạn trai thế?!”

“Ồi chà! Thế mà hôm nay trong trường học tớ còn trông thấy cậu ở cùng Đào Dự!”

Hạ Duy: “.....”

Quả nhiên, cô không nên đăng bài trong nhóm bạn bè.

27. Chương 27

trên đường đi về nhà, Hạ Duy cố ý đi xem A Hoàng thế nào rồi. Nó vẫn nơm nớp lo sợ đứng cạnh công trường, rõ ràng là rất sợ hãi nhưng lại không chịu đi.

Sao A Hoàng lại ngu ngốc như vậy chứ hả? Người chủ của em đã không cần em nữa rồi.

không biết hồi trưa nó có ăn uống gì không nên Hạ Duy lại đi siêu thị mua chút gì đó cho nó ăn. Hai ngày nay ở nhà, hầu như ngày nào cô cũng đến cho nó ăn một lần, cuối cùng mới khiến nó thân thiết với cô, không cảnh giác với cô như ngày đầu nữa.

Nó gâu gâu hai tiếng, bắt đầu ăn đồ cô mua, Hạ Duy ngồi xổm trước mặt nó, bắt đầu bài thuyết giải dài dòng mỗi ngày: “A Hoàng à, em có lương tâm chút đi, người chủ của em không cần em thì cứ việc không cần đi, em phải sống thật thoải mái, sao còn ở đây chờ người đó nữa chứ! Chó còn nhỏ thì không trách khỏi gặp phải mấy người chủ cạn bã, em không thể cứ treo cổ ở một cành cây phải không?”

“Gâu!”

“Thế giới bên ngoài rộng lớn như vậy, có lẽ em nên học hỏi A Quát một chút, tìm một người dễ lừa gạt tỏ vẻ đáng yêu một chút, người đó mềm lòng sẽ đem em về nhà nuôi.”

“Gâu gâu.”

“Ôi chao, bây giờ có chị cho em ăn còn may, 2 ngày sau chị đi rồi thì em phải làm sao bây giờ.”

“Gâu gâu gâu.”

Hạ Duy thở dài một hơi, mỗi ngày nói chuyện với nó không biết nó có nghe lọt được bao nhiêu, nhưng bây giờ thói đời hư hỏng như vậy, cô không muốn ngày mai nó biến thành món thịt kho tàu trên bàn ăn.

“Chị đi đây, ngày mai lại đến cho em ăn, em phải cẩn thận đó nha.” Hạ Duy phẩy tay đứng dậy rồi định đi thì A Hoàng sủa một tiếng, ngẩng đầu nhìn cô rồi vẫy đuôi đi theo.

Hạ Duy băng qua vạch đường dành cho người đi bộ, hình như nghe được tiếng chó sủa sau lưng, cô xoay đầu lại nhìn thì thấy A Hoàng đang nhắm mắt theo đuôi(*) mình. Hạ Duy ngăn người, dừng lại nhìn nó: “Hết đồ ăn rồi, đã cho em hết rồi.”

(*) nguyên văn là diệp bộ diệp xu: Có nghĩa là: thầy đi trò cũng đi, thầy chạy trò cũng chạy, ví với bản thân không có chủ đích riêng, hoặc là muốn lấy lòng người khác mà mọi việc đều nghe theo người khác.

“Gâu!” A Hoàng ngẩng đầu vẫy đuôi với cô.

“thật sự không còn nữa.” Hạ Duy mở túi xách ra cho nó xem, “Em xem đi, nếu ăn chưa no thì tối chị đem ít cơm cho em.”

“Gâu.” Nó vẫn vẫy đuôi nhìn cô.

Hạ Duy: “.....”

cô xoay người tiếp tục đi thêm 2 bước rồi quay đầu lại nhìn, quả nhiên A Hoàng vẫn đi theo cô.

“...tìm một người dễ lừa gạt tỏ vẻ đáng yêu một chút, người đó mềm lòng sẽ đem em về nhà nuôi.”

Hạ Duy: “.....”

Nhìn cô có dễ lừa gạt lắm không? Lần trước A Quát chọn cô, bây giờ A Hoàng cũng chọn cô.

cô im lặng đi tiếp, A Hoàng cũng đi theo, đến khi đến trước cửa nhà cô.

Hạ Duy: “.....”

“Mẹ ơi, con về rồi đây.”

Mẹ Hạ Duy vừa ngủ trưa được một chút thì nghe tiếng cô về, nhìn về phía cửa nhà: “Sao về nhanh vậy?” Bà vừa dứt lời thì hơi sững sốt khi nhìn thấy con chó hoang sau lưng Hạ Duy: “Con mang chó về nhà à?”

“không ạ, nó theo con về đó mẹ ơi, làm sao bây giờ?”

“Gâu.” A Hoàng tội nghiệp đứng ở cửa ra vào, vẫy đuôi với cô và mẹ. Mẹ Hạ Duy thấy nó tội nghiệp cũng không đành lòng ném nó ra ngoài: “Có thể làm sao được nữa, thì con cứ nuôi nó đi, ai bảo con đi trêu chọc nó chứ.”

Hạ Duy: “.....”

không phải do cô thấy nó đáng thương sao!

cô nhúm mày, nói với mẹ mình: “Nhưng con sắp phải về thành phố A rồi, không thì ở đây bố mẹ nuôi đi?”

“không, khó khăn lắm mới nuôi lớn con, không muốn nuôi thêm một con chó khác nữa. Để con chó theo con đi, nó có duyên với con thì con mang về thành phố A nuôi đi.”

Hạ Duy: “.....”

cô hiểu quy luật nhưng mẹ à mẹ có thể giải thích thoáng hơn được không, ‘một con chó khác nữa’ là ý gì đây?

cô xoay đầu nhìn A Hoàng, nó đang thành thật ngồi xổm ngoài cửa, tha thiết mong chờ gương mặt nhìn cô.

Hạ Duy: “.....”

Được rồi, có thể cô là loại người dễ lừa gạt trong mắt động vật.

đã quyết định nuôi A Hoàng rồi nên Hạ Duy đem nó đến bệnh viện thú y kiểm tra, tiêm vắc-xin phòng bệnh, sau đó lại đến cửa hàng thú nuôi để tắm rửa cho nó. Tắm rửa cho chó thật phiền phức, Hạ Duy chưa từng nuôi chó nên luôn đứng cạnh chủ tiệm học tập.

“A, cuối cùng cũng chính đốn em sạch sẽ rồi.” Hạ Duy mang A Hoàng về nhà, nó đã từ một con chó hoang bản thủ trở thành con chó đầy vô cùng anh tuấn, “Ồ nằm, thức ăn cho chó gì đó thì về thành phố A hãy mua.”

“Gâu.” A Hoàng nhảy lên, nằm trên đùi liếm bụng cô.

“Ha ha.” Hạ Duy bị nó liếm hơi nhột, cô lấy điện thoại ra nói với A Hoàng: “A Hoàng, nhìn màn hình nào, cười một cái nào.”

“Gâu.”

Hạ Duy chụp được một bức hình về tư thế oai hùng của A Hoàng, đăng lên QQ với caption là: “Nhặt được một con chó hoang và đã quyết định mang về nhà nuôi (* *), A Hoàng có gương mặt cực ngầu, không hề quê mùa(*) chút nào, sao lại gọi nó là chó đất(*)?”

(*) nguyên văn của chó đất là thổ cẩu. Tác giả chơi chữ từ ‘thổ’ gồm 2 nghĩa là đất và quê mùa.

Status này nhanh chóng được người like và bình luận, nhưng thế giới này luôn tồn tại loại người không giống như người bình thường.

Giang Chi Châu: chữ ‘đất’ trong chó đất chính là bộ lông màu đất, không phải là ý quê mùa.

Hạ Duy trả lời bình luận của Giang Chi Châu:.... À [mỉm cười]

Giang Chi Châu trả lời bình luận của Hạ Duy:..... Con chó đáng yêu thế này, chỉ là chủ của nó không có văn hoá thôi.

Hạ Duy trả lời bình luận của Giang Chi Châu: Được rồi tôi biết anh có văn hoá rồi, tiếp theo đi [mỉm cười] [mỉm cười] [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ha ha ha ha cười chết mình rồi.

Tô phở biết bay: Người mê chó như mình chết mất, còn cọ đầu vào người cậu nữa chứ

Đào Dự: Em muốn đem nó về thành phố A để nuôi à?

Hạ Duy trả lời bình luận của Đào Dự: Nhưng hình như gửi vận chuyển thì hơi phiền, hơn nữa nó đã bị chủ vứt bỏ một lần, hơi nhạy cảm nên em lo gửi vận chuyển sẽ khiến nó bị sợ hãi.

Hạ Duy còn đang suy nghĩ làm thế nào để đưa A Hoàng về thành phố A thì Đào Dự gửi tin nhắn riêng cho cô: “không thì anh đưa em về thành phố A.”

Hạ Duy: À không cần đâu, làm phiền anh quá.

Đào Dự: không phiền, lái xe đi nhanh hơn, tầm 3 tiếng là đến nơi rồi, chừng nào em đi?

Hạ Duy: Ngày kia, nhưng để em thử nghĩ cách thế nào, làm phiền anh quá [dở khóc dở cười]

Đào Dự: Ngày kia vừa đúng thứ 7, coi như là thuận tiện cuối tuần đến thành phố A chơi [cười trộm]

Hạ Duy: Cuối tuần anh không có tiết à?

Đào Dự: Có mấy học trò học bổ túc, nhưng có thể đổi sang thứ 6. Lâu rồi anh cũng chưa đến thành phố A, coi như là đi chơi vậy.

Hạ Duy: À.... vậy được, cảm ơn anh trước nha [đáng yêu]

Đào Dự: không cần khách sáo như vậy với anh.

Hạ Duy: Đến thành phố A em sẽ mời anh ăn cơm 23333

Từ lúc Hạ Duy đăng status này thì trong group bạn thân của cô bắt đầu ầm ĩ cả lên.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: @ Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát, cậu kết bạn với Giang tiên sinh ở lâu dưới khi nào thế?

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Bây giờ cậu mới phát hiện sao? Mình đã biết từ hai ngày trước rồi [cười trộm]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Để tiện liên lạc thôi, vì dù sao bọn mình cũng cãi nhau suốt, tìm quản lý hoài không hay.

Tiểu Diễm Diễm vô địch: hhhhhh

không gây mùi cân không đổi tên: Lòng mày của mình bị nhủ lại, mình cảm thấy chuyện này không đơn giản đâu.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Ha ha ha ha + 10086

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Đừng chau mày, coi chừng có thêm nếp nhăn [mỉm cười]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Sầu Sầu sờ thịt thừa trên bụng mình cũng cảm thấy chuyện không đơn giản.

không gây mùi cân không đổi tên: ... [mỉm cười] Bát Bảo, cậu tự out QQ hay để bọn mình kick ra.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Mình chọn tự tha thứ cho bản thân mình

Hạ Duy nhìn màn hình cười một tiếng, Bát Bảo tự hi sinh bản thân để chuyển sự chú ý của Sầu Sầu, quả nhiên không hổ danh nữ hiệp.

Sáng thứ 7, Đào Dự lái xe đến trước chung cư nhà cô, mẹ Hạ Duy thấy Đào Dự đến đón thì dùng giọng điệu mập mờ nói: “Mẹ thấy cậu Đào Dự này rất tốt, công việc ổn định IQ lại cao, tương lai sinh con nhất định sẽ rất thông minh.”

Hạ Duy im lặng kéo vali và ôm A Hoàng ra ngoài: “Con đi đây, lần sau về thăm mẹ.”

Mẹ Hạ Duy nói: “Nếu không tìm được đối tượng thì đừng về nhà nữa.”

Hạ Duy: “.....”

cô có cần đi điều tra xem mình có thật là con ruột không.

Mẹ Hạ Duy tiến cô xuống lầu, trên đường đi còn nhắc nhở: “Mẹ nhớ lúc con còn đi học không phải rất thích Đào Dự sao, mẹ cảm thấy nó cũng có ý với con, hai đứa thử tiến tới xem sao.”

“Mẹ đừng cảm thấy gì nữa, từ nhỏ đến lớn, người mẹ vừa ý đều không thích con.”

Mẹ Hạ Duy: “.....”

Sao cô lại không biết xấu hổ mà nói thẳng thường ra được nhỉ.

Mẹ Hạ Duy đưa cô lên xe rồi mới đi lên nhà, Hạ Duy ôm A Hoàng ngồi ở ghế xấu, không hề ngượng ngùng nói với Đào Dự: “Mẹ em nói chuyện cái đúng cái sai, anh đừng để trong lòng.”

Đào Dự mỉm cười: “không sao, mẹ anh cũng hay nói anh như vậy.”

Hạ Duy vốn định nói với điều kiện của anh sẽ có nhiều cô gái thích, nhưng lại chợt nhớ đến cuộc trò chuyện hôm đó của hai người ở trường liền ngậm miệng.

3 tiếng đi đường không tính là dài, nhưng cũng không ngắn. Đào Dự ngừng đỗ xăng một lần, còn lại là vẫn luôn chạy trên đường.

Hạ Duy sợ A Hoàng sẽ làm quấy tung xe của Đào Dự, nhưng cũng thật may là nó ngoan ngoãn ngồi một bên, hiếu kỳ nhìn chăm chăm vào khung cảnh thay đổi không ngừng ngoài cửa sổ. Hạ Duy xoa đầu nó, không nhận được nghĩ nó có nhớ đến người chủ cũ của nó không, vì dù sao bọn họ cũng sắp đến một nơi ở mới.

“Sao lại muốn đưa chó về thành phố A để nuôi?” Đào Dự nhìn cô trong kính chiếu hậu rồi hỏi.

Hạ Duy đáp: “Gần chỗ chúng ta có một cửa hàng đang được xây dựng, người chủ nhà đã dọn đi rồi và để nó lại, cực kỳ đáng thương. rõ ràng người chủ cũ không cần nó nữa, nó cứ ngu ngốc đứng đợi ở đó.”

“Con chó này rất trung thành và có trách nhiệm.”

“Đúng đó, mẹ em nói chó đất dễ bị vứt bỏ lắm, chứ nếu là loại chó đất tiền thì người chủ đó chắc chắn đã mang nó đi rồi.”

Đào Dự nhớ đến status trước đây của cô, bật cười nói: “Quả thật A Hoàng rất ngầu.” anh nghĩ nghĩ một thời rồi lại hỏi: “Người bình luận đầu tiên có phải Giang tiên sinh ở lầu dưới nhà em phải không?”

“Vâng ạ... Là người rất xấu xa.”

Đào Dự không lên án nhân phẩm của anh, chỉ hỏi: “Vì sao em lại nói mình là mẫu người con gái anh ta không thích?”

“Ha ha, vị Giang tiên sinh này không chỉ có tính tình xấu xa, mà còn có tính sạch sẽ, anh ta không chấp nhận con gái đã quen bạn trai. Đàn ông các anh có phải đều như vậy không?”

“Được nhiên không phải rồi, anh không ngại đâu.”

Hạ Duy lại im lặng. Đào Dự thấy cô không nói nữa cũng không miễn cưỡng cô, tiếp tục im lặng lái xe. Cuối cùng hơn 12h bọn họ cũng đã đến chung cư chỗ Hạ Duy ở.

Đào Dự dừng xe lại, theo Hạ Duy xuống xe: “anh giúp em đem hành lý lên.”

Quả thật là tay Hạ Duy còn phải ôm A Hoàng nên không thuận tiện xách hành lý, liền khẽ gật đầu với Đào Dự. Hai người đứng trong thang máy đi lên lầu.

Lúc cửa thang máy được mở ra, Giang Chi Châu liền thấy Hạ Duy, anh sững sờ một lúc mới hỏi: “cô về rồi sao?”

Cảm xúc mừng rỡ còn chưa kịp thể hiện lên mặt thì anh nhìn thấy một người đàn ông lạ lẫm đứng bên cạnh cô, khoé miệng đang cong lên thì chợt sững lại.

28. Chương 28

Đây là lần thứ bao nhiêu anh trông thấy cô dẫn đàn ông về nhà rồi? Tại sao anh lại luôn nhìn thấy cô ở cùng với người đàn ông khác, hơn nữa mỗi lần lại là một người khác nhau.

Hạ Duy nhìn thấy anh cũng giật mình trong chớp mắt, rồi mới lấy lại tinh thần: “Đúng vậy, ha ha.”

cô bắt đầu cảm thấy thang máy thật sự là một nơi đáng sợ rồi.

Đào Dự nhìn thoáng qua Giang Chi Châu, rồi xách vali của Hạ Duy vào thang máy. Giang Chi Châu cảm thấy người này nhìn quen quen, người này... nhìn thế nào cũng không thấy giống em trai của cô một chút nào?

“Khụ.” Hạ Duy ho một tiếng, giới thiệu với Giang Chi Châu, “Đây là Đào Dự, bạn học cùng trường cấp 3 với tôi, bởi vì tôi mang theo một chú chó về khá bất tiện, nên cậu ấy đặc biệt đưa tôi trở lại.”

Bạn học cấp ba? Đặc biệt? Lòng mày Giang Chi Châu khẽ nhếch lên, người này chính là Đào Dự? Trong phần bình luận của bài Hạ Duy đăng anh đã từng nhìn thấy qua cái tên này: “Chào anh.”

Nghe câu anh chào Đào Dự, trong lòng Hạ Duy ha ha hai tiếng, không cần đoán cô cũng biết Giang tiên sinh lại nghĩ ra cái chuyện đen tối gì.

“Vị này chính là Giang tiên sinh ở tầng dưới nhà em.” cô nghiêng đầu, cũng giới thiệu với Đào Dự.

“Chào anh.” Đào Dự gật đầu nhẹ với anh, tầm mắt hai người chạm nhau.

Vị này chính là Giang tiên sinh sao?

Hai người nhìn nhau vài giây, rồi đồng thời thu hồi ánh mắt.

Giang Chi Châu đi ra khỏi thang máy ở tầng mười tám, sau khi anh đi khỏi, Hạ Duy cảm thấy cuối cùng không khí cũng trở lại bình thường. Đào Dự nhìn nhìn cô, hỏi: “Vị Giang tiên sinh này làm việc gì?”

Hạ Duy nói: “À, anh ấy chính là nhà tư bản ác độc, mở một nhà hàng, Thiên Hạ Cư chính là của nhà anh ấy mở ra đấy! Nhưng mà thỉnh thoảng anh ấy cũng nấu ăn, tay nghề cũng không tệ lắm.”

Đào Dự khẽ gật đầu, lúc cửa thang máy mở ra ở tầng mười chín, anh nói với Hạ Duy: “Trước tiên em thu dọn lại đồ đạc một chút đi, rồi thuận tiện nghỉ ngơi một lúc, buổi chiều chúng ta đi ra ngoài sau.”

“Được, vậy bây giờ anh đi đâu?”

“anh vào khách sạn, thuận tiện ngủ trưa một tí.”

“Ừ... Buổi tối em mời anh ăn cơm nhé.”

“Được, vậy thì đến Thiên Hạ Cư ăn đi.”

Hạ Duy: “...”

không nói đến chuyện ăn ở Thiên Hạ Cư rất đắt, Đào Dự đưa cô đi xa như vậy, mời anh ăn một bữa ngon cũng không có gì, chỉ là...

“Tại sao lại muốn ăn ở Thiên Hạ Cư?”

“không có gì, chỉ là muốn ném thử tay nghề của Giang tiên sinh.”

Thế nhưng mà... Giang tiên sinh một ngày chỉ làm một món thôi.

Lúc này, Giang tiên sinh ở tầng mười tám bắt giắc ngẩng lên đầu nhìn trần nhà. Bây giờ có lẽ hai người họ đã đến nơi rồi, ở trên đó đang làm cái gì vậy?

anh nhìn nhìn mèo vàng đang nằm sấp trên ghế sa lon, cầm lấy điện thoại gửi cho Hạ Duy một tin nhắn: “cô có muốn đến thăm mèo vàng không?”

một lát sau, Hạ Duy trả lời: “Có, vài ngày không gặp, tôi rất nhớ nó!”

Mấy phút đồng hồ sau, tiếng chuông cửa nhà Giang Chi Châu vang lên, Giang Chi Châu mặc tạp dề đi ra mở cửa, nhìn nhìn phía sau cô: “Bạn học cấp ba của cô đâu rồi?”

“Về khách sạn rồi.”

“anh ta ở khách sạn à?”

Hạ Duy nhếch khóe miệng: “không thì ở đâu? Tôi biết ngay anh lại nghĩ đến những chuyện đen tối mà!”

Giang Chi Châu: “...”

anh thông dong lấy một đôi dép nữ đi trong nhà ra, để bên cạnh chân Hạ Duy: “đi vào.”

“Được.” cô đi dép xong, trong tay còn nắm xích của A Hoàng, “A Hoàng cũng có thể vào chứ? Nó vừa tắm rửa rồi, rất sạch sẽ.”

“Ừ.” Giang Chi Châu cúi đầu nhìn A Hoàng, A Hoàng thấy anh nhìn mình, liền sủa với anh một tiếng.

Hạ Duy vui vẻ dắt A Hoàng đi đến trước mặt mèo vàng, thần thần bí bí nói với nó: “A Quất, chị dẫn theo đặc sản đất của quê hương chị đến cho em!” cô nói xong, ôm A Hoàng ra phía trước: “Woa...! Chó vàng – chó bản địa quê chị!”

“Gâu!” A Hoàng phối hợp kêu một tiếng, còn lắc lắc cái đuôi.

Mèo vàng: “...”

Giang Chi Châu cảm thấy ánh mắt của mèo vàng lúc này minh họa rất tốt cho câu “Ánh mắt tỏ vẻ không quan tâm đến mấy kẻ tâm thần(1)”.

(1) Nguyên văn: - Quan ái trí chướng đích nhân thần

“Tôi đi nấu cơm.” Giang Chi Châu không đành lòng nhìn nữa. anh vừa xoay người, Hạ Duy đã gọi anh lại: “anh đi nấu cơm à? Đúng lúc tôi cũng chưa ăn cơm!”

“... Ừ, thật là đúng lúc.”

Lúc Giang Chi Châu nấu cơm, Hạ Duy vẫn đang giúp A Hoàng và A Quất gia tăng tình cảm. A Hoàng rất nhiệt tình, không ngừng vẫy đuôi với A Quất, còn A Quất vô cùng lạnh nhạt, từ đầu chí cuối đều là một dáng vẻ lạnh lùng như một ông hoàng.

“A Quất, tuy bây giờ râu của em bị cắt rồi, nhưng có A Hoàng bảo vệ, không có con mèo nào dám cười nhạo em đâu!”

Mèo vàng: “...”

Nhất định phải nhắc đến râu của nó sao? Bực mình hơn là tên chó gốc kia còn rất phối hợp sủa theo.

Sau khi Giang Chi Châu nấu xong, Hạ Duy vô cùng tự giác đi rửa tay rồi mới ngồi ở trên bàn ăn cơm. Giang Chi Châu chỉ nói: “Ở đây tôi không có thức ăn cho chó, nên tạm thời chỉ có thể cho nó ăn chút cơm của cô.”

“Ừ, chiều tôi sẽ đi mua thức ăn cho chó, còn phải bố trí cho nó một cái ổ nữa.”

Giang Chi Châu nâng mắt nhìn nhìn cô: “Buổi chiều cô không đi ra ngoài chơi với bạn cấp ba của cô à?”

“Có chứ, đi dạo phố rồi tiện mua luôn thức ăn cho chó.”

À, thì ra là thế.

“Tình cảm của cô với bạn cấp ba rất tốt đấy, xa như thế còn đưa cô đi.”

Hạ Duy liếc mắt nhìn anh: “Người ta tất nhiên là người tốt rồi, anh cho rằng ai cũng lạnh lùng vô cảm(2) như anh à?”

(2) Nguyên văn: lãnh tâm lãnh phế - tìm phổi đều lạnh

Giang Chi Châu nhú nhú mày: “cô có biết đồ ăn cô đang ăn là ai nấu không?”

“Khụ.” Hạ Duy vô ý thức bảo vệ bát cơm của mình, “Đừng nói chuyện của tôi nữa, sinh nhật của Tôn đại tiểu thư đã qua rồi, anh tặng cô ấy cái gì vậy?”

“một bộ váy.”

“Thế à... cô ấy có thích không?”

“cô ấy nói rất thích.”

“Vây là tốt rồi.” Hạ Duy cúi đầu lắc lắc bát cơm, “Sinh nhật là cơ hội tốt để phát triển tình cảm.”

Giang Chi Châu nói: “Coi như không tòi, cô ấy mời cả mấy người bạn nữa.”

“A, gặp bạn bè rồi à..., vậy bước tiếp theo nên chính thức gặp người lớn rồi.”

Mắt Giang Chi Châu khẽ lóe sáng, như là đang tự hỏi cái gì, Hạ Duy cũng không nói tiếp, chỉ là khôngnghĩ được nghĩ đến chuyện liệu có phải sau khi Giang tiên sinh và Tôn đại tiểu thư kết hôn thì có phải Tôn đại tiểu thư cũng sẽ chuyển đến đây ở không nhỉ? Vây chẳng phải là cô sẽ thường xuyên gặp phải bọn à? Còn có thể nhìn thấy con của hai người họ nữa...

Cmn quá hành hạ rồi.

Sau khi về đến nhà, cô vẫn còn ám ảnh vấn đề này trong lòng, thế nên ngủ trưa có nửa giờ ngắn ngủi, vậy mà liền mơ thấy Giang Chi Châu và Tôn Giáo đưa con đi tản bộ ở vườn hoa chung cư, vô tình gặp cô vẫn còn độc thân.

Giấc mơ này vô cùng chân thực, lúc Hạ Duy tỉnh lại mũi còn có chút cay cay. cô không thể ở bên Giang Chi Châu thì thôi không nói, nhưng cô cũng không muốn ở một bên nhìn anh và người khác kết hôn sinh con anh anh em em. cô còn chưa mạnh mẽ đến mức như vậy.

Nếu như tương lai nhất định như vậy, thì chi bằng sớm biến mất trong cuộc sống của nhau.

cô ngồi dậy từ trên giường, gửi cho Siêu Gầy một tin nhắn: “Siêu Gầy, tớ định chuyển đi khỏi nhà của cậu.” không gầy mười cân không đổi tên: sao thế?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: thì tớ cũng không thể ở nhà cậu mãi

không gầy mười cân không đổi tên: đột nhiên chuyển đi cũng phải có lý do chứ?

không gầy mười cân không đổi tên: cậu cứ nói thẳng đi, có phải liên quan đến Giang tiên sinh tăng dươikhông.

Hạ Duy hạ mắt xuống, cười nhẹ một tiếng, lại nhớ ra, lúc ở trường cấp 3 người phát hiện cô thích Đào Dự sớm nhất cũng là Siêu Gầy.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: nói thật với cậu, gần đây đúng là tớ phát hiện có hơi thích anh ấy, nhưng mà Giang tiên sinh đã có đối tượng rồi, hơn nữa trước mắt xem ra tiến triển cũng rất thuận lợi.

không gầy mười cân không đổi tên:... Cậu để cho tớ yên tĩnh suy nghĩ một chút.

không gầy mười cân không đổi tên: biết là cậu dễ có tình cảm với người khác, tớ cũng không phải không biết chuyện ấy, nhưng không đến mức phải chuyển đi chứ?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tớ không muốn trở thành thức ăn của chó cho anh ấy và bạn gái của anh ấy [mỉm cười]

Ý chỉ cầu lương: thức ăn cho chó - người đứng ngoài nhìn hai người thể hiện tình cảm.

không gầy mười cân không đổi tên: tớ từng trải rồi, tớ nói cho cậu biết, yêu nhau đâu có dễ dàng như vậy, cậu cho là ngày mai bọn họ sẽ kết hôn được ngay à?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: bọn họ không kết hôn cũng không đến lượt tớ, hình như tớ còn chưa nói với cậu, Giang tiên sinh là người thích sạch sẽ, không chấp nhận bạn gái đã có tình sử.

không gầy mười cân không đổi tên:.....

không gầy mười cân không đổi tên: thiên ngôn vạn ngữ hội tụ thành hai chữ, báo ứng.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:...

không gầy mười cân không đổi tên: cậu muốn chuyển đi cũng không cần vội vã như vậy, tìm được nơi thích hợp thì chuyển. Đúng rồi, có phải Đào Dự đưa cậu trở lại thành phố A không? Tuy không muốn cậu ấy gặp tai họa, nhưng ai bảo tớ thân với cậu hơn chút, cần nhắc một chút về cậu ấy đi.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: thật ra lúc trước ở trường học, tớ cũng từng thổ lộ với cậu ấy__)—

không gầy mười cân không đổi tên:.....

không gầy mười cân không đổi tên: rút lại toàn bộ sự đồng cảm vừa rồi của tớ với cậu, mời cậu nhanh chóng rời khỏi nhà của tớ đi, tạm biệt [mỉm cười]

29. Chương 29

Tuy Hạ Duy rạo rức ý định muốn chuyển nhà nhưng thuê nhà là một chuyện rất phiền phức, tìm được căn nhà phù hợp lại càng không phải là chuyện dễ dàng gì, cô tính đợi Đào Dự về thành phố D thì sẽ tìm từ từ.

cô rời giường rửa mặt sạch sẽ, thay quần áo rồi ngồi trước gương để trang điểm lại. A Hoàng cứ chạy loanh quanh chân cô, chốc chốc thì ngược lên tò mò nhìn cô, đến lúc cô xong xuôi chuẩn bị đi ra ngoài thì nó lại bám dính cô muốn cùng đi ra ngoài. Hạ Duy đứng ở cửa mang giày, rồi xoay người an ủi nó: “A Hoàng phải nghe lời, chị phải đi mua ổ chó và thức ăn cho em, em ngoan ngoãn ở nhà canh nhà nha, chị sẽ về nhanh thôi.”

“Gâu.” A Hoàng vẫy đuôi nhìn cô, ra vẻ đáng thương mong mỗi muốn được cô dắt ra ngoài đi dạo.

“thật sự không thể dẫn em ra ngoài được, tối chị về chị dẫn em đi dạo được không nào?” Hạ Duy mở cửa thấy nó định chạy ra ngoài thì dùng chân chặn lại, “Chị đi đây, buổi tối sẽ mang đồ ăn ngon về cho em.”

cô thấy ánh mắt đáng thương của A Hoàng lúc đóng cửa thì không đành lòng. Nếu như có thể cùng nuôi nó với mèo A Quất thì tốt biết mấy, nó còn có bạn nhưng thật tiếc là... cô đã quyết định chuyển nhà rồi.

Đào Dự đặt khách sạn ở gần quảng trường Tinh Quang nên hai người hẹn gặp ở cửa hàng Tinh Quang, thuận tiện vào trong đó mua đồ cho A Hoàng.

Hạ Duy vốn cho rằng đàn ông không thích đi dạo phố với phụ nữ, nhưng Đào Dự vẫn luôn một mực kiên nhẫn đi dạo với cô, thậm chí còn giúp cô đưa ra ý kiến nữa. Mua sắm xong cũng gần đến giờ ăn trưa nên hai người trực tiếp đến Thiên Hạ Cư. Hôm nay Điền Điền cũng đến chung vui, bọn họ còn chưa đặt chân đến cửa ra vào của Thiên Hạ Cư nữa thì Điền Điền gửi tin nhắn nói cô đã có mặt.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Hôm nay sao cậu tan tầm sớm vậy? (0)

Tiểu Điền Điền vô địch: Hôm nay là thứ 7 được không? [mỉm cười] Tăng ca cũng có giờ giấc đó nha [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Ha ha được rồi, tầm 5 phút nữa bọn mình tới.

Bọn họ đặt một phòng bao nhỏ kiểu bình thường, khi người phục vụ dẫn đường cho bọn họ vào thì đúng lúc bị Giang Chi Châu nhìn thấy. anh xuống đây để gặp khách hàng nên vẫn đang mặc đồng phục bếp, nhìn thấy Hạ Duy cùng đi với Đào Dự vào phòng thì anh vô thức dừng bước lại.

Bọn họ đến đây ăn cơm à? anh đặc biệt chú ý, căn phòng bọn họ vừa bước chân vào có tên là Thính Nguyệt Viên.

... anh có cảm giác như tên của căn phòng này đang bồn chồn anh thì phải?

“Tổng giám đốc Giang, có chuyện gì sao ạ?” Người phục vụ đi theo phía sau thấy anh bỗng nhiên đứng lại không đi nữa, nên chị ta nghĩ là cách bọn họ phục vụ khách hàng có vấn đề gì đó.

“không.” Giang Chi Châu trả lời, sắc mặt của anh đã bình thường lại nhưng chưa có gì xảy ra, “Lúc khách hàng trong thính Nguyệt Viên gọi đồ ăn thì cô đưa phiếu gọi món cho tôi.”

“Vâng ạ.”

Người phục vụ đó lúc vừa ghi món vừa đồng thời suy đoán nguyên nhân tại sao Tổng giám đốc Giang muốn phiếu gọi món để làm gì chứ, sau đó Giang Chi Châu nhận được phiếu gọi món thì nhìn chăm chăm vào tên món ăn được ghi trong đó.

Lại là món cơm chiên trứng, cô Hạ ở lâu trên thay đổi đàn ông rất nhanh nhưng ăn cơm thì vẫn một lòng chung thủy với món này. Đám đầu bếp bất ngờ khi nhìn thấy anh bước chân lần thứ 2 vào phòng bếp: “Tổng giám đốc Giang, hôm nay không phải anh đã làm một món rồi sao?”

“Ừ, nhưng đột nhiên lại muốn làm cơm chiên trứng.”

“....” Quả nhiên Tổng giám đốc Giang có tình yêu mãnh liệt với món ăn này.

anh làm xong món ăn thì đưa cho phục vụ bê đi, sau đó không tiếp tục ở lại phòng bếp nữa, trực tiếp đi vào phòng trong thay quần áo. Khi anh mở cửa tủ ra thì chợt nhìn thấy bản thân mình trong gương. anh thoáng sửng sốt, ánh mắt khẽ trầm xuống.

Sao anh phải cau mày chứ? Là chuyện gì không vui sao?

anh cẩn thận nghĩ đi nghĩ lại một chốc, mới phát hiện hình như cảm xúc này xuất hiện từ lúc anh nhìn thấy cô Hạ ở lâu trên cùng xuất hiện với bạn học cũ.

Nhưng chuyện này có gì ghê gớm đâu chứ? Chẳng qua chỉ là bọn họ cùng nhau ăn cơm thôi, hưởng hờ chi đây cũng không phải là lần đầu tiên anh thấy cô đi lại với người đàn ông khác.

anh đóng cửa tủ lại nhưng sau một lát chân mày vẫn chưa giãn ra. Tại sao anh lại phải để ý chuyện của cô Hạ ở lâu trên như vậy chứ?

Trong lòng Giang Chi Châu mơ hồ xuất hiện một đáp án, nhưng anh đã nhanh chóng bác bỏ khả năng này. anh có bệnh thích sạch sẽ, mà cô đã hẹn hò nhiều bạn trai như vậy, anh không thể nào thích cô được.

Có thể là do trong khoảng thời gian này anh tiếp xúc khá nhiều với cô nên mới để ý cô như vậy.

Cũng ngay lúc đó trong phòng bao, Hạ Duy lại nếm thử món cơm chiên trứng của Thiên Hạ Cư lần nữa. thật ra cô hơi đau lòng, nếu như muốn ăn cơm chiên trứng thì cố gắng mè nheo với Giang tiên sinh thì có thể được ăn miễn phí rồi, sao lại phải dùng tiền đến Thiên Hạ Cư ăn chứ...

“Hử?” cô vừa ăn một miếng cơm chiên trứng vào miệng thì chợt cảm thấy là lạ, nghi ngờ nhai chậm chậm để nghiên cứu.

“Xin hỏi là hương vị có vấn đề gì sao ạ?” Người phục vụ đứng gần đó ân cần hỏi thăm. Món cơm chiên trứng này là do ông chủ Giang tự tay đích thân làm, không thể có vấn đề gì mới đúng.

Hạ Duy ngược đầu lên hỏi người phục vụ: “Đây là do ông chủ của cô tự tay làm à?”

Người phục vụ mỉm cười đáp: ‘Đúng ạ.’

Hạ Duy: “.....”

Dạo gần đây Giang tiên sinh rất thích làm món cơm chiên trứng này à?

“Được đó Hạ Duy, bây giờ cậu ăn đến mức có thể nhận ra tay nghề của Giang tiên sinh rồi, có phải thường xuyên xuống lầu dưới ăn chục không hả?” Điền Điền mở mắt cười như không cười nhìn cô. Hạ Duy ho một tiếng, ngượng ngùng trả lời: “Đâu có thường xuyên đâu.”

Chỉ là thỉnh thoảng thôi.

Diễn Diễm không trêu chọc cô nữa, ngược lại quay qua bắt chuyện với Đào Dự: “Đồ ăn của Thiên Hạ Cư rất nổi tiếng ở thành phố A đó, cả Hạ Duy không nỡ phí tiền ăn đâu, hôm nay mời anh nên anh phải ăn nhiều chút đó.”

Đào Dự đã nghe nói đến quy tắc mỗi ngày chỉ làm một món của Giang tiên sinh, anh nhìn các món ăn trên bàn một lượt rồi nhìn đến món cơm chiên trứng của Hạ Duy: “anh có thể nếm thử món cơm chiên trứng được không?”

“... Được chứ.” cô lấy một chén nhỏ sạch khác múc ra phân nửa cho Đào Dự. Đào Dự ăn thử mộtmuỗng, im lặng một hồi mới nói: “Quả nhiên tay nghề không tệ.”

Diễn Diễm tò mò hỏi: “Thầy Đào, anh biết nấu ăn à?”

Đào Dự gật đầu: “Ừ, lúc được nghỉ ở nhà đều là anh tự nấu ăn, nhưng tay nghề cũng không thể nào so sánh với Giang tiên sinh được.”

Diễn Diễm nói: “Sao anh phải so sánh với anh ta chứ, nghề nghiệp của anh ta vốn là đầu bếp, kỹ thuật chuyên nghiệp.”

Đào Dự nở nụ cười và không lên tiếng.

Diễn Diễm im lặng một chốc rồi cũng không nói gì thêm. Cơm nước xong thì vẫn còn sớm nên Hạ Duy muốn mời Đào Dự đi karaoke hay đi ăn khuya gì đó. Diễn Diễm đề xuất ý kiến: “Chúng ta đi uống rượu đi!”

Hạ Duy bất ngờ nhìn cô, trong đám bọn cô thì Diễn Diễm là người không thích uống rượu nhất, thậm chí cô ấy còn có thành kiến với quán bar nữa, sao hôm nay lại hào hứng vậy chứ?

“không phải cậu không uống rượu sao?”

Diễn Diễm trả lời: “Hiếm lắm Đào Dự mới có dịp đến đây, hơn nữa mình cứ tăng ca hoài nên mình muốn thư giãn một chút! Chi bằng bọn mình đi Thanh Nam Hạng đi, uống xong thì đi ăn đồ nướng luôn!”

Hạ Duy không có ý kiến gì, nhưng không biết thầy Đào có thích mấy chỗ như quán bar không: “anhmuốn đi không?”

Đào Dự nghĩ nghĩ một hồi rồi trả lời: “đi chứ, ngay cả nơi xa xôi như thành phố A cũng đến rồi, anhkhông muốn về khách sạn sớm như vậy.”

Đào Dự lái xe tới nên lúc này đến Thanh Nam Hạng cũng khá dễ dàng. Thanh Nam Hạng là một tụ các quán bar nổi tiếng nhất thành phố A, ở đây có thể chứng kiến được các loại quán bar và các loại người khác nhau.

Bọn họ chọn một quán bar trông cũng khá đàng hoàng, cảm nhận cuộc sống về đêm của thành phố A. Vì Đào Dự phải lái xe nên chỉ gọi một ly nước giải khát có gas, Hạ Duy uống cũng biết chừng mực, còn Diễn Diễm không bao lâu sau liền uống đến say bí tỉ. cô ấy đã như thế này nên Hạ Duy không có ý định đi ăn đồ nướng nữa, trực tiếp bảo Đào Dự lái xe đi về.

“thật sự xin lỗi anh, có lẽ trong thời gian này Diễn Diễm phải chịu áp lực lớn, đám người bọn họ ở công ty không chịu buông tha cho nhân viên.” Hạ Duy đỡ Diễn Diễm đã ngủ thiếp đi, giải thích với Đào Dự. Đào Dự không để ý, nói: “không sao, ở thành phố lớn thì áp lực cũng lớn, một mình cô ấy ở đây, ắt hẳn đã chịu không ít khổ sở rồi.” anh nói đến đây thì lại muốn ôn chuyện xưa với Hạ Duy: “Thành phố D luôn luôn là nhà của em, nếu như một mỗi thì cứ quay về.”

“Vâng.” Hạ Duy nhìn Diễn Diễm ngủ trên vai cô, trong lòng hơi xúc động. Lúc trước các cô phải liều mạng thể nào mới thi đậu trường ở thành phố A này đây, sau khi tốt nghiệp cũng khăng khăng làm việc ở thành phố A, nhưng những chuyện này xứng đáng sao? không nói đến Bát Bảo thường xuyên chạy đến công trường, hơi một tý thì phải đi công tác ở thành phố khác, mỗi ngày Diễn Diễm đều phải tăng ca tăng ca, công việc trên tay giống như làm mãi không hết, còn cô thì sao chứ? Kinh doanh một cửa hàng làm móng nho nhỏ, tuy nhìn bên ngoài thì là tự mình làm chủ, nhưng mỗi ngày vẫn làm việc đism về tối....

10 năm trước, cuộc sống mà các cô tưởng tượng ở thành phố A là như thế này hay sao? Các cô chỉ nhìn thấy vẻ phồn hoa bên ngoài của thành phố A, nhưng đã quên thành phố này không cho phép bạn được sống thông thả.

Bầu trời ngoài cửa sổ dần dần đã chìm vào một màu đen, những toà cao ốc sáng rực ánh đèn, đường phố tập nập những con người muôn hình muôn vẻ, không ngừng lướt qua mắt cô.

Mỗi ngày bọn họ phải cần cố gắng bao nhiêu mới có thể khiến cho cuộc sống của mình trông thật ‘thong thả’ ở thành phố này đây?

Chỗ ở của Điền Điền là ký túc xá gồm một phòng 2 người do công ty cung cấp, Đào Dự tới nơi dừng xe lại, Hạ Duy đánh thức Điền Điền, đỡ cô ấy xuống xe: “Hôm nay thật sự làm phiền anh rồi, em đỡ cô ấy lên được rồi, anh về trước đi.”

“không sao, em mua nhiều đồ như vậy, xách không tiện, anh chờ em xuống.”

“Vậy được, em sẽ xuống ngay.”

Bây giờ Điền Điền đã tỉnh táo hơn rồi, tựa vào người Hạ Duy cũng có thể miễn cưỡng bước đi. May mà toà nhà này có thanh máy, nếu không Hạ Duy phải đau đầu rồi.

Người còn lại ở ký túc xá chưa về, Hạ Duy rót một ly nước cho Điền Điền, rồi cầm khăn lau mặt cho cô tỉnh rượu. Điền Điền bỗng nhiên nắm lấy cổ tay cô, hỏi: “Bây giờ cậu còn thích Đào Dự không?”

Hạ Duy nhìn cô, hỏi ngược lại: “Sao lại đột nhiên hỏi chuyện này chứ?”

Điền Điền cười hì hì hai tiếng: “Vì mình cảm thấy giống như Đào Dự còn thích cậu.”

“nói cứ như anh ấy đã từng thích mình vậy....”

Điền Điền im lặng một lúc rồi ôm cái gối nằm nhìn cô: “Cậu luôn nói đàn ông không hiểu tâm tư phụ nữ, nhưng thật ra cậu cũng không phát hiện ra tâm tư của người khác.”

Hạ Duy sững sờ, thật sao? cô có ngu ngốc như vậy sao?

“Lúc cấp 3, Đào Dự có thích cậu đó.”

Hạ Duy nhú mày: “Nhưng mình có viết thư cho anh ấy, nếu anh ấy thích mình thì sao không trả lời lại chứ?”

Điền Điền đảo mắt, hai gò má đỏ bừng nhìn cô: “Cậu đang nói về bức thư kẹp trong cuốn sách tham khảo vật lý à? Bức thư này bị mình lấy đi rồi, Đào Dự chưa từng thấy nó.”

Hạ Duy: “.....”

cô cố gắng tiêu hoá sự thật một lúc lâu rồi mới nói: “Cậu uống say rồi phải không?”

“Ha ha, mình không say.” cô nói dứt lời thì lảo đảo đứng dậy, kéo một thùng giấy nhỏ dưới bàn sách ra, lục lọi tìm một hồi: “Tìm được rồi!”

cô xoay người đưa một bức thư hồng nhạt cho Hạ Duy.

Phía trên có viết 3 chữ ‘gửi Đào Dự’ bằng bút máy.

cô còn nhớ, mình đã luyện viết cái tên này rất nhiều lần để nhìn nó đẹp hơn.

Hạ Duy ngơ ngác nhìn bức thư này, trong cuộc đời này cô chỉ viết thư tình đúng một lần duy nhất, cách đây đã 10 năm, bây giờ nó lại trở về trên tay cô một lần nữa.

30. Chương 30

“Tại sao cậu phải lấy lại thư tình?” Hạ Duy ngẩng đầu, nhìn Điền Điền ngồi đối diện, “Chẳng lẽ cậu cũng thích Đào Dự?”

“Tớ không thích...” Điền Điền nói xong, còn nắc nhe vài cái vì uống nhiều rượu.

“Chẳng lẽ người cậu thích là tớ? Ặc, nhiều năm như vậy tớ lại chỉ coi cậu là bạn tốt thôi...”

“...” Dù cho đã uống say, Điền Điền vẫn bướng bỉnh hướng lờm cô, “Lúc tớ học cấp 3 thì tớ thích Tưởng Chấn Vũ.”

Hạ Duy: “...”

À đúng rồi, cái tên uỷ viên thể dục đẹp trai cao ráo chơi bóng rổ siêu lợi hại, hơn một nửa nữ sinh trong lớp đều thích cậu ta.

“Vậy tại sao?” Hạ Duy nghĩ mãi mà không rõ, không phải thích cô cũng không phải thích Đào Dự, tại sao cậu ấy phải lấy phong thư tình kia đi?

Điền Điền lại nắc cái nữa, lục lọi trên giường của mình, ôm lấy gối đầu một lần nữa: “Lúc học cấp ba tớ bị áp lực rất lớn, bố mẹ kỳ vọng rất cao vào tớ, trường học cũng liên tục thi cử, kiểm tra tuần, kiểm tra tháng, kiểm tra giữa kỳ, kiểm tra cuối kỳ, vĩnh viễn không hết thi cử, tớ cảm giác mình sắp không thở nổi. Cũng may lúc ấy có các cậu ở bên cạnh tớ, chúng ta ở cùng một chỗ tưởng tượng cuộc sống trong tương lai, ước mơ đến thành phố A phồn hoa tươi đẹp, chúng ta còn có kế hoạch mua một khu biệt thự tại thành phố A, nuôi mấy chú chó, mỗi cuối tuần đều tụ tập cùng một chỗ uống trà chiều...”

Hạ Duy: “...”

Những lời Điền Điền nói... cô đều nhớ rõ, lúc đó thú vui duy nhất của các cô là mỗi ngày ngồi mơ mộng linh tinh. hiện tại nghĩ lại, lúc đó các cô thật ngây thơ khờ khạo, đến giá phòng của thành phố A cũng không biết, lại tưởng tượng mua một khu biệt thự tại đó...

“Giờ nhớ lại cảm thấy lúc ấy thật ngây thơ, nhưng lúc ấy tớ lại dựa vào những tưởng tượng không thực tế này để chống đỡ qua những năm cấp ba. Nghĩ tới tương lai có thể sống cuộc sống như vậy, tớ mới có thêm động lực để tiếp tục cố gắng.” Điền Điền nói xong nhìn sang Hạ Duy đang đứng bên cạnh, mắt đẫm ướt nước mắt, “Có thể cậu không biết, từ lúc đầu Đào Dự đã quyết định về trường học cũ đi dạy học. Lão Triệu muốn cậu ấy trở thành học sinh đặc ý của mình, cậu ấy cũng như thế, trong lòng vô cùng khâm phục thầy Triệu. Có một lần tớ đến văn phòng, nghe thấy thầy Triệu nói chuyện với cậu ấy, lúc ấy cậu ấy đã nói sau này muốn trở lại trường học để dạy học. Thầy Triệu cảm thấy cậu ấy có thể có tương lai rộng mở hơn, còn khuyên cậu ấy vài câu, nhưng thái độ của Đào Dự vẫn rất kiên quyết. Cậu ấy vô cùng tin tưởng vào quyết định của mình.”

Hạ Duy trầm mặc nghe, Điền Điền sụt sịt, tiếp tục nói: “Nếu như cậu và Đào Dự yêu nhau, thì chẳng phải nhất định sẽ lựa chọn ở thành phố D với cậu ấy hay sao? Lúc ấy Siêu Gầy đã quyết định xuất ngoại rồi, nếu như cậu cũng trở lại thành phố D, thì tớ kiên trì lâu như vậy là vì cái gì? không phải nói là cùng ở một căn phòng lớn rồi còn nuôi chó đẩy ư? Chẳng lẽ cuối cùng lại chỉ còn mình tớ thôi sao?”

Cuối cùng Điền Điền cũng rơi nước mắt, mắt Hạ Duy cũng hơi hồng hồng. Điền Điền vẫn là người chăm chỉ nhất trong mấy đứa, thành tích của cậu ấy cũng tốt nhất, thầy giáo và bố mẹ đều kỳ vọng rất nhiều, nên Điền Điền chịu rất nhiều áp lực, chuyện này nếu cậu ấy không tự nói ra thì có thể đến giờ bọn cô cũng không biết.

Gian phòng nhỏ yên tĩnh trong chốc lát, rồi giọng nói Điền Điền mới lại vang lên: “Lúc ấy tớ còn trẻ nên vô tâm, bây giờ nhìn lại mình khi đó thấy quá đại dốt không thuốc chữa. Cho dù nhất thời ích kỷ cầm thư của cậu đi thì thế nào, chúng ta có sống cuộc sống mà chúng ta mong đợi không? không hề.”

Bạn bè vốn không thể bên cạnh mình mãi mãi, chỉ là lúc ấy cô còn không hiểu đạo lý này. cô của năm 17 tuổi, ngoại trừ mơ ước không thực tế cùng với những người bạn thân của mình thì không có cái gì cả. Kể cả giấu phong thư tình kia đi, tương lai cũng không thể tốt đẹp như cô tưởng tượng.

“Mấy năm này lúc nào tớ cũng cảm thấy có lỗi với cậu, đặc biệt là mỗi lần nhìn thấy chuyện tình yêu của cậu lại thất bại, tớ lại không nhận được tự trách mình, nếu như lúc trước tớ không giấu lá thư này đi, thì bây giờ có thể cậu đã kết hôn với Đào Dự, có một gia đình hạnh phúc. Tớ vẫn luôn mang phong thư này trên người, chỉ muốn có một ngày có thể thẳng thắn với cậu, nhưng tớ lại không có dũng cảm. Hôm nay cuối cùng cũng nói ra, cậu quyết định như thế nào tớ đều chấp nhận.”

Hạ Duy hít hít mũi đang đỏ lên, nói một hơi: “Nếu nghỉ hè năm đó cậu thẳng thắn với tớ, tớ nhất định sẽ tuyệt giao với cậu. Nhưng bây giờ đã mười năm trôi qua rồi, rất nhiều chuyện đều đã thay đổi.”

Diễn Diễn sưng sờ mà nhìn cô, vịn vách tường đứng lên: “không, tớ thấy Đào Dự còn thích cậu, bây giờ cũng không muộn. Cậu ấy vẫn còn dưới lầu, bây giờ tớ xuống dưới đưa thư cho cậu ấy.”

cô ấy nói xong định chạy về phía cửa ra vào, Hạ Duy nhanh tay đỡ cô ấy, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống. trên mặt Diễn Diễn còn đầy nước mắt, Hạ Duy lấy một chiếc khăn tay ra cho cô ấy, nói: “Bỏ lỡ thì đã bỏ lỡ rồi, bây giờ cho cậu ấy xem phong thư này cũng chỉ làm cậu ấy phiền não hơn thôi.”

Hạ Duy nói đến đây, bản thân cũng cảm thấy có hơi bất đắc dĩ, “Vận mệnh trêu ngươi” cũng chỉ là việc như thế này mà thôi: “Lúc trước khi trở lại trường học, Đào Dự đã thổ lộ với tớ, lúc ấy tớ đã nghĩ, nếu mười năm trước cậu ấy nói như vậy với tớ thì thật tốt, con của chúng tớ chắc đều đã có thể đi mua xì dầu rồi. “Nếu như lúc ấy làm như thế thì tốt rồi ” “Nếu như lúc ấy làm như thế thì tốt rồi ” nếu cậu cứ một mực ôm ý nghĩ này, sẽ thấy là cũng không có cách nào đi tới.”

cô rút một tờ khăn giấy ra, lau nước mắt giúp Diễn Diễn: “Bây giờ tớ đã thích người khác rồi, cho nên phong thư này, cứ để nó vĩnh viễn là bí mật đi.”

Diễn Diễn sưng sờ: “Cậu thích ai? Chẳng lẽ là Giang tiên sinh tầng dưới?”

Hạ Duy: “...”

thật sự rõ ràng như vậy sao?

“Trước tiên cậu nghỉ ngơi một chút đi, tớ đi rót cho cậu cốc nước.” Hạ Duy mượn cớ rời khỏi gian phòng nhỏ này, thuận tiện gửi cho Đào Dự một tin nhắn.

Hạ Duy: em xin lỗi nhé, Diễn Diễn say quá, bây giờ vẫn còn đang nôn [cười cry] không biết em phải ở đây đến lúc nào, anh đi về trước đi [cười cry]

Đào Dự: muộn quá em về một mình không an toàn

Hạ Duy: nếu muộn quá thì em ngủ ở đây luôn __)__

Đào Dự: vậy được rồi, anh mang đồ để ở phòng bảo vệ cho em, lúc nào em rời khỏi đó thì nhớ cảm về.

Hạ Duy: được, cảm ơn [đáng yêu] ngày mai lại liên lạc với anh sau

Đào Dự: được [OK]

Hạ Duy nhìn màn hình tối đi, thở dài một cái.

Diễn Diễn nghỉ ngơi một lúc, cảm xúc đã bình thường không ít, rượu cũng tỉnh hơn phân nửa, Hạ Duy nhìn đồng hồ, sắp mười giờ rồi: “Tớ về trước đây, A Hoàng còn đang ở nhà chờ tớ trở về.”

Diễn Diễn ngẩng đầu lên nhìn cô: “Cậu nuôi chú chó hoang đấy sao?”

“Ừ.”

Diễn Diễn mở miệng cười một tiếng: “Ở căn phòng lớn và nuôi chó, ngược lại cậu đã thực hiện được.”

“... Ừ, chỉ có điều phòng ở là mượn, còn chó là nhặt được.”

“Ha ha ha ha ha, chúng ta đều lẫn lộn với cuộc sống lắm quá.” Khóe môi Diễn Diễn nhếch lên cười giễu, nói với Hạ Duy, “Tớ không sao đâu, cậu về đi.”

Hạ Duy nhìn cô một lúc, nói: “Nếu như áp lực quá lớn thì đổi công việc khác đi.”

Diễn Diễm trầm ngâm nói: “Công ty vừa thành lập, nội bộ vẫn còn tương đối loạn, đợi qua thời kỳ này thì sẽ tốt thôi, công ty của chúng tớ vẫn tương đối có tiềm lực phát triển đấy.”

“Vậy là tốt rồi, đi ngủ sớm một chút nhé.” Hạ Duy cầm túi của mình, trước khi đi đem phong thư tình kia cất vào.

Lấy đồ của mình mua cho A Hoàng ở phòng bảo vệ ra, Hạ Duy liền lái xe trở về nhà. Vừa mở cửa, A Hoàng đã sửa gâu gâu nhào lên. Hạ Duy mở đèn, A Hoàng quẩn quýt bên chân cô đi vào phòng khách.

“A Hoàng nhìn này, chị mua cho em rất nhiều thứ!” Hạ Duy lấy từng cái đồ dùng của chó ra, “Em thích thức ăn cho chó này không!”

“Gâu Gâu!”

“Còn cái ổ chó này, rất đẹp đấy!”

Hạ Duy vốn định sắp xếp ổ của A Hoàng ở phòng khách, thế nhưng A Hoàng mặt dày chạy về phía phòng ngủ của cô, nên trước tiên đành phải để ổ cho nó trong phòng ngủ. Sau khi sắp xếp xong xuôi, A Hoàng hạnh phúc nhảy vào, bộ dạng nằm rất vui sướng.

Hạ Duy tắm rửa xong đi ra ngoài, A Hoàng hình như đã ngủ rồi. cô mở phong thư hồng nhạt đặt ở đầu giường, lấy giấy viết thư ra.

“Bạn học Đào Dự, tớ thích cậu.”

Hạ Duy cười khẽ một tiếng, cô nhìn chằm chằm vào hàng chữ rất lâu, mở ngăn kéo ra cất phong thư cẩn thận vào trong.

Có thể là buổi tối hôm trước trải qua quá nhiều loại cảm xúc, nên sáng thứ hai cô thức dậy cũng muộn hơn bình thường — nếu không phải A Hoàng đánh thức thì cô còn có thể ngủ đến giữa trưa.

Rửa mặt rồi thay quần áo xong, cô mang thức ăn của chó ngày hôm qua mua cho A Hoàng ăn. Chuẩn bị bữa sáng cho nó xong, cô mới lấy một túi sữa, và bột ngũ cốc, ăn sáng đơn giản mà vẫn no bụng.

“A Hoàng, buổi sáng em ăn nhiều một chút đi, giữa trưa chị không trở về được, buổi tối mới được ăn bữa thứ hai đấy.” Hạ Duy nghiêm túc suy nghĩ, mỗi ngày đều nhốt A Hoàng trong nhà cũng không được, chó thì cũng phải hoạt động chút, nếu không sau này trước khi đi ra ngoài, cô sẽ cho cho A Hoàng đi dạo trước rồi mới đến cửa hàng sơn móng tay, “Hôm nay chị sẽ trở về sớm một chút, buổi tối mang em đi dạo trong chung cư nhé! Ừ... Chúng ta sắp dọn đi rồi.”

“Gâu!”

Lúc Hạ Duy ra cửa, A Hoàng cũng chạy theo ra ngoài, một người một chó so trí so dũng một lúc, cuối cùng dùng Hạ Duy thắng lợi và kết thúc cuộc chiến. Đến lúc đi vào trong thang máy cô mới thở ra một hơi, mỗi ngày A Hoàng đều ở trong nhà khẳng định rất cô đơn, hay là cô lại thuê thêm một thợ làm móng nữa nhỉ? Như vậy sẽ có nhiều thời gian cùng nó hơn.

Vừa nghĩ tới đây, cửa thang máy liền mở ra, Hạ Duy nhìn thấy Giang Chi Châu đứng ở bên ngoài, trong lòng sững sờ.

“Chào buổi sáng.” Giang Chi Châu đi tới rồi chào cô. Hạ Duy gật đầu, hỏi anh: “Hôm nay sao anh đi ra ngoài muộn như thế?”

Giang Chi Châu hỏi ngược lại: “không phải đến giờ cô cũng mới đi ra ngoài sao?”

“À... Tối hôm qua đi ra ngoài uống một chút rượu với bạn, nên ngủ hơi muộn.”

Bạn? Cái người tên là Đào Dự kia à? Giang Chi Châu chớp chớp mắt, nói: “Tối hôm qua tôi cũng ngủ muộn.”

Ngày hôm qua từ sau khi gặp Hạ Duy và Đào Dự ở Thiên Hạ Cư, anh vẫn vô cùng để ý, rồi suy nghĩ tại sao mình lại để ý chuyện đó nên buổi tối khó có khi anh lại mất ngủ.

“À.” Sau khi Hạ Duy lên tiếng, thang máy lại yên tĩnh. Vài giây sau, cô lại mở miệng nói: “Đúng rồi, tôi có ý định dọn đi, không ở đây nữa.”

Giang Chi Châu sững sờ, quay đầu nhìn cô: “Tại sao?”

Hạ Duy cười cười nói: “Phòng này vốn là phòng của bạn tôi, tôi cũng không thể ở chỗ này cả đời được? Hơn nữa cô ấy cũng nói sau khi tốt nghiệp sẽ trở về, nên tôi cũng muốn tìm được phòng mới.”

Giang Chi Châu nhìn cô không nói gì, nếu như trước mặt anh có tấm gương, anh sẽ phát hiện ra lông mày của mình đang nhíu lại. Im lặng một lát, anh mở miệng nói: “Vậy cô có thể đợi sau khi bạn cô về nước thì chuyển nhà sau?”

“Chuyển sớm hay chuyển muộn thì cũng thế thôi.”

cô nói không sai, chuyển sớm chuyển muộn thì cuối cùng vẫn phải chuyển. Mắt Giang Chi Châu lóe lên, hỏi cô: “đã tìm được chỗ chuyển chưa?”

“Chưa.”

“Nếu cô chuyển đi, thì sẽ không còn được gặp lại mèo vàng nữa.”

“Đúng vậy, tôi sẽ nhớ nó.”

Giang Chi Châu không nói tiếp nữa.

Sau khi thang máy dừng lại tại lầu một, Hạ Duy nói với anh: “Tôi đi trước đây, lúc nào dọn nhà tôi sẽ đến tạm biệt A Quát.”

Giang Chi Châu nhìn bóng lưng của cô đi xa, bỗng nhiên có cảm giác không thở được, trong ngực cảm thấy khó chịu, buồn bực, như là bị hòn đá ngàn cân đè lên. Sau khi lấy được xe, anh lấy điện thoại di động ra tìm kiếm thử: “Lúc đi thang máy bỗng nhiên thấy khó thở”.

Chuyện này coi như là một hiện tượng hết sức bình thường, không ít người đều gặp phải vấn đề này. Về cách giải thích vấn đề cũng rất nhiều, có phân tích hiện tượng vật lý trong thang máy áp suất thay đổi, có đề nghị anh đi bệnh viện kiểm tra thân thể, còn có nói đây là chứng sợ hãi không gian kín, phải trị liệu tâm lý.

Giang Chi Châu nhíu nhíu mày, anh còn một vấn đề tâm lý chưa giải quyết được, lại thêm một vấn đề tâm lý nữa à?

anh để điện thoại di động xuống, lái xe đi ra ngoài.

Ngoại truyện: Tâm sự của mèo vàng

Chào mọi người, tôi là một chú mèo vàng, hôm nay là ngày thứ mười ba tôi trở thành mèo hoang.

Tôi đi tới chung cư này, nhìn qua thì khá đẹp và sạch sẽ, bên trong còn có rất nhiều mèo hoang khác. Lý do chúng lựa chọn chung cư này có lẽ cũng giống tôi - bởi vì đây là một chung cư cao cấp, nghĩa là, những hộ gia đình ở bên trong đều rất có tiền.

Ngày đầu tiên sống ở đây, tôi đã gặp một cô gái rất dễ lừa, chỉ cần ghé vào chân cô ấy tỏ ra đáng yêu một chút, cô ấy đã không chịu được mà kêu tôi thật đáng yêu.

A, tôi đáng yêu mà còn cần cô nói ư, con người ngu ngốc.

Tôi quan sát vài ngày, phát hiện mỗi ngày cô ấy đều đến khuya mới trở về, cho nên tôi quyết định nằm phơi ánh trăng trước lối vào tầng một nơi ở của cô ấy để đợi được cho ăn.

Sức hấp dẫn của tôi quả nhiên rất lớn, vừa mới bắt đầu cô ấy chỉ cho tôi ăn một chút bánh mì khô, hai ngày sau, cô đã cho thức ăn chỉ dành cho mèo rồi. Hừ, coi như là con người thông minh.

cô ấy có hơi nhiều lời, mỗi lần tôi ăn, cô đều thích nói chuyện với tôi, tôi ở một bên nghe, thỉnh thoảng qua loa kêu hai tiếng, cô ấy sẽ rất vui.

Sau khi biến cô ấy thành vé cơm miễn phí, tôi cảm thấy có lẽ tôi nên đi tìm người kế tiếp, dù sao nhìn cô ấy cũng không phải người có nhiều tiền, thức ăn cô ấy cho tôi cũng chưa làm tôi no bụng lắm.

Tôi đi đến bãi đỗ xe mà cô gái kia mỗi ngày đều đi đến, con người có xe ô tô để đi chắc là cũng sẽ có nhiều tiền hơn nhỉ?

Về sau sự thật chứng minh, tôi quả nhiên là một con mèo thông minh tuyệt đỉnh.

31. Chương 31

Sáng sớm Hạ Duy đã đến cửa hàng làm móng của mình, 1 tuần rồi cô không đi làm nên cần phải đến xử lý công việc một chút. cô hẹn đi ăn với Đào Dự vào buổi trưa, lần này không rủ thêm Điền Điền mà chỉ có hai người bọn họ.

“Điền Điền sao rồi?” Đào Dự thấy hôm qua cô ấy say bí tỉ, không biết tình trạng của cô ấy thế nào. Hạ Duy đáp: “Lúc em về, cậu ấy đã đỡ hơn nhiều, nhưng hôm nay phải tăng ca, có thể bị hệ lụy là nhức đầu đấy.”

Đào Dự khẽ gật đầu, lại hỏi: “cô ấy cứ tăng ca mãi như vậy sao? Có vẻ chịu áp lực rất lớn.”

“Đúng đó, cho nên hôm qua mới đòi đi uống rượu, bình thường cậu ấy không uống đâu.”

Đào Dự khẽ cười: “Lúc còn đi học cô ấy rất ngoan, nói thật là hôm qua thấy cô ấy uống rượu khiến anh hơi bất ngờ.”

Hạ Duy cười cười không nói gì. Ăn cơm xong thì Đào Dự lái xe về thành phố D. Hạ Duy tiễn anh rồi một mình đi đến trạm tàu điện ngầm. Điện thoại trong túi quần bỗng vang lên một tiếng, cô lấy ra nhìn, màn hình hiển thị tin nhắn của Hạ Minh.

Hạ Minh: Chị già, chị có biết triển lãm khăn lụa ở cửa hàng Tinh Quang không?

Hạ Duy: Biết, hình như nhà thiết kế là Đường Chỉ đúng không?

Hạ Minh: đúng đúng, chính là người đó, chị muốn đi xem không? Em có vé mời nè.

Hạ Duy: Còn cần phải có vé mời nữa à? Chị cứ nghĩ là miễn phí vào cổng [đổ mồ hôi]

Hạ Minh: Có người mẫu trình diễn đó! Còn có người nổi tiếng đến nữa! Nên có vé mời mới có thể vào ngồi xem được!

Hạ Duy: À! Vậy Đường Chỉ cũng phải có mặt đúng không.?

Hạ Minh: Đúng! Thời gian là thứ 6 tuần này, chị đến sớm lấy vé mời nha!

Hạ Duy: Bây giờ chị sẽ qua đó luôn, đúng lúc chị đang ở ngoài đường [ha ha]

Hạ Duy đang đứng ở trạm tàu điện ngầm phía sau quảng trường Tinh Quang, đến cửa hàng Tinh Quang tìm Hạ Minh lấy thư mời trước, sau đó mới về cửa hàng. cô cực kỳ hài lòng với công việc hiện tại của Hạ Minh, đợi đến khi cửa hàng Tinh Quang sale một năm một lần thì chắc em ấy cũng sẽ tìm được món tốt cho cô!

Hạ Minh cũng rất hài lòng với công việc hiện tại của mình, tuy hơi bận rộn một chút nhưng làm việc rất vui, vì đồng nghiệp xung quanh cậu đều là người đẹp cả

Lúc cậu đi sắp xếp triển lãm khăn lụa với đồng nghiệp xinh đẹp thì chợt nhìn thấy Giang Chi Châu đang đi dạo cửa hàng.

“Giang tiên sinh!” Cậu ngạc nhiên và cả bất ngờ gọi anh một tiếng, nhanh chân bước đến, “đã lâu không gặp!”

Giang Chi Châu ngăn người, rồi gật đầu với cậu: “thật sự đã lâu không gặp.”

“Đúng rồi, từ khi em chuyển đi thì chưa gặp lại anh.”

Câu nói này lại khiến tâm trạng của Giang Chi Châu hơi chùng xuống, chuyển đi thì sẽ không gặp lại nữa sao?

“Ồ, anh đi dạo với bạn gái à?” Hạ Minh nhìn thấy Tôn Kiều Kiều đi bên cạnh anh, mập mờ cười cười.

Tôn Kiều Kiều lễ phép lên tiếng chào hỏi, Giang Chi Châu nói: “Đây là bạn của anh - Tôn Kiều Kiều.”

Hạ Minh chớp mắt, không phải bạn gái sao?

Tôn Kiều Kiều cũng hơi ngỡ ngàng nhìn anh, tuy bọn họ đúng thật không phải là người yêu nhưng cũng được coi là đối tượng xem mắt có khả năng tiến tới. Nhưng lời này của Giang Chi Châu khiến cô phải suy nghĩ lại.

“Em không quấy rầy anh nữa, em còn phải đi làm việc đây.”

Hạ Minh chuẩn bị rút quân thì Giang Chi Châu nhìn cậu hỏi: “Các em muốn tổ chức hoạt động gì vậy?”

“Là triển lãm khăn lụa vào thứ 6 tuần này, có người mẫu trình diễn nữa.” Cậu lấy hai vé mời từ tập tài liệu ra đưa cho Giang Chi Châu: “Em có vé mời nè, hoan nghênh hai người đến xem, hôm đó chị em cũng tới nữa.”

Giang Chi Châu dừng một chút, nhận lấy vé mời: “Cảm ơn em, anh sẽ đến xem.”

Hạ Minh cười nói: “Khăn lụa được thiết kế bởi bậc thầy Đường Chỉ đó, cực kỳ xinh đẹp, nếu thích cái nào thì có thể mua một cái tặng cho phụ nữ.”

Lúc cậu nói lời này tức là có hàm ý ám chỉ Tôn Kiều Kiều đứng bên cạnh anh, Tôn Kiều Kiều ngượng ngùng quay mặt đi.

“Em đi làm việc đây, hai người đi chơi vui vẻ!” Cậu vẫy tay với họ rồi quay về tiếp tục làm việc. Vị đồng nghiệp xinh đẹp cùng xuống với cậu còn đang đứng đó chờ, thấy cậu đã quay lại thì tò mò hỏi cậu: “anh đẹp trai kia là người quen của cậu sao?”

“Ừ, là hàng xóm của chị mình.”

“À, vậy cậu có số liên lạc của anh ta không? Tiết lộ một chút đi.”

.....

Hạ Minh nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng mà mình tự cho là đẹp trai với cô ấy, “Cậu không phát hiện bên cạnh anh ấy còn có một người đẹp đi cùng hay sao? Người ta có đôi có cặp rồi, vậy cậu có muốn cách liên lạc của mình không, mình còn độc thân nè.”

Đồng nghiệp xinh đẹp: “.....”

Bọn họ đi cũng khá xa rồi Tôn Kiều Kiều mới cười cười hỏi Giang Chi Châu: “Người vừa rồi là bạn anh sao? Cậu ấy rất thú vị.”

“Ừ.” Giang Chi Châu gật đầu và không nói gì thêm nữa. Nụ cười của Tôn Kiều Kiều chợt sững lại, sau đó dần biến mất: “Hôm nay anh có chuyện gì không vui sao?”

Giang Chi Châu không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, ngạc nhiên nhìn cô: “Sao lại hỏi vậy?”

Tôn Kiều Kiều cười cười nói: “Em cảm thấy hôm nay anh nói rất ít, hơn nữa có vẻ như không tập trung.”

Giang Chi Châu mấp máy khóe miệng, suy nghĩ lại về bản thân mình hôm nay: “Xin lỗi.”

“không sao.” Tôn Kiều Kiều lắc đầu, “Nếu như anh có chuyện gì cứ đi trước đi.”

Giang Chi Châu hơi do dự, anh định đi nghe biểu diễn âm nhạc với Tôn Kiều Kiều, nhưng quả thật anh không có tâm trạng nghe. anh ấy nãy nhìn Tôn Kiều Kiều, nói “Hôm nay anh không thoải mái lắm, ư xin lỗi, lần sau sẽ đi nghe nhạc với em.”

“Được.”

Tôn Kiều Kiều buồn bực đứng đó nhìn bóng lưng đang xa dần của anh, cô bảo anh đi, anh lại đi thật....

Sau khi Hạ Minh làm xong công việc thì vợ lấy điện thoại kích động báo cáo cho Hạ Duy: “Giang tiên sinh ở lầu dưới nhà chị có phải đang quen bạn gái không?”

Hạ Duy nhếch mày, hỏi ngược lại: “Sao lại hỏi vậy?”

Hạ Minh: Hồi trưa em có gặp anh ấy ở cửa hàng Tinh Quang, anh ấy đang đi cùng một người đẹp nào đó.

Hạ Minh: cô gái ấy chắc cũng phải là đại tiểu thư nhà nào, vì cực kỳ có khí chất, nhìn cũng rất ngây thơ.

Hạ Duy: À [mỉm cười]

Hạ Minh: Aaaa, người đàn ông chất lượng như Giang tiên sinh thật tốt, luôn luôn không thiếu người đẹp đi bên cạnh.

.... Hạ Duy cực kỳ muốn bơ cậu!!!

Hạ Minh: Hôm nay đồng nghiệp nữ của công ty em vô tình nhìn thấy anh ấy liền muốn nghe ngóng phương thức liên lạc của anh ấy QwQ

Hạ Duy: Em phải cố lên, không cố gắng thì em sẽ không biết em không bao giờ trở thành loại người như anh ta được.

Hạ Minh:

Hạ Minh: Mỉm cười uống bát canh gà có độc [mỉm cười]

Hạ Duy tắt điện thoại, hai tay chống cằm thở dài một hơi, Giang tiên sinh lại đi dạo cửa hàng với Tôn đại tiểu thư nữa sao? Tiếp theo bọn họ sẽ làm gì đây, cùng nhau đi xem phim, hay đi nghe biểu diễn âm nhạc? Xét sở thích tao nhã cao cấp của bọn họ chắc khả năng đi nghe biểu diễn âm nhạc sẽ cao hơn nhỉ?

cô lắc đầu thật mạnh, quăng Giang tiên sinh và Tôn đại tiểu thư trong đầu mình ra ngoài. cô bật máy tính lên search tìm tên trang web cho thuê nhà. cô vẫn nên nhanh chóng tìm nhà rồi dọn khỏi nhà Sáu Sáu đi thôi.

Hạ Duy tra tìm trên mạng suốt 3 ngày, cuối cùng cũng tìm được căn hộ phù hợp, giao thông thuận lợi, cũng không xa cửa hàng của cô lắm.

Tranh thủ thời gian rảnh lúc ấy hẹn người chủ cho thuê đến xem nhà luôn, Hạ Duy xem xong thì cảm thấy cũng không tệ lắm, tuy không tốt như nhà Sáu Sáu nhưng bây giờ cô có nuôi thêm A Hoàng nữa, quan trọng là đảm bảo nó có đủ không gian để chơi không. Trong khu này có thể nuôi chó, hơn nữa đối với yêu cầu một phòng ngủ một khách thì diện tích thế này đã xem như rộng rồi.

“Tôi về chuẩn bị hợp đồng, chúng ta hẹn thời gian ký hợp đồng luôn.”

“Được.” Cuối cùng phải dọn đi rồi.

Hạ Duy về đến nhà thì A Hoàng chạy ra chào đón cô, Hạ Duy xoa đầu nó và nói: “A Hoàng à, chúng ta phải chuyển nhà rồi, chỗ đó cũng không tệ lắm, có lẽ em sẽ thích đó.”

“Gâu!”

“Đợi chị giặt quần áo rồi dẫn em xuống đi tản bộ được không?”

“Gâu gâu!”

“Nghe lời lắm!” Hạ Duy lại khen ngợi nó, rồi thay quần áo chuẩn bị tổng vệ sinh. Sau khi nuôi chó thành thạo có nhiều lông chó bay khắp nơi... cô đột nhiên cảm thấy mình chuyển đi cũng thật sáng suốt, nếu không khi Sáu Sáu quay về thấy căn hộ trở thành thế này, không chừng sẽ tuyệt giao với cô mất.

A Hoàng cứ bám theo phá rối cô dọn dẹp, cuối cùng Hạ Duy tức giận phát nó đứng góc tường thì nó mới ngưng lại. cô giặt hết mớ quần áo rồi đem ra ngoài sân thượng phơi nắng, A Hoàng lại chạy ra ngoài đó với cô.

“A Hoàng, không được quậy phá, chị không cho em ăn vặt bây giờ!”

“Gâu!” A Hoàng giả vờ như nghe không hiểu, dù sao nó cũng chỉ là một con chó mà thôi. Nó vẫy đuôi, không ngừng chạy loanh quanh chân cô.

“Ha ha.” Hạ Duy đang phơi quần áo, A Hoàng không nhéo cọ cọ lên chân khiến cô không đứng vững nên lỏng tay, quần áo rớt xuống dưới.

....

cô không cười nổi nữa.

Vì thứ cô vừa đánh rơi lại là đồ lót!

không sai, lại là đồ lót, lịch sử kinh hoàng ấy lại lặp lại nữa rồi.

cô nhìn xuống dưới, đồ lót của cô vướng treo ở cành cây, cũng thật may mắn.

“A Hoàng!” cô tức giận chỉ tay vào nó, “Em xem em đó, gây hoạ rồi biết không! Em xuống lầu dưới lấy quần áo lại cho chị mau!”

“.... Gâu.” Ý thức được bản thân đã gây hoạ nên A Hoàng thành thật cụp tai xuống hối lỗi.

“Bây giờ tỏ vẻ ngoan ngoãn có ích gì chứ, em đi xuống lầu tìm Giang tiên sinh đi.”

“.... Gâu.” A Hoàng ngoan ngoãn ngồi xuống, ngốc nghếch lè lưỡi.

Hạ Duy: “.....”

Chiều hôm nay Giang Chi Châu không đến Thiên Hạ Cư, mấy hôm nay anh không tập trung được, anh cảm thấy tình trạng thế này không thích hợp để xuống bếp. Có lẽ anh cần đi gặp bác sĩ tâm lý thôi nhỉ?

anh đang ngồi ở phòng khách, dùng gương mặt đau khổ nhìn khuôn mặt u sầu của A Quát, thoáng thấy có thứ gì đó rơi xuống từ lầu trên.

một món đồ rất quen mắt.

đã có kinh nghiệm lần đầu tiên nên bây giờ Giang Chi Châu đã thành thạo hơn nhiều, ngay giây thứ 2 anh đã mơ hồ xác định được đó là thứ gì.

Giang Chi Châu: “.....”

Cái này, chẳng lẽ lại là của Hạ tiểu thư lầu trên nữa sao? Tại sao cô ấy luôn bị rơi đồ lót xuống đây chứ?

Giang Chi Châu nghiêm túc ngồi đó không nhúc nhích, bây giờ anh phải làm sao đây? nói với Hạ tiểu thư lầu trên hay giả vờ như mình chưa phát hiện ra?

anh đã thấy phản ứng lần trước của cô rồi, cô ấy không muốn anh thấy đâu nhỉ?

Vậy anh coi như chưa thấy gì cả.

anh nghiêng đầu tiếp tục dùng gương mặt không cảm xúc này nhìn con mèo vàng.

Mèo vàng: “.....”

không bao lâu sau thì tiếng chuông cửa vang lên, Giang Chi Châu vô thức sững người, nghĩ thầm chắc là Hạ tiểu thư đến rồi sao?

anh đứng dậy, cố gắng không để mình nhìn về phía bên đó, không chớp mắt đi ra mở cửa.

Người đứng ngoài cửa quả nhiên là Hạ Duy, còn ôm theo con chó cô vừa nhận nuôi. cô miễn cưỡng cười cười, dáng vẻ càng mất tự nhiên: “À, Giang tiên sinh, anh ở nhà sao ha ha ha.”

“Ừ.” Giang Chi Châu nhếch môi cười, hỏi cô: “cô... đến thăm A Quát à?”

anh chợt cảm thấy có một câu nói quả là đúng —— cuộc đời như một vở kịch, toàn dựa vào diễn xuất.

32. Chương 32

Hạ Duy thấy Giang Chi Châu viện cớ này thật sự quá hay.

“Đúng, tôi còn ôm A Hoàng đến chơi với nó nữa nè.” Lúc nói chuyện cô đều liên tục nhìn ra phía ban công, nhưng thật tiếc là dáng người Giang Chi Châu rất cao và hoàn hảo, đã cản trở tầm nhìn của cô.

Giang Chi Châu lấy dép lê ra cho cô thay như thường ngày, sau đó tự hỏi tiếp theo nên diễn thế nào đây. Vào lúc này ắt hẳn là anh nên tạo cơ hội cho cô, cô mới nhân đó mà lấy đồ lót đi được chứ nhỉ? Nhưng phải làm thế nào để cô một mình ở lại phòng khách đây?

Trong phim thường có tình tiết nếu muốn giải vây cho người khác thì người nọ thường sẽ đi lấy nước cho người đó.

Vì vậy Giang Chi Châu chủ động nói: “Tôi đi lấy nước cho cô.”

“.... À được, được!”

Giang Chi Châu xoay người đi vào phòng bếp, dù trong phòng khách có sẵn một bình nước. Hạ Duy không biết vì sao anh lại trở nên ân cần như vậy, nhưng mà.... mặc kệ! Là lúc này đây!

cô như một con ngựa hoang thoát dây cương, nhanh chóng chạy ra ban công, đồ lót của cô nổi bật như một đoá hoa trong tán cây xanh mát dưới ánh mặt trời.

... Bất kể như thế nào thì Giang tiên sinh vẫn chưa nhìn thấy, đó coi như là trong cái rủi có cái may!

cô không dám nghĩ nhiều nữa, lấy đồ lót rồi vọt khỏi nhà Giang Chi Châu như gió, ngay cả A Hoàng cũng quên ôm về.

“Gâu!” A Hoàng nhìn về phía cửa đột ngột đóng lại rồi sủa một tiếng, không có phản ứng quá lớn về việc này. Giang Chi Châu đang ở trong phòng bếp chợt nghe thấy tiếng đóng cửa thì vô thức nhìn ra ban công. Đồ lót dễ chú ý đến đã biến mất.

“Gâu gâu.”

A Hoàng vẫn còn nhìn về phía cửa mà sủa, trông có vẻ rất sốt ruột. Giang Chi Châu bước tới, an ủi xoa đầu nó: “Đừng lo, cô ấy sẽ xuống ngay thôi.”

anh nói không sai, Hạ Duy nhanh chóng quay lại nhấn chuông cửa nhà anh, trong tay còn cầm theo mấy quả cam. Hạ Duy không đợi Giang Chi Châu hỏi đã chặn miệng anh nói trước: “Tôi vừa nhớ mẹ tôi có cho tôi mấy quả cam ở quê, cực kỳ ngọt luôn, nên đi lên lấy mấy trái cho anh ăn thử!”

“.... Ừ, cảm ơn.” Giang Chi Châu thầm nghĩ vị Hạ tiểu thư này chắc là người thuộc trường phái hành động, hơn nữa cô sắp xếp tình tiết vô cùng hoàn hảo.

đã biểu diễn trên sân khấu của cuộc đời lâu như vậy rồi, ai mà chưa từng đoạt giải Ảnh đế, Ảnh hậu kia chứ!

Giang Chi Châu bỏ cam vào tủ lạnh, Hạ Duy ngồi ở ghế salon uống nước này Giang Chi Châu đã đưa cho cô. May quá may quá, hoá nguy thành an rồi.

A Hoàng nằm bò trên mặt đất tò mò nhìn A Quất, lấy hết can đảm nhích tới gần nó hai cái, A Quất ghét bỏ giơ móng vuốt lên chặn đầu của A Hoàng lại.

“Gâu!”

“Meow~”

Hạ Duy nhìn bọn chúng, phát hiện chòm râu của A Quất lại dài hơn một chút, lại không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa — đến khi râu của nó đã dài ra hết thì nó sẽ bị đưa đi triệt sản rồi.

Mà nhắc mới nhớ hình như A Hoàng chưa triệt sản, nếu không thì cùng đi với A Quất nhỉ? À, sao cô lại quên mất, cô sắp chuyển đi rồi.

“Muốn uống không? Nước cam làm từ cam cô cho đó.” Giang Chi Châu để một ly nước cam trước mặt Hạ Duy, Hạ Duy ngạc nhiên nói: “anh vừa ép nước cam sao? Máy ép nước của nhà anh cao cấp thật, không hề có tiếng động nào!”

“Ừ, còn có chức năng tự động lột vỏ nữa.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Rất đắt.”

..... À

cô cầm ly uống một hớp, ôi, quả nhiên là cam ở quê cô rất ngọt, đưa cho anh đúng là anh được hời rồi. “Đúng rồi, tôi đã tìm được phòng rồi, hai ngày nữa sẽ dọn đi.”

Giang Chi Châu cũng sờ: “Nhanh như vậy sao?”

“Ừ, hôm nay đã đi xem phòng, tôi cảm thấy không tệ lắm, chủ thuê nhà chuẩn bị xong hợp đồng thì có thể ký hợp đồng rồi.” Đến lúc dọn nhà thì có thể bảo Hạ Minh đến làm lao động miễn phí.

cô uống một hơi hết ly rồi để ly không xuống bàn, “Tôi về đây, còn phải quét dọn vệ sinh nữa.”

“Ừ.” Giang Chi Châu không giữ cô, cảm giác buồn bực trong lòng lại ập đến như con sóng vỗ vào bờ, hơn nữa còn nghiêm trọng hơn lúc này trong thang máy.

anh lấy tay đè lồng ngực, khẽ chau mày. Lần này không thể nói là chứng sợ không gian hẹp nữa rồi?

anh ngồi suy nghĩ một hồi thì điện thoại trên bàn bỗng vang lên.

Là dì út gọi đến.

“Dì út.”

Giọng nói của Giang Chi Châu nghe không khỏe lắm, dì út ngạc nhiên một lúc, hỏi anh: “Chi Châu à, có phải dạo gần đây sức khỏe con không tốt không?”

“không sao ạ.”

“không sao là tốt rồi, bình thường đừng để bản thân quá mệt mỏi, phải chú ý nghỉ ngơi.”

“Vâng, con biết rồi, dì gọi con có chuyện gì không?”

nói đến đây, giọng dì út bỗng bớt đi một phần quan tâm, lại thêm một phần chất vấn: “Dì nghe Kiều Kiều nói gần đây con không gặp mặt con bé, gửi tin nhắn cho con thì con tích chữ như vàng trả lời lại.”

Giang Chi Châu hơi do dự, sau đấy trả lời: “Con cũng đang muốn nói chuyện với dì về chuyện này, trong khoảng thời gian gặp gỡ này khiến con cảm thấy con không phù hợp với Tôn Kiều Kiều, sau này đừng gặp nhau nữa, tránh lãng phí thời gian của mọi người.”

“Sao lại không phù hợp chứ?” Dì út cảm thấy mình bị anh chọc tức đến nhồi máu cơ tim mất thôi, “Kiều Kiều có chỗ nào không tốt? Xinh đẹp lại còn có tri thức, gia đình môn đăng hộ đối với nhà mình, hơn nữa còn chưa từng quen bạn trai.”

“không phải vấn đề này, chỉ là con không có cảm giác với cô ấy.”

“Hai đứa mới gặp nhau vài lần, không có cảm giác cũng là bình thường, đi chơi chung vài lần thì dần dần sẽ có cảm giác thôi.”

Giang Chi Châu thở dài một tiếng: “Con vẫn cảm giác là đừng lãng phí thời gian của nhau nữa, điều kiện của Tôn tiểu thư rất tốt, con không muốn làm lỡ cô ấy.”

“Con đó, ôi chao, dì biết nói con sao bây giờ.” Hình như dì út bị anh chọc giận rồi, im lặng hồi lâu sau mới nói: “Con xem mắt cũng một khoảng thời gian rồi, có thể nói Kiều Kiều là người có điều kiện tốt nhất, con còn nói không có cảm giác nữa, vậy con muốn cảm giác như thế nào?”

Giang Chi Châu suy nghĩ một lát mới trả lời: “Lúc không gặp cô ấy thì sẽ nhớ nhưng, lúc gặp được cô ấy thì lại thấp thỏm không yên. Lúc trò chuyện với người đó đều sẽ cực kỳ căng thẳng. Người ấy nhích lại gần thì liền cảm thấy như không khí đã bị người ấy hút hết, hít thở không thông.”

Dì út: “.....”

Bà chưa từng nghĩ người cháu trai này lại có tâm trạng như một cậu học trò thế này: “Chi Châu à, đó là cảm xúc yêu đương của mấy đứa trẻ mười mấy tuổi, với tuổi này của con thì chỉ cần xem mắt tìm một người có điều kiện và tính cách phù hợp thì có thể kết hôn ở bên nhau được rồi.”

Giang Chi Châu không đồng ý: “Với lứa tuổi này của con thì không thể có tình yêu sao?”

“Dì không nói là không thể, kết hôn với người mình yêu đương nhiên là tốt, nhưng so với tình yêu thì tìm một người phù hợp bước vào hôn nhân sẽ tốt hơn. Con không còn thời gian từ từ tìm hiểu yêu đương nữa rồi, từ bồi đắp tình cảm nữa.”

“Con không hiểu, chẳng lẽ 30 tuổi chưa kết hôn thì Trái Đất đến ngày tận thế sao?”

Dì út: “.....”

“Con biết mọi người đều quan tâm đến chuyện hôn sự của con, nhưng người con muốn kết hôn không phải chỉ là người phù hợp. Con không nôn nóng trong vòng 1-2 năm phải kết hôn ngay, con bằng lòng dành thời gian đi tìm người ấy, đến khi tìm được mới thôi.”

“.....” Muốn yêu đương thì con nên sớm thực hiện mới phải chứ, bây giờ tuổi đã một bó to rồi còn muốn tìm người mình thích. Dì út trong lòng phụt máu, nhưng bà biết rõ tính của Giang Chi Châu, chuyện anh đã quyết định thì bà nói gì cũng vô dụng, chỉ là đáng tiếc cho con bé Tôn Kiều Kiều.

Sau khi quyết định không gặp gỡ Tôn Kiều Kiều nữa, Giang Chi Châu mới suy xét phân tích quan hệ của anh với Hạ tiểu thư ở lầu trên. anh phát hiện là anh không muốn cô chuyển đi chút nào, nhưng tại sao anh lại không muốn cô chuyển đi chứ? Hơn nữa anh dựa vào gì không cho cô chuyển đi?

anh không tìm ra đáp án, trong lòng càng sốt ruột hơn, anh không biết liệu ngày nào đó anh thức dậy, ở lầu trên không còn người nữa. Giang Chi Châu biết dọn dẹp đồ đạc chuyển nhà sẽ phát ra tiếng động nên hai ngày nay hầu như anh đều ở nhà, để có thể là người đầu tiên biết cô đã chuyển đi chưa.

Đến thứ 7 Giang Chi Châu không còn nghe tiếng động gì ở lầu trên nữa mới yên tâm được phần nào. anh lấy vé mời của Hạ Minh cho đến cửa hàng Tinh Quang xem triển lãm khăn lụa.

Buổi triển lãm khăn lụa lần này được tổ chức rất long trọng, người đứng chờ ngoài cửa đã xếp thành hàng dài. Lúc Giang Chi Châu đến nơi thì khán đài đã gần đủ người, anh nhìn mọi người xung quanh một hồi liền thấy chỗ ngồi trống bên cạnh Hạ Duy.

Vì vé mời của hai người họ đều là của Hạ Minh cho nên hai chỗ ngồi thật đúng lúc liền tiếp nhau. Hạ Duy thấy Giang Chi Châu bước đến chỗ ngồi bên cạnh mình thì ngạc nhiên hỏi: “anh cũng đến xem buổi triển lãm khăn lụa sao?” cô nói xong thì tranh thủ liếc mắt phía sau Giang Chi Châu, không chừng là đi cùng với Tôn tiểu thư đến đây.

Nhưng phía sau anh không có ai, Hạ Duy nghĩ ngợi, chẳng lẽ chọn mua một chiếc khăn lụa làm bất ngờ cho Tôn đại tiểu thư sao? Bây giờ người đàn ông này cũng ý thức được rồi nhỉ?

Giang Chi Châu không biết suy nghĩ của cô, chỉ đơn giản ừ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh cô.

Lúc mở màn buổi trình diễn khăn lụa có xảy ra chút sự cố, nhưng không ảnh hưởng đến người mẫu trình diễn tiếp theo. cô người mẫu đang tạo dáng trên sàn catwalk thì chợt bị vấp ngã, Hạ Duy nhanh chóng nhìn theo hướng của Giang Chi Châu.

“A, cái khăn lụa này đẹp quá! Nhưng người mẫu trình diễn thiết kế của bậc thầy Đường Chỉ không chuyên nghiệp chút nào, thật đáng tiếc!”

Hạ Duy kích động nói, Giang Chi Châu không hiểu lời cô lắm, “Cái khăn lụa này có gì khác với cái ban nãy sao?”

“Hoa văn không giống nhau, anh không nhìn ra được sao?”

“.....” anh không nhìn ra.

Bầu không khí ở hiện trường bây giờ đang rất náo nhiệt, sau khi màn trình diễn của người mẫu kết thúc thì có nhiều người tranh nhau hỏi thăm và mua khăn. Hạ Duy cũng muốn đặt mua một cái, nhưng đúng lúc cô sắp chuyển đi, tiền thuê nhà là một khoản lớn, hơn nữa sắp đến kỳ hạn trả tiền thuê mặt bằng cửa hàng làm móng nữa, dạo này cô vẫn nên tiết kiệm thì hơn.

Sớm biết như thế thì cô không tốn tiền đi ăn Thiên Hạ Cư nhiều lần như vậy đâu!

cô thở dài một hơi, nói với Giang Chi Châu: “Tôi đi đây, bye bye.”

Giang Chi Châu như bị hai chữ “bye bye” đâm vào tim nhói đau. anh cau mày nhìn theo bóng lưng của Hạ Duy. anh không muốn nghe hai chữ “bye bye” này phát ra từ miệng cô nữa, không muốn trải nghiệm cảm giác lồng ngực khó chịu hít thở không thông như thế này.

anh đứng lên đuổi theo hướng cô vừa đi.

Lúc Hạ Duy đi đến đường lớn thì bỗng nghe sau lưng có người gọi mình, cô xoay người lại, thì ra là Giang tiên sinh ở lầu dưới.

“anh có chuyện gì sao?” Hạ Duy nhú mày nghi ngờ, không phải là muốn tham khảo ý kiến của cô để mua khăn lụa tặng Tôn đại tiểu thư chứ, ha ha ha.

“Em...” Giang Chi Châu cứng họng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Em có thể dừng chuyển đi được không?”

Hạ Duy sững sờ: “Tại sao?”

“Bởi vì chuyện này ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống bình thường và công việc của tôi.” Giang Chi Châu chăm chú nhìn cô, cảm xúc phức tạp khó nhận thấy trong ánh mắt, “Kể từ khi tôi biết em sắp chuyển đi, tôi bị mất ngủ, lồng ngực khó chịu, không tập trung được, hơn nữa mấy ngày nay chưa đến Thiên Hạ Cư rồi.”

..... Cho nên?

“Nên tôi mong em tiếp tục ở lại lầu trên nhà tôi.”

Hạ Duy im lặng nhìn anh một lúc mới mở miệng nói: “Giang tiên sinh, anh có biết hành động và câu nói ban này... giống như đang tỏ tình chứ?”

Giang Chi Châu mím môi nói: “Em có thể hiểu như vậy.”

Hạ Duy lại im lặng một hồi lâu nữa mới hỏi anh: “Ý của anh là anh thích em đúng không?”

“.... anh nghĩ chắc là như vậy đó.”

..... Cái gì gọi là anh nghĩ như vậy chứ, khoé miệng Hạ Duy co giật, “Nhưng em đã từng có bạn trai rồi, anh có thể chấp nhận được không? Đối với hình mẫu lý tưởng của anh thì chắc em không phù hợp đâu.”

Giang Chi Châu thở phào một hơi, cố gắng hồi phục nhịp tim đang đập thành thịch mãnh liệt của mình: “Hình mẫu lý tưởng gì chứ? Trước khi con người chính thức yêu đương thì luôn thích đặt ra rất nhiều tiêu chuẩn, phải xinh đẹp, tính cách dịu dàng, thấp hơn anh 15cm là tốt nhất, lúc cười phải có má lúm đồng tiền sao? Nhưng sự thật chứng minh ra người phù hợp các tiêu chuẩn như vậy sẽ không tồn tại. Người mình yêu mới là hình mẫu lý tưởng nhất.”

Hạ Duy ngược mắt nhìn anh, trái tim cũng đang đập thành thịch. cô không ngờ Giang Chi Châu sẽ tỏ tình với cô, cô cho rằng anh tuyệt đối không thích mình đâu.

“Nhưng chẳng phải anh đã nói không chấp nhận bạn gái đã từng quen bạn trai sao?”

“.....” Giang Chi Châu im lặng một hồi, “Tôi cũng không còn cách nào khác, tôi không chấp nhận bạn gái đã quen bạn trai, nhưng tôi càng không thể chấp nhận chuyện em chuyển đi.”

Hạ Duy: “.....”

Đây có phải một sách mà cô quen biết không... cô cảm thấy mình sắp không đỡ nổi rồi.

Hạ Duy cúi đầu ho một tiếng, cổ gồng tỉnh táo: “Được rồi, dù anh đã chấp nhận em nhưng em không chắc chắn sẽ chấp nhận anh, anh cũng biết em có bệnh mà.”

Giang Chi Châu đáp: “Tôi đã chấp nhận được chuyện em từng quen bạn trai rồi, tôi tin có một ngày nào đó em cũng sẽ chấp nhận được tôi. Nếu không thì tôi giới thiệu bác sĩ tâm lý của tôi cho em.”

Hạ Duy: “.....”

Đúng rồi, đây đúng là một sách cô quen biết rồi, ha ha.

“Nhưng mà.... em không thích anh.” Hạ Duy nói.

Giang Chi Châu nhú mày, một hồi lâu sau mới giãn ra, “Em đã nói phụ nữ thích nhất là nói một đàng nghĩ một nẻo, anh không tin.”

Hạ Duy: “.....”

nói hay lắm, Giang tiên sinh.

33. Chương 33

Hai người đứng ngoài đứng nhìn nhau, dường như những người đi lại trên đường không hề liên quan đến họ. Bỗng nhiên Hạ Duy xoay bước đi về phía cửa hàng Tinh Quang. Giang Chi Châu sững sờ một lát, sau đó mới kịp phản ứng đuổi theo cô, hỏi: “Em làm gì vậy?”

Hạ Duy nói: “đi mua chiếc khăn lụa em thích ban nãy.”

“.... Sao vừa rồi em không mua?”

“Bởi vì vừa rồi em còn ý định chuyển nhà, mua khăn lụa thì phải dùng tiền thuê nhà.”

Giang Chi Châu dừng bước: “Nên.... bây giờ em không còn ý định chuyển nhà nữa sao?”

“Vâng, anh đã cầu xin em như vậy thì sao em còn có thể không biết xấu hổ mà chuyển đi chứ!”

“.....” Được rồi, cầu xin thì cầu xin, chỉ cần cô không chuyển đi là tốt rồi, “Vậy tôi có thể hiểu là em đã chấp nhận lời tỏ tình của tôi sao?”

“.....” Hạ Duy không cam tâm lắm, sao bây giờ một sách lại nhanh trí đến thế chứ, “anh có thể hiểu như vậy.”

Giang Chi Châu đứng yên tại chỗ nhìn cô, không nhận được cong khoé miệng.

“Sao anh không đi?” Hạ Duy xoay người nhìn anh, với cảnh tượng nóng sốt chen lấn giành giật khi này thì có thể tối nay cô không thể mua được gì rồi.

Giang Chi Châu cười nói: “Chỉ là cảm thấy rất vui vẻ.”

Hạ Duy: “.....”

Đôi mắt của Giang tiên sinh híp lại khi anh cười, thật sự nhìn rất đẹp. cô lại bị nụ cười này làm cho mê muội rồi.

“Đồ ngốc.” cô xoay người bỏ đi, không muốn để anh Thẩm Hiếu đôi gò má ửng hồng của mình.

Lúc hai người quay lại, cửa hàng Tinh Quang vẫn đông nghẹt người như ban nãy. Hạ Duy thấy chiếc khăn lụa yêu thích của mình vẫn còn hàng trên quầy nên cô vui vẻ bỏ tiền túi ra mua nó, nhưng lại bị Giang Chi Châu ngăn cản: “Để anh trả cho.”

Hạ Duy chớp mắt nhìn anh, không nói gì thêm.

Giang Chi Châu nói: “Đây xem như là món quà đầu tiên anh tặng cho em đi.”

anh mang ra quây thu ngân thanh toán, trong lòng Hạ Duy vui sướng hết ý. Nhanh như vậy đã thực hiện được nguyện vọng có bạn trai mua đồ cho mình rồi!

Hờn nữa còn là một người vừa đẹp trai vừa có tiền nữa chứ!

Sau đó Hạ Duy giả vờ bình tĩnh nhận lấy túi đồ Giang Chi Châu đưa cho, “Cảm ơn.” cô nói xong còn nghĩ nghĩ thêm một hồi lại hỏi tiếp: “Nhưng mà chiếc váy anh mua cho Tôn Kiều Kiều chắc đắt hơn chiếc khăn lụa này đúng không?”

“.....” Giang Chi Châu im lặng một lúc, đáp, “không thì anh cũng mua một cái cho em nhé?”

Hạ Duy kìm nén vài giây, cuối cùng không nhịn được nữa bật cười thành tiếng, “Được rồi, đi thôi.”

Giang Chi Châu hỏi cô: “Bây giờ em muốn đi đâu nữa? anh đưa em đi.”

Hạ Duy: “Em vốn hẹn ký hợp đồng với chủ nhà vào buổi chiều, mai sẽ dọn đến nhưng bây giờ không cần nữa, chi bằng...” cô vốn muốn nói là chi bằng anh đưa cô về cửa hàng đi, nhưng câu nói đã đến miệng thì cô lại sửa thành, “Chi bằng chúng ta tìm chỗ nào đó đi ăn đi.”

“Được.” Gần cửa hàng Tinh Quang cũng có nhiều chỗ bán đồ ăn, nhưng vì hoạt động hôm nay nên cực kỳ đông người, có lẽ bây giờ đi ăn không dễ có chỗ ngồi, “không thì chúng ta về nhà ăn đi, anh làm cho.”

“Được!” Tâm trạng của Hạ Duy phấn khích không nói nên lời, ban nãy cô lo là anh sẽ trả lời là “Nhưng anh phải về Thiên Hạ Cư”.

Về đến chung cư, Hạ Duy dứt khoát lên lầu ôm A Hoàng xuống nhà Giang tiên sinh ăn tiệc với cô. Giang Chi Châu mở cửa cho cô, sau đó lấy đôi dép lê nữ ra cho cô thay. không biết có phải là do tâm trạng đã thay đổi không mà bây giờ cô nhìn đôi dép cũng cảm thấy cực kỳ ấm áp.

thật ra Giang tiên sinh là một người rất cẩn thận đó nhé.

“Sao vậy?” Giang Chi Châu thấy cô cứ ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào đôi dép lê, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ ghét bỏ đôi dép xấu xí sao? Hạ Duy không trả lời anh, chỉ cười cười lấy điện thoại ra đưa cho anh: “Đây là điện thoại của chủ thuê nhà, anh giải thích với ông ấy chuyện em không thuê nữa đi, em không nghe mắng đâu.”

Giang Chi Châu: “.....”

Ừ, là do anh không cho cô chuyển đi, nên đón nhận cơn thịnh nộ của chủ thuê nhà cũng chỉ có thể là anh thôi, không có vấn đề gì cả.

anh nhận lấy điện thoại từ trong tay Hạ Duy, bước ra ngoài ban công tìm số gọi. Chủ cho thuê nhà là một người đàn ông trung niên, sống ở thành phố A nhưng lúc mắng chửi anh lại kích động đến mức dùng cả từ địa phương, Giang Chi Châu tự biết đuối lý, không thể cãi lại nên chỉ có thể buồn bực mà nghe.

Đến khi chủ cho thuê nhà phát hỏa xong mới cúp điện thoại, Giang Chi Châu thở phào một hơi. anh chuẩn bị trả điện thoại lại cho Hạ Duy đang trêu chọc con mèo ở phòng khách thì thấy màn hình hiển thị tin nhắn đến.

Đào Dự: Con mèo cái lần trước đã sinh mèo con rồi, đáng yêu lắm.

Đào Dự: [hình ảnh]

Giang Chi Châu chau mày, chọn mở tin nhắn ra xem. Hình ảnh trong tin nhắn là một đám mèo con mới sinh, tầm 4-5 con, vẫn chưa mở mắt ra, cực kỳ đáng yêu.

Giang Chi Châu im lặng chau mày, cố gắng kiềm chế cảm xúc, trả điện thoại cho Hạ Duy: “Đào Dự gửi tin nhắn cho em này, nói con mèo cái đã sinh mèo con rồi.”

“Hả? thật vậy sao?” Hạ Duy vui sướng cầm điện thoại, đọc tin nhắn Đào Dự vừa gửi cho cô, “Ha ha ha, đáng yêu quá đi mất.”

Giang Chi Châu đứng bên cạnh sofa nhìn cô, “Em vẫn luôn nói chuyện với anh ta sao?”

“Đương nhiên rồi, nhưng cũng chỉ nói chuyện về mấy con mèo hoang trong trường thôi.”

“Em còn add wechat của anh ta sao?”

“Vâng.”

“VẬY em add thêm anh đi.”

Hạ Duy sững sốt, cuối cùng phát hiện Giang Chi Châu tức giận, “anh không vui sao?” cô chỉ từng nghe Giang tiên sinh nói không chấp nhận bạn gái đã từng quen bạn trai chứ đâu có nghe không thể có bạn bè là nam đâu chứ.

Giang Chi Châu cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Em chưa từng nghĩ vì sao anh ta lại đi một quãng đường xa để đưa em từ thành phố D về thành phố A sao?”

Hạ Duy: “.....”

cô không cần nghĩ, vì Đào Dự đã nói thẳng cho cô biết rồi.

“À... thì em sẽ nói cho anh ấy em đã có bạn trai rồi.”

Giang Chi Châu nói: “Thuận tiện nói anh ta phải triệt sản mấy con mèo hoang đó đi.”

“Ồ!”

Hạ Duy soạn một đoạn văn gửi cho Đào Dự, sau đó nhận được yêu cầu kết bạn của Giang tiên sinh. cô chấp nhận rồi thì sắc mặt của Giang Chi Châu mới dễ coi hơn một chút: “Sau này không có chuyện gì thì đừng gửi tin nhắn cho anh ta nữa.”

“À...” Có phải ham muốn độc chiếm của Giang tiên sinh hơi mạnh rồi không, bọn họ mới vừa hẹn hò được mấy tiếng mà đã kiểm soát việc cô nói chuyện với ai rồi.

Còn kiểm soát một cách tự nhiên như vậy.

Nhưng dù sao Hạ Duy cũng là người đã từng hẹn hò rồi, cô tự giải thích cho bản thân về hành động đó của anh ổn thoả rồi thì nhích tới ngồi bên cạnh anh, chuyện trò với anh về mấy chuyện linh tinh khác.”

“Chúng ta thay avatar couple đi, em có lưu nhiều lắm, để em gửi cho anh.”

cô vừa dứt lời thì bên điện thoại của Giang Chi Châu không ngừng vang lên báo có tin nhắn mới, toàn là những bức ảnh biếm hoạ đáng yêu có thể dùng làm avatar.

Hạ Duy nói: “anh chọn một đi.”

Giang Chi Châu chọn một hồi mới nói với cô: “Bức ảnh lâu trên lâu dưới này có vẻ rất thú vị đấy.”

“Ha ha, em hiểu được chỗ thú vị, y hệt như chúng ta.” Hạ Duy lục tìm mấy tấm ảnh rồi đưa điện thoại cho Giang Chi Châu xem, “Cái này thế nào?”

“Ừ.”

“VẬY để em đổi.” cô nói xong thì nhấn vào QQ và Wechat thay avatar, ôi, cảm giác rời khỏi hàng ngũ chó FA thật thoải mái gì đâu!

Giang Chi Châu cũng thay avatar rồi đứng dậy đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa trưa. Hạ Duy ngồi một mình ở phòng khách, vừa ngây ngô cười vừa nhìn chăm chú vào avatar của hai người, một lát sau thì đi khoe khoang với đám bạn thân: “Các bạn à, mình đã yêu đương rồi, chúc phúc cho mình đi.”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Mình không biết nên nói gì, cậu nói gì đi @không gầy mười cân không đổi tên.
không gầy mười cân không đổi tên: Với Giang tiên sinh dưới lâu sao?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Đó đó [thẹn thùng]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Cmn! Cmn!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Sao cậu có thể quyến rũ anh ấy được? Hạ Duy Duy, cậu xem lại các tin nhắn trước đi, xem cậu đã nói xấu anh ấy như thế nào [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:... [đổ mồ hôi]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Mình xóa mấy tin nhắn trước từ lâu rồi [móc mũi]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Mình còn nè, cần mình chụp lại gửi cho cậu không? [mỉm cười]

không gây mười cân không đổi tên: Bát Bảo bình tĩnh, bình tĩnh nha, dù sao hai người bọn họ đều có bệnh, để bọn họ chữa lành vết thương cho nhau, rất tốt mà.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Giang tiên sinh cũng có bệnh sao?

không gây mười cân không đổi tên: Ừ, bệnh thích sạch sẽ, không chấp nhận bạn gái đã từng quen bạn trai.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Vậy mắt anh ấy bị mù sao mà lại chấp nhận Hạ Duy chứ?

không gây mười cân không đổi tên: (_) Có trời mới biết!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Bọn mình cá cược đi, xem lần này bọn họ quen nhau được mấy ngày?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [mỉm cười]

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Hy vọng lần này các cậu có thể đi đến cuối cùng [đáng yêu]

Hạ Duy nhìn thấy tên nick của Diễm Diễm thì sửng sốt một hồi. Sau lần trước cô ấy thắng thần với cô thì hai người không còn nói chuyện qua lại nữa, Diễm Diễm cũng không lên tiếng nhiều trong group.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Cảm ơn [đáng yêu]

Hi vọng khúc mắc giữa hai người các cô có thể tháo gỡ được.

cô vừa định để điện thoại xuống thì Sáu Sáu gửi tin nhắn riêng với cô: “Cậu thật sự hẹn hò với Giang tiên sinh ở lầu dưới sao?”

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Ừ, hôm nay tự dưng anh ấy chạy đến tỏ tình với mình, mình cũng sợ một phen hú vía đó.

không gây mười cân không đổi tên: Còn ổn chứ?

không gây mười cân không đổi tên: Vậy cậu không chuyển đi nữa sao?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Ừ, tạm thời không chuyển đi nữa.

không gây mười cân không đổi tên: Được rồi, mình vẫn chúc phúc cậu, nhưng cậu đã yêu đương nhiều lần như vậy thì hẳn sẽ có kinh nghiệm hơn mình, ở bên nhau không phải là kết thúc, mà là rất nhiều vấn đề mới sẽ xảy ra.

Hạ Duy chớp mắt, sau khi ở bên nhau mới có nhiều vấn đề mới xảy ra sao?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Mình hiểu rồi, nhưng Giang tiên sinh cũng có tật xấu, ít nhất mình không phải mang gánh nặng tâm lý mình là người gây ra tai họa.

không gây mười cân không đổi tên: [cậu rất giỏi.jpg]

Buổi trưa Giang Chi Châu làm ba món mặn một canh, Hạ Duy cảm thấy chỉ cần có tay nghề của ông chủ Thiên Hạ Cư thì vấn đề gì cô cũng vượt qua được.

Dù sao ăn thêm một bữa cơm là lời thêm một số tiền, tính toán lại thì mình quả thật là phú bà tỉ phú.

“Ăn xong thì em rửa chén.” Giọng điệu của đầu bếp Giang bình thản dạn dò.

Hạ Duy: “.....”

Trước đây cô đến đây ăn tiệc thì rửa chén cũng không có gì quá đáng, nhưng bây giờ cô đã thăng chức làm bạn gái, sao còn phải rửa chén chứ!

Giang Chi Châu thấy cô không muốn rửa chén chút nào, khó hiểu nói: “anh nấu ăn, còn em rửa chén, rất công bằng mà.”

....

Phải vậy không, rất công bằng

34. Chương 34

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trai thẳng thì không thể thoả cái đã biến thành cao thủ yêu đương được, nên Hạ Duy cảm thấy mình nên thông cảm với Giang tiên sinh nhiều hơn. Ví dụ như buổi sáng hôm nay, sau khi cô nhận được điện thoại bên chuyển hàng thì vô cùng kích động gọi điện thoại cho Giang Chi Châu: “Giang tiên sinh, em đã mua tặng anh một chiếc máy rửa bát, hàng sắp giao đến rồi, anh chú ý kiểm tra và nhận hàng nhé!”

Giang Chi Châu: “...”

“Sau này anh phụ trách nấu cơm, máy rửa bát phụ trách rửa bát, em phụ trách việc ăn, quá công bằng!”

“...” Giang Chi Châu cầm nín một hồi lâu, hỏi cô, “Em đã từng nghe câu: ‘Máy rửa bát rửa bát, người rửa máy rửa bát’ bao giờ chưa?”

Hạ Duy: “...”

Lừa cô à! Cọ rửa máy rửa bát tất nhiên là đơn giản hơn rửa bát nhiều, hơn nữa không phải ngày nào cũng phải cọ rửa máy rửa bát đâu!

cô nói vào điện thoại mấy lời triết lý: “Giang tiên sinh, anh có biết có bao nhiêu cặp vợ chồng ly hôn, chỉ vì mâu thuẫn ban đầu là không người nào muốn rửa bát không? Máy rửa bát là một phát minh vĩ đại, sự xuất hiện của nó đã giải quyết được sự phân biệt giới tính của nhân loại, giữ gìn tình cảm vợ chồng, tình cảm trai gái yêu nhau, khiến cho gia đình hài hòa, đó là những cống hiến không thể phủ định được. Mong anh hãy tôn trọng nó.”

Giang Chi Châu: “...”

không phải chỉ là vì lười thôi sao.

“Máy rửa chén cũng phải lắp đặt à? Buổi trưa hôm nay thì không được rồi, em tự trở về đi.”

“Được.” Từ sau khi hẹn hò với Giang Chi Châu, buổi trưa Hạ Duy đều về nhà ăn cơm. Lúc độc thân, thời gian của mình thì tất cả đều là của mình, thích làm gì cũng được, nhưng sau khi hai người ở bên nhau, thì phải tách một bộ phận thời gian cho đối phương. Tuy có chút phiền phức, nhưng đồng thời cũng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, hạnh phúc.

Lúc cô dắt A Hoàng đến nhà Giang Chi Châu ăn tiệc, máy rửa bát đã lắp đặt xong rồi. Hạ Duy vốn nghĩ nhà chỉ có hai người ăn cơm thì mua một cái máy nhỏ nhỏ xinh xinh lại tiết kiệm không gian, nhưng nghĩ đến chuyện, nếu máy nhỏ quá thì không rửa được nồi, nên cuối cùng cô vẫn nhịn đau mua máy rửa bát có thể rửa một lúc mười ba bộ bát đĩa.

“Kích thước vừa vặn quá, mới đầu em còn lo nó hơi to.” Hạ Duy đánh giá máy rửa bát trước mặt, hài lòng gật đầu.

Giang Chi Châu ở bên cạnh trêu chọc: “không nỡ mua kem dưỡng khóe mắt và dụng cụ làm thon gọn mặt cho mình, nhưng vì không muốn rửa bát lại không tiếc tiền mua máy rửa bát.”

Hạ Duy: “...”

Còn không phải là vì sau này có thể nắm chắc việc ăn cơm à!

“Vì anh mua cho em chiếc khăn lụa đắt như thế, cái này xem như là trả lễ đi.” Hơn nữa người được lợi vẫn là cô. Giang Chi Châu cười cười, lại bảo cô ra phòng khách chơi với A Hoàng và A Quát, còn mình thì mặc tạp dề bắt đầu nấu cơm.

Trong phòng khách, A Hoàng và A Quát đang đùa giỡn, sau khoảng thời gian này ở chung, A Hoàng và A Quát đã dần dần quen thuộc mà bắt đầu thân thiết hơn..., chỉ có điều chắc là A Quát muốn duy trì sự cao ngạo lạnh lùng của loài mèo nên không muốn chủ động thân cận với A Hoàng.

Hạ Duy nhìn chúng một lát, nói với Giang Chi Châu đang ở phòng bếp: “Em thấy bây giờ A Quát đã gần khôi phục lại rồi, chuẩn bị mang nó và A Hoàng đi triệt sản nhỉ?”

Giang Chi Châu nói: “Được, anh sắp xếp thời gian rồi mang chúng đi.”

Hạ Duy quay đầu lại, yêu thương nhìn A Quát chăm chú: “Yên tâm đi, mèo hoang trong chung cư đều đã triệt sản, sau khi em trở về cũng không có con mèo nào kỳ thị em đâu.”

A Quát: “...”

nói đến đây, Hạ Duy lại quay đầu hỏi Giang Chi Châu: “Sau khi A Quát triệt sản xong, anh muốn tiếp tục nuôi nó hay là thả nó đi?”

Giang Chi Châu suy nghĩ một chút nói: “anh cảm thấy nó đã thích ứng với chuyện sinh hoạt trong nhà rồi, đến lúc đó thì để nó tự lựa chọn đi.”

“Ừ.” Hạ Duy chợt nhớ tới chuyện lúc trước trong thang máy, A Quát chọn Giang Chi Châu chứ không chọn cô.

thật đúng là một con mèo ham hư vinh ham phú quý.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Hạ Duy xung phong nhận việc lần đầu dùng thử máy rửa bát. Ở trong nước, máy rửa chén cũng không tính là phổ biến đây cũng là lần đầu tiên Hạ Duy, cô làm theo từng bước một dựa vào trình tự hướng dẫn, càng thêm cảm thấy người phát minh ra vật này vô cùng vĩ đại.

Đợi sau khi cô nghịch ngợm chán chê tại phòng bếp rồi đi ra ngoài, Giang Chi Châu đã nằm ngủ trên ghế sa lon rồi. anh luôn có thói quen ngủ trưa, chỉ có điều đây là lần đầu tiên Hạ Duy nhìn thấy dáng vẻ của anh khi ngủ.

cô nhẹ chân nhẹ tay đi qua, Giang Chi Châu dựa vào ghế sa lon, mắt nhắm lại, sự cảnh giác trên người hầu như đều biến mất, ngay cả góc cạnh khuôn mặt đều nhu hòa hơn rất nhiều so với lúc tỉnh. Mèo vàng nằm sấp ở bên cạnh anh, cuộn tròn, cũng đang ngủ rất ngon.

A Hoàng thấy cô đi ra liền lắc cái đuôi đi về phía cô, Hạ Duy làm hành động “Suýt!” với nó, nói khẽ: “không được đánh thức bọn họ nhé.”

A Hoàng ngửa đầu, im lặng vẫy đuôi.

Hạ Duy lấy điện thoại di động ra, chụp ảnh Giang Chi Châu và mèo vàng nằm trên ghế sa lon, nhìn bức hình này cảm thấy thật sự rất ấm áp.

cô khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lại xoay người về phía A Hoàng nói khẽ: “Chị đi lấy ít đồ, em ở đây chờ chị nhé, chị sẽ lập tức quay lại ngay.”

Cầm chìa khóa cửa của nhà Giang Chi Châu, Hạ Duy rời đi không đến năm phút đồng hồ đã ôm mấy cái mặt nạ trở về rồi. đi nhẹ nhàng như trộm đến trước sofa, cô chọn lấy một cái mặt nạ geisha Pure smile (1) trong đồng mặt nạ, xé mở, dán lên mặt Giang Chi Châu.

“Ha ha.” cô vỗ nhẹ lên mặt nạ trên mặt Giang Chi Châu vài cái, rồi nhìn tác phẩm của mình thành công bật cười vui vẻ.

Cảm giác được trên mặt có vật gì đó lạnh lạnh mát mát, Giang Chi Châu cũng tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy Hạ Duy đang cười như mèo trộm được cá, lông mày của anh liền giật giật.

Cái gì đây? trên mặt hình như dán cái gì đó? anh giơ tay lên sờ trên mặt, lột mặt nạ ra: “Hạ Duy, em dán cái gì lên mặt anh thế?”

“Ha ha ha ha.” Cuối cùng Hạ Duy cũng không nhịn nổi nữa mà cất tiếng cười to, “Đừng lo lắng, chỉ là mặt nạ thôi mà. Dưỡng ẩm, bổ sung nước, hạn chế da khô, tốt lắm đấy.”

Giang Chi Châu: “...”

Cảm giác trên mặt ẩm ướt dính dính rất không thoải mái, Giang Chi Châu cầm mặt nạ trên tay ném vào thùng rác, đứng dậy đi đến phòng vệ sinh. Hạ Duy đi theo phía sau anh, đứng tựa ở cửa ra vào cười: “Mặt nạ mới đắp được một chút thì không có hiệu quả đâu.”

“... anh không cần.” Giang Chi Châu vừa rửa mặt vừa nói.

Hạ Duy nói: “Đừng tưởng rằng dưỡng da chỉ là chuyện của phụ nữ, đàn ông cũng cần chăm sóc làn da đấy. anh cũng đã 30 tuổi, không chăm sóc cẩn thận, nhan sắc sẽ tàn phai đấy.”

Giang Chi Châu: “...”

anh vắt khô khăn mặt, rồi quay ra nhìn Hạ Duy: “Nhất định phải dùng mặt nạ như thế à?”

“Ha ha ha ha.” Hạ Duy đi qua, đem ảnh mình vừa chụp được cho anh xem, “Đây là mặt nạ geisha đang rất hot ở trên mạng, có phải đắp lên sẽ có cảm giác mình rất xinh đẹp không?”

“...” Vậy mà cô còn dám chụp ảnh lại, Giang Chi Châu nghiêm túc đưa ra mệnh lệnh, “Xóa bỏ.”

Trong lòng Hạ Duy cảm thấy rất vui vẻ, nở nụ cười: “anh không thích loại này? Em còn có mặt nạ một màu đơn giản.” cô nói xong liền kéo Giang Chi Châu đến phòng khách, lần lượt lấy từng cái mặt nạ còn chưa bóc ra cho anh xem, “Cái này, mặt nạ bạn trai cũ(3) vô cùng nổi tiếng, dùng thử nhé?”

(3) Nó là cái này – đúng là nổi tiếng thật, nhưng không nghĩ còn có cái tên như vậy...

Lông mày của Giang Chi Châu nhíu lên: “Đắp xong thì biến thành mặt nạ bạn trai cũ?”

“Ha ha ha ha ha ha ha buồn cười quá!!” Hạ Duy thật sự muốn ôm bụng cười ra nước mắt rồi, “Tư duy của bạn trai như anh quả nhiên rất thẳng.”

“không thì có ý gì?”

“Ý là, cái mặt nạ này dùng xong sẽ có hiệu quả rất tốt, sau khi dùng hết, bạn trai cũ thấy đều sẽ cảm thấy hối hận vì đã chia tay với mình.”

Giang Chi Châu: “...”

Tư duy của người bình thường cũng sẽ không lý giải thành ý nghĩa phức tạp như vậy chứ?

anh nhìn Hạ Duy: “Em thường xuyên sử dụng mặt nạ này à?”

“Đúng vậy, ở nhà, trong phòng của em còn rất nhiều mặt nạ đấy.”

“Em muốn làm cho bạn trai cũ hối hận à?”

Hạ Duy vội vàng nháy mắt mấy cái: “Muốn hối hận thì điều kiện tiên quyết là anh ta vứt bỏ em, nhưng mà bạn trai cũ của em đều bị em vứt bỏ cơ mà.”

Giang Chi Châu: “...”

“anh muốn đắp thử không? Đắp thử một cái đi mà ~ ”

Giang Chi Châu: “...”

Tại sao cô lại giống như là ông chủ của công ty sản xuất cái này thế nhỉ.

Cuối cùng Giang Chi Châu không chống cự được cô, đắp thử một mặt nạ tinh chất gạo, đắp xong hình như còn thấy rất thoải mái?

Buổi chiều sau khi Hạ Duy đến cửa hàng làm móng, cầm điện thoại gửi tin nhắn vào nhóm bạn thân: “Giang tiên sinh vừa mới nói là đắp mặt nạ bạn trai cũ lên là mặt sẽ biến thành mặt của bạn trai cũ, ha ha ha ha ha buồn cười chết mất!”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: [mỉm cười]

không gầy mười cân không đổi tên: [mỉm cười]

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tớ thật sự muốn đem thỏi YSL cho anh ấy để xem anh ấy có nói thành Dương Thụ Lâm không ha ha ha ha

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: [mỉm cười]

không gầy mười cân không đổi tên: [mỉm cười]

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [hình ảnh]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: vừa mới thừa dịp lúc ngủ vựng trộm đắp mặt nạ geisha cho anh ấy

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: đá thức ăn cho chó của hai người [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: lấy búa đập đầu chó của hai người [mỉm cười]

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: làm loạn ổ chó của hai người [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [mỉm cười]

Tuy từ đầu đến cuối đều bị trêu chọc nhưng sau khi phát xong thức ăn của chó trong nhóm, thể xác và tinh thần của cô đều cảm thấy vô cùng sảng khoái.

cô cười ha ha gửi tin nhắn cho Giang Chi Châu: “Buổi sáng ngày mai có muốn cùng đưa chó đi dạo không? [đáng yêu] ”

Giang Chi Châu: Có, lúc bắt đầu đi thì gửi tin nhắn cho anh

Hạ Duy vẫn đi ra ngoài như bình thường, đầu tiên mang A Hoàng đi dạo nửa giờ rồi mới đi đến cửa hàng làm móng. Lúc bắt đầu đi, cô gửi tin nhắn cho Giang Chi Châu, lúc thang máy xuống đến tầng 18 thì Giang Chi Châu vừa hay đứng ở bên ngoài.

Lúc nhìn thấy Hạ Duy, anh hơi sững sờ. Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, một chiếc quần jean sáng màu và đi đôi giày lười màu hồng nhạt. Mái tóc dài bình thường hay thả trên vai giờ cũng buộc thành một cái đuôi ngựa cao cao, nhìn tổng thể vô cùng trẻ trung và có sức sống.

“Buổi sáng tốt lành.” Hạ Duy dắt A Hoàng chào anh, A Hoàng cũng nhiệt tình kêu “Gâu” một tiếng với anh.

“Buổi sáng tốt lành.” Giang Chi Châu không được tự nhiên mà ho một tiếng, đi vào trong thang máy, “Hôm nay tại sao lại mặc toàn màu hồng như thế này?”

Hạ Duy nhúm mày: “Đây là màu quả dương đào(5) nhạt hot nhất của năm nay hạ gục cả giới trẻ, mặc vào sẽ trở thành một cô gái màu hồng nhạt, vĩnh viễn đều mười tám tuổi.”

Quả dương đào

Lại nghe được cụm từ “Mười tám tuổi” lần nữa, Giang Chi Châu buồn bực cười một tiếng: “không chỉ năm nay em không phải mười tám tuổi, mà chỉ cần chừng hai năm nữa thôi thì mười năm trước em cũng không phải mười tám tuổi.”

Hạ Duy bị đả kích nặng nề: “.....”

Có phải sáng sớm đã muốn cãi nhau không?

cô nhếch khóe miệng cười hai tiếng: “Đau lòng quá, đồ lạnh lùng cứng rắn, em quyết định sẽ không để ý đến anh trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ.”

Giang Chi Châu: “...”

Hạ Duy nói không để ý tới anh thì thật sự không để ý tới anh thật, toàn bộ thời gian lúc đưa chó đi dạo đều coi như không biết người này, Giang Chi Châu gửi tin nhắn cho cô, cô cũng không trả lời một cái nào. Đến tận trưa, Giang Chi Châu lại gửi tin nhắn cho cô một lần nữa: “Vẫn còn giận à?”

Hạ Duy vẫn không trả lời, chỉ là chẳng được bao lâu, Giang Chi Châu định gửi một tin nữa thì cô mới nhắn lại: “Thời gian không muốn để ý đến anh còn bốn mươi bốn tiếng ba mươi lăm phút đồng hồ nữa (-) ”

Giang Chi Châu: “...”

không ngờ cô lại nghiêm túc như vậy.

Giang Chi Châu: buổi trưa hôm nay có bò hầm(7), trứng chưng hoa đặc biệt(, thịt thái sợi xào nước tương(9), em muốn uống canh gì?

(7)Bò hầm Tứ Xuyên

(Là món này:

Hạ Duy:... Canh miến dưa chua(10)!

Giang Chi Châu: được

Hạ Duy: “...”

Trận chiến tên là “không để ý tới anh” này, Hạ Duy chỉ thủ vững hơn ba giờ đã hoàn toàn chiến bại.

Lúc Giang Chi Châu tới đón cô đi ăn cơm, cô vẫn còn ra vẻ rất tức giận, Giang Chi Châu cũng không nói gì, chỉ nhìn cô cười cười.

Sau khi về đến nhà anh bắt đầu nấu cơm, chắc là do ngửi thấy mùi đồ ăn nên cuối cùng tâm tình Hạ Duy cũng tốt hơn.

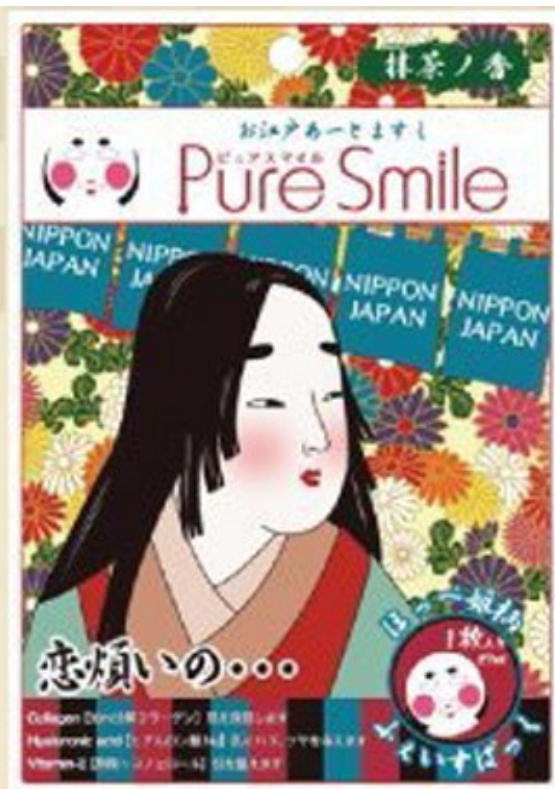
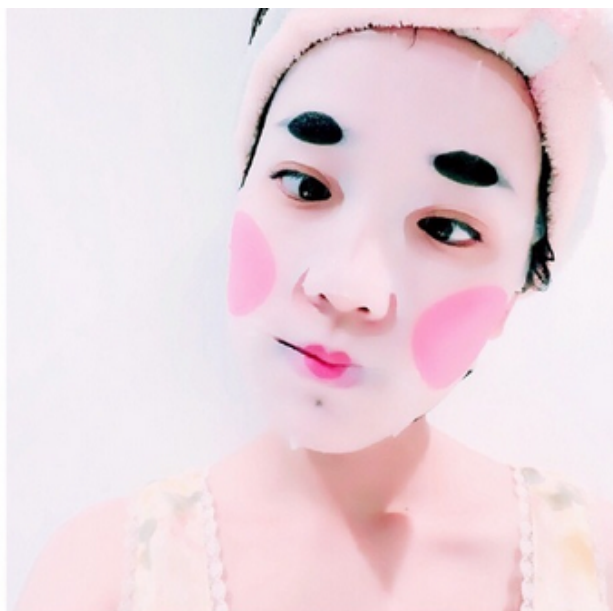
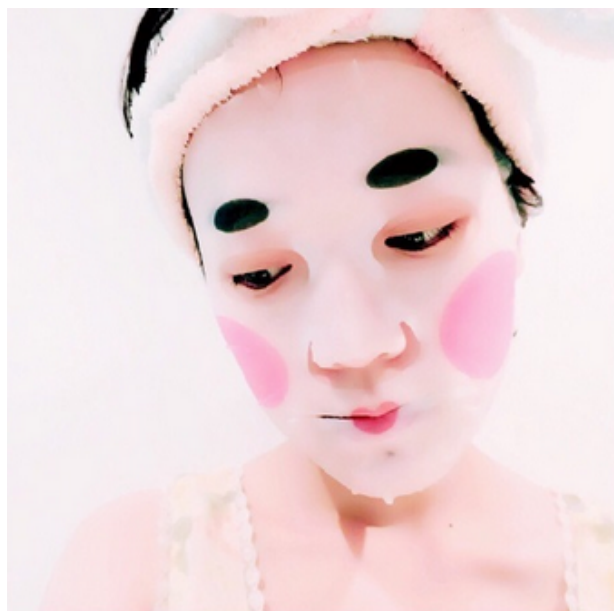
“Vẫn còn chưa xong à?” Hạ Duy chạy đến cửa phòng bếp, hai mắt nhìn khắp nơi, “Em đói quá rồi.”

“Xong ngay đây.” Giang Chi Châu đang chuẩn bị bê đồ ăn ra bàn, chuông cửa liên vang lên.

Hạ Duy nhìn về phía cửa ra vào, có chút nghi hoặc: “Ai nhỉ, sao lại đến đúng lúc này?”

Giang Chi Châu buông cái thìa xuống nói: “anh đi xem.”

anh mở cửa ra, hơi giật mình: “Dì út?”

可愛臉紅姫

昵图网 nipic.com/

35. Chương 35

Dì út?

Hạ Duy sững sờ, không còn cảm giác đói bụng nữa. cô nhẹ nhàng liếc mắt nhìn người ngoài cửa thì đồng thời dì út của Giang Chi Châu đang đứng ngoài cửa cũng nhìn thấy cô.

“Người này là...?” Dì út tỏ vẻ nghi ngờ, bà ngẩng đầu nhìn Giang Chi Châu, anh hoàn toàn không đoán ra cảm xúc trong mắt bà ấy là như thế nào.

“cô ấy là...”

“Cháu ở nhà 1908 lâu trên, xuống đây mượn xì dầu ạ!” Hạ Duy nhanh nhẩu trả lời chặn miệng Giang Chi Châu. anh xoay đầu nhìn cô một cái, tuy không nói gì thêm nhưng sắc mặt không dễ nhìn chút nào.

“.....” Giang Chi Châu im lặng vào phòng bếp lấy chai xì dầu cho cô, Hạ Duy cười cười cầm chai xì dầu, nói với anh: “Cảm ơn, tôi dùng xong thì cầm xuống trả cho anh.”

Giang Chi Châu: “.....”

anh lại cảm nhận được khả năng diễn xuất và xây dựng kịch bản tuyệt diệu của Hạ tiểu thư rồi.

Giải Ảnh hậu lần sau của Kim Ngưu trừ cô ra còn ai xứng đáng nữa chứ.

Hạ Duy đi rồi dì út của Giang Chi Châu mới khó hiểu nhìn cửa mà nói: “Sao cô gái ấy lại chạy xuống lầu dưới để mượn xì dầu chứ? không phải mượn hàng xóm kế bên sẽ tiện hơn sao?”

Giang Chi Châu: “Có thể hàng xóm của cô ấy không ở nhà, hơn nữa vì vấn đề rỉ nước lần trước, bọn con tiếp xúc khá nhiều nên cũng thân thiết hơn một chút.”

“Rỉ nước? Phòng tắm rỉ nước sao, sửa xong chưa?”

“Vâng ạ, đã sửa xong rồi. Hôm nay dì đến đây tìm cháu có chuyện gì không?”

“Chủ yếu là muốn nói với cháu về chuyện của Tôn Kiều Kiều.” Dì út cúi đầu nhìn đôi dép lê Hạ Duy vừa mang, hỏi Giang Chi Châu: “Bắt đầu từ khi nào nhà cháu có dép cho nữ vậy?”

“.....” Giang Chi Châu bình tĩnh chế bừa một lý do, “Vì chuyện rỉ nước lần trước, có quản lý, nhân viên sửa chữa và người vừa rồi đến nhà xem nên cháu quyết định mua mấy đôi.”

“Vậy ư?!”

“Vâng.” Quả nhiên cuộc đời có thể tôi luyện cho mỗi người biến thành Ảnh đế và biên kịch vàng.

Dì út thay dép lê rồi đi vào phòng khách, thấy cảnh tượng trước mắt thì sững sốt một chốc: “Cháu bắt đầu nuôi mèo và chó từ khi nào vậy?”

“Meow~”

“Gâu!”

“.....” Giang Chi Châu nhìn một mèo một chó trong phòng khách liền đáp, “Đều là mèo hoang chó hoang trong chung cư, cháu thấy tội nó đáng thương quá nên nhận nuôi.”

Dì út bật cười một tiếng: “Cháu vẫn y hệt như lúc còn bé, bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong ấm áp.” Bà vươn tay muốn sờ A Quất nhưng nó lại kiêu ngạo tránh né, bà thu tay lại, “Dì nghe Kiều Kiều nói cháu hủy kết bạn với Kiều Kiều trên QQ và Wechat à?”

“Vâng.” Giang Chi Châu không tránh né câu hỏi này, “Nếu đã quyết định không qua lại nữa thì không cần

thiết giữ phương thức liên lạc làm gì.”

“..... Dì biết nói sao với cái tính này của cháu đây, xem như không làm người yêu được thì còn có thể làm bạn bè bình thường mà.”

Giang Chi Châu nói: “Chúng cháu quen biết là do xem mắt, mục đích quen biết vốn chẳng đơn giản, nhưng lại không có ý định tiến tới thì chẳng phải làm bạn bè sẽ ngưng ngưng lắm sao?”

Có gì phải ngưng ngưng chứ? Dù dì út nghĩ trong đầu như vậy nhưng vẫn nói: “Nếu thái độ của cháu đã kiên quyết như vậy thì không nhắc đến Tôn Kiều Kiều nữa, nhưng dì không đồng ý chuyện con không đi xem mắt nữa để tìm tình yêu đích thực.”

Giang Chi Châu không nói gì, dì út kiên nhẫn khuyên anh: “Nếu như con trẻ lại 5-6 tuổi thì cháu muốn tìm người thế nào dì cũng mặc cháu, nhưng cháu sắp 30 rồi, không thể làm theo hứng như vậy được. Cháu nghĩ tới bố mẹ cháu, bọn họ đã lớn tuổi rồi, giao chuyện chung thân đại sự của cháu cho dì thì dì phải cho họ câu trả lời chứ.”

Giang Chi Châu: “Vậy để cháu tự đi nói với bố mẹ.”

“...” Cháu quyết tâm muốn độc thân đến cùng sao, dì út thầm nghĩ cũng không thể ép buộc anh quá đáng, nếu không anh sẽ càng chống đối hơn, “Được, vậy trong thời gian này cháu cứ giữ thái độ quyết tâm đó đi, dì về đây.”

“Dì không ở lại ăn trưa ạ??”

“Chút nữa dì còn có việc, đúng lúc đi ngang qua khu này thì lên nói chuyện với cháu một chút, không phải là do không yên tâm cháu hay sao.” Dì út thở dài một hơi, con gái mình coi như đã xong rồi, nhưng người cháu trai này không để bà bớt lo chút nào.

“Vậy để cháu tiễn dì xuống.”

“không cần, cháu mau đi ăn trưa đi, để buổi chiều còn đi làm nữa.”

“Vậy được, dì đi đường cẩn thận.” Giang Chi Châu không tiếp tục tiễn nữa, thấy dì đi xuống lầu rồi anh mới lấy điện thoại gọi cho Hạ Duy, “Dì út của anh vừa về, em có thể xuống trả xì dầu rồi đó.”

Hạ Duy: “.....”

cô sợ dì út sẽ quay lại nên cô cố ý chờ thêm vài phút mới ôm chai xì dầu xuống. Giang Chi Châu đã dọn món ăn lên bàn rồi ngồi ở bàn đợi cô.

Hạ Duy cắt chai xì dầu vào tủ bếp rồi cũng ra ngoài ngồi xuống bàn ăn. Thức ăn trên bàn còn bốc hơi nóng, Hạ Duy thèm chảy nước miếng nhưng sắc mặt đen thui của Giang tiên sinh khiến cô không dám động đũa.

cô nghiêng đầu, cười nịnh nọt với Giang Chi Châu: “anh không ăn sao?”

Giang Chi Châu nhìn cô: “Sao lại nói với dì anh là xuống đây mượn xì dầu? Em không muốn công khai mối quan hệ của chúng ta sao?”

“Ôi chao, anh thử nghĩ trên cương vị của em đi.” Hạ Duy quyết định nói thật với anh, giải thích, “Nếu như hôm nay anh đến nhà em, mẹ em đột nhiên đến, anh không sợ sao?”

Giang Chi Châu: “.....”

Đúng là anh hơi sợ thật.

“Thấy dì út anh đến, em sợ đến choáng váng luôn, em chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng gặp người lớn.” Hạ Duy nhớ lại còn hơi sợ, “May mà em nghĩ nhanh, nếu không thì hôm nay phải bỏ mình ở chỗ này rồi.”

“.... Em nói quá lên rồi.”

“Em không nói quá, em gọi đầu từ hôm trước rồi, đắp mặt nạ dưỡng da cũng từ hôm trước đó! Hôm nay đi ra ngoài gấp gáp nên vẽ lông mày không đẹp chút nào, anh nhìn đi, một bên thô một bên mảnh!”

Giang Chi Châu: “.....”

“Còn nữa, quần áo em mặc hôm nay không nghiêm chỉnh chút nào, càng nói càng đáng sợ.”

“.....” Giang Chi Châu thoả hiệp, “Được rồi, ăn cơm đi.”

Thấy cuối cùng Giang tiên sinh cũng nói ra lời đó, Hạ Duy mới cầm đũa lên, nhưng đang ăn cơm thì Giang tiên sinh lại bỗng dưng nói một câu: “Nhưng con dâu xấu cũng phải ra mắt bố mẹ chồng thôi.”

Hạ Duy: “.....”

“anh nói ai xấu hả?” Hạ Duy cau mày nhìn anh, Giang Chi Châu đang nhìn cô bỗng dưng bật cười nói: “Bây giờ anh mới nhìn ra, lông mày bên trái hình như là mảnh hơn lông mày bên phải.”

Hạ Duy: “.....”

Hôm nay không thể nào nói chuyện được nữa, một sách còn muốn yêu đương nữa không đây.

“Bye bye, em quyết định ăn xong bữa cơm này sẽ không để ý đến anh trong vòng 72 tiếng đồng hồ.”

Giang Chi Châu: “.....”

Có giỏi thì đừng để ý đến anh nữa đi.

Hạ Duy là loại người nói được làm được, cơm nước xong xuôi rồi ôm A Hoàng lên nhà, bắt đầu chiến tranh lạnh “không để ý đến anh” lần thứ hai.

Lần này cô kiên trì khá lâu, nhưng chỉ được đến giữa trưa hôm sau, là khoảng 12 tiếng...

Tóm lại chỉ cần Giang tiên sinh dùng thức ăn để công kích thì cô không chống đỡ nổi nữa, thật hèn mà!

Mới đầu Giang Chi Châu còn lo lắng, phải làm sao để dỗ dành Hạ Duy vui vẻ, nhưng bây giờ anh đã tìm được cách vô cùng thuận lợi, thế nên anh rất vui

Hôm nay là đến ca nghỉ của Hạ Duy nên cơm tối xong xuôi thì ném chén đĩa vào máy rửa bát, rồi hai người nằm ỏ ở ghế salon trong phòng khách để xem phim.

“Xem bộ Diễn viên đi, không thì series Thượng đế cấm khu cũng được.” Hạ Duy hào hứng đề nghị.

Giang Chi Châu nói: “Em chưa đi rạp xem à?”

“Xem rồi, nhưng em muốn xem lại lần nữa, ngắm Mạc thiên vương thêm lần nữa cũng không chán.”

Tay đang cầm điều khiển TV của Giang Chi Châu bỗng khựng lại, anh quay đầu nhìn cô: “Em thích Mạc Trần à?”

“Đúng rồi, em là fan hâm mộ của anh ấy từ hồi còn đi học cấp 3 đó, khi trước lý do bọn em quyết định thi trường ở thành phố A phần lớn là do anh ấy ở thành phố A!” nói đến đây Hạ Duy lại hoài niệm khoảng thời gian còn học cấp 3, dù áp lực rất lớn, rất nhiều bài kiểm tra, nhưng đám bạn thân bọn cõ vẫn luôn chơi chung, tan học thì kiếm chỗ nào đó tụ tập tám về các ngôi sao, “Em nhớ hồi đó trong lớp chỉ cần một người mua tạp chí có ảnh Mạc thiên vương thì mọi người sẽ truyền tay nhau mà đọc. Trước đây anh ấy vẫn chưa nổi tiếng như vậy, nhưng cực kỳ đẹp trai luôn!”

“À.”

“anh biết chuyện đầu tiên bọn em làm khi đến thành phố A là gì không? Ha ha, chính là đi nằm vùng theo dõi trước cổng toà nhà Khải Hoàng, có phải ngu ngốc lắm hay không!” Hạ Duy vui vẻ kể lại, ngay cả ánh mắt cũng sáng long lanh hơn, “Nhưng người ngu ngốc như bọn em cũng có nhiều lắm ha ha ha!”

Lần này Giang Chi Châu không thèm đáp lại chữ à cho cô.

“Bọn em đi xem concert của anh ấy hồi học đại học, kích động đến phát khóc, Sáu Sáu ở nước ngoài nên không đi xem được, cậu ấy cũng muốn khóc nữa, ha ha ha! À, Sáu Sáu chính là người cho em mượn căn hộ này ở đó!” Hạ Duy nói đến đây mới nhận ra hình như cô chưa giới thiệu Giang Chi Châu cho đám Sáu Sáu.

“Chúng ta xem phim hoạt hình đi!” Giang Chi Châu nói, tùy tiện lấy một đĩa phim hoạt hình trong hộp đựng đĩa phim, là loại phim hoạt hình cho trẻ con xem.

Hạ Duy: “.....”

Giang tiên sinh đột nhiên tức giận cái gì chứ!

cô ôm A Hoàng ngồi trên ghế salon xem được 5 phút, liền cảm thấy như bộ phim này đang sỉ nhục IQ của cô. A Hoàng lại xem rất chăm chú, vẫy đuôi không ngừng.

Hạ Duy nghiêng đầu nhìn Giang Chi Châu, anh không biến sắc nhìn chằm chằm màn hình, có vẻ rất tập trung.

Hạ Duy: “.....”

Nếu chỉ nhìn gương mặt của anh thì cô sẽ cho rằng anh đang xem tin tức thời sự đấy.

“anh tức giận gì chứ?” cô hỏi.

Giang Chi Châu đáp: “anh không tức giận.”

Hạ Duy: “.....”

Người đàn ông này còn nói dối nữa ư!

“Vậy sao anh muốn xem phim hoạt hình?”

“A Quất với A Hoàng thích xem.”

Hạ Duy: “.....”

cô suy nghĩ một hồi mới hiểu đại khái vấn đề nằm ở đâu: “Chẳng lẽ anh không thích nữ diễn viên nào sao?”

“Có, nhưng anh thích tác phẩm cô ấy diễn, không phải thích bề ngoài xinh đẹp của cô ấy.”

“.... nói dễ nghe thì nếu bề ngoài của người đó không xinh đẹp thì anh sẽ để ý đến bộ phim cô ấy đóng sao?”

Giang Chi Châu: “.....”

“Mạc thiên vương đã kết hôn lâu rồi, sao ngay cả đám cưới của anh ấy mà anh cũng ăn là sao?!”

“.....” Giang Chi Châu nhếch miệng, nói với cô, “anh không thích em thích người đàn ông khác, dù đó là một ngôi sao đi chăng nữa.”

.... Hoá ra anh cũng ăn đám cưới với ngôi sao nổi tiếng nữa sao.

“Được, em hứa em thích anh hơn em thích anh ấy, sau này sẽ cố gắng không nhắc đến tên anh ấy trước mặt anh nữa, nên.... bây giờ mình có thể đổi phim của Mạc thiên vương xem được không?”

Giang Chi Châu: “.....”

anh cũng hơi muốn trò chơi “chiến tranh lạnh không để ý đến đối phương” rồi đấy.

36. Chương 36

Cuối cùng Hạ Duy cũng như ý nguyện được nhìn thấy diễn viên điện ảnh Mạc Thiên Vương, nhưng Giang Chi Châu cũng thật sự bắt đầu thực hành chính sách không để ý tới cô. Hạ Duy rất kinh ngạc, cái trò như thế này mà trai thẳng cũng chơi à?

Nhưng mà ai sợ ai chứ, cô tự nhận mình tình trường lão luyện, chẳng lẽ còn thua một tên trai thẳng chưa từng yêu đương sao? Ha ha!

Buổi trưa Giang Chi Châu không tới đón cô về ăn cơm trưa như ngày thường, Hạ Duy cũng không có tìm anh, tự mình chọn một quán ăn đặc biệt để ăn. Vốn định vào nhóm bạn thân để than phiền về Giang Chi Châu, không ngờ lại phát hiện một bài đăng mới của anh.

Giang Chi Châu: cơm trưa hôm nay [hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh]

Hạ Duy: “...”

Đậu hũ Ma Bà, cá hấp, thịt kho cà, canh hải sản ba vị. Mỗi món đều được miêu tả kỹ càng.

... một người mà ăn hết nhiều như vậy sao???

Như là sợ cô không nhìn thấy, Giang Chi Châu còn đăng bài y như thế trong nhóm bạn bè nữa. Hạ Duy mở miệng cười hai tiếng, bạn trai như vậy, chẳng lẽ giữ lại để làm lễ mừng năm mới sao?

cô tìm lại bài đăng mình vừa xem, rồi viết lại và đăng lên nhóm bạn bè.

Hạ Duy: thế giới tình cảm bạn trai thích ăn mảnh, có nên yêu nữa không đây?

Giang Chi Châu: “...”

anh đang muốn tìm một tin đăng đáp trả cô thì lại nhận được một cuộc điện thoại, là của mẹ anh gọi tới. anh hơi ngạc nhiên một chút, rồi tiếp điện thoại: “Mẹ ạ.”

“Aizz, Chi Châu, ăn cơm trưa chưa?”

“Con đang ăn, có chuyện gì không mẹ?”

“À, là thế này, mẹ và bố con có một số việc muốn thương lượng với con, buổi tối hôm nay con chuẩn bị một phòng ở Thiên Hạ Cư, chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé.”

“Vâng.” Giang Chi Châu đồng ý, lại tò mò, “Có chuyện gì thế mẹ?”

Mẹ Giang Chi Châu lại không tiết lộ nhiều: “Chuyện này khá phức tạp, trong điện thoại nói không rõ ràng được, vẫn là để buổi tối gặp mặt rồi nói đi.”

“Vâng ạ.” Sau khi Giang Chi Châu và mẹ nói chuyện xong, liền đi đặt trước một gian phòng. Trực giác của anh cho là chuyện mẹ muốn nói với anh chắc chắn sẽ là chuyện khá quan trọng, anh cẩn thận suy nghĩ một chút nhưng lại nghĩ không ra đầu mối gì. Đến lúc ăn cơm tối, anh đi vào phòng đã nhìn thấy di út ngồi ở bên trong, lập tức cảm thấy sáng tỏ một chút.

Chẳng lẽ lại là về chuyện giới thiệu đối tượng cho mình?

Đường như nhìn ra được tâm tư của anh, dì út nở nụ cười nói: “Cháu đừng lo lắng, hôm nay cũng không nói về chuyện yêu đương của cháu đâu.”

Giang Chi Châu nhẹ nhàng thở ra, đồng thời lại càng thêm nghi ngờ: “Vậy cuối cùng là chuyện gì ạ?”

Mẹ để anh yên vị ngồi xuống rồi mới cười cười nói với anh: “Gần đây công ty có một hạng mục mới khá lớn, ông nội của con có ý định giao cho con cháu trong nhà phụ trách, hẳn là cũng muốn xem năng lực của mấy đứa một chút, mấy anh chị của con cũng đều phải đi.”

Lông mày Giang Chi Châu hểgiật giật, công ty mà mẹ đang nói là công ty của nhà họ Giang, anh nhìn về phía bố mình, ông chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói gì. Giang Chi Châu suy nghĩ một lúc, hỏi mẹ: “Ý của bố mẹ là con cũng phải đi sao?”

“Đúng là có ý này.” Mẹ Giang Chi Châu biết rõ có thể anh sẽ không đồng ý, cho nên cười nói với anh, “Hẳn là ông nội của con muốn nhân cơ hội này chọn người nối nghiệp, con cũng là một thành viên của nhà họ Giang, đương nhiên cũng nên đi.”

“Nhưng con đã có Thiên Hạ Cư rồi, con không liên quan gì đến công ty nhà họ Giang cả.”

Nhà họ Giang tại thành phố A coi như là danh môn vọng tộc, chi hệ phức tạp, ông họ của anh thì mở vô quán ở thành phố A, nghe nói trước kia rất nổi tiếng, còn ông nội của anh thì chuyên tâm về kinh thương, phát triển đến bây giờ đã rất to lớn, hai bác của anh thậm chí là các anh, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện tại mấy tạp chí tài chính và kinh tế lớn.

Chỉ có bố của anh là đơn độc một mình, vài chục năm nay chỉ chuyên tâm vào các món ăn.

Nhà họ Giang có một quyển sách dạy nấu ăn, năm đó trong lúc vô tình bố anh phát hiện quyển sách đã bám đầy tro bụi trong nhà để sách của dòng họ, sau đấy thì không thể thay đổi được gì nữa.

Trong sách ghi lại những món ăn do một vị lão tổ của Giang gia trước đây tạo ra, ông kinh doanh một quán rượu nhỏ, gọi là Thiên Hạ Cư. Quán rượu tuy nhỏ, nhưng tài nấu ăn của ông rất khéo léo, thanh danh ở kinh thành nhanh chóng lan rộng, hấp dẫn không ít Vương Tôn quý tộc và dân thường tới ăn cơm. Về sau quán ăn này liền trở thành nơi những người có tiền thường ăn, tổ tiên của anh cũng không hoàn toàn đổi món mà chỉ thay đổi một chút phù hợp với khẩu vị của những người nhiều tiền.

Sau khi có được quyển sách này, bố của anh sinh ra rất nhiều hứng thú với việc chế biến và nấu ra các món ăn, ông của anh cũng đánh mất nhiều, nhưng bố vẫn làm theo ý mình, cuối cùng ông nội đành bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy tiền giúp bố mở Thiên Hạ Cư, nhưng lại không nghĩ tới, danh khí của nhà hàng hiện giờ lớn như vậy.

Giang Chi Châu từ nhỏ đi theo bố học nấu ăn, sau khi xuất sư, đương nhiên là tiếp quản Thiên Hạ Cư, về phần công ty Giang gia, anh thật sự không tiếp xúc bao giờ.

Dì út nghe anh nói như vậy, nhân tiện nói: “Thiên Hạ Cư là Thiên Hạ Cư, đó là ông nội của cháu mở ra cho bố cháu, việc làm ăn của nhà họ Giang không hề giống.”

Dì út vừa dứt lời, bố Giang Chi Châu không vui nói: “Cái gì là mở cho tôi, hiện chẳng phải Chi Châu đangkinh doanh rất tốt à? Thành phố A có người nào không biết Thiên Hạ Cư chứ?”

Dì út thấy ông lại tức giận, vội nói: “Được được được, Thiên Hạ Cư đương nhiên là tốt, nhưng hôm nay chúng ta không phải đến để thảo luận về Thiên Hạ Cư đâu.”

Giang Chi Châu nói: “Bố nói không sai, chúng ta vốn vẫn kinh doanh Thiên Hạ Cư, việc làm ăn của Thiên Hạ Cư vẫn tồn, kiếm được không ít tiền.”

“Dì biết rõ Thiên Hạ Cư kiếm được tiền, nhưng tiền kiếm được có thể so với công ty nhà họ Giang sao?” Dì út còn không rõ tính tình của hai cha con nhà này, “Lần này ông nội cháu đã nói để cho con cháu trong nhà phụ trách, mấy anh chị của cháu cũng phải đi thì vì sao cháu lại không đi chứ?”

“Ai thèm đi chia chác tranh giành với bọn họ chứ! Ai thích thì đi đi.” Bố Giang Chi Châu lạnh lùng, mặt đầy vẻ khinh thường.

Mẹ Giang Chi Châu khuyên nhủ: “Sao anh lại tức giận như thế, chẳng phải em ấy nói cũng đúng sao? Nếu là việc làm ăn của nhà họ Giang thì chúng ta đương nhiên là có tư cách tham dự.”

“anh thấy em ở cùng cô em gái này nhiều quá cũng trở nên không bình thường như thế rồi!”

Sau khi ông nói lời này xong, sắc mặt dì út cũng khó coi: “anh rể, lời này của anh có ý gì, chẳng phải chỉ vì em lo cho chị của em và Chi Châu à! Gia đình nhà anh kiếm được tiền thì chẳng lẽ em lại được chia một phần hay sao? Em chỉ khó chịu chuyện hai anh của anh hoàn toàn đẩy gia đình anh ra ngoài, để bọn họ từng bưng tranh giành gia sản với nhau, chỉ cho gia đình anh một cái quán ăn rồi đuổi đi? Dựa vào cái gì, đâu chỉ có mỗi họ mang họ Giang?”

“Ồi chao, đừng tức giận đừng tức giận, đều là người một nhà, đừng làm không khí căng thẳng.” Mẹ Giang Chi Châu lên tiếng hoà giải. Dì út của Giang Chi Châu tức giận đến đỏ mặt, quay đầu đi không nói gì, bố Giang Chi Châu ra về bực mình, ngồi ở một bên không lên tiếng.

Giang Chi Châu đã trầm mặc một lúc, nói: “Con sẽ đi xem hạng mục kia, nhưng kết quả như thế nào con không thể chắc chắn được.” anh cũng không muốn bị cuốn vào trận chiến tranh giành này, nhưng trước mắt chỉ có như vậy mới có thể tạm thời hóa giải mâu thuẫn của người lớn trong nhà, “Ồ đâu ạ, phải đi trong bao lâu?”

Mẹ Giang Chi Châu nói: “Ở thành phố S, chắc là mất khoảng hơn một tháng.”

Lông mày Giang Chi Châu nhíu lại, thành phố S, một tháng...

“Con cũng không cần có áp lực quá lớn, như con nói, chúng ta có Thiên Hạ Cư rồi, lần này qua đây, chủ yếu là để cho họ thấy thái độ của mình thôi.” Mẹ Giang Chi Châu nói, “Bên này con không cần lo lắng, có mẹ và bố con rồi.”

“Vâng.” Việc anh lo lắng không phải vấn đề này, mà là chuyện khác.

Ăn cơm xong và tiễn người lớn về, Giang Chi Châu ngồi trong phòng làm việc gọi điện cho Hạ Duy. Hạ duy lúc này vẫn còn trong cửa hàng, nhìn thấy điện thoại của Giang Chi Châu, trong lòng liền cảm thấy mừng thầm.

Xem đi! Cuối cùng anh cũng không bằng cô! Lúc cô tiếp điện thoại, giọng nói còn có vẻ đặc ý: “Có chuyện gì vậy Giang tiên sinh, không phải nói không để ý tới em sao?”

“...” Giang Chi Châu dừng lại một chút, rồi nói với cô, “anh có chút việc muốn nói với em, bây giờ em đang ở cửa hàng à? anh tới đón em.”

Hạ Duy nghe giọng nói của anh nghiêm túc thì cũng ngưng đùa vui: “Chuyện gì thế, nghiêm túc như vậy?”

“Lúc gặp sẽ nói, em ở cửa hàng à?”

“Vâng.”

“Khoảng 10 phút sau anh đến.”

không bao lâu sau, Giang Chi Châu đã đến đón Hạ Duy, trên đường đi Hạ Duy vẫn luôn suy đoán xem rốt cuộc anh muốn nói gì với cô. không phải là anh chỉ lấy cớ thôi chứ?

Sau khi về đến phòng 1808, A Hoàng gâu gâu hai tiếng rồi nhào ra. Gần đây khi cô ra ngoài đều mang A Hoàng xuống tầng dưới chơi cùng với A Quất, coi như là làm bạn với nhau. cô dắt A Hoàng đi đến ghế sofa, hỏi Giang Chi Châu: “Rốt cuộc là có chuyện gì thế?”

Giang Chi Châu nơi nơi lỏng cà vạt, nói: “anh phải đi nơi khác một chuyến, chắc là mất một tháng.”

Hạ Duy sững sờ: “Nơi khác?”

“Ừ, thành phố S.”

“Xa như vậy à. Lúc nào đi?”

“Khoảng hai ngày nữa.” Giang Chi Châu nói xong liền cau lông mày lại, sớm biết phải xa nhau lâu như vậy, anh cũng không chơi trò “không để ý tới đối phương bao nhiêu tiếng đồng hồ” với cô rồi. Lúc hai người ở bên nhau cứ cảm thấy giống như có rất nhiều thời gian, có thể tùy ý cố tình gây sự, thế nên hai người đều chẳng suy nghĩ gì nhiều. Đến đúng lúc này anh mới giật mình, bọn họ đã lãng phí bao nhiêu thời gian một cách vô ích.

Hạ Duy im lặng một lúc, hỏi anh: “Tại sao lại đột nhiên đi như thế, có việc gì à?”

Giang Chi Châu thở dài trút hết bực dọc ra ngoài, ngồi xuống ghế sa lon nói: “Công ty bên kia có một hạng mục khá lớn, ông nội muốn mấy anh chị em là con cháu trong nhà tham gia vào.”

Hạ Duy kinh ngạc há to miệng: “anh còn có một công ty nữa à?”

“... không phải của anh, là của nhà họ Giang. anh vốn không muốn đi đâu, nhưng mà vì chuyện này mà người lớn trong nhà có hơi xung đột nên anh vẫn quyết định đi xem sao.”

“À, là như vậy sao, vậy trong khoảng thời gian này A Quát làm sao bây giờ?”

“Trước tiên em cứ mang lên phòng em đi, trước khi đi anh sẽ chuẩn bị thức ăn của mèo cho nó, mặt khác...” anh nói đến đây cố ý dừng lại nhìn nhìn Hạ Duy, “anh cũng sẽ thông báo cho phòng bếp, mỗi ngày chuẩn bị cơm trưa mang đến cho em.”

!!!

“Miễn phí à?!”

“Ừ...”

Hạ Duy quả thật không thể tin được: “Ý của anh là em có thể ăn miễn phí một tháng ở Thiên Hạ Cư??”

“Ừ.”

“A A A A! Đột nhiên em lại hi vọng anh có thể ở thành phố S lâu lâu một chút!”

Giang Chi Châu: “...”

Cái trò chơi anh vừa nghĩ không muốn chơi kia, giờ anh lại muốn chơi tiếp rồi.

Hai ngày sau, Giang Chi Châu chuẩn bị xong đồ đạc bắt đầu xuất phát đi thành phố S, Hạ Duy dắt A

Hoàng đi tạm biệt: “thật sự không cần em đưa anh ra sân bay sao?”

“không, mấy người trong nhà đều xuất phát cùng lúc đấy, em đi ra sân bay sẽ gặp phải người nhà của anh.” Tuy lúc anh nói con dâu xấu sớm muộn cũng phải đến gặp cha mẹ chồng, nhưng hôm nay hiển nhiên không phải cơ hội tốt, “anh đến nơi sẽ liên lạc với em.”

“Được.”

Hạ Duy một đường tiễn anh đi ra đến ngoài chung cư, trước khi đi, Giang Chi Châu nhìn cô dặn dò: “Chăm sóc tốt A Quất, A Hoàng và cả mình nữa.”

“Được.”

“Buổi tối nghỉ sớm về nhà với bọn chúng.”

“Em biết rồi.” thật ra trong khoảng thời gian này cô đều về nhà sớm hơn trước – 7h đã về rồi, “anh cũng nhớ tự chăm sóc mình cho tốt nhé.”

“Ừ.” Giang Chi Châu nhìn cô, muốn nói lại thôi.

“Còn có chuyện gì sao?” Hạ Duy thấy anh vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn cô, khó hiểu hỏi một câu.

Giang Chi Châu mấp máy môi, nói: “không có gì.”

hiện giờ anh rất muốn ôm cô hoặc gần gũi cô một chút, nhưng nghĩ đến bệnh của cô, anh lại nhịn được. Có thể bây giờ mà hôn thì có lẽ hai người sẽ chia tay luôn lần này cũng nên.

“Vậy anh đi đây.” Giang Chi Châu xoay người ngồi vào trong xe.

37. Chương 37

Sân bay.

Giang Chi Châu bước vào phòng chờ VIP đã thấy hai anh trai và chị của anh đã ngồi chờ sẵn. anh cả Giang Thừa Việt ôm Ipad và chị ba Giang Nhạc Hân đang ôm laptop thấy anh đến liền khẽ gật đầu, rồi quay lại công việc của mình. Chỉ có anh hai Giang Nhạc Chương đang vọc điện thoại, thấy anh tới liền ngạc nhiên, sau đó bắt đầu giả giọng điệu trên chộc: “không ngờ em cũng tới.”

Giang Chi Châu lên tiếng chào bọn họ rồi ngồi xuống một ghế sofa còn trống. Nhân viên bước đến lễ phép hỏi anh: “Xin chào tiên sinh, xin hỏi anh muốn dùng gì không ạ?”

Giang Chi Châu nói: “một ly sữa bò nóng, cảm ơn.”

“Được, xin anh chờ một chút.”

Sau khi nhân viên bước chân ra ngoài thì có một bé gái khoảng 5-6 tuổi chạy vào, thấy Giang Chi Châu liền vui vẻ nhào tới: “Chú út, chú cũng tới rồi.”

Giang Chi Châu ôm cô bé vào lòng, cười cười nói: “Đúng rồi, Mạn Mạn cũng đến thành phố S sao?”

“Vâng ạ, Mạn Mạn muốn ở với ba ba.”

“Mạn Mạn không muốn đi nhà trẻ đâu, Mạn Mạn chỉ muốn đến thành phố S với ba ba thôi.” Nhìn cô bé nói lời này cực kỳ đáng thương.

“Mạn Mạn đừng nghịch ngợm, đến đây ngồi.” Giang Thừa Việt rút cuộc cũng buông Ipad xuống, nghe thấy liền la rầy cô bé.

Giang Mạn Mạn bị ba mắng càng luyến tiếc Giang Chi Châu hơn, “Mạn Mạn muốn ăn món sườn với món trứng hấp chú út làm.”

Giang Chi Châu buồn cười: “Vậy tối nay chú út làm cho con ăn được không?”

“Vâng ạ, ngoéo tay hứa.”

Ngoéo tay với Giang Chi Châu xong, Giang Mạn Mạn mới ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Giang Thừa Việt. Giang Nhạc Hân này giờ không rời mắt khỏi màn hình laptop chột lên tiếng, “Mạn Mạn còn bé như vậy, cần người ở cạnh chăm sóc, nếu em là anh cả thì em sẽ ở nhà chăm sóc con gái.”

“Đến bên đó sẽ có người chăm sóc con bé.” Giang Thừa Việt không có vẻ gì gọi là tức giận, “Ngược lại là em cũng lớn rồi, tìm người yêu đi rồi hãy nói mấy lời này với anh.”

Sắc mặt của Giang Nhạc Hân liền trở nên khó coi, mím môi không nói gì, Giang Nhạc Chương nháy mắt ra hiệu với Giang Chi Châu, hoàn toàn là đáng về quần chúng cần hạt dưa xem kịch vui đây mà.

nói thật thì đôi khi Giang Chi Châu cũng nghi ngờ anh cả có phải anh ruột của Giang Nhạc Hân không.

Nhưng anh không hứng thú xen vào chuyện đấu võ mồm của anh cả và chị ba, chỉ là đau lòng cho Giang Mạn Mạn. Giang Thừa Việt là người cuồng công việc, ba ngày thì hết hai ngày không ở nhà, mẹ của Mạn Mạn không chịu được hôn nhân mà cứ như ở góa này, cuối cùng ly hôn với anh cả.

một thời gian sau Giang Chi Châu mới biết chuyện anh cả ly hôn, vì anh luôn làm việc ở Thiên Hạ Cư, rất ít tiếp xúc với anh chị em trong nhà, chỉ đến lúc bọn họ cãi nhau một trận lớn tranh quyền nuôi dưỡng Mạn Mạn mới khiến trong nhà đều biết, bố anh không nhận được cũng mắng vài câu.

Cuối cùng Mạn Mạn được xử giao cho anh cả, nhưng từ giờ không chỉ không có ba, ngay cả mẹ cũng không còn thời gian gặp.

Giang Chi Châu nghĩ đến đây liền vô thức nhìn Giang Mạn Mạn. cô bé im lặng ngồi bên cạnh Giang Thừa Việt, tò mò nhìn Ipad trong tay anh cả. Chắc là đối với con bé mà nói thì khoảng thời gian bên cạnh ba ba cũng được xem là hạnh phúc.

“Chào anh, đây là sữa bò của anh.” Nhân viên để ly sữa lên bàn rồi lễ phép đi ra ngoài. Giang Chi Châu chụp hình cái bàn rồi gửi cho Hạ Duy: “Đến phòng chờ máy bay rồi.”

Hạ Duy: Sao phòng chờ máy bay của anh không giống phòng chờ máy bay của em nhỉ....

Hạ Duy: À, của anh là phòng VIP nhỉ? Đúng là nhà tư bản mà.

Giang Chi Châu:

Giang Chi Châu: Lần sau sẽ đưa em đến phòng chờ VIP.

Hạ Duy: Em không thèm đâu.

Hạ Duy: Ngoài sữa bò ra còn có thức uống khác sao?

Giang Chi Châu xem tin nhắn liền bật cười một tiếng.

“thật xin lỗi vì đã quấy rầy, chuyến bay của mọi người đã chuẩn bị xong rồi.” Nhân viên đến thông báo, chuẩn bị đưa mấy người Giang Chi Châu đi đăng kí. Giang Chi Châu uống một hộp sữa bò rồi đứng dậy, Giang Thừa Việt và Giang Nhạc Hân cũng cất Ipad và laptop vào, đi theo nhân viên ra ngoài. trên đường đi Giang Chi Châu gửi tin nhắn cho Hạ Duy: “anh lên máy bay đã, hạ cánh rồi nói chuyện tiếp.”

Hạ Duy: Lên đường bình an.

Máy bay từ thành phố A đến thành phố S chỉ mất 2 tiếng đồng hồ, sau đấy Giang Chi Châu mở điện

thoại chuẩn bị nhấn cho Hạ Duy một tin. Giang Nhạc Chương đột nhiên ôm lấy vai anh từ phía sau, cười hỏi: “Gửi tin nhắn cho ai đó? Ban nãy anh cũng thấy em lén lén lút lút ở phòng chờ, có phải có bạn gái rồi không?”

“.....” Giang Chi Châu vừa nhấn vào QQ liền bình tĩnh thoát ra và tắt điện thoại, trả lời lại, “anh cũng chơi điện thoại ở phòng chờ đó, có phải quen bạn gái mới rồi không?”

Dù anh không thân thiết với người anh họ này lắm nhưng chuyện liên quan tới anh ấy cũng được nghe nói chút ít từ bố của anh họ. Giang Nhạc Chương cười hai tiếng, nhìn trái nhìn phải rồi hỏi anh: “Lần này sao em lại chịu đến thành phố S vậy? anh biết em bị ép buộc đến như anh đúng không?”

Giang Nhạc Hân đi kể bên bọn họ, nghe thấy liền bật cười: “anh bớt dặt vàng lên mặt mình đi, em tư có chỗ nào giống anh chứ? Người ta kinh doanh Thiên Hạ Cư có tiếng có miếng, nhìn lại anh mà xem?!”

Giang Nhạc Chương nhướn mày, nghiêng đầu nhìn cô: “Có em gái nào đi nói anh trai như vậy không chứ? Có đôi khi anh còn cho là em không phải là em gái mà là chị anh.”

“Nếu em là chị thì đã không nói với anh rồi, sẽ động thủ đánh anh luôn cho rồi.”

Giang Nhạc Chương: “.....”

“Thảo nào đến bây giờ em ấy còn chưa gả được nữa.” anh nhỏ giọng nói thầm bên tai Giang Chi Châu, lại nhìn Giang Thừa Việt và Giang Mạn Mạn, “anh cả cũng thế, mỗi ngày chỉ biết lo công việc, vợ chạy mất cũng không biết tỉnh lại, Mạn Mạn thật là đáng thương.”

Giang Chi Châu không phát biểu ý kiến, chỉ bỏ cánh tay đang gác trên vai mình xuống. Giang Nhạc Chương không tức giận, chỉ nhích gần lại bí ẩn nói: “Em nói xem chuyện bác cả có con riêng bên ngoài có thật như vậy không? anh đoán có lẽ là thật, nếu không thì anh cả cần gì liều mạng như vậy.”

Giang Nhạc Hân nói: “Nếu anh được một nửa liều mạng như anh cả thì bố nằm mơ cũng có thể cười đến tỉnh lại.”

“..... không nói chuyện với em nữa, vẫn là Mạn Mạn của chúng ta đáng yêu.” Giang Nhạc Chương dứt lời liền đi tới chỗ Mạn Mạn, trêu đùa với cô bé. Sau khi anh đi rồi, tai của Giang Chi Châu mới được thanh tịnh hơn.

Vừa đến khách sạn, anh không vội kiểm tra hành lý mà nhấn tin cho Hạ Duy trước: “anh đến khách sạn rồi.”

Cũng kèm theo một bức ảnh chụp như ở phòng chờ, Hạ Duy thấy ảnh liền khó tránh khỏi mĩa mai nhà tư bản một phen: “anh ở phòng A cao cấp ư, anh trai à, anh muốn ở chỗ này 1 tháng sao?”

Giang Chi Châu: Ủ, là thư kí của bên công ty thống nhất đặt phòng.

Hạ Duy: Được rồi, em biết anh có tiền rồi, tiếp theo.

Giang Chi Châu:

Hạ Duy: Em có bỏ mặt nạ dưỡng da trong vali của anh rồi, anh chưa lên lút lấy bỏ ra đó chứ!

Giang Chi Châu: Chưa bỏ ra.

Hạ Duy: Vậy thì tốt, nhớ phải đắp đó nha.

Giang Chi Châu:

Hạ Duy: Lúc đắp mặt nạ cũng phải chụp hình gửi cho em

Giang Chi Châu:

Vài ngày sau, Hạ Duy quả thật nhận được một bức ảnh chụp anh đang đắp mặt nạ, vì thế Hạ Duy lại tận tình giảng giải cho anh về tầm quan trọng của mặt nạ dưỡng da.

nói đến đây cô nghĩ mình cũng cần đi đắp mặt nạ thôi.

Sáng hôm sau, cô cũng đắp mặt nạ, vừa bước chân khỏi phòng tắm thì điện thoại reo lên, thông báo giao bưu kiện. Hạ Duy thắc mắc, gần đây cô đâu có đặt mua gì đâu, ai gửi bưu kiện cho cô chứ? Giang Chi Châu sao?

cô định gọi điện hỏi Giang Chi Châu một chút thì nghĩ lại có thể anh đang bận, không tiện nghe nên cô dẹp ý định đó. Được rồi, đợi đến trưa nhận được bưu kiện xem nó là gì rồi tính tiếp.

Bưu kiện đúng giữa trưa đưa đến, Hạ Duy vì để sớm nhận được gói bưu kiện đó liền bảo Thiên Hạ Cư mang cơm trưa đến tận nhà cho cô luôn. cô nhận gói bưu kiện ở phòng bảo vệ rồi liếc mắt nhìn địa chỉ viết trên giấy dính kèm, là từ thành phố S gửi tới!!

cô càng có linh cảm là Giang Chi Châu gửi đồ cho cô, cô ôm gói bưu kiện và xách phần cơm trưa lên nhà. cô vừa bước chân vào nhà, A Hoàng đã nhiệt tình chạy ra đón cô, ngay cả A Quất cũng meo meo hai tiếng hiềm thấy.

Hạ Duy vừa để cơm xuống, A Hoàng liền nhào tới nên cô đẩy hộp cơm trên bàn xa tầm với của nó: “Đây là

cơm trưa của chị, buổi sáng em đã ăn rồi.”

“Gâu.” A Hoàng nịnh nọt vẩy đuôi nhưng vẫn bị Hạ Duy tàn nhẫn từ chối.

cô tìm một cây dao rọc giấy mở bưu kiện ra, thấy bên trong là một hộp kem dưỡng mắt và cây lăn mắt. Đồ được đóng gói cực kỳ cẩn thận, vận chuyển một chặng đường dài vẫn không bị hư hại gì. Vừa nhìn thấy hai món đồ này, Hạ Duy liền xác định đây là bất ngờ của Giang Chi Châu cho cô.

cô không gọi điện cho anh mà chỉ gửi tin nhắn hỏi: “Giang tiên sinh, em nhận được một hộp kem dưỡng mắt và một cây lăn mắt, không biết là người nào theo đuổi tặng cho em nhỉ? [chống cằm]”

Giang Chi Châu không trả lời ngay, Hạ Duy cũng không để ý nhiều, cô vui sướng chụp hình rồi gửi cho đám bạn thân: “Ha ha ha ha đột nhiên nhận được bưu kiện như thế này, vui quá đi mất ha ha ha.”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: F*ck cậu phát tài sao, mua hộp kem dưỡng mắt đắt như vậy!

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Cây lăn mắt đó cũng trên dưới 3000.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Ha ha ha ha không phải mình mua, là Giang tiên sinh gửi tặng mình đó.

không gây mười cân không đổi tên: Có phải mình già rồi không theo kịp thời đại không? Hai người ở lầu trên lầu dưới còn gửi bưu kiện gì nữa?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: À, mình quên nói với các cậu, hai ngày trước anh ấy đã tới thành phố S rồi.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Đạo này các bữa ăn của mình toàn là của Thiên Hạ Cư tài trợ miễn phí, được vài ngày rồi, cuối cùng có dịp khoe

ảnh ~()/~

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Người bạn như vậy, mình không tuyệt giao thì thật có lỗi với những bát mì tôm mình đã ăn bao năm nay quá.

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Có thể không yêu thương nhưng đừng tổn thương nhau chứ.

không gây mười cân không cân: ... không phải hai người vừa quen nhau không bao lâu sao, sao anh ta lại đi đâu chứ?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Cậu nhắc mình mới phát hiện, Giang tiên sinh không phải ông chủ sao, sao còn đi đâu nữa?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: không phải Thiên Hạ Cư, là công ty của nhà họ Giang.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: anh ta phải thừa kế một công ty nữa sao??

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Thế này cậu còn yên tâm cho anh ta đi sao, không biết có bao nhiêu cô gái thèm muốn anh ấy.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: không quá đáng như vậy chứ?

không gây mười cân không đổi tên: Với kinh nghiệm của người từng trải nói cho cậu biết, yêu xa rất dễ xảy ra mâu thuẫn.

Hạ Duy khẽ nhún mày, lúc Sáu Sáu học đại học có quen một người bạn trai, tình cảm của hai người rất ổn định, nhưng sau đó vì hai người đi học tập và nghiên cứu ở hai đất nước khác nhau nên yêu xa. Cũng giống với rất nhiều cặp tình nhân yêu xa, bọn họ không vượt qua được khoảng thời gian này, nên chia tay.

38. Chương 38

Tưởng tượng như thế, Hạ Duy bỗng cảm thấy lo lắng.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: nhưng mà anh ấy chỉ đi một tháng, chắc là không có chuyện gì đâu nhỉ?

cô muốn tìm sự an ủi trong nhóm bạn thân.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:... Lúc đầu khi tố thu tiền hạng mục, quản lý hạng mục cũng nói với tố là chỉ cần một tháng [mỉm cười] chuyện này thường không chính xác đâu, bất kì lúc nào cũng có thể kéo dài [mỉm cười]

không gây mười cân không đổi tên: Bát Bảo nói không sai, một tháng biến thành hai tháng, hai tháng biến thành nửa năm, nửa năm biến thành một năm... Hơn nữa hai người vừa xác định ở bên cạnh nhau, tình cảm cũng chưa ổn định, đúng là không thích hợp với chuyện xa nhau.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:.....

Cái này có phải trả thù khoảng thời gian yêu đương của cô trước kia không?

Tiểu Diễm Diễm Vô Dịch: các cậu đừng dọa cậu ấy, tớ cảm thấy con người Giang tiên sinh cũng không tệ lắm đâu, chắc là không có vấn đề gì.

không gây mười cân không đổi tên: lúc đầu cũng thấy Lý Tư đáng tin, nhưng mà hành động thực tế của anh ta chứng minh, đàn ông mà đáng tin thì heo nái cũng biết trèo cây.

Tiểu Diễm Diễm Vô Dịch:...

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: hơn nữa điều kiện của Giang tiên sinh còn tốt hơn Lý Tư nhiều [ngoáy mũi]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:... Tớ quyết định rồi, tớ sẽ thoát nhóm để bảo vệ bình an

Cái cô gọi là thoát ra cũng không hẳn là thoát ra mà chỉ tắt thông báo nhóm đi, sau đó ngơ ngác nhìn chăm chăm vào tin nhắn còn chưa được trả lời kia.

Trai thẳng như Giang tiên sinh tại sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện tặng quà cho mình nhỉ? Có phải vì làm chuyện xấu nên chột dạ không?

Hạ Duy: "..."

cô cảm thấy cô không thể nghĩ như xấu như thế được, nếu hai người đã quyết định bên nhau thì cần phải tin tưởng lẫn nhau. cô rất muốn gọi điện thoại cho Giang Chi Châu để hỏi, nhưng nếu anh không trả lời tin nhắn thì chắc chắn là bận rộn nhiều việc, cô lại lo là sẽ quấy rầy anh.

Được rồi, để buổi tối hỏi cũng được.

Sau khi Giang Chi Châu đi thành phố S, buổi tối trước khi đi ngủ đều gọi điện thoại nói chuyện với Hạ Duy, Hạ Duy tắm rửa xong đi ra, nhìn đồng hồ, cảm thấy cũng gần đến thời gian gọi điện thoại cho Giang tiên sinh rồi. cô đợi một lúc, điện thoại của Giang Chi Châu vẫn không tới, cô mở cửa sổ chat với anh ra, nhìn tin nhắn buổi chiều anh gửi cho mình.

Giang Chi Châu: vậy ngoại trừ anh ra, em còn nói với những ai theo đuổi em là em muốn mua kem dưỡng da mắt và cái lăn mắt rồi hả?

Giang Chi Châu: hôm nay hơi bận, buổi tối nói chuyện sau.

Hạ Duy hừ một tiếng, xem lại kem dưỡng da mắt và cái lăn matxa làm thon gọn mặt rất đắt mà anh mua cho cô, vì mấy thứ này nên cô sẽ quyết định chờ anh thêm một lúc nữa.

cô mở ứng dụng tập thể dục ra xem ngày hôm nay, phát hiện gần đây mỗi ngày Giang tiên sinh đi được 3000 bước, vậy mà hôm nay nhảy lên đứng đầu tiên! Tổng cộng đi hơn chín nghìn bước!

Hạ Duy không bình tĩnh được nữa, cô nhớ tới nội dung nói chuyện trong nhóm bạn thân hôm nay, lòng mày không khỏi nhú lại. không đợi nữa, hay là cô chủ động gọi cho anh cũng được.

Điện thoại “Tít” vài tiếng, Giang Chi Châu mới nhận điện thoại: “Hạ Duy?”

“Vâng.” Hạ Duy hỏi anh: “Giờ anh có rảnh không?”

“Có, anh vừa trở lại khách sạn.”

“Vậy là tốt rồi.” Hạ Duy cười một tiếng, “Vừa rồi em xem ứng dụng tập thể dục, hôm nay anh đi được hơn chín nghìn bước, có phải đi dạo phố cùng cô gái nào không?”

“...” Giang Chi Châu câm nín một lúc, “Em gọi điện thoại chỉ vì muốn hỏi cái này sao?”

Hạ Duy ghen hòng, anh hỏi như vậy thật giống như đang nói cô cố tình gây sự: “Vậy hôm nay anh làm gì mà đi nhiều như vậy?”

“Đưa cháu gái anh đi công viên chơi.”

“Cháu gái?”

“Ừ, con gái của anh cả, năm nay mới năm tuổi. anh cả của anh ly hôn năm trước, bình thường lại chỉ lo công việc, vốn không có thời gian chăm sóc con gái. Lần này cũng là Mạn Mạn nhất định đòi theo đến thành phố, từ tối đến giờ anh đều đưa nó đi ra ngoài nên mới muộn như vậy.”

Mạn Mạn là tên của cháu gái nhỏ à? Hạ Duy nghĩ nghĩ, nói với anh: “Vậy anh cả của anh thật không đáng làm bố, con gái còn nhỏ như vậy, rất cần người lớn ở cùng đấy.”

Giang Chi Châu tháo cà vạt ra, rồi cởi áo khoác: “Nhà họ cũng có nhiều chuyện riêng, anh cũng không xen vào nhiều được, chỉ có thể ở cạnh Mạn Mạn nhiều hơn một chút.”

Hạ Duy nở nụ cười: “không phải là anh tới thành phố S đi công tác à? Bây giờ lại trở thành bảo mẫu?”

“anh cũng không hứng thú nhiều với hạng mục của công ty lắm, chị họ và anh họ của anh lúc nào cũng đối chọi gay gắt, anh cũng không muốn bị kéo vào.”

“À, sự việc chỉ có thể nhìn thấy trên phim truyền hình như thế này, không ngờ lại gần với em như vậy.”

Khóe môi Giang Chi Châu khẽ giật, không bình luận gì: “anh gửi cho đồ cho em em nhận được chưa?”

“Rồi ạ, mà sao anh lại mua kem dưỡng da đắt nhất như vậy?”

Giang Chi Châu nói: “anh cũng không biết nhãn hiệu kem dưỡng da nào tốt, cho nên mua luôn loại đắt nhất trong cửa hàng.”

Hạ Duy: “...”

Loại logic như thế này nghe có vẻ quen quen... Chẳng phải lúc trước anh mua thức ăn cho mèo vàng cũng dùng cách như thế này sao?

“Ôi ôi, Giang tiên sinh, anh nói xem tiền anh kiếm được liệu có đủ để anh tiêu xài hoang phí như thế không? Hay là anh để tâm đến chuyện của công ty một chút đi?”

“Yên tâm đi, tiền kiếm được từ Thiên Hạ Cư đủ nuôi em mười đời.”

Hạ Duy: “...”

cô nghiêm túc suy nghĩ, quả thật là rất nhiều tiền!

“Nhưng mà tại sao tự nhiên anh lại mua đồ cho em?” cô hỏi.

Giang Chi Châu nói: “không phải trước kia anh cũng mua khăn lụa cho em đấy sao?”

“Lúc đó không giống bây giờ, đó chẳng phải là anh mua vì để thể hiện mình lúc mới đầu à.”

“Em muốn thì anh sẽ mua cho em.”

Những lời này lập tức đã làm Hạ Duy cảm động, đặc biệt là bây giờ hai người nói chuyện với nhau qua điện thoại, giọng nói của anh trực tiếp truyền vào tai cô, như mỗi lần hít thở đều rung động đến tận tim phổi của cô, vốn là không thể cứng rắn được.

“Thành phố S thật sự quá giỏi rồi, ngay cả một miếng gỗ nát như Giang tiên sinh cũng có thể biến thành gỗ tốt đã qua chạm khắc.”

Giang Chi Châu: “...”

anh suy nghĩ thật lâu, không biết lời này là đang khen hay đang chê mình nữa.

Hai người nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ thì đến lúc Hạ Duy đi ngủ, cô ngáp một cái rồi tạm biệt Giang Chi Châu: “Em đi ngủ trước nhé, anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Hạ Duy nhìn màn hình điện thoại di động tối đi, để di động qua một bên, tắt đèn ngủ.

Buổi sáng hôm sau lúc bắt đầu chuẩn bị đồ ăn cho A Hoàng và A Quất, cô lại phát hiện ra râu của A Quất lại dài ra một đoạn, cô vô cùng vui vẻ chụp ảnh nó, rồi gửi ảnh cho Giang Chi Châu: “Râu của A Quất lại dài thêm rồi, chờ anh trở về là có thể dẫn bọn chúng đi triệt sản rồi”

Hai giờ sau Giang Chi Châu mới trả lời cô: “Là vì trên ảnh nên thấy béo, hay A Quất lại mập lên thế?”

Hạ Duy:...

Hạ Duy: nếu không thì anh cũng mua cái lăn matxa thon gọn cho nó nhé? Có cả loại có thể mát xa toàn thân đấy

Giang Chi Châu nhìn chằm chằm vào cái tin nhắn này suy tư thật lâu, đây là cô đang ám chỉ cho anh là mua cho cô một cái máy matxa toàn thân à?

Cuối cùng thì anh cũng chưa xác định được Hạ Duy có ý gì, nhưng... Mua thì chắc cũng không sao đâu.

Buổi tối trong khi chờ đợi Hạ Duy nghe điện thoại, anh tìm trên mạng một chút về máy matxa, phát hiện đặc biệt nhiều loại, vừa định gửi vài cái cho Hạ Duy thì nhận được một tin nhắn của cô: “Em đang nói chuyện điện thoại với Bát Bảo, anh đợi một chút nữa rồi gọi điện cho em sau nhé.”

Giang Chi Châu hiếm khi nhíu mày, nhưng vẫn trả lời: “Được.”

anh đi tắm rửa xong, vừa sấy tóc vừa gửi tin nhắn cho Hạ Duy: “Em nói chuyện điện thoại xong chưa?”

Hạ Duy: còn chưa xong, Bát Bảo gặp phải vài việc trên công trường, đang buồn bã tủi thân khóc đây này...

Hạ Duy: anh có biết Bát Bảo đấy không? Lần trước em và cô ấy còn có Hạ Minh đi Thiên Hạ Cư, có gặp anh đấy

Giang Chi Châu: Ừ, vậy hai người trò chuyện xong thì gọi điện cho anh nhé, anh đi xem tài liệu một chút.

Hạ Duy: Vâng.

“Hạ Duy cậu có đang nghe không đấy?” Bát Bảo phát hiện đầu bên kia điện thoại mãi lâu không có phản ứng, cảm giác như đang nói chuyện một mình.

“đang ở đây mà.” Ánh mắt Hạ Duy theo dõi hình ảnh máy tính, nói với Bát Bảo, “Cậu nói cái người phụ trách kia của các cậu rất keo kiệt, hợp muộn mà còn không phát cấp lương cơm cho các cậu.”

“Đúng vậy, cậu có biết anh ta nói vô cùng lâu không! Vốn đã xong hết rồi, kết quả bên ngoài bắt đầu mưa to, anh ta liền nói câu ”Trời đang mưa, chúng ta nói thêm một lúc nữa“... chỉ muốn ném viên gạch vào mặt anh ta thôi.”

“...Lãnh đạo của các cậu thật biết chăm sóc nhân viên, cho nên bây giờ cậu ăn cơm chưa?”

“Vừa mới ăn xong, nếu không làm gì có sức nói chuyện điện thoại với cậu. Cái người phụ trách kia thật sự là vô cùng hiểm thấy, khuya khoắt uống nhiều rượu rồi chạy đến gõ cửa phòng chúng tớ! Mấy cô gái cùng phòng đều sợ phát khóc!”

“... Việc này đúng thật là hơi nguy hiểm, các cậu nhớ đóng cửa kỹ càng, nếu vẫn không ổn thì nuôi một con chó.”

Bát Bảo: “...”

Hạ Duy lại an ủi cô một hồi, tin nhắn của Giang Chi Châu lại gửi tới: “Hai người còn chưa nói xong à?”

Hạ Duy:... _ ”)_ người phụ trách trên công trường của Bát Bảo thật sự tệ đến mức một câu khó nói hết.

Giang Chi Châu:...

Giang Chi Châu: được rồi, nói xong thì gọi anh

Hạ duy: đợi lát nữa em muốn đi ngủ luôn, hôm nay công việc trong cửa hàng bận rộn, mệt mỏi quá.

cô không ngờ tin này vừa gửi đi, Giang Chi Châu đã tức giận: “Hai người có chuyện gì không thể nói lúc

ban ngày sao? Buổi tối là thời gian anh và em gọi điện thoại, anh cảm thấy thời gian của anh bị chiếm dụng rồi.”

Hạ Duy nhìn thấy tin nhắn này của anh thì cũng tức giận, gõ bàn phím ầm ầm: “anh có biết là anh rất ích kỷ không, ban ngày Bát Bảo cũng phải đi làm, em và cô ấy làm bạn đã mười năm rồi, chẳng lẽ gọi điện thoại cũng không được? Hơn nữa bình thường lúc em muốn gọi điện thoại cho anh đều sợ anh đang bận nên không dám gọi. Nhiều nhất cũng chỉ dám gửi tin nhắn cho anh, mà cũng rất lâu anh mới trả lời. Bây giờ anh muốn gọi điện cho em thì em nhất định phải dập máy của Bát Bảo ngay lập tức để nghe điện thoại của anh đúng không?”

“Hạ Duy Duy, cậu làm sao thế? Sao lại thở mạnh như vậy?”

“không có gì, đang cãi nhau với Giang Chi Châu.”

Bát Bảo: “...”

“Cậu vừa gọi điện thoại với tớ, vừa cãi nhau với anh ấy à?” Cũng bận quá nhỉ.

“Tớ cảm thấy ham muốn chiếm hữu tớ của anh ấy quá mạnh mẽ.”

“... Đây là cậu đang khoe khoang đấy hả?”

“... không phải, tớ đang rất tức giận.”

“Ôi chà, đàn ông đều như vậy đấy..., hơn nữa Giang tiên sinh nhà cậu còn là loại không đồng ý bạn gái đã từng có bạn trai nữa...”

Hạ Duy nói: “Tớ còn cảm thấy ngay cả chuyện tớ có bạn thân cũng không thể tiếp nhận được ý, tớ và cậu gọi điện thoại, anh ấy liền tức giận.”

Bát Bảo: “...”

Kiểu ghen với bạn thân của người yêu này cũng không phải là hiếm.

“À... tớ cũng phải tắt máy rồi, cậu tập trung cãi nhau với anh ấy đi nhé.” Bát Bảo nói xong, nhanh chóng tắt điện thoại. Hạ Duy để điện thoại di động xuống, Giang Chi Châu lại gửi một tin tới.

Giang Chi Châu: được rồi, anh cảm thấy bây giờ chúng ta đều có hơi kích động, ngày mai nói sau.

39. Chương 39

7h sáng ngày hôm sau, Giang Chi Châu gửi tin nhắn cho Hạ Duy: “Dậy chưa?”

Hạ Duy hờn dỗi cả một đêm, ngủ không sâu giấc, nghe thấy tiếng tin nhắn mới thì cô liền tỉnh giấc.

Hạ Duy nhìn màn hình điện thoại liên tưởng hơn rất nhiều.

Hạ Duy: Giang tiên sinh dậy sớm quá nhỉ.

Giang Chi Châu: Ở đây anh luôn thức dậy rất sớm, bây giờ đã ăn sáng xong rồi.

Giang Chi Châu: anh đã suy nghĩ chuyện hôm qua cả đêm, là do anh không đúng.

Hạ Duy: Vấn đề rõ ràng như vậy anh còn suy nghĩ cả đêm để làm gì?

Giang Chi Châu:.....

Hạ Duy: Sao anh lại nổi giận?

Giang Chi Châu: Vì thời gian gọi điện thoại của anh với em bị người khác chiếm dụng rồi, nên trong lòng cảm thấy khó chịu.

Hạ Duy: anh đến thành phố S làm việc, bình thường em muốn gọi điện cho anh cũng không dám, sợ quấy rầy công việc của anh, có đôi khi hơi tức giận nhưng em tự trách mình đang cố tình gây sự, nếu theo lời anh nói như vậy thì em đã khó chịu đến chết từ lâu rồi.

Giang Chi Châu: Lần này là anh không đúng, sau này em muốn gọi cho anh thì cứ gọi, anh sẽ mở máy cả ngày.

Hạ Duy: anh nói thật chứ?

Giang Chi Châu: Ừ, nên em đừng giận dỗi nữa.

Hạ Duy: À, tối qua em tức giận lắm nên sáng nay vẫn còn bị hạ đường huyết, cần nghe vài lời ngon tiếng ngọt.

Giang Chi Châu:

Giang Chi Châu: Uống nước ấm nhiều vào [bắn tim]

Hạ Duy: “.....”

anh cố tình đúng không?!

Hạ Duy: Được rồi, anh đi làm việc đi, em cũng dậy đây.

Giang Chi Châu: Đợi đã.

Hạ Duy: Có chuyện gì nữa? Em tự biết phải uống nước ấm rồi.

Giang Chi Châu: “.....”

anh chụp màn hình lại rồi gửi cho cô xem: “Hi vọng sau này em gọi điện cho anh là vì nhớ anh chứ không phải vì không yên tâm anh.”

Hạ Duy hơi sững sốt, Giang tiên sinh còn nhớ chuyện 9000 bước cô đã từng hỏi anh. Trong lòng cô đang cảm thấy cực kỳ quần bách, Giang tiên sinh đang uyển chuyển biểu đạt cô không tin tưởng vào anh.

Hạ Duy: Vâng, em biết rồi.

Hạ Duy để điện thoại xuống rồi ngẩn người nằm trong ổ chăn. thật ra không phải cô không tin anh, mà là cô không tin bản thân mình.

nói đến mấy lần yêu đương thất bại trước mà trong lòng cô không để lại bóng ma tâm lý là chuyện không thể nào. cô cực kỳ nghi ngờ bản thân mình có thể đi đến cuối cùng với anh được không. Lại thêm là điều kiện của Giang Chi Châu quá tốt, cô gặp một người ưu tú như vậy, ngoại trừ hâm mộ thì còn có thêm vài phần bối rối.

cô không biết kiểu bạn gái không muốn thân mật với bạn trai như cô thế này thì đối phương còn có thể chịu đựng được bao lâu. cô vẫn luôn cảm giác được Giang Chi Châu đang cố gắng kiềm chế bản thân mình, giữ một khoảng cách vừa phải với cô. Khoảng cách này không khiến cô khó chịu nhưng mối quan hệ tình cảm của bọn họ sẽ luôn luôn đình trệ không tiến tới nữa.

Mà trong mối quan hệ này điều khiến cho cô ở thế hạ phong đó là cô từng quen bạn trai, trùng hợp đập trúng quả bom nổ chậm trong lòng Giang tiên sinh.

Mặc dù Giang Chi Châu chủ động tỏ tình với cô, bằng lòng chấp nhận cô, nhưng sự bằng lòng này sẽ kéo dài được bao lâu chứ? Hay liệu chẳng có một ngày nào đó, anh đột nhiên không muốn nữa thì sao?

Quá nhiều vấn đề được đặt ra khiến đầu cô như muốn nổ tung. Trước khi Giang Chi Châu đi thành phố S thì hai người bọn họ đều cẩn thận đề dặt không muốn nghĩ tới, che đậy mọi thứ để nhìn như không có chuyện gì, nhưng đâu phải chỉ cần bọn họ không nghĩ đến thì vấn đề này không tồn tại.

Hạ Duy sầu muộn thở dài một hơi, vài mối tình trước là khi đối phương tỏ ra muốn thân mật với cô hơn thì cô sẽ vội vàng chia tay. Nhưng cô biết chẳng qua là mình đang trốn tránh mà thôi. Bây giờ các vấn đề giữa cô và Giang Chi Châu rõ ràng là ngày càng nhiều, cô lại muốn đi đến cuối cùng với anh.

cô thật là tùy tiện.

“Gâu!” A Hoàng thấy Hạ Duy cứ nằm lì trong chăn không chịu ngồi dậy liền nhảy lên giường, lại nhảy trúng ngực của Hạ Duy.

Hạ Duy: “.....”

Đau.... quá!

“A Hoàng, em muốn ăn đòn phải không hả, xuống ngay cho chị!!” Hạ Duy ngồi dậy xoa xoa bộ ngực đáng thương của mình. A Hoàng nhảy xuống sàn nhà, vẫn sửa gâu gâu với cô.

“Chị biết rồi, sẽ cho các em ăn ngay đây.” Hạ Duy cảm thấy mình chưa kết hôn đã trải qua cảm giác làm bà mẹ già rồi. Chuẩn bị đầy đủ thức ăn và nước cho hai ông lớn rồi cô mới bắt đầu chuẩn bị bữa sáng cho mình.

Hai ngày trước cửa hàng Tinh Quang có một đợt giảm giá nên cô mua để dành không ít thức ăn, còn hình tử lạnh một lượt rồi cuối cùng chọn sandwich làm bữa sáng. Ừ, uống thêm ly sữa đậu nành nữa là xong, nghe nói có thể làm tăng kích thích vòng 1....

Hạ Duy dắt A Hoàng đi dạo một vòng rồi mới đến cửa hàng của mình, trên đường đi nhận được tin nhắn của Bát Bảo: “Cậu làm lành với Giang tiên rồi hả?”

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Làm lành rồi, sáng nay anh ấy đã chủ động nhắn tin xin lỗi.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: À

Tại sao cô phải hối chứ? Làm lành nhanh như vậy, xứng đáng khiến cô áy náy cả đêm sao?

Đến buổi trưa, Thiên Hạ Cư vẫn đưa cơm đến cho cô như cũ, Hạ Duy chụp hình mấy món ăn rồi gửi cho Giang Chi Châu: “Trưa hôm nay ăn măng với cà rốt nè, măng mùa này mềm quá đi, cảm ơn nè [doge]”

Giang Chi Châu không trả lời ngay cho cô, nhưng cũng không phải đợi đến mấy tiếng sau mới nhận được tin nhắn trả lời của anh. Hai phút sau, anh liền gửi tin nhắn trả lời: “Đợi anh về làm cho em ăn.”

.... Tâm trạng thiếu nữ của Hạ Duy lại nổi dậy, Giang Chi Châu trêu ghẹo cô ngày càng lão luyện! Nhưng quả nhiên anh nói lời giữ lời, lúc cô muốn tìm anh thì anh luôn có mặt.

Hạ Duy: Vậy anh phải nhanh về, không thì măng già mất [doge]

Giang Chi Châu: Ừ, ngoan [bắn tim]

Hạ Duy xoắn xuýt đăng một status: “anh ấy bảo mình phải ngoan, nhưng anh ấy không ngoan chút nào, anh ấy trêu chọc mình kìa.[doge]”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Tất cả các cuộc cãi nhau không nhằm mục đích chia tay đều là khoe ân ái trá hình.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát trả lời bình luận của *Cháo Bát Bảo nữ hiệp:* Cảm ơn cậu đã tạo cơ hội cho bọn mình khoe ân ái

Cháo Bát Bảo nữ hiệp trả lời bình luận của *Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:* Cắt đứt quan hệ bạn bè đi

Giang Chi Châu: Đợi anh về thì hẹn các bạn của em cho anh gặp mặt một chút, anh mời các cô ấy ăn cơm.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp trả lời bình luận của *Giang Chi Châu:* Giang tiên sinh, tùy tiện gọi đồ ăn của Thiên Hạ Cư được không?!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát trả lời bình luận của *Cháo Bát Bảo nữ hiệp:* thật xin lỗi nhé, vừa rồi cậu đã cắt đứt quan hệ với mình nên không còn trong đám bạn của mình nữa

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:

Dù cặp tình nhân này yêu xa nhưng vẫn dốc hết sức khoe ân ái, nên trao cúp cho bọn họ mới phải!

yêu xa rất khó khăn với Hạ Duy, lúc Giang Chi Châu vừa đi thì cô chưa có cảm giác mãnh liệt gì, nhưng dạo này cô càng lúc càng nhớ anh. cô search tìm rất nhiều chủ đề liên quan đến yêu xa để xem người khác điều chỉnh tâm trạng như thế nào khi yêu xa, đồng thời cũng không tránh khỏi nhìn thấy các kết quả bi

thương. cô ấn tượng sâu nhất chính là bình luận của một cô gái, cô ấy nói đã từng yêu xa, đến khi cô ấy gặp lại bạn trai thì nhất thời không chấp nhận sự thân mật được.

—Hoá ra bạn trai của cô ấy không chỉ tồn tại trong điện thoại, trên mạng xã hội mà còn là người thật đó nhé?

Khi Hạ Duy xem cái này liền cảm thấy khủng hoảng rất lâu, nếu như thời gian dần trôi qua cô cũng cảm thấy Giang tiên sinh chỉ là người ảo trên mạng xã hội thì sao đây?!

cô lập tức nhắn một tin cho Giang Chi Châu: “Giang tiên sinh, anh có ở đây không? ”

Lần này Giang Chi Châu trả lời lại ngay lập tức: “Có, anh đang định gọi điện cho em thì em đã nhắn tin cho anh trước rồi.”

Hạ Duy: Giang tiên sinh, em muốn nói một vấn đề nghiêm túc với anh.

Giang Chi Châu: Chuyện gì? [nghiêm túc.jpg]

Hạ Duy: “.....”

Dạo này Giang tiên dùng icon ngày càng lão luyện rồi.

Hạ Duy: Giang tiên sinh, anh thật sự là người đang tồn tại sao? không phải là do em hư cấu ra chứ? Hay chỉ là robot?

Giang Chi Châu:.....

Giang Chi Châu: Trí tưởng tượng của em tốt thật, có ý định phát triển thành nhà soạn kịch không?

Hạ Duy: Em đã nói là nghiêm túc mà.

Giang Chi Châu: [Nghiêm túc.jpg]

Hạ Duy: anh xem, dạo này anh dùng icon ngày càng lão luyện hơn, em cảm thấy trình độ của anh đã có tiến bộ rồi.

Giang Chi Châu: ... Con người bình thường bọn anh gọi đây là học tập.

Hạ Duy:.....

Giang Chi Châu: Chúng ta chat video đi.

Giang Chi Châu vừa nhắn xong thì Hạ Duy nhận được yêu cầu chat video. cô vội vàng chỉnh trang quần áo và kiểu tóc của mình rồi mới chấp nhận yêu cầu chat video: “Giang tiên sinh, chào buổi tối.”

“Chào buổi tối!” Giang Chi Châu nhìn thấy cô liền nở nụ cười.

Hạ Duy: “.....”

Giang tiên sinh cười thế này là phạm quy đó nhé!

“Sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này?” Giang Chi Châu hỏi cô.

Hạ Duy đáp: “Bởi vì gần đây em nhìn thấy bình luận của một cô gái nói rằng yêu xa với bạn trai khá lâu, đến mức nghi ngờ là mình có bạn trai không. Bây giờ khoa học công nghệ phát triển như vậy, robot có IQ cũng vô số kể, bạn trai à? không tồn tại.”

“..... Vậy chúng ta đang chat video như thế này cũng là giả sao?”

“Ai biết được chứ, không phải có thể cài đặt chương trình giả lập sao?”

Giang Chi Châu nói: “Đừng ngốc như vậy, cho dù xem như có robot có trí thông minh thì em cũng mua không nổi đâu.”

Hạ Duy: “.....”

nói hay lắm, lý lẽ rất hay.

“Gâu.” Hình như A Hoàng phát hiện ra Giang Chi Châu đã lâu rồi không gặp nên liền chạy đến chơi ké, “Gâu gâu.”

A Hoàng nhiệt tình vẫy đuôi nhìn Giang Chi Châu trong màn hình, Hạ Duy sợ nó lộn xộn nên ôm nó vào lòng, nói với Giang Chi Châu: “A Hoàng còn nhận ra anh nè, thật khiến em cảm động quá đi mất.”

“.....” Giang Chi Châu im lặng một lúc mới nói với A Hoàng, “A Hoàng ngoan, đợi tao về dẫn mày ra ngoài chơi, làm đồ ăn ngon cho mày.”

“Gâu gâu.” Nghe tới đồ ăn, A Hoàng càng vui mừng vẫy đuôi.

“A Quất đâu?” Giang Chi Châu hỏi.

“À, anh đợi chút, để em ôm nó tới.” Hạ Duy nói xong liền để điện thoại xuống chạy ra ngoài ôm A Quất. A Quất không chịu cho cô ôm, dễ dàng một lúc mới đầu hàng.

“A Quất, em xem này, đây là ai nhỉ? Em còn nhận ra người này không?”

A Quất: “.....”

Giang Chi Châu: “.....”

“Meow~” A Quất kêu một tiếng, tò mò nhích gần lại nhìn.

Giang Chi Châu cũng nhìn chăm chăm nó một hồi lâu mới lên tiếng: “Em cho nó ăn gì vậy? Em nuôi một con mèo thành con heo rồi.”

Hạ Duy: “.....”

“anh vốn nhặt về một con heo mà? Chỉ là đáng vẻ bên ngoài của nó hơi giống con mèo thôi.” Hạ Duy cười ha ha.

A Quất: “.....”

Giang Chi Châu: “.....”

anh vẫn nên tin là nó béo do vào ảnh đi.

“À đúng rồi.” anh dời lực chú ý khỏi con mèo béo đó, “Lúc đầu hạng mục này của bọn anh bảo là một tháng, nhưng một tháng không thể xong kịp nên sẽ kéo dài thời gian.”

Hạ Duy: “.....”

thật sự là bị miệng quạ đen của Bát Bảo nói trúng rồi sao?

“Vậy khi nào anh mới về?” cô hỏi.

“Hôm nay anh đã nói chuyện với ông rồi, anh không tiếp tục làm hạng mục này nữa, sẽ về theo thời gian đã định.”

Tuy Hạ Duy hơi bất ngờ nhưng vẫn cảm thấy đắc ý trong lòng: “À, vậy kiểu này có phải thay mặt thể hiện anh đã từ bỏ quyền kế thừa công ty đúng không?”

Giang Chi Châu nhìn cô: “Em tiếc à?”

Hạ Duy: “Đương nhiên rồi, có cô gái nào không muốn gả cho nhà giàu chứ?”

cô vừa nói dứt lời thì Giang Chi Châu bỗng nhiên nở nụ cười: “Hoá ra em đã nghĩ đến chuyện gả cho anh rồi sao?”

Hạ Duy: “.....”

Sao người đàn ông này phản ứng lại nhanh thế? anh ở thành phố S đã xảy ra chuyện gì đó?

“Em không muốn nói chuyện với anh nữa, em tắt đây.”

Giang Chi Châu buồn cười: “Được, ngủ ngon, đợi anh về.”

40. Chương 40

Tuy đã nói với ông nội là sau 1 tháng nữa sẽ trở về thành phố A, nhưng khoảng thời gian này ở thành phố S, Giang Chi Châu vẫn làm việc chăm chỉ.

Hôm nay có một cuộc họp nội bộ sẽ tổ chức, Giang Chi Châu đã đến phòng họp từ sớm, phát hiện ra anh là người tới sớm nhất. anh ngồi xuống ghế, đang chuẩn bị lấy điện thoại di động ra nói chuyện với Hạ Duy thì âm báo tin nhắn vang lên.

Đuôi lông mày Giang Chi Châu khẽ nhướn lên, chẳng lẽ lại tâm linh tương thông như vậy?

Đáng tiếc lại không phải tin nhắn của Hạ Duy mà là bạn nhỏ Giang Mạn Mạn gửi tới. Lúc Giang Mạn Mạn thêm QQ của anh, Giang Chi Châu cảm thấy hơi bất ngờ, không ngờ Mạn Mạn nhỏ như vậy mà đã có tài khoản QQ rồi, sau này Mạn Mạn mới nói cho anh biết là mẹ của bé lập cho để gọi video nói chuyện với mẹ.

Giang Chi Châu nghe giải thích xong lại cảm thấy thương bé, Mạn Mạn còn nhỏ như vậy, đáng lẽ bé không phải chịu những điều này, nếu như sau này anh có con gái...

Khụ khụ. Giang Chi Châu nghĩ tới đây còn chưa phát hiện ra bản thân mình đang xấu hổ, anh mở cửa sổ chat với Mạn Mạn xem cô bé gửi cái gì tới.

Giang Mạn Mạn: [khóc hu hu. jpg]

Khóe miệng Giang Chi Châu khẽ cười, bạn nhỏ Giang Mạn Mạn tuy không đánh được bao nhiêu chữ nhưng lại biết dùng không ít icon biểu cảm, Giang Chi Châu học được của cô bé rất nhiều.

Giang Chi Châu gửi cho cô bé một câu nói: “Mạn Mạn làm sao vậy?”

Giang Mạn Mạn có qua có lại, cũng gửi trả lời một câu nói: “Ba với mẹ lại cãi nhau.”

Giọng nói của cô bé nghe đã thấy rất buồn, Giang Chi Châu cố gắng nói thật nhẹ nhàng, hỏi cô bé: “Tại sao cha mẹ lại cãi nhau?”

Giang Mạn Mạn nói: “Cháu và mẹ gọi video, mẹ nói ba không đưa cháu đi nhà trẻ, hơn nữa chỉ lo công việc không để ý tới cháu, sau đó bắt đầu cãi nhau với ba. Mẹ còn muốn ba đưa cháu đến chỗ mẹ, nhưng ba không đồng ý.”

Giang Chi Châu an ủi: “Mạn Mạn nghe lời, buổi tối chú út sẽ nấu một bữa tối thật ngon cho cháu được không?”

Giang Mạn Mạn: được ạ [bắn tim]

“Lại nhắn tin với bạn gái à?” Giang Nhạc Chương và Giang Nhạc Hân từ bên ngoài phòng họp đi vào, Giang Nhạc Chương thấy Giang Chi Châu ngồi một mình cầm điện thoại, liền trêu chọc một câu.

Giang Nhạc Hân có hơi ngạc nhiên nhìn Giang Chi Châu: “Em có bạn gái à?”

Giang Chi Châu vẫn chưa trả lời, Giang Nhạc Chương đã nói trước: “Đúng đó, hiện trong mấy anh chị em chúng ta, cũng chỉ có em vẫn là cún độc thân thôi”

Giang Nhạc Hân: “...”

“Là Mạn Mạn.” Giang Chi Châu đưa di động tới cho Giang Nhạc Chương nhìn thoáng qua.

Giang Nhạc Chương hỏi: “Mạn Mạn làm sao vậy?”

“nói ba mẹ cô bé lại cãi nhau.”

Giang Nhạc Hân cười một tiếng: “Chẳng trách đến giờ mà anh cả còn chưa tới, chẳng phải bình thường anh ấy là người hợp tích cực nhất sao.”

Giang Nhạc Chương nhìn cô: “Em cũng đừng nói anh ấy, em cũng thế thôi, đều là người cuồng công việc, cố tìm cảm giác về sự giỏi giang của bản thân.” anh nói rồi thở dài một hơi, “Mạn Mạn thật đáng thương, cho nên người ta nói đầu thai như thế nào cũng là một kỹ năng sống, làm sao lại có loại bố như thế này trên đời nhỉ.”

Giang Chi Châu cất di động, không phát biểu ý kiến gì, Giang Nhạc Hân bật máy tính lên, nói với Giang Nhạc Chương: “Buổi tối hôm nay anh đưa Phương quản lý đi ăn cơm.”

“À? Em nói người phụ nữ háo sắc đấy à?” Giang Nhạc Chương không cam tâm tình nguyện, “Tại sao anh phải đi? rõ ràng là cô ta có ý xấu với anh!”

“Thế nên anh mới phải đi.” Giang Nhạc Hân nói như một điều hiển nhiên.

“...” Giang Nhạc Chương không thể tin nhìn cô, “Bây giờ em có thể hi sinh luôn nhan sắc của anh trai chỉ vì công việc luôn à?”

Giang Nhạc Hân nói: “anh phải cảm thấy may mắn vì anh còn có nhan sắc để có thể hi sinh, nếu không thì anh còn giá trị gì nữa?”

Giang Nhạc Chương: “...”

anh thật sự không thể tin nhân tính em gái mình đã mất đến trình độ này rồi.

Lại nhìn Giang Chi Châu yên tĩnh ngồi ở một bên: “Em họ, Thiên Hạ Cư của em còn nhận người không?”

Giang Chi Châu nghĩ ngợi, nói: “Còn tuyển nhân viên phục vụ, nhưng mà yêu cầu rất cao, hơn nữa phải là giới tính nữ.”

“... không còn vị trí nào khác à?”

“Nhân viên vệ sinh?”

Giang Nhạc Chương: “...”

anh có thân phận như thế này, nếu qua đó làm thì ít nhất cũng phải làm quản lý đại sảnh chứ!

“Được rồi, anh hiểu rồi, bây giờ xã hội này không còn một chút tình cảm anh em nào nữa.” anh tỏ vẻ đau lòng một lúc, lại nói với Giang Chi Châu, “anh nghe nói em bảo với ông nội ở đây một tháng sẽ phải trở về thành phố A?”

“Vâng.” Giang Chi Châu không biết anh ấy nghe nói từ đâu, nhưng anh cũng không muốn giấu diếm. Giang Nhạc Chương trợn mắt nhìn anh: “Tại sao? anh vẫn chờ em thành một chú ngựa đen đánh cho Giang Thừa Việt và Giang Nhạc Hân người ngã ngựa đổ đấy.”

“Tuy quy mô của Thiên Hạ Cư kém công ty nhà họ Giang nhưng công việc mỗi ngày cũng không ít, em không thể đi quá lâu.”

Giang Nhạc Chương nói: “anh nghĩ đúng ra phải là em không thể rời xa bạn gái của em quá lâu đó.”

Giang Chi Châu: “...”

Cuối cùng thì tại sao anh ấy lại chắc chắn là anh đang có bạn gái chứ?

Tuy đây đúng là sự thật.

“anh cũng không muốn sống ở đây, hay là anh và em cùng trở về...”

Giang Nhạc Chương còn chưa nói hết đã bị Giang Nhạc Hân cắt đứt: “anh trở về thử xem, có tin bố sẽ đồng băng tất cả tài sản của anh không?”

Giang Nhạc Chương: “...”

“Xin lỗi anh tới muộn.” Giang Thừa Việt bước nhanh từ bên ngoài vào phòng họp, sau lưng có mấy quản lý và trợ lý của anh đi theo. Giang Nhạc Chương ghét sát tại Giang Nhạc Hân, nhỏ giọng đánh giá: “Vẫn là anh cả mới có cả phái đoàn như thế này.”

Giang Nhạc Hân nhìn chằm chằm anh, không nói gì, Giang Thừa Việt để laptop xuống rồi mở ra, ngồi xuống ghế: “Chúng ta bắt đầu đi.”

Sau khi công việc cả ngày kết thúc, Giang Thừa Việt và Giang Nhạc Hân còn muốn tiếp tục làm việc khác, chỉ có một mình Giang Chi Châu trở về khách sạn. anh thay áo phục ra, gọi điện thoại cho Giang Mạn Mạn: “Mạn Mạn ăn cơm tối chưa?”

Giọng nói Giang Mạn Mạn nhỏ nhẹ như trẻ em sơ sinh: “Còn chưa ăn đâu ạ, Mạn Mạn đang đợi chú út trở về đây này.”

Giang Chi Châu cười cười: “Vậy bây giờ Mạn Mạn phòng của chú út, chú chuẩn bị làm cơm tối rồi.” Phòng ở của mọi người đều có phòng bếp, tuy những người khác chẳng bao giờ dùng nhưng lại rất tiện lợi với Giang Chi Châu.

“Vâng ạ, giờ Mạn Mạn tới ngay đây.”

Bảo mẫu chăm sóc Giang Mạn Mạn đưa cô bé đến phòng của Giang Chi Châu rồi đi, Giang Mạn Mạn tò mò ghé vào cửa phòng bếp, nhìn Giang Chi Châu: “Chú út, chú đang nấu món gì thế?”

“Chú út đang nấu món trứng hấp mà Mạn Mạn thích ăn nhất.”

“Oa, giỏi quá!”

Giang Chi Châu nở nụ cười, lại nghĩ đến Hạ Duy cũng rất thích ăn trứng hấp anh làm, còn thích hơn cả cơm chiên trứng: “Nếu Mạn Mạn đói bụng thì ăn bánh ngọt trước nhé, chú mua lúc về đây.”

“không được, Mạn Mạn muốn giữ bụng để ăn đồ ăn chú út nấu.”

Giang Chi Châu quay đầu cười với cô bé: “Vậy Mạn Mạn ra phòng khách chơi trước đi, chú sắp nấu xong rồi.”

“Được.” Giang Mạn Mạn lại ghé vào cửa ra vào nhìn anh một lúc, hỏi anh, “Tại sao chú út về rồi mà ba vẫn chưa về ạ?”

Động tác đánh trứng của Giang Chi Châu hơi dừng lại, nói với cô bé: “Bởi vì ba của cháu có rất nhiều việc phải làm, còn chú út thì lười biếng không làm.”

Giang Mạn Mạn nhướn mày lên: “Ba không thể cũng lười biếng như thế được ạ?”

Giang Chi Châu bỏ bát xuống, ngồi xổm bên cạnh Giang Mạn Mạn vuốt tóc cô bé: “Lười biếng là không tốt, ba đang cố gắng làm việc, cũng là vì để mua cho Mạn Mạn thật nhiều đồ chơi.”

” Mạn Mạn không cần ba mua nhiều đồ, Mạn Mạn chỉ muốn ba dẫn đi ra ngoài chơi.” Giang Mạn Mạn nói xong, đôi mắt đã đỏ ửng, “Các bạn nhỏ trong nhà trẻ đều có cha mẹ, chỉ có Mạn Mạn không có.”

Giang Chi Châu khẽ mím môi, không biết phải an ủi cô bé như thế nào. Cuối cùng anh cũng chỉ có thể ôm lấy cô bé nói: “Mạn Mạn nghe lời, đợi sau khi ba trở về, chú út giúp cháu nói với ba, được không?”

“Được ạ.” Giang Mạn Mạn thút tha thút thít nói.

Giang Chi Châu lau nước mắt của cô bé, nói: “Mạn Mạn đừng khóc nữa, sắp được ăn cơm rồi.”

“Vâng!” Giang Mạn Mạn lên tiếng, hấp tấp đi ra phòng khách ngoan ngoãn ngồi đợi ăn cơm. Giang Chi Châu nhìn bóng lưng của cô bé, cảm thấy cô bé và A Quất có vẻ hơi giống nhau.

không biết giờ này Hạ Duy đã ăn cơm chưa?

Trong lòng thắc mắc nên sau khi Giang Chi Châu nấu xong thì liền gọi video cho Hạ Duy. Bạn học Hạ Duy đơn thuần, không hề phòng bị mà đã nhận cuộc gọi: “Giang tiên sinh, có chuyện gì vậy, có phải lại không nhớ em rồi không?”

Giang Chi Châu đem camera quay một vòng các món ăn, nói với Hạ Duy: “Vừa nấu cơm xong, khôngbiết em ăn cơm chiều chưa nên quay cho em xem.”

Hạ Duy: “...”

Cmn chia tay, đàn ông cận bã!

“Món trứng hấp này, cháu gái của anh cũng rất thích ăn, khẩu vị của hai người cũng rất giống nhau đấy.”

Hạ Duy: “...”

“Có phải anh muốn làm em tức chết xong lấy hết vẻ đẹp của em không?” Hạ Duy cảm thấy mình khônglập tức chia tay anh thì mình thật sự là quá thiện lương rồi, “Em quyết định không để ý tới anh bảy mươi hai tiếng đồng hồ, tạm biệt!”

cô đang định tắt video đi, chợt nghe đến một âm thanh dễ thương của trẻ con: “Chú út, nấu xong cơm chưa ạ?”

Giang Chi Châu quay đầu lại đi ra ngoài, màn ảnh cũng chuyển đến Giang Mạn Mạn nhỏ nhỏ xinh xinh. Giang Mạn Mạn nhìn thấy anh cảm điện thoại liền tò mò chạy đến xem: “Chú út, chú đang gọi video với ai thế ạ?”

“AAAA, đây là cháu gái của anh à, đáng yêu quá!” Hạ Duy kích động ồn ào ở bên kia màn hình, aaaaa, cô bé nhỏ đáng yêu quá.

Giang Mạn Mạn nhìn xem thấy cô liền chớp chớp mắt, lại ngẩng đầu nhìn Giang Chi Châu: “Chú út, chị này là bạn gái của chú sao?”

Giang Chi Châu bị Giang Mạn Mạn bắt gặp, cũng không giấu cô bé: “Ừ, có muốn chào chị không?”

Giang Mạn Mạn vẫy vẫy tay với camera: “Em chào chị.”

Hạ Duy lập tức cảm thấy vết thương được chữa lành, buổi sáng hôm nay ở trong tàu điện ngầm còn một cô bé lớn hơn Giang Mạn Mạn gọi cô là dì! cô mới mười tám tuổi, vậy mà dám gọi cô là dì! Buồn bực quá!

“Mạn Mạn ngoan quá.” cô yêu thương nhìn Giang Mạn Mạn chăm chú.

Giang Mạn Mạn cười khanh khách: “Bạn gái của chú út thật xinh đẹp, xinh đẹp như mẹ cháu vậy.”

...

Bây giờ Hạ Duy vô cùng muốn có một cô con gái như Giang Mạn Mạn, quá đáng yêu!

“Mạn Mạn cũng rất đáng yêu mà!” Hạ Duy không khiêm tốn chút nào mà tự khen lại, “Các cô bé và cô gái như chúng ta đều vô cùng đáng yêu!”

Giang Chi Châu: “...”

anh kiểm chế khoe miệng đang co rút, nói với Giang Mạn Mạn: “Mạn Mạn ra phòng khách chờ chú đi.”

“Vâng ạ.”

Giang Mạn Mạn ngoan ngoãn đi ra ngoài, Giang Chi Châu quay camera về mình, cười đầy ẩn ý nhìn Hạ Duy: “Em thật đúng là không biết xấu hổ, em lớn hơn Mạn Mạn 20 tuổi đấy.”

Hạ Duy: “...”

“Em thật sự cảm thấy Mạn Mạn rất đáng yêu à?” Giang Chi Châu hỏi.

“Vâng.” Hạ duy ra vẻ lạnh lùng trả lời.

Giang Chi Châu cười cười: “anh cũng biết cô bé rất đáng yêu, nếu chúng ta cũng sinh một cô con gái đáng yêu như thế thì tốt quá.”

41. Chương 41

Câu này của Giang Chi Châu khiến cô phải đỏ mặt ngượng ngùng: “anh nói năng không biết xấu hổ hả, anh không nghe thấy em vừa nói 72 tiếng không để ý đến anh à? Còn sinh con gái con trai, anh nghĩ hay quá nhỉ?!”

Giang Chi Châu: “.....”

“Được rồi không nói chuyện với anh nữa, bye bye.” Hạ Duy nhanh chóng thoát video rồi thở dài một hơi.

Cũng có thể lắm chứ!

“Gâu gâu.” A Hoàng chạy loanh quanh chỗ cô ngồi, A Quất nằm bò trên sàn cũng kêu meo meo với cô.

Hạ Duy: “.....”

Trong nhà đã có hai đứa con trai rồi, con gái gì đó.... thì đợi sau này hãy nói đi!

Giang Chi Châu ăn cơm với Giang Mạn Mạn còn cố ý chụp vài bức hình gửi qua cho Hạ Duy, xem đối phương có thật sự không để ý đến anh không.

Sau đó đối phương không để ý đến anh thật..!

Giang Chi Châu: “.....”

Giang Mạn Mạn ở chơi với Giang Chi Châu đến tối, mệt rồi mới thiếp đi. anh nhẹ tay nhẹ chân ôm con bé về phòng của Giang Thừa Việt.

Giang Thừa Việt vừa về đến khách sạn lúc anh tới. Giang Chi Châu ôm Giang Mạn Mạn, nhỏ giọng khẽ nói: “Mạn Mạn ở chơi với em đến tối, bây giờ đã ngủ mất rồi.”

Giang Thừa Việt khẽ gật đầu, đón lấy Giang Mạn Mạn từ tay Giang Chi Châu rồi mới nói: “Cảm ơn em, cũng may trong thời gian này có em chăm sóc Mạn Mạn.”

Giang Chi Châu nói: “Em biết anh bận rộn nhiều công việc, em cũng không có lý do gì để nói anh, nhưng Mạn Mạn là con gái của anh, anh nên tranh thủ nhiều thời gian chơi với con bé hơn.”

Giang Chi Châu không phải là người đầu tiên nói với anh ta những lời này, anh ta cũng muốn có nhiều thời gian rảnh chơi với con bé nhưng anh ta không thể: “Hắn là em cũng biết tình hình của nhà họ Giang, anh muốn cho Mạn Mạn một cuộc sống có điều kiện tốt hơn.”

“Điều kiện sống của Mạn Mạn bây giờ đã tốt hơn nhiều bạn đồng trang lứa với con bé rồi, nhưng con bé không được vui vẻ như các bạn bằng tuổi. anh biết con bé thật sự cần gì không?”

Giang Thừa Việt khẽ nhú mồm không trả lời, anh biết Mạn Mạn muốn anh ở bên con bé nhiều hơn nhưng có nhiều thứ nếu anh không tranh thủ cơ hội thì nó sẽ trở thành của người khác, đến lúc đó chỉ sợ anh ở nhà họ Giang cũng không được yên ổn.

“Hôm nay Mạn Mạn nói với em là các bạn ở nhà trẻ đều có bố mẹ, chỉ có con bé là không có.”

Giang Thừa Việt cảm thấy đau xót khi nghe những lời này, không ai thương Mạn Mạn hơn anh, lúc trước còn có mẹ con bé, bây giờ thì....

“anh biết rồi, hôm nay đã làm phiền em.” Giang Thừa Việt ôm Mạn Mạn vào phòng.

Vài ngày sau, Giang Mạn Mạn hết sức vui mừng chạy đến tìm Giang Chi Châu: “Chú út, chú út ơi, ba bảo mai dẫn con đi công viên giải trí đó!”

Giang Chi Châu hơi bất ngờ, sao tự dưng anh họ cả của anh đã nghĩ thông suốt rồi à?

Giang Mạn Mạn còn dùng sức kéo tay Giang Chi Châu: “Chú út đã nói giúp Mạn Mạn dạy dỗ ba, quả nhiên là có tác dụng.”

Giang Chi Châu buồn cười, anh xoa đầu Giang Mạn Mạn rồi hỏi cô bé: “Ba đưa Mạn Mạn đi chơi, Mạn Mạn vui lắm đúng không?”

“Vâng ạ, Mạn Mạn còn nói với ba muốn mời chú út đi chơi với con!”

“Chú cũng phải đi sao?”

“Vâng ạ!”

Giang Thừa Việt bước tới lúc hai người đang nói chuyện, anh khẽ gật đầu với Giang Chi Châu và nói: “Em cũng đi chung đi, xem như là cảm ơn em vì thời gian này đã chăm sóc Mạn Mạn.”

“Chú út cũng đi nha~”

Giang Chi Châu cười nheo má cô bé: “Được, chú út với ba cùng đi với con nha!”

Đây coi như là ngày cuối tuần vui nhất của Mạn Mạn từ khi đến thành phố S. Giang Thừa Việt mua

cho cô bé một chiếc đầm mới tinh, Giang Mạn Mạn đứng soi trước gương: “Chiếc váy ba tầng đẹp quá đi, Mạn Mạn muốn mặc cho mẹ xem.”

Giang Thừa Việt ôm cô bé, cười nói: “Đừng điệu nữa, chú út đã chờ sốt ruột lắm rồi.”

“Vây chúng ta mau đi xuống đi.”

Giang Chi Châu đã ngồi chờ sẵn trong xe, thấy Giang Thừa Việt ôm Mạn Mạn xuống mới nói với Hạ Duy: “Mạn Mạn xuống rồi, tối anh sẽ nói chuyện với em tiếp.”

“Được, anh chào hỏi Mạn Mạn hộ em nha~”

anh vừa thoát khỏi video thì Mạn Mạn đã mở cửa xe ra: “Chú út, chiếc đầm mới này của con đẹp không?”

“Đẹp lắm, là ba mua à?”

“Vâng ạ.” Giang Mạn Mạn cười hì hì ngồi vào bên cạnh anh, chốc chốc lại hỏi: “Chú út vừa chat video với bạn gái đúng không?”

Chi Châu có bạn gái sao? Giang Thừa Việt mặt không biến sắc nhìn anh, nhưng cũng không hỏi gì. Giang Chi Châu không trả lời Mạn Mạn nên cô bé lại tích cực giới thiệu với ba: “Ba, Mạn Mạn đã thấy bạn gái của chú út rồi đó, xinh đẹp như mẹ vậy.”

Giang Chi Châu: “.....”

Mạn Mạn mới bé tý tuổi mà sao lại nhiều chuyện như vậy. Cũng may Giang Thừa Việt là người trưởng thành nên anh ấy không hỏi chuyện Giang Chi Châu có bạn gái là như thế nào, chỉ vỗ đầu nhỏ của Mạn Mạn và nói: “Được rồi, mau ngồi xuống đi, con còn muốn đi công viên giải trí không?”

“Dạ muốn!” Giang Mạn Mạn thành công bị dời lực chú ý, ngồi xuống hàng ghế.

Mạn Mạn ngồi trên xe vô cùng phấn khích đi đến công viên giải trí. Đến cổng công viên, Giang Mạn Mạn âm ỉ muốn chụp hình với ba, Giang Chi Châu đành chịu khó làm nhiếp ảnh gia. anh cảm thấy rủi ro đi để có người chụp hình mà thôi.

Công viên giải trí rất đông người vào cuối tuần, hầu như là chơi trò nào cũng cần xếp hàng, nhưng Mạn Mạn vẫn rất vui vẻ. Giang Thừa chợt cảm thán lúc xếp hàng chơi trò đu quay ngựa: “anh chưa từng chơi trò này, không ngờ đến đã chừng tuổi này rồi mà phải ngồi con ngựa gỗ này.”

“.....” Giang Chi Châu đồng cảm.

Giang Chi Châu vẫn phụ trách chụp hình cho Mạn Mạn lúc cô bé chơi đu quay ngựa, nhưng kỹ thuật chụp hình của anh đã bị Hạ Duy chê bai một lần rồi, không hiểu tại sao Mạn Mạn lại tin tưởng anh như vậy....

anh về kể lại Hạ Duy, cô trả lời anh: “Có thể là ba của con bé chụp ảnh còn xấu hơn anh.”

Giang Chi Châu: “.....”

Bảo mẫu của Mạn Mạn đưa cô bé đi WC, Giang Chi Châu và Giang Thừa Việt tìm một băng ghế đá ngồi xuống. Giang Chi Châu uống một hộp nước, liền nghe Giang Thừa Việt hỏi anh: “Có phải em sắp về thành phố A rồi không?”

“Vâng.” Giang Chi Châu nghĩ thầm, quả nhiên là không có bí mật nào có thể giấu được trong nhà này.

Giang Thừa Việt nói: “Em có thể dẫn Mạn Mạn theo được không?”

Giang Chi Châu sững sốt một lúc: “anh muốn giao Mạn Mạn cho em sao?”

“Ừ, sau này anh sẽ càng bận rộn hơn, con bé ở đây thì anh không có thời gian chăm sóc con bé, nếu theo em về thì em có thể chăm sóc con bé.”

Giang Chi Châu nghĩ nghĩ một chốc rồi mới nói: “Nên đó là lý do hôm nay anh dẫn Mạn Mạn đến công viên giải trí sao?”

“Xem là vậy đi.”

Giang Chi Châu khẽ mím đôi môi mỏng, anh có thể tưởng tượng ra lúc Mạn Mạn biết tin này thì sẽ đau lòng đến chừng nào: “Nếu anh bận rộn như thế thì sao không giao con bé cho mẹ nó nuôi?”

Giang Thừa Việt trả lời: “Mẹ con bé đã tái hôn và định cư ở nước ngoài rồi, Mạn Mạn qua đó nhất định sẽ tủi thân.”

Giang Chi Châu định nói bây giờ con bé cũng không còn nơi nào để đi, nhưng lời nói đã đến miệng thì anh lại nói: “Còn anh thì sao? Chẳng lẽ anh không có ý định tái hôn sao?”

“Tạm thời anh chưa có ý định này.”

Giang Mạn Mạn từ WC tới chỗ bọn họ la hét đòi chơi nữa, nên Giang Chi Châu không nói gì thêm.

Bọn họ chơi ở công viên đến tối mới chịu đi về, trợ lý của Giang Thừa Việt lái xe đến chờ sẵn ở cổng.

“Mạn Mạn, con đi về khách sạn với chú út trước nhé, ba còn việc bận phải làm.” Giang Thừa Việt nói với Mạn Mạn.

Mạn Mạn vui vẻ cười nghe ba dặn dò, hôm nay ba đã chơi với cô bé cả ngày nên cô bé hiểu chuyện mà nói: “VẬY ba nhớ về sớm nha.”

“Ừ.” Giang Thừa Việt hôn gò má trắng nõn của cô bé một cái rồi bước tới mở cửa ngồi vào xe.

“Tôngge giám đốc Giang, quả nhiên hôm nay hai anh em Giang Nhạc Chương và Giang Nhạc Hân lại đi tìm quản lý Cao.” Trợ lý của Giang Thừa Việt vừa lái xe vừa báo cáo với anh.

Giang Thừa Việt hừ lạnh một tiếng, nói với trợ lý của mình: “Tôi đã đoán được từ lâu rồi, còn cuộc hẹn với giám đốc Vương mà tôi đã nói sao rồi?”

“Đã hẹn rồi, bây giờ chúng ta đi đón ông ấy.”

“Ừ.”

Người trợ lý do dự một lát mới hỏi: “Tổng giám đốc Giang, Giang Chi Châu có chịu về phe chúng ta không?”

“Có thể lôi kéo, nhưng lòng của cậu ấy không ở đây.”

Trợ lý lại nhìn anh một chút rồi không nói gì thêm.

Ở cổng công viên, Giang Mạn Mạn đang ngẩn ngơ nhìn theo chiếc xe xa dần. Giang Chi Châu bế cô bé lên và nói: “Mạn Mạn, chúng ta về khách sạn nào.”

“Vâng ạ...”

Mặc dù bọn họ đã ăn tối trong công viên giải trí rồi nhưng Giang Chi Châu thấy tâm trạng của Mạn Mạn không tốt nên làm mấy món tráng miệng nhỏ để dành cô bé. Quả nhiên cô bé thấy tráng miệng liền vui vẻ hơn, Giang Chi Châu định chụp hình gửi cho Hạ Duy thì cô đã chủ động gửi yêu cầu chat video với anh.

“Sao bây giờ anh mới ăn cơm?” Hạ Duy cảm thấy rất đau lòng, sao lại muốn dùng hình thức này tổn thương cô chứ?

Giang Chi Châu: “anh làm để dỗ Mạn Mạn.”

Mạn Mạn nghe có giọng nói liền ngẩng đầu lên, ngọt ngào gọi Hạ Duy: “Chào dì út.”

Hạ Duy: “.....”

không phải mấy ngày trước còn gọi chị à, sao hôm nay đã biến thành dì út rồi! cô thầm gào thét trong lòng xong mới nhận ra hai chữ dì út này càng có ý nghĩa sâu xa hơn.

“Giang Chi Châu, có phải anh dạy Mạn Mạn gọi vậy không?”

Giang Mạn Mạn: “Là cô giáo trong nhà trẻ dạy con đó, cô ấy nói vợ của chú út thì phải gọi là dì út.”

Hạ Duy: “.....”

Giang Chi Châu ho một tiếng rồi nói: “anh trong sạch không làm gì đâu nhé.”

“không trong sạch chút nào! Ai nói với Mạn Mạn em là vợ anh hả?!”

Giang Mạn Mạn cười ha ha: “Là Mạn Mạn tự nói đó.”

Hạ Duy: “.....”

Giang Chi Châu: “.....”

Quả nhiên Mạn Mạn rất bà tám mà.

“Gâu.” A Hoàng thấy Hạ Duy lại chat video với Giang Chi Châu nên kè mặt lại.

“Oa, chó con kìa.” Giang Mạn Mạn tò mò nhìn A Hoàng, Hạ Duy lại ôm A Quất đến cho cô bé nhìn. cô bé Mạn Mạn hoàn toàn bị hấp dẫn bởi một con chó và một con mèo này, hào hứng muốn chơi đùa với chúng qua màn hình.

Giang Chi Châu thấy bọn họ chơi đùa, liền ngẩng đầu nói với Hạ Duy: “Mấy ngày nữa anh về rồi.”

42. Chương 42

Ba ngày sau Giang Chi Châu trở về, anh sắp xếp thu dọn hành lý xong thì đến phòng Giang Thừa Việt đón Giang Mạn Mạn.

Lúc này Giang Mạn Mạn đã chuẩn bị xong rồi, nhưng lại kéo vali đứng dựa ở cửa ra vào không chịu đi.

“Mạn Mạn nghe lời, ba sẽ nhanh chóng trở lại, con về thành phố A với chú út trước nhé.” Giang Thừa Việt ngồi xổm cạnh cửa dỗ cô bé, đôi môi nhỏ xinh của Giang Mạn Mạn vẫn vênh lên, đáng vẻ vô cùng đáng thương. Giang Chi Châu bước tới, nói với cô bé: “Đồ đạc của Mạn Mạn thu xếp xong chưa?”

Giang Mạn Mạn nhìn anh một cái, khề gật đầu.

Giang Chi Châu nói: “Giờ đã là buổi chiều rồi, nếu còn không đi thì sẽ trễ máy bay đấy.”

“Chú út nói đúng đấy, đừng để cho lái xe và chú út đợi lâu nữa.” Giang Thừa Việt hôn nhẹ một cái, “Tạm biệt Mạn Mạn.”

trên khóe mắt Giang Mạn Mạn có giọt nước mắt như sắp trào ra, Giang Chi Châu dắt tay của cô bé, nói: “Mạn Mạn, chào ba đi.”

“Tạm biệt ba.” Giang Mạn Mạn vừa khóc nức nở vừa nói.

Giang Chi Châu cảm thấy cứ đứng đây lưu luyến mãi không đi thì không biết bao giờ mới đi được, vì thế dứt khoát bế Mạn Mạn lên, đi về phía thang máy. Trợ lý của Giang Thừa Việt đi theo phía sau hai người, xách vali hành lý.

trên đường đến sân bay, Giang Mạn Mạn đều không nói câu nào, Giang Chi Châu cầm một hộp kẹo treu chọc cô bé thì mới vui vẻ hơn một tí. Lúc chờ đăng ký, anh gửi cho Hạ Duy một tin nhắn như thường lệ: “anh sắp lên máy bay, em ở nhà chờ anh, sau khi anh về đến nơi sẽ đến gặp em luôn.”

Hạ Duy: được, để em bảo A Hoàng và A Quát xếp hàng chào đón anh.

Giang Chi Châu:...

Sau khi đăng ký xong Giang Mạn Mạn bắt đầu ngủ, trong lúc bay có tỉnh lại một lần ăn một chút thức ăn. Đến sân bay thành phố A, Giang Chi Châu lấy xong hành lý, dắt Giang Mạn Mạn đi về phía lối ra: “Mạn Mạn, để ý xem bà nội ở đâu nhé.”

“Vâng, bà nội nói là hôm nay bà mặc váy hoa.”

... Giang Chi Châu nhìn nhìn mấy vị phu nhân chung quanh, mùa này vừa đúng là mùa thích hợp để mặc váy hoa.

“A, cháu nhìn thấy bà nội rồi.” Giang Mạn Mạn chỉ chỉ phía trước, cũng đúng lúc bà nội cô bé nhìn thấy cô bé. Giang Chi Châu dẫn Mạn Mạn đi qua chào hỏi vài câu, rồi kéo vali chuẩn bị đi. Giang Mạn Mạn lưu luyến không rời nhìn anh: “Tạm biệt chú út, nhớ đến thăm Mạn Mạn nhé.”

“Được.” Giang Chi Châu xoay người xoa đầu cô bé, “Lần sau gặp lại nấu món ăn ngon cho Mạn Mạn.”

Sau khi lấy xe ra khỏi sân bay, anh mới mở máy một lần nữa, 10 phút trước Hạ Duy gửi cho anh một tin nhắn, hỏi sắp về đến nơi chưa.

Giang Chi Châu: vừa từ sân bay đi ra, khoảng một giờ nữa sẽ về đến nơi.

Hạ Duy: [OK]

Hạ Duy: biết hôm nay anh sẽ trở về nên em đã mua rất nhiều đồ ăn!

Giang Chi Châu vừa nhú mồm, đã nhìn thấy cô gửi nửa tin nhắn còn lại:

Hạ Duy: chờ anh trở về nấu!

Giang Chi Châu:.....

Hạ Duy: cố gắng lên

Giang Chi Châu:... Em xử lý nguyên liệu nấu ăn trước đi.

Hạ Duy: được!

Hạ Duy hiểu xử lý tức là chỉ cần rửa sạch, dù sao nếu cô thái hay cắt gì đó thì Giang đầu bếp cũng sẽ ghét bỏ thôi. một tháng này tuy ngày nào cô cũng ăn cơm trưa Thiên Hạ Cư đưa tới nhưng cảm giác vẫn không ngon bằng Giang Chi Châu nấu.

Sau khi rửa xong hết nguyên liệu, cô vui mừng hơn hở chạy vào trong nhóm chat tuyên bố: “Các bạn học, hôm nay Giang tiên sinh sẽ trở lại!”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: [lạnh lùng. jpg]

Tiểu Diễm Diễm Vô Dịch: tớ nhớ Giang tiên sinh nói muốn mời chúng ta ăn cơm kia mà

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: chờ tớ trở lại rồi mời nhé! Nhất định tháng sau tớ có thể trở về!

không gây mười cân không đổi tên:

không gây mười cân không đổi tên: chờ tớ về thì mời

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:... Lúc nào cậu mới về? Lễ mừng năm mới?

không gây mười cân không đổi tên: lần trước tớ có nói chuyện rất lâu với bố mẹ tớ, tớ vẫn muốn trở về, nếu như thuận lợi thì..., cuối tháng sau mới có thể trở về, lúc nào xác định chính xác thì tớ báo các cậu.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [được]

Hạ Duy trò chuyện trong nhóm trò chuyện một lúc, lại muốn quấy rối Giang Chi Châu, hỏi anh đi tới chỗ nào rồi, trông mong hoài trông mong mãi rốt cục cũng chờ đến lúc tiếng chuông cửa vang lên.

“Gâu Gâu!”

“Meow.”

Hạ Duy gần như là từ trên ghế sofa xông ra về phía cửa ra vào cùng lúc A Hoàng và A Quất kêu lên. Sau khi cửa mở ra, Giang Chi Châu kéo vali đứng ở bên ngoài, cong khóe miệng cười với cô.

Lúc này trong lòng Hạ Duy cuộn trào rất nhiều cảm xúc, mũi cũng bắt đầu cay cay, rõ ràng anh đang đứng ở trước mặt mình rồi, sự nhớ nhung kéo dài trong một tháng, chưa giờ phút nào lại rõ ràng như vậy.

“anh về rồi.” Giang Chi Châu nói.

“À, vâng... Vậy thì đi nấu cơm thôi.”

Giang Chi Châu: “...”

Hạ Duy chỉ hận không thể tát mình một cái chết luôn, rõ ràng là có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cô lại chưa bao giờ là một người giỏi biểu lộ tình cảm của mình, ngay cả đối với bố mẹ của mình, cô cũng không thể tự nhiên nói ra câu: “Con yêu bố mẹ”, thế nên bây giờ đối mặt với Giang Chi Châu, cô cũng không thể nào thản nhiên nói ra câu: “Em nhớ anh lắm.”

Câu nói này đã vượt qua độ thân mật mà cô có thể tiếp nhận, quá mức lộ liễu.

“À... em cũng chuẩn bị dép lê cho anh.” Hạ Duy xoay người lấy ra một đôi dép lê cho nam, để ở trước mặt Giang Chi Châu, “Em còn chuẩn bị sữa rửa mặt và dưỡng ẩm dành của phái nam cho anh, ở phòng bếp nhiều khói dầu, anh nhất định phải chăm sóc da thật cẩn thận!”

Giang Chi Châu: “...”

anh đi dép lê, kéo vali đi vào. A Quát và A Hoàng đều vừa vây quanh vừa chạy theo, tán loạn bên chân Giang Chi Châu, Giang Chi Châu ngồi xổm xuống chơi đùa cùng chúng một lúc, cẩn thận nhìn chăm chăm A Quát: “Hình như A Quát gầy hơn lúc gọi video cho anh một chút, chẳng lẽ thật là do camera làm béo hơn?”

Hạ Duy nói: “À, cũng bởi vì anh nói nó là heo, nên em đã nghiêm khắc khống chế khẩu phần ăn của nó mỗi ngày, cuối cùng cũng khiến việc nó đang chạy như điên trên con đường biển thành heo chậm lại một chút.”

Giang Chi Châu: “...”

Chẳng trách nhìn mặt nó có vẻ bất mãn.

“anh đi nấu cơm trước, em chơi với A Hoàng và A Quát nhé.” Giang Chi Châu nói xong đi vào phòng bếp, tuy Hạ Duy nói để anh đi nấu cơm nhưng cô cũng thấy đau lòng anh vừa đi công tác trở về, đi đường mệt mỏi. cô đi theo anh vào phòng bếp, đứng ở bên cạnh anh nói: “Làm hai món đơn giản thôi, em tới làm trợ thủ giúp anh.”

Giang Chi Châu nhìn cô cười khê: “Em có thể làm giúp anh cái gì? Đưa bát rồi đưa đĩa cho anh à?”

Hạ Duy: “...”

Tuy tài nấu nướng của cô không thể sánh với Giang Chi Châu được nhưng cô cũng biết nấu ăn mà, tốt xấu cũng là một người sống một mình nhiều năm như vậy. Nhưng Giang Chi Châu rõ ràng không nhìn ra được tay nghề của cô, cô cũng lười giải thích, thật sự là uống phí tấm lòng của cô: “Vậy em đi ra ngoài chơi, một mình anh cứ làm từ từ.”

cô đang muốn đi, Giang Chi Châu lại gọi cô quay lại: “Vậy em mặc tạp dề giúp anh đi.”

Hạ Duy: “...”

Đầu bếp đúng là còn có yêu sách của riêng đầu bếp nữa, mặc quần áo còn muốn có người mặc cho nữa.

cô xoay người cầm tạp dề lên, kiếng mũi chân buộc dây vào sau cổ Giang Chi Châu. Lúc cổ tay cô nhẹ nhàng ma sát vào vành tai của Giang Chi Châu, lòng Giang Chi Châu lập tức run lên. âm thanh tiếng ma sát rất nhỏ, ko cần thận lắng nghe sẽ không nghe thấy, mà anh lại cảm thấy như là nổi trống bên tai.

Bỗng nhiên anh có một ham muốn vô cùng mãnh liệt, muốn ôm cô một cái.

Lúc Giang Chi Châu lấy lại tinh thần, hai tay của anh đã để trên lưng Hạ Duy. Cả người Hạ Duy đều cứng ngắc lại, chỉ biết ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ.

trên người cô có một mùi hương đặc biệt, Giang Chi Châu không biết là mùi sữa tắm hay là nước hoa, nhưng tóm lại là rất dễ chịu. anh hơi cúi đầu xuống, chôn đầu vào cần cổ cô hít hà: “Thơm quá, là mùi gì thế?”

“Sau khi tắm xong còn chút mùi nước ý mà...” Giọng nói của Hạ Duy hơi cứng ngắc, cho nên vì cái này nên anh mới ôm mình à? A, cô vừa nghĩ ra, trong giới thiệu của mùi nước hoa thoang thoang nhẹ nhàng này là một loại mùi hương khiến cho người bên cạnh có cảm giác muốn ôm bạn...

Sớm biết như vậy cô đã không chăm chút đến mức dùng cả nước hoa rồi...

cô cứ nghĩ rằng loại trai thẳng như Giang tiên sinh sẽ không ngửi thấy được...

“Rất dễ chịu.” Giang Chi Châu nói xong lại nhẹ nhàng vùi đầu ngửi tiếp.

Lòng Hạ Duy bịch bịch nhảy không ngừng, mấy sợi tóc mềm mại của anh cọ cọ vào cổ của cô, khiến cho lòng cô cũng ngứa theo: “anh, nếu anh cũng thích..., thì em cho anh mượn dùng thử nhé...?”

Giang Chi Châu: “...”

anh cảm thấy, Hạ Duy cần được phong danh hiệu gái thẳng như tòa nhà Kinh Mậu!

anh hơi ngửa người kéo khoảng cách giữa anh và cô ra, nhìn đôi má đang phơn phớt hồng của cô. Hạ Duy cũng nhìn anh, Giang tiên sinh thật sự rất đẹp trai, đặc biệt là lúc này ánh mắt còn hết sức chuyên chú, nhìn đơn giản thôi mà cũng khiến lòng cô như có nai con đi loạn. không khí như thế này, đoán chừng sau một phút Giang tiên sinh sẽ muốn hôn cô, cô, phải làm gì bây giờ?

Giang Chi Châu quả nhiên ngẩng đầu, vén một lọn tóc vương trên đôi má của cô lên, rồi sau đó, sau đó chậm rãi tới gần cô. Nhìn mặt Giang Chi Châu đang phóng đại ở trước mặt mình, tráng sĩ Hạ Duy cố gắng nhắm mắt lại một cách bình thường.

Nếu muốn ở bên cạnh nhau, Giang Chi Châu quyết định đi bước này, cô cũng muốn dùng cảm đón nhận!

Sau khi nhắm mắt lại thì các giác quan cũng trở nên nhạy cảm hơn, hơi thở ấm áp của Giang Chi Châu rơi vào trên mặt cô, vậy mà đáy lòng cô lại có cảm giác chờ mong.

Lúc tim cô đập như gió to như mưa lớn trong lồng ngực, cuối cùng nụ hôn của Giang Chi Châu cũng rơi xuống môi cô. Rất nhẹ, rất mềm, rất ấm áp.

Môi Giang Chi Châu chỉ dừng lại vài giây rồi liền rời đi, Hạ Duy từ từ mở to mắt, Giang Chi Châu vẫn chăm chú nhìn cô như trước.

Hai người im lặng một lúc, Giang Chi Châu mở miệng nói trước: “Cảm giác như thế nào? Có khiến em cảm thấy không thoải mái không?”

Hạ Duy mấp máy môi, hồi ngược lại: “anh thì sao? anh có cảm thấy không thoải mái không? Trước đây em từng có bạn trai rồi đấy.”

cô vừa nói như vậy, quả nhiên lông mày Giang Chi Châu nhẹ nhàng chau lại, anh nhìn cô, ánh mắt hơi trầm xuống hỏi: “Em và bạn trai trước đã hôn rồi à?”

Vấn đề này hết sức nghiêm túc, nên Hạ Duy nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Lúc bọn họ muốn hôn em, cuối cùng em đều không chịu được tránh né, nhưng mặt cũng sát nhau rồi.” Sau khi cô nói xong lại hỏi, “Nếu như em và bạn trai trước đã hôn nhau, có phải anh sẽ muốn chia tay với em không?”

“Đương nhiên là không, nhưng nhất định anh sẽ không vui.” Nghĩ đến Hạ Duy đã từng thân mật với người đàn ông khác như vậy, trong lòng của anh sẽ cảm thấy không thoải mái.

Hạ Duy im lặng một lúc, sau đó nở nụ cười với Giang Chi Châu: “Giang tiên sinh, có việc em phải nhắc nhở anh. Bây giờ anh và em đã ở bên nhau rồi, nếu như sau này anh còn là vì lí do không chấp nhận được em đã từng có bạn trai mà đòi chia tay, vậy thì anh cũng từng có bạn gái rồi đó. Đàn ông đã từng có bạn gái không có tư cách đòi người khác chưa từng có bạn trai nhé.”

Giang Chi Châu: “...”

43. Chương 43

Câu này của Hạ Duy khiến Giang Chi Châu cảm thấy thật ngu người.

“Nếu như em không chấp nhận được sự thân mật của anh rồi quyết định chia tay anh thì làm sao bây giờ?” Giang Chi Châu hỏi.

“À...” Chuyện này cũng khó đây. Hạ Duy không biết nên làm thế nào, cách giải nhất tốt nhất là cô phải có trách nhiệm với Giang tiên sinh cả đời, “Dù em cảm thấy không quen với nụ hôn vừa rồi của anh lắm nhưng vẫn có thể chịu được.”

“Như vậy thì...” Giang Chi Châu nhìn cô rồi nói tiếp, “Hôn thêm nhiều lần nữa chắc sẽ quen thôi.”

Hạ Duy: “.....”

Tại sao đàn ông yêu đương chỉ toàn nghĩ đến những chuyện không vậy nhỉ?

“Giúp anh buộc dây nào.” Giang Chi Châu xoay lưng lại, khẽ giơ cao hai tay. Hạ Duy thắm lau nước miếng, cầm sợi dây thắt cho anh một chiếc nơ bướm cực kỳ nữ tính.

“Được rồi.” Hạ Duy tự vỗ tay cho bản thân, việc lớn đã thành, “Vậy em không quấy rầy anh nấu ăn nữa.”

cô bước đến cửa phòng bếp thì Giang Chi Châu chợt lên tiếng: “Móng tay em mới làm nhìn đẹp lắm.”

“....” Để chào đón Giang Chi Châu về nhà nên cô cố ý làm bộ móng mới, nhưng cô nghĩ đến sẽ được Giang Chi Châu khen ngợi, “anh thật sự cảm thấy như vậy sao?”

Giang Chi Châu khẽ mím môi dưới, nói với cô: “không phải em đã nói thấy phụ nữ vừa làm bộ móng mới thì phải khen đẹp sao?”

“.... Cho nên ý của anh là anh không thấy đẹp đúng không?”

Giang Chi Châu: “.....”

Sao anh khen đẹp mà cô còn tức giận là sao?

“anh thấy làm móng ít lại một chút sẽ tốt hơn.” Giang Chi Châu vẫn giữ quan điểm của mình trong vấn đề này, “Mỗi ngày em đều ở cửa hàng, anh lo ngại em có bị trúng độc không?! Dù sao mỗi ngày đều gửi mùi nước son cũng có hại cho sức khỏe.”

Hạ Duy cười: “Lúc bọn em làm việc đều đeo khẩu trang mà, còn anh ngày nào cũng chui vào phòng bếp thì nên lo lắng cho làn da của mình có bị vàng da, bóng dầu không đi.”

“Mỗi ngày anh chỉ làm một món ở Thiên Hạ Cư mà thôi, thời gian còn lại đều ở nhà nấu ăn cho em. Nhưng anh thấy em nói cũng có lý, có phải anh nên giảm số lần xuống bếp không nhỉ?”

Hạ Duy: “.....”

cô không hiểu lắm, sao Giang tiên sinh có thể hồn dỗi bắt bẻ người khác như vậy chứ?

cô cố giữ bình tĩnh nói: “Nên để tránh xảy ra chuyện đó thì em đã chuẩn bị cho anh rất nhiều mỹ phẩm dưỡng da rồi mà, anh cứ yên tâm đi, em sẽ quản lý việc dưỡng da cho anh.”

Giang Chi Châu: “.....”

Hai người đấu khẩu xong, Hạ Duy lại tung tăng vui vẻ đi ra ngoài. cô ngồi lên ghế salon và lấy điện thoại gửi tin nhắn cho đám bạn thân: “Tin tức nóng hổi đây! Cuối cùng Giang tiên sinh không kiềm chế được nữa nên đã ôm hôn mình đó!”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Cho nên.... có phải bữa cơm đã nói là sẽ mời bọn mình ăn không bao giờ tồn tại đúng không?

không gây mười cân không đổi tên: Ha ha ha ha ha ha

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Cậu có cảm giác thế nào?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Cảm giác không quen lắm, nhưng cũng không khó chịu như mình nghĩ, mình thấy lần này có thể thành công đó chứ!

không gây mười cân không đổi tên: Mình xin cậu đừng tự sát vàng nữa được không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [đổ mồ hôi]

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Đây là hiện tượng tốt mà, không quen cũng không sao, hôn nhiều lần thì sẽ quen thôi.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Diễm Diễm à, cậu xấu lắm nha, cậu nói y hệt như Giang tiên sinh vậy đó.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Được rồi, cậu ấy khoe khoang ngược đám chó FA bọn mình đó, mọi người giải tán đi.

Tiểu Diễm Diễm vô địch:

Mặc dù cô đã quyết tâm nhưng thật ra cô không tự tin lắm, nếu như không được... thì cô sẽ đến gặp bác

sĩ tâm lý của Giang Chi Châu. Nhưng vị bác sĩ đó đâu có chữa khỏi cho Giang Chi Châu đâu chứ, liệu có đáng tin không?

Ăn cơm xong, Hạ Duy phát hiện ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng, đó là máy rửa bát để ở nhà Giang Chi Châu.....

“anh này, em có thể đem chén bát xuống nhà anh để bỏ vào máy rửa máy không?” Hạ Duy hỏi.

“.....” Giang Chi Châu đang chơi với A Quất, nghe thấy thế thì cầm nín một hồi mới đáp: “Rốt cuộc là em định lừa đến đâu hả?”

“không phải em lừa, chẳng qua là em thấy có máy rửa bát mà không dùng sẽ rất lãng phí, chiếc máy đó cũng đắt tiền lắm cơ mà.”

Khoé miệng Giang Chi Châu co rút, đứng lên và nói: “VẬY em cầm đi, anh phải xách vali và ôm A Quất.”

“Được rồi, không có vấn đề gì hết.” Chỉ cần cô không phải rửa chén thì chuyện gì cũng thương lượng được.

Thế là Giang Chi Châu một tay xách vali quần áo, một tay ôm A Quất còn Hạ Duy thì cầm chén bát. Đúng lúc vừa bước ra khỏi cửa thì gặp một phụ nữ bên nhà hàng xóm.

.....

Bầu không khí chợt yên ắng, chị ta nhìn cảnh tượng trước mặt, phát huy diễn xuất của người trưởng thành là làm như không có chuyện gì: “Chào buổi trưa, Hạ tiểu thư, Giang tiên sinh.”

“Chào... chào buổi trưa.” Hạ Duy miễn cưỡng cười cười, “Máy rửa bát của em hỏng rồi, nên đang muốn cầm chén bát xuống nhà Giang tiên sinh rửa hộ.”

“À thì ra là như vậy.” Thế nhưng tại sao Giang tiên sinh vừa xách theo vali quần áo vừa ôm con mèo này làm gì chứ? Nhưng mà nhìn quan hệ của bọn họ đã mờ ám như vậy rồi, còn có chuyện gì không thể xảy ra nữa chứ?! Bọn họ trò chuyện vài câu, vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mấy ngày sau có tin đồn lan truyền khắp chung cư rằng Giang tiên sinh của hộ nhà 1808 ở tầng 3 sắp kết hôn với Hạ tiểu thư của hộ nhà 1908. Bình thường mọi người trong chung cư không có chuyện gì để nói, còn bây giờ mỗi lần đi dạo, dẫn chó tản bộ, cho mèo ăn đều dùng chủ đề này để tán gẫu.

Có thể nói tán gẫu bằng chủ đề này lúc nào cũng hữu dụng.

Rốt cuộc lời đồn đại này cũng truyền tới tai người trong cuộc. Hạ Duy không biết Giang Chi Châu nghĩ

thế nào nhưng cô cảm thấy cực kỳ khó xử! Bây giờ mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt mập mờ, còn thiếu là chưa hỏi cô khi nào phát thiệp cưới thôi!

“anh có nghe em vừa nói gì không hả?” cô kéo người đang ôm máy tính nào đó. A Quất nằm trên đùi anh, thoải mái meo một tiếng.

Giang Chi Châu gật đầu, nói: “anh có nghe mà.”

“Vậy anh nghĩ gì?”

“Tùy bọn họ đi.”

Hạ Duy: “.....”

cô chắn trước màn hình máy tính, bắt mồm lên tiếng: “anh cứ vui đầu vào máy tính làm gì hả? Đây đâu phải là tiệm net Tiểu Hoàng đâu!”

“.....” Giang Chi Châu chỉnh màn hình máy tính nghiêng qua, “đang xem mấy căn hộ.”

Hạ Duy sững sốt, quả thật màn hình đang hiển thị trang web của một công ty bất động sản: “Quốc tế Khải Thụy? anh muốn mua thêm một căn hộ nữa sao?”

Giang Chi Châu khẽ gật đầu: “anh đang tính hai chúng ta cộng thêm con mèo và con chó này thì bây giờ căn hộ đã nhỏ hơn rồi, mà tương lai sau này còn có baby nữa.”

Hạ Duy bị câu nói của anh làm cho đổ mắt tía tai: “anh nghĩ xa ghê ha, còn có baby nữa hả!”

Giang Chi Châu xoay đầu nhìn cô, khẽ nhếch môi cười: “không phải em muốn một bé gái đáng yêu như Mạn Mạn sao?”

“Chắc gì đứa trẻ khác sẽ đáng yêu như Mạn Mạn chứ! Có mấy đứa trẻ nghịch ngợm cắt mất râu của A Quất đó!”

“Con của chúng ta sẽ rất đáng yêu, anh sẽ dạy dỗ con bé thật tốt.”

Hạ Duy: “.....”

Nên em mới nói ai sinh con với anh hả, đúng là đồ mặt dày!

“Với lại không phải em vừa nói mấy lời đồn đại của hàng xóm làm em không thoải mái sao? Chúng ta dọn đi thì sẽ không còn chuyện này nữa.”

Hạ Duy: “.....”

cô nghiêng đầu tránh ánh mắt dịu dàng của Giang Chi Châu: “Hừ, mối tình dài nhất của em cũng chỉ có ba tháng thôi đó, anh gắng gượng qua ba tháng hãy nói.”

Khoé mắt Giang Chi Châu khẽ giật, vươn tay ôm eo Hạ Duy sát lại: “Em nói thế nhắc anh mới nhớ, phải thường xuyên hôn một chút.”

Hạ Duy: “.....”

Khốn, đúng là sau khi đàn ông yêu đương rồi thì ngày càng lưu manh! Ban đầu và bây giờ như hai người khác nhau!

Giang Chi Châu ôm cô vào lòng, để cô nhìn vào anh: “Chuẩn bị xong chưa?”

Hạ Duy: “.....”

Nhìn gương mặt của Giang Chi Châu đang dần dần tiến lại gần, Hạ Duy vô thức muốn giãy ra, nhưng mùi hương đặc biệt trên người Giang Chi Châu giống như mê hoặc cô, khiến thần kinh cô tê liệt không thể phản ứng. Khi anh nhẹ nhàng khẽ chạm vào môi cô, Hạ Duy vô thức nhắm mắt lại.

Nhịp tim của cô đang đập rất nhanh, không biết có phải là do cảm giác này quá kích thích hay không nhưng nó đã làm cô quên đi phải chống cự lại, cô lại còn cảm thấy nó không tệ lắm. anh khẽ há miệng cắn lên môi cô, kích động muốn dùng đầu lưỡi cạy mở đôi môi anh đào của cô, nhưng cuối cùng anh vẫn kiềm chế được.

Bọn họ còn nhiều thời gian để thích ứng với nhau.

Giang Chi Châu buông môi Hạ Duy rồi khẽ hỏi: “Em có cảm thấy tốt hơn lần trước không?”

Nhịp tim của Hạ Duy vẫn chưa đập lại bình thường được, cô hít sâu một hơi rồi mới nói với anh: “Cũng được, không khác gì lần trước lắm.” Chỉ là nhịp tim đập nhanh hơn lần trước.

Giang Chi Châu cười nói: “Vậy xem ra thì sau này vẫn nên hôn thường xuyên, hi vọng bệnh nhân có thể phối hợp trị liệu.”

“....” Hạ Duy thầm phỉ nhổ anh trong lòng, “anh vẫn nên chữa khỏi bệnh của mình trước đi.”

“anh cũng đang tích cực phối hợp trị liệu đây, chúng ta là bác sĩ chữa bệnh cho nhau, không phải vậy sao?”

Hạ Duy: “.....”

cô như vậy mà lại bị anh trêu chọc, không chịu được đâu đấy nhé....

Hôn Hạ Duy xong, Giang Chi Châu lại xem phòng tiếp, Hạ Duy ngồi bên cạnh anh vừa ôm A Hoàng vừa cầm điện thoại nhắn tin vào nhóm chat ở QQ: “Giang tiên sinh vừa hôn mình đó! Tim của mình đập như muốn nhảy ra ngoài luôn QAQ các cậu thấy mình đã tốt hơn chưa? QAQ”

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Tốt lắm ~ Chúc mừng nhé~

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Hôn môi chỉ là bước đầu tiên thôi, sau này anh ta sẽ làm nhiều chuyện thân mật hơn nữa [ngóáy mũi] Tiệp hỏi một câu, anh ấy có vươn đầu lưỡi vào trong không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: không! Chỉ cần môi mình thôi!

không gây mười cân không đổi tên: Báo cáo với mọi người là mình đang lái xe

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Kiểu này chắc cậu đã khỏi bệnh rồi, sao cậu đi làm lại nhanh vậy?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: _ ”)_

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Đây là tiến bộ lớn rồi, đừng nhìn Giang tiên sinh kiêu chế như vậy chứ anh ấy quan tâm tới cậu lắm đó.

cô chợt cảm thấy thật ấm áp, Hạ Duy ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, cảm xúc trong lòng đang âm thầm cuộn trào như sóng ngầm.

“Sao vậy?” Giang Chi Châu xoay đầu nhìn cô.

Hạ Duy cắn răng, âm thầm hạ quyết tâm nói với anh: “Em có thể.... hôn anh một cái được không?”

44. Chương 44

Giang Chi Châu giật mình sững sờ nhìn cô, dường như đang phỏng đoán ý tứ của những lời này. Hạ Duy vẫn còn giữ nguyên tư thế vừa rồi, trên mặt đã có vẻ sắp không chịu nổi nữa rồi. Vừa rồi câu nói kia

là cô nhất thời xúc động nên mới nói ra được, nếu như Giang Chi Châu từ chối thì..., cô xấu hổ quá đi mất.

“À...” Hạ Duy thấy Giang Chi Châu vẫn không có phản ứng, đang muốn tìm cho mình bậc thang để đi xuống thì cuối cùng Giang Chi Châu cũng trả lời.

“Đến đây đi.”

Hạ Duy: “...”

không hiểu tại sao sau khi Giang Chi Châu đồng ý, cô lại càng xấu hổ hơn. cô ho hai tiếng, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt Giang Chi Châu, tìm kiếm vị trí thích hợp để hôn.

Chỉ là một khuôn mặt thôi mà, diện tích lớn như vậy thì thao tác sẽ càng đơn giản.

Đúng, cứ làm như thế đi.

Sau khi quyết định phương án tốt nhất, Hạ Duy chậm chạp nghiêng người về phía Giang Chi Châu, lọn tóc của cô đảo qua trước mặt A Quất, khiến cho nó kêu meo meo hai tiếng.

Giang Chi Châu nhìn cô, hai mắt không hề chớp lấy một cái, lúc Hạ Duy tiến đến trước mặt anh, then thùng nhắm mắt lại, hôn một cái trên mặt anh.

Tự hôn có cảm giác khác với Giang Chi Châu hôn, làn da trên mặt không mềm mại như môi, cô cũng không cảm giác được hơi thở ấm áp của Giang Chi Châu trên mặt mình, nhưng mức độ tim đập thì không hề giảm, còn có một loại cảm giác sung sướng như lúc vừa ăn vụng cái gì đó.

Ôi chao ——

Sau khi hôn xong, Hạ Duy như trút được gánh nặng, cũng không khó như trong tưởng tượng của cô.

“Như vậy là xong rồi à?” Giang Chi Châu hỏi.

Hạ Duy: “...”

Cái này tuy nhĩ là một bước nhỏ nhưng đối với cô chính là một bước rất dài đấy!

“thì như thế thôi chứ sao? Em nói chỉ hôn một cái nên tuyệt đối sẽ không chiếm tiện nghi của anh nhiều hơn đâu.”

Giang Chi Châu nhin không được cười hai tiếng, lồng ngực khẽ rung: “Được rồi, nhưng mà chuyện như thế này lần sau không cần hỏi anh đâu, cứ hôn luôn nhé.”

Hạ Duy: “...”

“Khụ khụ, à, chúng ta sắp xếp thời gian đưa A Quất và A Doang đi triệt sản thôi.” Hạ Duy đưa A Quất ra làm đôn sát thủ, nói sang chuyện khác.

A Quất: “Meo meo meo meo?”

Cuối cùng, vào buổi sáng trời trong xanh của một ngày tốt lành, Giang Chi Châu và Hạ duy cũng đã đưa A Quất và A Hoàng đi triệt sản. Giải phẫu tiến hành rất thành công, hơn nữa Giang Chi Châu và Hạ Duy chăm sóc cũng rất cẩn thận nên miệng vết thương của A Quất và A Hoàng hồi phục rất nhanh, chỉ là A Quất hết sức tức giận, đã làm mặt lạnh với Giang Chi Châu và Hạ Duy mấy ngày rồi.

“Ôi, vẫn là A Hoàng nghe lời, không hề tỏ ra khó chịu một tí nào.” Hạ Duy vuốt vuốt lông của A Hoàng, nhìn A Quất ngồi một mình ở một bên, chỉ để lại cho bọn họ một bóng lưng cao ngạo, “Hai ngày này anh nên đóng kỹ cửa đây, em rất sợ nó sẽ nhảy lầu.”

“Ừ, lúc nào anh cũng nhìn chăm chăm nó mà.” Giang Chi Châu cầm thức ăn của A Quất đến, ngửi thấy được mùi thơm của đồ ăn, cảm xúc của A Quất cuối cùng hòa hoãn một ít.

“Ôi chà, A Quất thật đáng thương, cuộc sống làm mèo cũng quá gian nan.” Hạ Duy không khỏi cảm thán, trước kia cô còn cảm thấy làm một con mèo vàng thật tốt, bây giờ xem ra, ôi, Giang Chi Châu nghiêng đầu nhìn cô một cái: “không phải em luôn nói phải triệt sản cho nó à?”

“...Em cũng chỉ vì muốn tốt cho nó thôi!” Hạ Duy bỗng cảm thấy chột dạ, cô chụp ảnh bóng lưng lạnh lùng của A Quất, gửi đến nhóm bạn thân.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: mang A Quất đi triệt sản, miệng vết thương hồi phục khá tốt, nhưng Miêu đại gia rất tức giận, đã như thế này vài ngày rồi ()

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: hai người cắt trứng của người khác, tha cho là tốt lắm rồi, lại còn muốn người ta vui vẻ với hai người à? Ha ha, đồ loài người ngu xuẩn.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: thế nhưng A Hoàng rất nghe lời, hoàn toàn không hề tức giận!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: cho nên mới gọi là chó ngốc mà, cẩn thận quý trọng nó đi.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:... Cậu mới là chó ngốc

không gầy mười cân không đổi tên: các bạn học, tháng sau tớ về rồi! Chúc mừng tớ đi!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: cuối cùng cũng lại có thể cùng vui vẻ với nhau! Vỗ tay!

Tiểu Diễm Diễm Vô Dịch: thật ra tớ cảm thấy điều kiện bên kia rất tốt, nếu như được sống đơn giản ở đó cũng không tệ nhỉ?

không gầy mười cân không đổi tên: điều kiện thì tốt, thế nhưng mà thật sự tớ không muốn sống ở đó, không đâu tốt bằng Tổ quốc.

Tiểu Diễm Diễm Vô Dịch: ha ha ha ha trở về đi, cậu trở về thành phố D hay thành phố A?

không gầy mười cân không đổi tên: nhất định là thành phố A rồi! Các cậu đều ở đó mà!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: vậy muốn tớ chuyển đi hay là cậu hạ mình ở cùng với tớ?

không gầy mười cân không đổi tên: à, cậu có ý định chuyển xuống tầng dưới à?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:... Chúng tớ còn chưa phát triển nhanh như vậy đâu orz vậy tớ dọn đồ ra khỏi phòng chính, đến phòng phụ bên cạnh ngủ vậy.

không gầy mười cân không đổi tên: không cần phiền phức như thế đâu.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: dù sao chủ nhà cũng phải ở phòng xịn hơn chứ, cậu cứ chuyển về đi, tớ sẽ quét dọn sạch sẽ. À đúng rồi, cậu có để ý A Hoàng không? Nếu như cậu để ý..., tớ sẽ đưa nó đến nhà Giang tiên sinh nuôi.

không gầy mười cân không đổi tên: chó để lại, cậu đến chỗ của Giang tiên đi.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:...

Siêu Gầy muốn trở về là chuyện lớn, Hạ Duy không dám trì hoãn lấy một giây, bắt đầu quét dọn vệ sinh. Vốn cô cũng rất thích sạch sẽ, nhưng sau khi A Hoàng đến ở, chưa hề dọn lông chó trong phòng một lần nào, khắp nơi đều dính nên Hạ duy cảm thấy lượng công việc này rất rất nhiều, vì vậy bèn đưa A Hoàng xuống tầng dưới chơi với A Quất, gọi Giang tiên sinh lên giúp cô quét dọn.

“Bây giờ em quét dọn, đợi đến lúc bạn thân của em trở về thì lông chó lại rơi khắp nơi rồi.” Giang Chi Châu mặc tạp dề, đang quét lông chó trên ghế sa lon. Hạ Duy nói: “Cũng nên dọn sạch trước một chút... Chủ yếu là quét sạch phòng chính là được, em chuyển đến phòng phụ rồi không cho A Hoàng đến phòng chính nằm.”

“không phải em nói bạn thân của em không ngại chớ sao?”

“nói thì nói như thế..., nhưng người ta đi bao lâu mới trở về, dù sao cũng phải dọn dẹp sạch sẽ phòng ở chứ.”

“Ừ, em dọn dẹp sắp xếp đồ đạc đi, rồi anh sẽ giúp em mang đến phòng phụ, đợi lát nữa thì quét dọn.”

“Vâng, quần áo em đều chuyển sang rồi, chỉ còn một chút đồ lặt vặt thôi.”

“Ừ.” Giang Chi Châu đi đến phòng chính giúp cô chuyển đồ, trước kia Hạ Duy từng làm trong một tạp trí thời trang, trong phòng có rất nhiều các loại tạp chí thời trang, cô đều để vào bên trong thùng giấy, để mang đi luôn cùng một lúc cho tiện. Giang Chi Châu bê một thùng giấy nhỏ lên, đúng là rất nặng.

Sau khi mang hết thứ này đi, gian phòng lập tức rộng rãi hơn khá nhiều, Giang Chi Châu nghĩ chần gối thì vẫn nên để tự Hạ Duy chuyển đi, anh nhìn nhìn bàn trang điểm của cô, lại tìm cái giỏ nhỏ chuẩn bị để hết vào một chỗ rồi mang đi.

Tuy trước kia Hạ Duy từng mua cho anh sữa rửa mặt và kem dưỡng ẩm, nhưng thật sự anh không nghĩ tới bàn trang điểm của con gái sẽ có... nhiều đồ như vậy. Bình bình lọ lọ đủ loại kiểu dáng và màu sắc, anh chỉ nhìn qua đã thấy phức tạp rồi.

Mỗi ngày cô đều bôi nhiều thứ lên mặt như vậy à? Đột nhiên anh cảm thấy chỉ sơn móng tay vốn cũng chẳng được tính là vấn đề gì.

Lúc cho tất cả những vật này vào chiếc giỏ, anh còn đặc biệt nghiên cứu qua từng lọ một, nước, nhũ, phun sương, tinh dầu, lại là phun sương, kem dưỡng da, lại một chai tinh dầu, lại một chai nước...

anh rất bội phục Hạ Duy, vì dù sao muốn bôi nhiều thứ như vậy lên mặt của mình đúng thứ tự thì cũng phải cần một trí nhớ vô cùng tốt và không thể thiếu khả năng tư duy logic được.

Sau khi dọn hết mỹ phẩm dưỡng da, còn có một đồng hồ trang điểm đang chờ anh. anh đột nhiên cảm thấy, là một người đàn ông thì anh đã giảm đi một khoản tiền rất lớn.

Dọn dẹp xong tất cả đồ đạc của Hạ Duy, anh thuận tay kéo tủ đầu giường ra nhìn thoáng qua, bên trong có một vài đồ đạc linh tinh đủ loại, nhưng lại xuất hiện một phong thư màu hồng, thật sự quá gây chú ý.

Giang Chi Châu chưa hề viết thư tình cho ai, nhưng anh cũng nhận được không ít thư tình, bằng kinh nghiệm phong phú của anh, chỉ cần liếc qua đã biết ngay phong thư này là thư tình.

Nhưng nghiêm trọng nhất là, trên phong thư này còn ghi: Gửi Đào Dự.

anh vẫn chưa quên Đào Dự là ai, người thường xuyên nói chuyện về mèo hoang trong trường học cấp ba, là bạn học của Hạ Duy.

Giang Chi Châu nhú mồm, mở phong thư ra.

Bạn học Đào Dự, tớ thích cậu.

Tớ nói như thế này chắc sẽ làm cậu cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng tớ thích cậu đã lâu rồi. Bởi vì sợ ảnh hưởng kỳ thi đại học của cậu, nên tớ vẫn không dám nói ra, nhưng bây giờ tớ nói ra tâm ý của mình, thì chắc cũng không ảnh hưởng gì đâu nhỉ?

Tớ không nhớ rõ tình cảm này có từ bao giờ, nhưng tớ thích cậu lúc nghiêm túc giảng bài cho tớ, thích cậu lúc dịu dàng cho mèo hoang ăn cùng tớ, cũng thích cậu lúc mỉm cười nhìn tớ.

Tớ không biết với tớ thì cậu có cảm xúc gì, chỉ hi vọng lần này tớ thổ lộ tình cảm của mình sẽ không làm cậu thấy khó xử chiều tối hôm nay, tớ sẽ ở đình tự học cùng với mấy bé mèo chờ cậu, mong là cậu sẽ cho tớ một câu trả lời thuyết phục

Hạ Duy.

Lúc Hạ Duy từ phòng khách đến tìm Giang Chi Châu, trông thấy bóng lưng anh đang cúi đầu đứng bên cạnh bàn trang điểm. Bóng lưng này còn lạnh lùng hơn bóng lưng của mèo vàng, thậm chí còn có chút sát khí.

Trong lòng Hạ Duy lập tức lộp bộp, đây là... Tình huống gì thế?

“Giang Chi Châu?” cô thăm dò bước một bước đến gần anh, nhìn anh rồi hỏi, “anh làm sao vậy?”

Giang Chi Châu nhắm mắt lại, tận lực dấu cảm xúc trong mắt đi, sau đó mới quay đầu cô: “Đây là thư tình em viết cho Đào Dự?”

Hạ Duy: “.....”

Cmn cmn cmn! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ! Giọng nói lạnh buốt của Giang Chi Châu càng khiến cho cô bối rối: “không phải! Cái này là chuyện xảy ra từ hồi học cấp ba rồi!”

“Thư tình viết từ hồi học cấp ba mà bây giờ em còn giữ lại? Là do vẫn còn tình cảm với anh ta sao?”

“... không phải đâu! Lý do của chuyện này hơi có chút khó tin, nhưng phong thư này vốn không được chuyển đến tay Đào Dự, gần đây mới trở về tay em!”

“Vậy em giữ gìn cẩn thận như thế này là muốn tìm một cơ hội đưa cho anh ta một lần nữa hả?”

“không phải! anh đừng tưởng tượng nữa được không!” Hạ Duy cảm giác mình cũng sắp phát điên rồi, từ trước đến nay Giang tiên sinh đều rất biết tưởng tượng xa xôi về các mối quan hệ nam nữ của cô, “Cái này là lúc ấy em để vào quyển bài tập em mượn của Đào Dự, và vấn nghĩa là cậu ấy nhận được, cậu ấy không trả lời, chẳng phải là từ chối em à? Lúc trước Đào Dự tới đây em mới biết được phong thư này bị Điền Điền lấy ra rồi, cậu ấy vốn không nhận được, sau đó Điền Điền trả lại thư cho em, em tiện tay đặt ở trong ngăn kéo đấy!”

Giang Chi Châu nhìn cô một lúc, nói: “Đúng rất khó tin, như lời em nói thì Điền Điền cũng thích Đào Dự à?”

“... Việc này thì giải thích lại càng phức tạp, tóm lại là xuất phát từ nguyên nhân cá nhân nên cậu ấy mới giấu phong thư này đi. Giờ em không còn một chút tình cảm nào với Đào Dự cả, anh đừng suy nghĩ linh tinh nữa!”

“anh suy nghĩ linh tinh à? Chẳng phải hai người đã có bao nhiêu thời gian bên nhau sao.”

“... Thời gian ý chỉ là lúc chiều tối, bọn em thường xuyên cho mèo hoang ăn cùng với nhau thôi mà!”

Giang Chi Châu im lặng một hồi, nhếch môi nói: “Em viết thư tình cho bao nhiêu nam sinh rồi?”

“Chỉ một cái này thôi!”

“Được rồi, vậy em cũng viết cho anh một bức đi, còn phải viết nhiều câu văn hay hơn thế này, còn có, cũng phải dùng cái mặt cười này, đừng có dùng cái mặt cười em hay gửi cho anh kia.”

← *cái mặt cười Giang Chi Châu nói Hạ Duy hay gửi là cái này. Còn cái anh ý muốn là cái này:*

45. Chương 45

Hạ Duy cảm nín không biết nên nói gì.

Chẳng lẽ ước mơ còn bé của Giang tiên sinh là trở thành một giáo viên dạy ngữ văn à?

Giang Chi Châu cời tạp dề trên người ra rồi nói với Hạ Duy: “anh về đây, em viết xong thì đến tìm anh.”

“..... Biết rồi, thầy Giang.”

Giang Chi Châu đưa mắt liếc cô một rồi quay người đi. Hạ Duy ngơ ngác đứng đó, nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi lấy một cuốn sổ và một cây bút từ trong ngăn kéo.

Hạ Duy cầm bút và sổ đến ngồi ở phòng khách, sau đó bắt đầu quá trình nặn chất xám. 5 phút sau, cô bực bội vò tóc. Cảm giác này y như lúc không viết được chữ nào trong kỳ thi đại học môn ngữ văn vậy!

nói cho cùng thì sao cô phải viết thư tình cho anh chứ? Còn phải dùng phép bài tử(1) nữa sao? Có cần dùng tên của danh nhân để làm dẫn chứng không đây?

(1)Phép bài tử: là một phương pháp tu từ, dùng các song song (từ ba câu trở lên) hoặc các đoạn song song (có từ 2 đoạn trở lên) có ý nghĩa, kết cấu, cụm từ chủ vị gần giống hoặc giống nhau để tăng cường hiệu quả của từ ngữ.

không viết nữa!

Hạ Duy rất có khí thế đặt bút xuống, đóng sổ tay lại.

cô tức giận ôm chân dựa vào ghế salon, tầm một phút sau cô mới để ý căn phòng đã được dọn dẹp một nửa, nếu chỉ dựa vào mình cô thì không thể dọn dẹp hết vào hôm nay, còn A Hoàng nữa, nó đang ở dưới lầu, Giang Chi Châu sẽ không giận cá chém thớt nó chứ?

..... Càng nghĩ càng lo lắng.

Vì Sáu Sáu và A Hoàng... cô vẫn nên chịu nhục một chút viết cho xong!

Hạ Duy cầm bút lên, lập tức ý tưởng tuôn ra như nước chảy ——

Giang tiên sinh em thích anh. ^o^

Em thích món cơm chiên trứng của anh làm. ^o^

Em thích món cá bột chiên của anh làm. ^o^

Em thích món sườn xào chua ngọt của anh làm. ^o^

Em thích món trứng đặc sắc của anh làm. ^o^

Em thích món thịt bò hầm của anh. ^o^

Em thích món củ sen nhồi cơm của anh. ^o^

Tất cả các món anh của anh làm, em đều thích hết. ^o^

Từ khi quen anh, mỗi ngày em có thể ăn đến ba bát cơm. ^o^

Hạ Duy viết xong thì đọc lại tác phẩm của mình một lượt, cảm thấy văn phong đơn giản nhưng lại hoàn hảo! không chỉ ngôn ngữ trôi chảy mà còn dạt dào tình cảm chân thành tha thiết, hơn nữa cô dùng tận 6 phép bài tử, gấp đôi nội dung bức thư năm đó viết cho Đào Dự.

cô vui vẻ cầm bức thư tình này xuống lầu dưới tìm Giang tiên sinh.

Hạ Duy hồi hộp nhấn chuông cửa nhà 1808. cô vô thức hắng giọng một tiếng, sửa sang đầu tóc lại.

không bao lâu sau Giang Chi Châu liền mở cửa cho cô, anh đưa mắt nhìn cô, không lên tiếng nói gì. Hạ Duy cười nịnh nọt với anh, hai tay dâng tác phẩm vừa viết xong cho anh xem: “Giang tiên sinh, em viết xong rồi nè!”

Giang Chi Châu nhìn cuốn sổ trong tay cô, đầu mày hơi nhíu lại: “Nhanh như vậy sao?”

“Đúng rồi! Vì tình cảm của em dành cho anh không cần suy nghĩ dài dòng.”

Giang Chi Châu: “.....”

Dù anh thấy cuốn sổ này không đẹp bằng bức thư màu hồng nhưng vẫn miễn cưỡng nhận lấy: “anh xem trước đã.”

anh mở cuốn sổ ra xem.

Đọc từng dòng chữ một, đầu mày của anh lại càng nhíu chặt hơn. 5 giây sau, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, sắc mặt rất khó coi: “Em gọi thứ này là thư tình sao?”

Nếu không phải anh đã vứt hết các thư tình nhận được thì anh thật muốn lấy ra cho cô học hỏi.

“Đúng vậy, tình cảm chân thành tha thiết như vậy thì đương nhiên là thư tình rồi. Hơn nữa em còn dựa theo yêu cầu của anh, dùng gấp đôi phép bài tử đó! Ngay cả icon mỉm cười cũng từ ngậm miệng cười thành hé miệng cười!”

Giang Chi Châu: “.....”

anh im lặng nhìn icon ^o^ một lúc rồi mới nói với Hạ Duy: “Há miệng to như vậy chẳng qua là đói bụng rồi muốn ăn gì đó thôi.”

Hạ Duy: “.....”

Hai người im lặng nhìn nhau một lúc, Giang Chi Châu mới lên tiếng: “Bức thư tình em viết cho Đào Dự đâu rồi?”

“Ở nhà em, sao thế?”

Giang Chi Châu thay dép lê, thuận tiện đóng cửa lại: “Xử lý nó.”

Hạ Duy: “.....”

Giang Chi Châu lên nhà cô lần nữa, anh ném bức thư tình vào một chậu hoa trống và châm một môi lửa.

Hạ Duy: “.....”

Bức thư tình nho nhỏ nhanh chóng bị cháy rụi, sau đó Giang Chi Châu trút hết tàn tro vào bồn cầu rồi xả nước trôi sạch sẽ.

“Được rồi.” Giải quyết xong chuyện thư tình, tâm trạng của Giang Chi Châu bỗng tốt hơn nhiều.

Hạ Duy luôn giữ vẻ mặt ‘anh vui là được’ từ suốt buổi đến giờ, nhưng nhìn Giang Chi Châu tử hình bức thư tình đó, trong lòng cô như trút được gánh nặng. cô không nghĩ bức thư tình này sẽ bị Giang Chi Châu nhìn thấy, nếu cô biết sẽ có cảnh tượng như bây giờ thì cô cũng đốt rụi nó từ lâu rồi.

“Giang...” Hạ Duy vừa mở miệng thì Giang Chi Châu bỗng kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô.

Hạ Duy sững sờ vài giây, nụ hôn của Giang Chi Châu không còn dịu dàng như những lần trước, thậm chí anh còn kịch liệt cạy mở miệng cô, tấn công đầu lưỡi và mỗi một góc ngách trong khoang miệng cô.

Nhịp tim của Hạ Duy lại đập loạn xạ, cô cảm thấy không thể thở nổi, như sắp chết ngạt trong nụ hôn này. cô vô thức khê đẩy vai anh một cái, Giang Chi Châu lại hôn một lúc nữa mới buông cô ra.

Hai người thở hổn hển, Giang Chi Châu hôn xong thì ôm cô vào lòng, hô hấp vẫn chưa bình thường lại: “Bây giờ em còn cảm giác với Đào Dự không?”

Hạ Duy thở hổn hển trả lời anh: “không còn nữa, nhưng mà...”

Giang Chi Châu nghe đến chữ ‘nhưng mà’ liền cau chặt mày hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà lần sau có thể dừng hôn nhau ở phòng tắm không?”

Giang Chi Châu: “.....”

Đến lúc hô hấp của hai người bình thường lại, Giang Chi Châu mới buông cô ra, nhìn cô nói: “Em nói bức thư tình đó bị Điền Điền giấu nên Đào Dự chưa từng nhận được đúng không?”

Hạ Duy gật đầu: “Đúng rồi.”

Giang Chi Châu nói: “Dù anh không biết Điền Điền giấu bức thư này vì lý do gì nhưng anh vẫn nên cảm ơn cô ấy. Em hẹn cô ấy lúc nào để anh mời ăn cơm đi.”

Hạ Duy: “.....”

Giang Chi Châu lại mang tạp dề bắt đầu công việc tổng vệ sinh căn hộ, Hạ Duy lấy điện thoại nhắn tin cho Điền Điền: “Giang tiên sinh bảo muốn mời cậu đi ăn....”

Tiểu Điền Điền vô địch: không phải nói đợi Bát Bảo và Sáu Sáu về mới mời cơm sao?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: không phải chuyện đó, anh ấy muốn mời một mình cậu ăn thôi....

Tiểu Điền Điền vô địch: Tại sao (o)!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: anh ấy phát hiện bức thư tình mình viết cho Đào Dự rồi, nên muốn cảm ơn cậu năm đó đã giấu bức thư đi.

Tiểu Điền Điền vô địch:

Tiểu Điền Điền vô địch: Bây giờ cậu vẫn ổn chứ?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Vừa mới bị Giang tiên sinh phạt phải viết lại một bức thư tình cho anh ấy đây.

Tiểu Điền Điền vô địch: Ha ha ha ha

Tiểu Điền Điền vô địch: Giang tiên sinh mời đi ăn, dù trốn việc mình cũng phải đi, hai người hẹn thời

gian địa điểm đi.

Hạ Duy: “.....”

“Điền Điền bảo lúc nào cũng được, anh xem anh có bận gì không?!” Hạ Duy ngẩng đầu nói với Giang Chi Châu rồi cũng đứng dậy dọn dẹp.

Giang Chi Châu gật đầu: “Vây hai ngày sau đi, để anh đặt chỗ rồi báo cho em.”

“Được.”

Hai người dọn dẹp miệt mài cả một buổi trưa cũng tạm xem như là xong, các thùng đồ của Hạ Duy còn nằm ngả nghiêng trên sàn, cô lười biếng dọn nữa nên bỏ đó đi xuống nhà Giang tiên sinh để ăn cơm.

A Hoàng thấy cô liền vẫy đuôi chạy tới, Hạ Duy vuốt lông nó, hỏi: “Giang tiên sinh có bắt nạt em lúc chị không ở đây không?”

“Gâu!” A Hoàng vẫn vui mừng nhìn cô, còn ngoắt ngoắt cái đuôi.

“..... Chị biết em muốn đi dạo buổi chiều, nhưng hôm nay mệt quá rồi, sáng mai chị dắt em đi nhé?!”

Giống như nghe hiểu cô nói gì, A Hoàng không còn vẫy đuôi nhiệt tình nữa.

Giang Chi Châu ở phòng bếp làm bữa tối, Hạ Duy ở phòng khách chơi với A Quất và A Hoàng. cô có thể dỗ dành A Hoàng nhưng A Quất thì không có ý định nể mặt cô chút nào.

không biết nó phải cần bao nhiêu ngày nữa mới chấp nhận được sự thật này.

Giang Chi Châu bê món ăn từ phòng bếp ra bàn, thấy cô vẫn ngồi phòng khách trêu chọc A Quất nên lên tiếng nhắc nhở: “đi rửa tay ăn cơm đi.”

“Vâng ạ.” Hạ Duy không trêu chọc A Quất nữa, đi rửa tay rồi bước ra nói với Giang Chi Châu: “anh xem A Quất còn định giận dữ bao lâu nữa? Hơn một tuần rồi, nó có bị trầm cảm không?”

“..... Để mai anh làm cho nó món cá ăn, chắc từ từ cũng sẽ ổn thôi.” thật ra anh cũng hơi lo lắng A Quất có bị trầm cảm thật không, thế nên xem ra chỉ dành đồ ăn để dụ nó.

Cơm nước xong, Hạ Duy bỏ chén bát vào máy rửa bát, thế là hoàn thành xong công việc rửa chén. cònhin Giang Chi Châu đang chơi với A Quất và A Hoàng ở phòng khách, nghĩ ngợi một chốc rồi nói với anh:

“Hay chúng ta xem một bộ phim đi, hôm nay mệt mỏi như vậy nên thư giãn một chút.”

“Ừ.” Giang Chi Châu nhìn cô, “Em muốn xem gì?”

“Hừm...” cô muốn trả lời là phim của Mạc Trần nhưng sợ Giang Chi Châu giận dữ như lần trước nên đáp: “anh muốn xem gì thì xem đó, đừng xem phim hoạt hình là được rồi.”

Cuối cùng Giang Chi Châu chọn một bộ phim cũ của Pháp để xem, dù Hạ Duy không thích loại hình ảnh cũ thể này nhưng buổi tối làm ỏ trên ghế sofa xem phim cũng rất thoải mái.

cô ôm gối dựa vào vai Giang Chi Châu, nhìn cảnh phim đen trắng trước mặt. A Quát và A Hoàng đều nằm bò dưới chân ghế, bầu không khí trong phòng chợt yên lặng đến bất ngờ. Ánh đèn trong phòng chính hơi tối, Hạ Duy vươn tay lấy một miếng khoai tây chiên khê cắn, âm thanh răng rắc vang cả căn phòng.

Ồi chao, bầu không khí bây giờ thật thoải mái, cảm giác mệt nhọc cả ngày đều dịu đi không ít.

cô nghiêng đầu nhìn Giang Chi Châu, liền phát hiện... anh đã thiếp đi từ lúc nào.

Hạ Duy: “.....”

rõ ràng là anh muốn xem loại phim này, sao anh lại thiếp mất thể này...

Hạ Duy nhìn chằm chằm vào gò má của anh một lúc mới khê bật cười. cô điều chỉnh tư thế của Giang Chi Châu cho anh ngủ thoải mái hơn rồi sau đó dùng ngón trỏ chọc lên mặt anh.

Giang tiên sinh là đàn ông mà sao làn da đẹp như vậy chứ, khá mịn màng và đàn hồi, nhưng khiến người khác ganh tỵ nhất chính là lông mi của anh, dài cong vút đến bất ngờ.

Giang Chi Châu hoàn toàn không phát hiện ra mấy hành động nhỏ của Hạ Duy, vẫn ngủ say như thường. Hạ Duy chớp chớp mắt, lén hôn lên gương mặt anh một cái.

Hôm nay Giang tiên sinh đã vất vả rồi, nên nghỉ ngơi cho tốt.

cô đỡ Giang Chi Châu nằm xuống sofa, rón rén tắt TV rồi tìm một chiếc chăn mỏng đắp lên cho anh.

“A Hoàng, chúng ta về thôi.” cô khê thì thầm với A Hoàng.

A Hoàng vẫy vẫy đuôi với cô tỏ vẻ đã hiểu.

Lúc Hạ Duy ôm nó định đi về thì thoáng thấy bức thư tình hôm nay cô đã viết cho Giang Chi Châu.

Cuốn sổ ấy mở ra đúng ngay trang ấy, nằm ngay ngắn trên khay trà ở phòng khách.

Hạ Duy nhìn về phía anh một hồi mới bước tới, cầm bút lên bổ sung thêm hai câu.

46. Chương 46

Sáng sớm hôm sau, A Hoàng đánh thức Hạ Duy dậy, vẫy vẫy đuôi đòi cô dắt nó xuống dưới tản bộ. Bộ ngực vô cùng bất hạnh của Hạ Duy lại bị giẫm một cái, lúc này cô vô cùng hâm mộ Giang tiên sinh tăng dưới nuôi mèo, tuy có hơi lạnh lùng nhưng ít ra cũng không cần phải dắt đi dạo.

Căn cứ vào nguyên tắc không thể để một mình mình chịu thiệt thòi, Hạ Duy quyết đoán gọi điện thoại đánh thức Giang Chi Châu, đòi anh dắt chó đi dạo với mình.

Hai người hẹn nhau rồi đi ra ngoài, thuận lợi gặp nhau trong thang máy. Hạ Duy dắt chó đi dạo thường phải vận động nhiều nên bình thường đều mặc cả bộ quần áo thể thao, Giang Chi Châu không biết là cố ý hay là vô tình, cũng mặc một bộ quần áo thể thao kiểu dáng gần giống cô.

Hạ Duy nhìn bộ quần áo rồi chau mày, nghĩ thầm như vậy có rêu rao quá hay không, nhưng tin đồn hai người sắp kết hôn cũng truyền khắp nơi rồi, mặc quần áo tình nhân cũng là chuyện bình thường.

“Buổi sáng tốt lành.” Giang Chi Châu đi vào thang máy, đứng ở bên cạnh cô nói.

“Buổi sáng tốt lành, tối hôm qua ngủ có ngon không?” Hạ Duy hỏi.

Giang Chi Châu khẽ chau mày, tỏ vẻ hơi bất mãn: “Ngủ trên ghế sa lon, theo em thì ngủ có ngon không?”

“... Ôi chà, em xin lỗi, nhưng mà em không chuyển anh vào giường được.” thật không biết là anh đánh giá thấp cân nặng của mình hay là đánh giá cao sức khỏe của cô nữa.

Giang Chi Châu nói: “Em có thể đánh thức anh mà.”

“Là do em thấy anh ngủ ngon quá, không đành lòng quấy rầy anh.”

Giang Chi Châu mím môi, không nói gì nữa, Hạ Duy cũng không nói tiếp, trong thang máy liền yên tĩnh trở lại. Đúng lúc này Hạ Duy chợt nhớ tới chuyện tối hôm qua cô viết thêm hai câu trong bức thư tình. Tối hôm qua tình cảm dâng trào nên cô mới viết được hai câu buồn nôn ấy... giờ nhớ lại, chính mình còn

cảm thấy xấu hổ nữa, cũng không biết Giang tiên sinh có nhìn thấy không...

Chắc là không phát hiện ra, nếu không anh sẽ không bình tĩnh như vậy đâu nhỉ?

Hạ Duy do do dự dự nhìn Giang Chi Châu, có nên hỏi anh một câu không?

“Sao thế?” Giang Chi Châu nghiêng đầu nhìn lại cô.

Hạ Duy “Vào” một cái quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào cửa thang máy: “không có gì.”

Giang Chi Châu nhìn cô một lúc, bỗng nhiên khoe miệng anh cong lên khe khẽ nở nụ cười thoáng: “Lúc em đi học, chắc mỗi lần viết văn đều là điểm tối đa hả?”

Hạ Duy: “...”

Quả nhiên là anh đã nhìn thấy!

“Đúng vậy, những biện pháp như dục dương tiên ước(1) hay họa long điểm tình(2), em đều có thể vận dụng xuất thần nhập hóa.”

(1) : muốn phát triển mở rộng cao hơn xa hơn thì trước tiên phải kìm nén, thu gọn.

(2) : một thành ngữ nói về những điều đặc biệt, những khoảnh khắc xuất thần (thường là trong thơ, văn, truyện, phim ảnh) khiến cho toàn bộ sự vật, hiện tượng, tác phẩm trở nên như thật, sống động, phi thường và làm rung động, xúc động cho người đọc.

“... Toàn bộ thư tình em đều dùng biện pháp dục dương tiên ước đó, chẳng phải câu nào cũng khen anh sao!”

“Em chắc chắn đó là khen anh à? Đó không phải là một cái thực đơn à?”

“anh chiếm được lợi mà còn dám khoe mẽ à!” Bây giờ cô mới cảm thấy mình bị lỗ rất lớn đấy! Sau này rất có thể tên trai thẳng này không còn sợ cô nữa!

Giang Chi Châu cười cười, nhanh chóng xoay người hôn nhẹ một cái lên môi cô như chuồn chuồn lướt nước: “Nhưng mà anh rất thích.”

anh vừa nói xong, cửa thang máy đã “Đình” một tiếng mở ra. Ngoài cửa hai gia đình ở tầng trên đang đứng, chào hỏi bọn họ mấy câu rồi vào thang máy đi lên. Hạ Duy đứng bên ngoài cửa thang máy, sợ đến mức choáng váng.

Chậm một chút nữa thôi đã bị người ta nhìn thấy rồi!

“anh xấu tính quá!” Hạ Duy chỉ mong có thể thả chó ra cắn anh, lần trước cô chỉ ôm cái nôi xuống dưới rửa bằng máy rửa bát đã bị đồn như thế này, lúc này nếu như bị nhìn thấy thì không biết sẽ đồn thành cái tin gì nữa!

Giang Chi Châu thì lại rất thông dong bình tĩnh: “Yên tâm đi, bọn họ không nhìn thấy đâu.”

Hạ Duy tức giận nhìn anh, trầm ngâm trong một chút rồi hỏi: “Trong thang máy có camera không?”

... Có.

“Bảo vệ chung cư cũng không phải lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào camera đâu, yên tâm.”

Hạ Duy: “...”

cô nào có bình tĩnh được thế!

“Cái này có phải là mưu kế anh nghĩ ra để em dọn đến chỗ anh không, anh nói xem.”

Giang Chi Châu ngẩn người, nói: “Hóa ra còn có thể dùng mưu kế như vậy à? Hiểu rồi.”

Hạ Duy: “...”

“Đúng rồi, anh cũng định chuyển đến phòng phụ ở bên cạnh ngủ.”

Hạ Duy hơi sững sờ: “Vì sao?”

“Bởi vì em chuyển sang phòng phụ rồi, một mình anh nằm ở phòng chính, lúc ngủ nhìn lên trần nhà sẽ cảm thấy rất cô đơn.”

Hạ Duy: “...”

Chẳng lẽ anh có khả năng nhìn xuyên tường à?

Giang Chi Châu đã sớm có kế hoạch: “anh chuyển đồ thì khá đơn giản thôi, hôm nay tan tầm trở về là có thể làm xong hết, ngày mai mời bạn của em ăn cơm, được không?”

“... Được ạ, nhưng mà anh có nhất định phải chuyển đến phòng phụ không?”

“Nhất định phải chuyển.”

“...” Được rồi.

Giang Chi Châu vẫn là người làm việc rất có hiệu suất, đêm nằm ngủ đã ngủ ở phòng phụ rồi, phòng phụ thì sẽ không có phòng vệ sinh riêng, gian phòng cũng nhỏ hơn, nhưng Giang Chi Châu đều chịu được. Mỗi lần mở mắt ra nghĩ đến cô ở ngay trên tầng trên, anh sẽ cảm thấy rất thỏa mãn. Có được cảm giác thỏa mãn này thì tất cả những thứ không tiện kia đều không đáng gì.

Nhưng mà anh cần phải nhanh chóng mua phòng tân hôn thôi, còn phải bắt tay vào lắp đặt nội thất đồ đạc nữa.

Buổi tối ngày hôm sau, Điền Điền thật sự trốn buổi tăng ca đến chung cư Giang Chi Châu ở theo lời mời. Trước kia cô có xem ảnh chụp của Bát Bảo, biết rõ vẻ ngoài của Giang Chi Châu cũng khá ổn, nhưng sau khi được gặp người thật thì liền cảm thấy kỹ thuật chụp ảnh của Bát Bảo thật sự vô cùng thâm hiểm.

Hạ Duy cũng cảm thấy xấu hổ, tuy trước kia cô cũng có vài người bạn trai, nhưng dẫn đi gặp bạn bè như thế này thì cũng là lần đầu tiên. Cũng may biểu hiện của Giang Chi Châu vô cùng tự nhiên, vì thế vô tình áp lực của Hạ Duy cũng giảm bớt rất nhiều.

Điền Điền thật lòng cảm thấy mừng cho Hạ Duy, có thể gặp được người ưu tú như Giang tiên sinh, nhất định cuộc sống sẽ rất hạnh phúc.

Lúc Hạ Duy đi toilet, trong phòng chỉ còn lại Điền Điền và Giang Chi Châu. Điền Điền nhìn người đàn ông ngồi đối diện, cười cười với anh: “Giang tiên sinh, tôi nghe Hạ Duy nói anh muốn cảm ơn tôi năm đó đã giấu thư tình đi nên mới mời tôi ăn bữa cơm này à, nhưng mà tôi thì thấy tôi mới là người nên cảm ơn anh đấy.”

“Sao cô lại nghĩ như thế?”

“thật ra lúc trước giấu thư tình của Hạ Duy đi là hành động vô cùng ngây thơ, vì chuyện này nên tôi cũng cảm thấy có lỗi rất lâu. Nhưng bây giờ nhìn thấy anh và cậu ấy ở bên nhau thì tôi có thể tự an ủi mình là có lẽ năm đó tôi giấu phong thư tình ấy đi chính là để mười năm sau cậu ấy có thể gặp được anh nhỉ? Ha ha, nói như thế còn cảm thấy rất lãng mạn đấy.”

Tuy Điền Điền nở nụ cười nhưng sự vui vẻ trên mặt cũng dần dần biến mất, cô ấy nhìn Giang Chi Châu, ánh mắt đặc biệt chăm chú: “Tôi không có lập trường để nói như vậy, nhưng với tư cách là bạn tốt của Hạ Duy, tôi thật lòng hi vọng cậu ấy có thể sống thật hạnh phúc. Cậu ấy thật sự rất cố gắng, rất chân thành muốn đi cùng với anh đến cuối cùng, vì thế tôi cũng hi vọng rằng anh có thể đối xử thật tốt với Hạ Duy, đừng phụ lòng cậu ấy.”

Giang Chi Châu không ngờ cô ấy sẽ nói như vậy, cho dù anh nghĩ tình cảm của mình với Hạ Duy không cần phải hứa hẹn cái gì với bất kì ai khác, nhưng anh vẫn gật đầu với Điền Điền rồi nói: “Tôi biết rồi.”

Sau khi ăn cơm xong Hạ Duy nói muốn đi dạo phố với Điền Điền một lúc nên một mình Giang Chi Châu trở về nhà trước. A Hoàng và A Quát đều ở nhà anh, lúc đi ra ngoài anh có đặt lên bàn mấy quyển tạp chí quảng cáo, lúc này một nửa đều đang nằm trên sàn nhà phòng khách.

anh cười cười cởi áo khoác ra, đi qua xoa đầu A Hoàng: “Những thứ này không phải do mày làm đúng không?”

“Gâu!” A Hoàng vô tội lắc lắc cái đuôi, còn nghiêng đầu nhìn thoáng qua bóng lưng lạnh lùng như trước của A Quát. A Quát quay đầu lại, liếc mắt lườm nó.

“Gâu...” Khí thế của A Hoàng lập tức yếu đi không ít.

Giang Chi Châu nhìn A Quát đang lườm lườm, cúi đầu nhặt tạp chí lên.

“Gâu gâu.”

A Hoàng còn đang vẫy đuôi nhìn anh, Giang Chi Châu cười cười xoa đầu của nó, nói: “Đợi lát nữa mẹ Hạ Duy sẽ trở về, chờ anh trở lại thì chúng ta sẽ đi tản bộ nhé?”

“Gâu!” Nghe được hai chữ tản bộ, tinh thần A Hoàng lập tức tỉnh táo lại.

Giang Chi Châu để sách báo trong tay xuống bàn, tuy đã bị nghịch hơi rách rưới nhưng cũng may là anh đã xem xong rồi. Những thứ này đều là gần đây anh mua để xem nhà, có vài chỗ cũng không tệ lắm, anh đang suy nghĩ tìm thời gian đưa Hạ Duy đi xem thực tế một chút.

Điện thoại đặt lên bàn vang lên, anh hơi sững sốt, Hạ Duy đi dạo phố nhanh như vậy đã về rồi hả? Cầm điện thoại lên mới phát hiện là dì út đã lâu không có liên lạc.

anh cầm điện thoại suy nghĩ một lúc mới nghe điện thoại rồi trả lời: “Chào dì út, buổi tối vui vẻ.”

“Buổi tối vui vẻ.” Nghe qua điện thoại thì giọng nói dì út đang rất vui, “Chi Châu à, lần trước cháu nói tạm thời không muốn gặp gỡ ai, đã lâu như vậy rồi, cháu có thay đổi ý định không?”

Giang Chi Châu cũng đoán được trong thời gian này không hề đi xem mắt, người lớn trong nhà cũng lo lắng, nhưng mà anh cũng không hề có ý định đi xem mắt nữa: “Dì út, sau này không cần giới thiệu đối tượng xem mắt cho cháu nữa, bây giờ cháu đã có bạn gái rồi.”

anh không biết đột nhiên anh nói chuyện mình có bạn gái cho người nhà biết thì có khiến Hạ Duy cảm thấy khó chịu hay không, nhưng chuyện này rồi cũng đến lúc nên nói với người nhà thôi.

Dì út giật mình sững sốt trong chớp mắt, dì không ngờ Giang Chi Châu lại thoải mái thừa nhận như vậy. Thực tế không bao lâu sau khi Giang Chi Châu trở về từ thành phố S, dì cũng nghe mọi người nói Giang Chi Châu đã có bạn gái. Chuyện này mẹ Giang Chi Châu cũng biết, lúc đầu hai người đều cảm thấy không thể tin được, nhưng sau khi nghe được thông tin từ chỗ bác cả Giang Chi Châu, rồi Mạn Mạn cũng nói như vậy, lúc này dì mới cảm thấy kỳ lạ, chắc là thật rồi.

Hai người bàn bạc với nhau rồi quyết định để dì út đi dò xét trước, dì út vốn cho là phải tốn chút sức mới có thể lấy được thông tin từ Giang Chi Châu..., không ngờ dì còn chưa vào vấn đề, Giang Chi Châu đã tự mình thừa nhận.

“Việc này...” Dì út ổn định tinh thần, hỏi anh, “Tại sao có bạn gái mà không nói với cả nhà?”

Giang Chi Châu nói: “Lúc đầu tình cảm còn chưa ổn định nên chưa giới thiệu với mọi người.”

Dì út nghĩ nhanh, vì thế bây giờ tình cảm đã ổn định rồi sao? Dì cười hai tiếng rồi hỏi anh: “Là thiên kim nhà ai à? Lúc nào đưa về cho cả người gặp mặt nhé?”

Giang Chi Châu nghĩ ngợi, nói: “Đợi cháu bàn với cô ấy một chút, sau khi quyết định sẽ gặp mặt mọi người.”

47. Chương 47

Sau khi dạo phố với Điền Điền, lúc Hạ Duy về đến nhà đã là một tiếng sau. cô vừa đi vừa khẽ ngân nga câu hát vu vơ, sau đó lại chợt nhớ phải dẫn A Hoàng đi dạo nên gọi điện cho Giang Chi Châu báo anh dẫn nó xuống.

cô đứng đợi một lát liền thấy Giang Chi Châu dẫn A Hoàng xuống. Hạ Duy đùa giỡn với A Hoàng khiến nó vui vẻ không thôi, sửa một tiếng khiến Hạ Duy cũng phải bật cười theo.

Giang Chi Châu thấy cô như vậy liền hỏi: “Hình như tâm trạng của em không tệ nhỉ?”

“Đúng rồi!” Hạ Duy giơ túi đồ trong tay cho anh xem, “Lúc nãy đi dạo phố với Điền Điền, em đã mua được chiếc váy em muốn mua rồi nè. Trước đây em thấy nó hơi đắt nên em không nỡ mua, bây giờ đổi một mới nên nó sale lại, chỉ còn một cái thôi, hơn nữa vừa đúng size của em, may thật~”

“À, vậy nhân lúc tâm trạng tốt của em, anh có chuyện này muốn nói.”

“Chuyện gì?”

“Người nhà của anh muốn gặp em.”

Hạ Duy: “.....”

Đời người lên voi xuống chó, đây quả thật là một ví dụ điển hình.

“Tại sao... bọn họ lại muốn gặp em?”

Giang Chi Châu trả lời: “Sau khi anh về. bên gia đình anh nghe nói là anh có bạn gái, dì út của anh vừa gọi hỏi lúc này nên anh đã thừa nhận rồi.”

“À... Nhưng thừa nhận đâu có nghĩa là phải đi gặp mặt người lớn ngay lập tức đâu chứ?” Hạ Duy cảm thấy cô cần bình tĩnh suy nghĩ lại.

Giang Chi Châu: “anh chỉ muốn thương lượng với em một chút, nhưng sớm hay muộn gì em cũng phải gặp người lớn thôi.”

“....” Hạ Duy nuốt nước miếng, tâm trạng cô bây giờ hết như là hy sinh vì việc nghĩa vậy: “Em hiểu rồi, anh để em suy nghĩ đã.”

“Ừ.”

Hạ Duy dẫn chó đi dạo một vòng rồi nhanh chóng lên nhà nhắn tin cầu cứu đám bạn thân: “Toi rồi toi rồi, bên gia đình của Giang tiên sinh đã biết chuyện của bọn mình rồi, bọn họ đòi gặp mình kia!”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Vậy thì gặp thôi.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Minh sợ!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Cậu còn có tự tin nói mình 18 tuổi thì gặp người lớn có gì phải sợ?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:

không gầy mười cân không đổi tên: Gặp người lớn là một thử thách ai cũng phải trải qua. Nhưng Giang tiên sinh đưa cậu đi gặp người lớn, vậy có phải hai người sắp kết hôn không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Còn lâu lắm. Aaaa các cậu không hiểu đâu, trước đây Giang Chi Châu đã từng xem mắt rồi, mình cũng đã gặp hai đối tượng xem mắt của anh ấy rồi, đều là dạng thiên kim tiểu thư khuê các xinh đẹp đó, đặc biệt là Tôn tiểu thư, nếu xuyên không về cổ đại thì chắc chắn là thiên kim của phủ Thừa tướng! Tinh thông hết cầm kỳ thư hoạ đó nhé!”

không gầy mười cân không đổi tên: Mình nhớ hình như cậu có học thư pháp mà?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Nhưng không đáng là gì so với cô ấy.

không gầy mười cân không đổi tên: Đừng lo, cậu còn chuyên môn làm móng mà.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Cậu nói thật hả?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Nên mình có thể bắt đầu mong chờ tình tiết cậu bị quăng một sấp chi phiếu vào mặt không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Dựa vào điều kiện của các đối tượng xem mắt thì hẳn yêu cầu của nhà anh ấy rất cao.

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Mình nghĩ sẽ không như vậy đâu, hai người tự do yêu đương chứ đâu phải dựa vào xem mắt, nên không coi trọng điều kiện như vậy.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: _ ”)_ Sợ quá đi mất!!!

Tiểu Diễm Diễm vô địch: không thì cậu thương lượng với Giang Chi Châu trước đi, để anh ấy về nói lại với gia đình, anh ấy cũng đi gặp với cậu mà, đừng sợ~

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Mình vẫn sợ QAQ

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Ăn mặc trang điểm đẹp một chút, chọc mù mắt bọn họ! đi đi Duy Duy!

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Cố lên (^ ^)

“Aaaaaaaa” Hạ Duy nằm lăn lộn trên ghế salon, cô cũng muốn cố lên nhưng trong lòng cô không tự tin chút nào, hay là cô luyện lại thư pháp nhỉ?

cô nhảy khỏi ghế salon, chạy đi lật tung hết căn hộ nhưng không tìm được một cây bút lông hay một tờ

giấy Tuyên Thành nào. Bút lông là một ký ức quá đỗi xa xưa với cô rồi.

Ngày hôm sau, cô liền đi sắm ngay một cây bút lông và một bình mực nước, còn thêm một chồng giấy Tuyên Thành, chuẩn bị luyện thư pháp lại từ đầu.

Dù cô không biết nó có ích gì không.

“Ồ, viết gì đây nhỉ?” cô cầm bút lông nghĩ nghĩ một hồi mới đặt bút viết một nét.

Nét đầu tiên của chữ “Giang” trong Giang Chi Châu.

cô dùng hết công sức cả đời mới viết được ba chữ này, thậm chí cô còn nghiêm túc hơn lúc luyện viết tên Đào Dữ, nhưng kết quả... lại khiến người khác cảm thấy thật đáng tiếc.

thật con mẹ nó xấu quá đi!!!

- Đây là lời đánh giá của Hạ Duy đối với ba chữ ấy.

“A, không được rồi, quả nhiên là lâu rồi không viết.” Hạ Duy bực bội vuốt tóc, ngay lúc này thì chuông điện thoại chợt vang lên.

Hạ Duy thấy màn hình hiển thị người gọi là Giang Chi Châu liền buông bút lông để nghe máy: “Có chuyện gì không anh.”

Giang Chi Châu hỏi: “Tối nay không cần dẫn A Hoàng đi dạo sao?”

“À, cần chứ.” cô thoáng nhìn qua A Hoàng đang ngồi cạnh chân cô, quyết định từ bỏ thư pháp: “Bây giờ em dẫn nó xuống, anh đợi em chút.”

“Được.”

Lúc Hạ Duy vừa dẫn A Hoàng xuống thì Giang Chi Châu cũng vừa đến, hai người im lặng đi một hồi, Giang Chi Châu mới mở miệng hỏi cô: “Em suy nghĩ thế nào về chuyện hôm qua anh nói với em?”

“Em....” Hạ Duy đứng lại, nắm tay Giang Chi Châu nói: “Em sợ QAQ.”

Giang Chi Châu: “.....”

anh đưa đầu xoa đầu cô, an ủi: “Đừng sợ, chỉ là ăn một bữa cơm thôi, địa điểm ở Thiên Hạ Cư đi, anh sẽ cùng đi với em.”

Dù là vậy nhưng Hạ Duy vẫn sợ: “Trong gia đình anh ai sẽ đến?”

“Bố mẹ anh, có thể còn có thêm dì út và chú út của anh nữa.”

“Aaaa, nhiều người như vậy, bọn họ có thể không thích em không?”

Giang Chi Châu cúi đầu nhìn cô, màn đêm vô tận bao trùm lấy bọn họ khiến cô không thể nào nhìn rõ ánh mắt của anh. Hạ Duy không nghe được câu trả lời mong muốn mà lại nhận được một nụ hôn bất ngờ: “anh có thể đảm bảo anh thích em, vô cùng vô cùng thích em.”

Hạ Duy thoáng nhìn thấy ánh mắt lấp lánh như pháo hoa rực rỡ trong màn đêm của anh, nhưng ngoại trừ ánh mắt ấy còn có nhịp tim đang đập liên hồi của cô, bầu không khí dần trở nên nóng bỏng hơn.

“Gâu gâu!” A Hoàng bắt đầu sủa vài tiếng, không phải dẫn nó xuống đi dạo sao, sao bây giờ bỗng dưng lại không đi nữa?!

Nó dùng sức kéo dây xích muốn kéo Hạ Duy đi nên Hạ Duy chỉ kịp chớp mắt một cái thì bị nó lôi đi. Giang Chi Châu nhanh chóng đuổi theo bắt kịp cô, hai người cùng sóng vai đi dạo trên con đường nhỏ.

“Vậy anh hẹn thời gian đi.” Hạ Duy nghiêng đầu nói với Giang Chi Châu, “Còn nữa, bố mẹ anh thích gì để em chuẩn bị quà cáp.”

Giang Chi Châu nghĩ nghĩ một hồi mới nói: “Mẹ anh thích bánh ngọt của Trì Thanh Hiên nên em mua một hộp bánh ngọt là được rồi.”

Hạ Duy nhún mày: “Chỉ như vậy thôi à? Có keo kiệt quá không?”

Giang Chi Châu cười cười: “Bánh ngọt của Trì Thanh Hiên không dễ mua đâu em, mỗi ngày đều phải xếp hàng đó. Quan trọng là tấm lòng thôi, không cần mua quà cáp quá đắt.”

Hạ Duy khẽ gật đầu: “Có lý.”

“Vậy ngày mai anh đến Trì Thanh Hiên mua bánh ngọt giúp em, tối đem về cho em.”

Hạ Duy khẽ nhún mày nhìn anh: “Ồ? không phải anh vừa nói quan trọng là tấm lòng sao? Sao lại là anh đi mua chứ?”

Giang Chi Châu rất biết ngụ ý: “Tắm lòng của em hay tắm lòng của anh đều như nhau thôi, ở đây phải xếp hàng lâu lắm, anh nên đi mua thì hơn.”

Hạ Duy bỗng thấy rạo rức trong lòng, Giang tiên sinh đang đau lòng cô phải xếp hàng ư, biết cô muốn lấy lòng mẹ anh nhưng lại không nỡ để cô phải xếp hàng, Giang tiên sinh vất vả rồi: “Vậy mai em sẽ tan làm sớm dẫn A Hoàng đi dạo trước, đến tối anh không phải vất vả nữa!”

Giang Chi Châu khẽ cười nói: “anh còn tưởng em muốn nói em sẽ về sớm nấu cơm chứ.”

“.... À, em cũng có thể nấu cơm mà, chỉ cần anh bằng lòng ăn thôi.” Nghĩ lại thì bình thường anh còn ghét bỏ mấy thứ cô thái nữa, sao có thể ăn món ăn cô làm chứ, “Nếu không thì anh dạy em nấu đi? Sau này anh không phải vất vả như thế nữa!”

Giang Chi Châu nhướn mày nhìn cô: “Muốn lừa gạt anh dạy em nấu ăn sao, nói trước cho em là học phí rất đắt đó nhé! Hơn nữa bọn anh không truyền cho người ngoài!”

“.... À, ha ha, có phải còn quy định chỉ truyền nam không truyền nữ không?”

Giang Chi Châu nhìn cô cười nói: “Điều này thì không có, em muốn học thì chỉ cần tên của em xuất hiện trên hộ khẩu nhà anh thôi.”

Nụ cười của anh đẹp quá đi mất, đôi mắt híp lại cong cong như hai vầng trăng xinh đẹp.

“.....” Nhịp tim của Hạ Duy lại nhảy dựng lên, “Hừ, muốn dụ dỗ em chứ gì, không dễ như vậy đâu.”

cô nói dứt lời liền dắt A Hoàng đi nhanh hơn, gần như là chạy trốn chết.

Hạ Duy lên đến nhà, nhìn thấy đồng giấy bút vẫn còn bày trên bàn thì thở dài một hơi, cô vẫn nên đi tắm trước thì hơn.

Tầm buổi chiều Giang Chi Châu về nhà với túi bánh ngọt của Trì Thanh Hiên trong tay, mua tất cả hết ba hộp, anh bảo đây là thứ ba vị mẹ anh thích ăn nhất. Hạ Duy không thích ăn bánh ngọt, nên dù đã nghe nói đến Trì Thanh Hiên từ lâu nhưng chưa mua bao giờ: “Bao bì của hộp bánh này trông cao cấp thật đấy, hẳn là đắt lắm nhỉ?”

“Cũng tạm.” Giang Chi Châu vừa nói vừa lấy một chiếc túi khác đưa cho Hạ Duy, bên trong cũng là hộp bánh ngọt của Trì Thanh Hiên: “anh còn mua một phần cho em nữa nè, ăn thử đi.”

“Woa, không ngờ em cũng có phần nữa.” Hạ Duy nhận lấy, tuy hộp bánh ngọt này không được gói đẹp như hộp ban nãy, chỉ là một hộp bánh bình thường nhưng chắc chắn là cùng một vị. cô mở ra xem một chút, bánh ngọt bên trong được làm rất khéo léo, vừa mở ra đã ngửi thấy hương thơm.

“Ngon thật!” Dù Hạ Duy không thích ăn bánh ngọt nhưng thỉnh thoảng ăn cũng thấy không tệ. cô bỏ miếng bánh trong tay xuống, kiễng chân vòng tay qua cổ Giang Chi Châu, hôn lên mặt anh một cái: “Cảm ơn anh~”

Giang Chi Châu hơi ngẩn ra, anh ôm eo cô, đáp trả lại bằng một cái hôn khác: “không có gì.”

Hạ Duy kề sát Giang Chi Châu ở khoảng cách gần như khiến mặt cô hơi nóng lên, Giang Chi Châu không nhịn được lại hôn thêm một cái: “Hình như bây giờ em hôn anh rất tự nhiên.”

Hạ Duy: “.....”

Chủ yếu là do da mặt của anh quá dày thôi.

“Quả nhiên là nên luyện tập nhiều....” Giang Chi Châu nói, ánh mắt lơ đãng lướt qua cổ áo của cô. Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi màu sáng, cổ áo khá thấp nên từ tư thế này, góc độ này, anh có thể nhìn thấy viền áo lót màu hồng ren.

Hạ Duy khó hiểu nhìn anh, sau đó nhìn theo ánh mắt của anh liền nhanh chóng hiểu ra anh đang nhìn gì: “không cho phép anh nhìn! Đồ biến thái!”

cô nhanh chóng lui về sau, túm chặt cổ áo lại.

Giang Chi Châu lúng túng ho một tiếng rồi nói: “Vậy em đừng mặc áo sơ mi thấp cổ như vậy.... Hơn nữa anh đã thấy đồ lót này của em hai lần rồi.”

Hạ Duy nhớ lại chuyện đồ lót của cô từng rơi xuống ban công nhà anh càng xấu hổ và giận dữ hơn. không sai, cô đang mặc cái đó! À khoan, chờ đã....

“Hai lần? Lần thứ hai anh vẫn thấy đồ lót của em sao?”

Giang Chi Châu: “.....”

anh nhất thời bị nước vào não mới lỡ miệng.

Hạ Duy tức muốn khóc: “Giang Chi Châu anh không biết xấu hổ à?! Còn giả vờ trước mặt em nữa! Em không đi gặp bố mẹ anh nữa đâu!”

Giang Chi Châu: “.....”

48. Chương 48

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuy Hạ Duy nói không muốn đi gặp cha mẹ Giang Chi Châu, nhưng vào buổi sáng trong xanh của một ngày tốt lành, cô vẫn bị Giang Chi Châu kéo đi gặp cha mẹ.

Có thể là do quá lo lắng nên cả đêm Hạ Duy đều ngủ không ngon, cô thậm chí còn gặp ác mộng, mơ cha mẹ Giang Chi Châu ăn được một nửa bữa cơm, đột nhiên biến thân thành Godzilla, còn phóng hỏa về phía cô.

... Hạ Duy sờ lên mồ hôi trên trán của mình, nhắc điện thoại xem giờ. Vẫn chưa tới sáu giờ.

Giang Chi Châu hẹn cô giữa trưa mười một giờ gặp mặt, nhưng cô cũng không ngủ được nữa, dứt khoát bắt đầu tắm rửa gội đầu sửa soạn chính mình.

Ngồi ở bàn sấy khô tóc xong, Hạ Duy xé một cái mặt nạ do Phạm Băng Băng và Lý Thần quảng cáo(1), là cái đắt tiền nhất trong đồng mặt nạ rồi dán trên mặt. cô tìm được điện thoại di động của mình, mở nhóm bạn thân ra.

Là cái này:

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: các cậu dậy chưa? Hôm nay tớ phải đi gặp cha mẹ Giang Chi Châu rồi, các cậu nói tớ nên mặc cái gì bây giờ! À, còn nữa, tớ không biết đeo trang sức gì!

cô gửi xong tin tức này thì ngửa mặt lên, đi đến tủ quần áo, mở ra, cầm điện thoại quay một lượt toàn bộ quần áo trong tủ.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: đây là tất cả váy mùa hè của tớ, mặc cái gì bây giờ?

cô đợi một lúc, không thấy ai trả lời mình, dứt khoát gửi mỗi người một lần.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:... Cmn, hôm nay là chủ nhật, giờ mới tám giờ!

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: tớ vừa ra tàu điện ngầm.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Bát Bảo xem cho tớ, Diễm Diễm nữa!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: cậu ấy phải đi tăng ca

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch:

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: cái bộ váy cổ sen kia được đấy, rất nhã nhặn, phù hợp với buổi đến ra mắt người lớn.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: có hơi đơn giản không?

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: không, rất ổn mà, hơn nữa váy dài sẽ khiến cho chân dài hơn, màu dương đào hồng nhạt này năm nay rất phổ biến đấy, trên đường tớ thấy rất nhiều người mặc màu này.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Hạ Duy mặc quần áo giống phong cách của mấy cô gái trẻ quá

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tớ vốn chính là cô gái trẻ mà, dùng kinh nghiệm mấy năm làm biên tập cho một tạp chí thời trang của tớ để nói cho cậu biết, cái thế giới này, phụ nữ 30 tuổi sẽ mặc quần áo của nữ sinh hai mươi tuổi, phụ nữ 40 tuổi sẽ mặc quần áo của phụ nữ 30 tuổi đấy.

không gầy mười cân không đổi tên: Bát Bảo còn không mặc quần áo của con gái đâu, thường xuyên mặc đồng phục trên công trường đấy, thật nhiều phong cách.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:.....

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Siêu Gầy, mau nói cho tớ biết tớ nên trang điểm như thế nào bây giờ!

không gầy mười cân không đổi tên: trang điểm đơn giản thôi, đi gặp người lớn thì đừng trang điểm đậm quá, điểm chút hồng nhạt thôi

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: các cậu chờ một chút, tớ bỏ mặt nạ rồi thay quần áo, sau đó trực tiếp trang điểm ở trong nhóm nhé Hihhihi...!

không gầy mười cân không đổi tên:...

Hạ Duy thật sự mở camera điện thoại, vừa nghe các cô chỉ đạo, vừa trang điểm xong toàn bộ, cô soi gương, lại hỏi: “Tóc thì làm thế nào? Thả ngang vai hay là buộc lên? Để thẳng hay làm xoắn?”

không gầy mười cân không đổi tên: thả ngang vai đi, dùng máy làm xoắn hơi uốn một chút

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Được! Chờ tớ!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:... Tớ cảm thấy cậu hơi lo lắng quá rồi, chỉ là đi gặp người lớn thôi, cũng không phải bước lên thảm đỏ đâu [ngoáy mũi]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: không phải cậu nói tớ phải ăn mặc thật đẹp để chọc mù mắt người ta à!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:...

Lúc Hạ Duy đang làm tóc trước gương, A Hoàng đã không thể chờ đợi được đã đòi đưa đi chơi. Hạ Duy vừa né tránh nó quấy rối, vừa nói: “A Hoàng ơi, hôm nay chị phải đi tham gia một cuộc phỏng vấn rất quan trọng, không thể chơi với em được! Em đừng làm lông dính trên váy chị!”

“Gâu Gâu!” A Hoàng vẫn kêu, Hạ Duy không có cách nào, đành phải buông tóc đang làm xoắn ra, gọi điện thoại cho Giang Chi Châu để anh đưa A Hoàng đi tản bộ.

Lúc Giang Chi Châu đến, Hạ Duy vẫn còn đang làm tóc, tuy tổng thể thì chưa xong nhưng cách ăn mặc vẫn làm cho hai mắt Giang Chi Châu tỏa sáng: “Hôm nay em rất đẹp.”

Tay Hạ Duy đang cầm lọn tóc xoắn hơi dừng lại, sau đó hừ một tiếng nói: “Tất nhiên, chưa 6h em đã tỉnh dậy rồi!”

“Vắt vả rồi.” Giang Chi Châu cười cười, không nhịn được kéo eo của cô, hôn một cái lên môi của cô. Hạ Duy vội vàng đẩy anh ra: “Môi của em hồng!” cô nói xong nhìn thoáng qua môi của Giang Chi Châu, may quá không dính màu son của cô lên.

“Gâu Gâu!”

A Hoàng kêu hai tiếng gọi, Giang Chi Châu dắt nó, hỏi Hạ Duy: “Em không đi xuống à?”

“Em không đi được, tóc em còn chưa làm xong, lúc trở về anh mua cho em một chút đồ ăn sáng nhé.”

“Em còn chưa ăn sáng à?” rõ ràng trời chưa sáng anh đã nghe thấy tầng trên tiếng động rồi.

“Vâng, anh mua cháo cho em nhé, nhớ lấy cả ống hút.”

“Ừ...”

Sau khi Hạ Duy làm tóc xong liền chụp một bức ảnh toàn thân mình trong gương, gửi vào nhóm bạn thân: “Thế nào?”

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: đẹp đẹp đẹp!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: đi đôi giày cao gót này hay đi đôi màu trắng [hình ảnh]

không gầy mười cân không đổi tên: cậu đi vào tớ xem

Hạ Duy dứt khoát chọn lấy bốn đôi giày cao gót đủ màu ra, cũng có cùng màu nhưng kiểu dáng lại khác nhau. cô đeo vào chân theo thứ tự, sau đó chụp ảnh gửi đến nhóm bạn thân.

không gầy mười cân không đổi tên: đôi đầu tiên, đôi thứ hai và đôi thứ tư đều được, cậu đi tất màu gì?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: a đúng rồi, còn tất nữa!

cô nói xong lại gửi ảnh một đồng tất vào trong nhóm.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:... Đột nhiên tớ cảm thấy, Hạ Duy rất có tiền.

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: ha ha ha dù thế nào trước kia cậu ấy cũng làm về thời trang.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [hình ảnh] thế này ổn rồi chứ!

Tiểu Diễm Diễm Vô Địch: siêu đẹp!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: đẹp quá QAQ tớ cũng muốn mua váy QAQ

không gây mười cân không đổi tên: [hoàn hảo]

Hạ Duy thở phào một hơi, cuối cùng cô cũng có thể bước ra chiến trường rồi!

Sau khi Giang Chi Châu từ trên xe đi xuống trước, cô còn tô lại son môi. Giang Chi Châu mở cửa xe giúp cô, một tay để trên xe, xoay người nhìn cô cười: “Được rồi mà, em nhìn đã rất đẹp rồi.”

“Haizzz” Hạ Duy cắt son môi, cầm lấy bánh ngọt của mẹ Giang Chi Châu, chân đi giày cao gót bước xuống xe, “đi thôi!”

Giang Chi Châu vẫn đặt căn phòng lần trước bố mẹ anh đã từng đến, anh nắm tay Hạ Duy từ dưới tầng đi lên, hầu như tất cả nhân viên phục vụ đều suy đoán quan hệ của hai người.

“cô gái xinh đẹp kia là bà chủ à?”

“Tớ thấy tám chín phần mười là như thế.”

“Trời! Tổng giám đốc Giang đã có chủ rồi hả??”

“nói nhỏ cho mọi người biết, nơi Tổng giám đốc Giang đưa cô ấy đi đến chính là phòng vip, ngồi bên trong hình như là ba mẹ của Tổng giám đốc Giang đấy nhé.”

“Thế à! Hôm nay ai phụ trách phòng vip thế? Nhớ phải gửi thông tin biết được vào trong nhóm chat đấy!”

Đứng ở ngoài cửa phòng Vip, Hạ Duy hít sâu lần nữa, Giang Chi Châu nhìn cô rồi hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

Hạ Duy nghiêm túc gật gật đầu.

Giang Chi Châu ra hiệu với nhân viên phục vụ bên cạnh, nhân viên phục vụ mỉm cười đẩy cửa giúp hai người: “Tổng giám đốc Giang, mời.”

Trong phòng đã có bốn người ngồi, là ba mẹ của anh cùng với dì út và chồng dì út mà Giang Chi Châu lúc trước đã nói qua với Hạ Duy. Cửa phòng vừa mở ra, bốn ánh mắt của bốn người đều đã chuyển đến trên người Hạ Duy.

Hạ Duy nắm chặt lấy tay Giang Chi Châu, ngược lại trên mặt lại cười khá tự nhiên chào hỏi bốn người. Bà Giang đứng dậy, đi tới cửa chào đón hai người: “Vị này chắc là Hạ tiểu thư rồi, rất xinh đẹp. Tới đây tới đây, ngồi xuống rồi nói chuyện sau.”

Hạ Duy cười đưa bánh ngọt được gói đẹp và tinh xảo đưa cho bà: “Cháu chào dì, có chút quà nhỏ tặng dì ạ, là chút tâm ý của cháu, hi vọng dì sẽ không ghét bỏ.”

Mẹ Giang Chi Châu nhìn qua thấy là bánh ngọt Trì Thanh Hiên, biết chắc là Giang Chi Châu nói cho cô biết. Bà cười cười, nhận lấy bánh ngọt, nói với Hạ Duy: “Sao có thể ghét được, đây là bánh ngọt dì thích ăn nhất đấy, Hạ tiểu thư vất vả rồi.”

“không có gì ạ, dì thích là cháu vui rồi.” Trong lòng Hạ Duy khẽ thở phào, trước mắt có lẽ ấn tượng đầu tiên của mấy vị trưởng bối đối với về cô cũng không tệ lắm.

Giang Chi Châu nắm tay Hạ Duy ngồi xuống bàn, nhân viên phục vụ liền đến đưa trà cho hai người: “Tổng giám đốc Giang, bây giờ bắt đầu mang thức ăn lên hay là lại chờ một lát nữa ạ?”

Giang Chi Châu nói: “Mang đồ ăn lên đi.”

“Được.” Nhân viên phục vụ nhẹ nhàng để ẩm sang một bên rồi lui ra ngoài. Mẹ Giang Chi Châu và dì út nhìn nhau một cái, sau đó cười hỏi Hạ Duy: “Dì nghe Chi Châu nói, Hạ tiểu thư không phải người ở thành phố A đúng không?”

“Vâng, đúng ạ...” Trong lòng Hạ Duy bắt đầu lo lắng, đến rồi đến rồi, các câu hỏi đã bắt đầu rồi, “Quê của cháu ở thành phố D, từ lúc bắt đầu học đại học mới đến đây.”

“À, thành phố D rất tốt, phong cảnh đẹp, trước kia dì cũng từng đi du lịch ở đấy rồi.” Bà Giang nói xong nhìn về phía dì út của Giang Chi Châu, dì út cũng cười phụ họa.

Bà Giang nhấp một ngụm trà nhỏ, lại hỏi: “Sau khi tốt nghiệp Hạ tiểu thư vẫn làm việc ở đây à?”

“Đúng vậy ạ, bây giờ cháu mở một cửa hàng sơn móng tay.” Hạ Duy cảm giác lòng bàn tay mình đều ứa mồ hôi rồi, “Dì không cần gọi cháu là Hạ tiểu thư đâu, cứ gọi cháu là Hạ Duy thôi ạ.”

“Được được, Hạ Duy. Tuổi còn trẻ như thế này mà đã tự mình làm bà chủ, giỏi quá.”

Hạ Duy nghe bà nói thế thì cảm thấy hơi chột dạ: “không tính là bà chủ gì đâu ạ, quy mô cửa hàng làm đẹp của cháu cũng không lớn lắm.”

Bà Giang gật đầu, lại hỏi cô: “Bây giờ cha mẹ của cháu đều đang ở thành phố D à?”

“Vâng, bố mẹ cháu đều đang làm việc ở thành phố D ạ.”

“À, không biết ông bà nhà đang làm công việc gì thế?”

“Chỉ là nhân viên bình thường thôi ạ...”

“Mẹ, mẹ hỏi nhiều vấn đề như vậy, giống hệt điều tra hộ khẩu vậy.” Giang Chi Châu không nhịn được nữa lên tiếng cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người. Bà Giang ho khan một tiếng, nói: “Sao lại điều tra hộ khẩu, mẹ đang tâm sự với Hạ tiểu thư một chút để hiểu rõ hoàn cảnh của cô ấy mà.”

Giang Chi Châu mở hộp bánh Trì Thanh Hiên ra, lần lượt cắt cho mỗi người một miếng bánh ngọt: “Chắc là thức ăn chưa xong ngay đâu, mọi người nếm thử bánh ngọt trước.”

Bà Giang cũng không hỏi gì nữa, nghiêng đầu liếc nhìn dì út của Giang Chi Châu. Dì út cười cười, để Giang Chi Châu cắt một miếng bánh ngọt cho Hạ Duy.

“Cháu cảm ơn ạ.” Hạ Duy nhận lấy bánh ngọt, cắn một cái.

“Đừng khách khí.” Dì út cười hỏi cô, “Bình thường Hạ tiểu thư thích ăn bánh ngọt không?”

“A..., có ạ, cháu cũng khá thích bánh ngọt.”

“Dì cũng thích ăn bánh ngọt, và một vài món điểm tâm nữa, trước kia còn đi học làm mấy món hoa quả sấy, nhưng chỉ học được chút bên ngoài thôi, ha ha. Hạ tiểu thư có biết làm hoa quả sấy khô không?”

Hạ Duy nói: “Trước kia cháu cũng muốn học, nhưng công việc bận rộn quá nên không có thời gian học ạ.”

Dì út khẽ gật đầu: “Vậy bình thường Hạ tiểu thư có yêu thích việc gì không? Hoặc là có năng khiếu gì không?”

Hạ Duy chợt nhớ tới vị Tôn đại tiểu thư tinh thông cầm kỳ thư họa kia. Trước kia Giang Chi Châu đã nói với cô, đối tượng xem mắt của anh đều là dì út tìm giúp, nên bữa cơm hôm nay dì út mới tới. Giờ phút này, Hạ Duy vô cùng hi vọng trước kia mình luyện tập viết thư pháp thật tốt, nếu như thế thì giờ đối mặt với vấn đề của dì út, cô cũng có thể tự tin trả lời là, cô biết viết thư pháp, có phải là được khen rồi không.

“Bình thường cháu thích đọc sách, và nghe mấy bài nhạc ạ.” Ôi chao, câu trả lời thật sự không có gì đặc sắc, đến cô mà còn cảm thấy như thế.

“Xin lỗi đã làm phiền, tổng giám đốc Giang, rau trộn đã mang lên rồi ạ.”

Bởi vì thức ăn đã bắt đầu mang lên, nên dì út cũng không hỏi gì nữa, chỉ nở nụ cười với Hạ Duy.

Hạ Duy ngồi ở trên ghế, nhưng lòng lại chưa bao giờ mơ hồ như thế này.

Cho dù cô tốn nhiều thời gian, nhiều tâm tư hơn nữa vào cách ăn mặc của mình, cũng không thể lấy được hảo cảm từ người nhà của Giang Chi Châu.

49. Chương 49

Sau khi món ăn được dọn lên, bầu không khí trong phòng yên tĩnh hơn nhiều. trên bàn đều là các món ăn của Thiên Hạ Cư nên Giang Chi Châu cố ý gọi cho Hạ Duy một phần cơm trứng chiên.

“Em muốn ăn cá bột chiên không?” Giang Chi Châu gấp một con cá được chiên vàng thơm bỏ vào chén cô.

“À, cảm ơn anh.” Hạ Duy vừa ăn một muỗng cơm trứng chiên, dù cảm thấy tay nghề của đầu bếp ở đây không ngon bằng Giang Chi Châu làm nhưng nguyên liệu nấu ăn của Thiên Hạ Cư đúng là tốt hơn ở nhà, nên hương vị cũng không giống như khi ăn ở nhà.

Dì út ngồi đối diện cô chợt ngẩng đầu lên nhìn bọn họ rồi cười hỏi cô: “Hạ tiểu thư biết nấu ăn không?”

Hạ Duy còn chưa kịp trả lời thì Giang Chi Châu đã lên tiếng trước: “Con biết nấu ăn là được rồi.”

cô nghiêng đầu nhìn Giang Chi Châu, trong miệng Hạ Duy còn đang nhai cơm nên không tiện trả lời. thật ra ban nãy cô muốn nói cô cũng biết nấu ăn mà.

Bố của Giang Chi Châu nói: “Chuyện này thì có gì to tát đâu, chẳng phải tôi cũng là người nấu ăn trong gia đình sao?!”

Ông nói như thế khiến dì út và mẹ Giang không tiện mở miệng nữa.

Xong bữa cơm này, bố của Giang Chi Châu tặng một bao lì xì cho cô, bảo là lễ gặp mặt. Hạ Duy cứ từ chối không dám nhận, bố Giang thấy cô như vậy liền nhét luôn vào tay Giang Chi Châu: “Vậy con cầm đi, sau này làm mấy món ngon cho con người ta ăn đó.”

Giang Chi Châu không hề khách sáo, thản nhiên nhận bao lì xì: “Cảm ơn bố. Mọi người có kế hoạch gì tiếp theo không, muốn chơi mát chược không?”

“Bố không chơi đâu, buổi chiều bố có hẹn đi câu cá rồi.”

“Vậy con đưa mọi người về.”

“Đưa cái gì mà đưa chứ, xe của con chỉ có chỗ ngồi cho 4 người thôi, bố không muốn phải chen chúc đâu. Con với Hạ Duy muốn làm gì thì làm đi, lần sau có dịp thì về nhà ăn cơm, bố xuống bếp nấu.”

Giang Chi Châu cười: “Vậy được, lâu rồi con chưa được thưởng thức tài nấu nướng của bố, quả thật ham mộ mẹ.”

Mẹ Giang nghe thấy lời này cũng phải bật cười: “Xem con kia, con muốn ăn thì lúc nào về nhà ăn cũng được, con không chịu về còn trách bố mẹ nữa à.” Bà nhìn nhìn dì út của Giang Chi Châu rồi nói với bà ấy, “Vậy chúng ta về trước đi.”

“Được, lần sau có dịp lại cùng ăn cơm.” Dì út lấy túi xách của mình rồi cùng đi ra ngoài với bố mẹ Giang Chi Châu.

Giang Chi Châu và Hạ Duy đưa bọn họ đến thang máy, ngay khi cửa thang máy vừa đóng lại, Hạ Duy nhẹ nhõm tựa vào tường. Giang Chi Châu chống tay lên tường đỡ cô, hỏi: “Sao nào?”

Hạ Duy ngược lên nhìn anh: “Cuối cùng cũng nhẹ nhõm thở phào một hơi được rồi.”

Giang Chi Châu cười kéo cô đứng nghiêm chỉnh lại, anh đưa tay sửa sang đầu tóc giúp cô: “anh đưa em về nhà trước, em ngủ một giấc đi.”

“Được.” Hạ Duy thật sự mệt mỏi, tối qua cô đã ngủ không ngon, hôm nay lại lặn qua lặn lại cả buổi sáng, bây giờ chỉ cần đưa cô một chiếc gối là cô có thể nằm xuống ngủ ngay. cô và Giang Chi Châu đi đến bãi đậu xe để lấy xe, Hạ Duy ngồi ở ghế lái phụ, nhìn người bên cạnh: “Có khi nào người nhà anh không thích em không?”

Giang Chi Châu chuẩn bị khởi động xe, nghe cô hỏi liền dừng lại, quay đầu sang nhìn cô: “Bọn họ chưa hiểu rõ về em thôi.”

“À....” Hạ Duy thấy mình cũng không có gì để người khác tò mò khám phá, “thật ra thì nhà của chúng ta quả thật chênh lệch rất lớn, bố mẹ của anh muốn tìm cho anh một người....”

“Đúng là bọn họ đòi hỏi rất nhiều điều kiện, nhưng quan trọng nhất vẫn là tìm một người anh thích.”

Hạ Duy nhìn anh, nhẹ nhõm cười cười: “Phải không vậy, người như anh muốn tìm được bạn gái là do người ta có lòng thương người mới giúp đó.”

Giang Chi Châu khẽ cười nói: “Vậy xin em hãy rủ lòng thương nhé.”

Giang Chi Châu đưa Hạ Duy về nhà rồi cũng về nhà định ngủ trưa, anh vừa thay đồ ngủ xong mới ngồi trên giường nhắn tin cho Hạ Duy: “Em ngủ chưa?”

Hạ Duy: Vừa nhắm mắt lại đã bị anh đánh thức rồi!!!

Giang Chi Châu: [cười trộm] Vậy chúc ngủ ngon, anh cũng ngủ đây.

Giang Chi Châu: Buổi chiều em có định đến cửa hàng không?

Hạ Duy: không đi đâu, hôm nay mệt quá rồi orz

Giang Chi Châu: Vậy chiều mình đi siêu thị mua đồ đi, bao lì xì bố anh cho hôm nay rất dày

Hạ Duy: Ha ha ha ha được, vậy em ngủ trước đây!

Giang Chi Châu cười một tiếng, để điện thoại xuống không quấy rầy cô nữa. anh định nhắm mắt lại ngủ một giấc thì chuông điện thoại lại reo khiến anh hơi bực mình thoáng nhìn màn hình, là mẹ anh gọi.

“Alo, mẹ ạ?”

“Ừ, Chi Châu đây à, bây giờ con còn ở Thiên Hạ Cư sao?”

“không ạ, con vừa về nhà, chuẩn bị ngủ trưa.”

“À... Hạ tiểu thư đó không ở đây cùng con chứ?”

Giang Chi Châu mấp máy môi, anh chợt nhớ đến cô rồi: “không mẹ ạ.”

Nghe anh nói như vậy mẹ Giang mới nói tiếp: “Mẹ muốn nói với con về chuyện hồi trưa, con đừng trách dì út con nhiều chuyện, trước đây bố mẹ nhờ dì ấy tìm đối tượng xem mắt cho con, thật ra dì ấy cũng vì quan tâm đến con nên giới thiệu nhiều đối tượng cho con như vậy, đều là những cô gái có điều kiện rất tốt. Dù con không tiến tới với họ, dì út cũng không nói gì, còn tiếp tục tìm cho con. Nhưng bây giờ con bỗng nhiên có bạn gái, nên dì ấy nhất định phải xem xét một chút, đây cũng là chuyện thường tình thôi.”

Giang Chi Châu đáp: “Con biết rồi mẹ, con biết giọng điệu của con khi này hơi nặng nề, nhưng con không trách dì ấy.”

“Vậy thì tốt rồi, dì út của con cứ lo lắng không thôi, nhưng mẹ cũng muốn nói chuyện với con về vị Hạ tiểu thư này một chút.....”

“Con biết mẹ muốn nói gì.” Giang Chi Châu không để bà nói hết liền lên tiếng ngắt lời, “Mẹ cảm thấy nhà cô ấy không tốt sao? Tư tưởng môn đăng hộ đối không phải chỉ có ở thời phong kiến cận bã ư?”

Mẹ Giang nói: “Con cũng không thể nói như vậy, người xưa coi trọng môn đăng hộ đối cũng có lý lẽ riêng của nó. Con thử nghĩ đi, hai người có hai điều kiện cuộc sống khác nhau, từ hoàn cảnh trưởng thành đến cách ăn nói cũng khác nhau, làm sao có thể sống hết đời với nhau được? Bọn họ làm sao có tiếng nói chung trong chuyện gì chứ?”

Giang Chi Châu nghĩ một chốc rồi mới trả lời: “Bởi vì sự coi trọng thứ bậc ở cổ đại nên hai người xuất thân từ hai gia đình khác nhau chắc chắn sẽ khác nhau, nhưng ở xã hội hiện đại như ngày nay thì chuyện đó đã không còn nhiều nữa.”

“Nhưng cũng chẳng có nghĩ là sự khác biệt này không tồn tại, coi trọng môn đăng hộ đối đâu thể nói là tham phú phụ bần. Nhưng hai cuộc sống có điều kiện tương đương, hai người mới dễ chung sống với nhau, có thể có tiếng nói chung nhiều hơn, ít gây gổ.”

“Người với người ở chung nhất định sẽ có những tranh cãi, con cảm thấy chỉ cần tôn trọng lẫn nhau từ từ giải thích thì vấn đề nào cũng có thể giải quyết được. Còn tiếng nói chung thì con không cảm thấy mình và Hạ Duy không có tiếng nói chung.”

Mẹ Giang thở dài rồi hỏi: “Vậy con có từng nghĩ xem con bé nghĩ như thế chưa không? không phải người nào cũng có can đảm gả cao hay cưới cao, hai người như thế tạo thành một gia đình thì địa vị của hai vợ chồng sẽ không bình đẳng, điều kiện của gia đình kém một chút khó tránh sẽ ảnh hưởng đến tài chính trong nhà, đây cũng là một nhân tố tiềm ẩn dễ dẫn đến mâu thuẫn giữa vợ chồng. Nếu như điều kiện cá nhân của hai bên thông gia không khác nhau lắm thì sẽ không tồn tại vấn đề này.”

“Dù hai người của hai gia đình có điều kiện tương đương, sống chung không xảy ra mâu thuẫn này nhưng cũng sẽ có mâu thuẫn khác. Con cho rằng quan trọng nhất vẫn là tôn trọng lẫn nhau, để ý quan hệ giữa hai người.”

Mẹ Giang im lặng một hồi mới nói: “Được rồi, nếu con đã nghĩ như vậy thì mẹ không nói gì thêm nữa, con nghỉ ngơi đi.”

“Vâng ạ.” Giang Chi Châu cúp điện thoại, anh không thể ngủ lại được nữa, cứ luôn suy nghĩ về lời nói của mẹ anh, có phải gia thế và bối cảnh của anh sẽ tạo thành áp lực cho Hạ Duy không? Nhưng bọn họ đã hẹn hò được mấy tháng rồi, anh không thấy cô khó chịu điều gì.

Giang Chi Châu nhú mày, yêu đương và kết hôn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, hôn nhân là chuyện giữa hai gia đình, từ yêu đương đến kết hôn có thể khiến tâm trạng thay đổi. anh có cần tìm một dịp nào đấy để tâm sự với Hạ Duy không nhỉ?

Hạ Duy lại ngủ một giấc rất ngon, nếu Giang Chi Châu không gọi cho cô ắt hẳn cô sẽ nằm trên giường mà ngủ đến tối mất. Bọn họ hẹn nửa tiếng sau gặp dưới lầu, Hạ Duy mở group chat xem hơn 100 tin nhắn hóng chuyện của đám bạn thân.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Mình đã gặp người lớn xong rồi đây.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: F*ck, cuối cùng cậu cũng xuất hiện, mình còn tưởng cậu hi sinh ở chiến trường rồi chứ.

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Thế nào rồi?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Mình cảm thấy gia đình anh ấy không thích mình lắm, có thể là do điều kiện của mình chênh lệch quá lớn so với mấy cô gái xem mắt trước đây của Giang Chi Châu __ ”)__

không gây mười cân không đổi tên: Vậy sao không bảo Giang Chi Châu đi thích mấy cô gái xem mắt ấy đi, anh ấy đã thích cậu thì không còn cách nào khác [móc mũi]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Vậy tình tiết “quăng một xấp tiền vào mặt cậu” có xuất hiện không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: À, quăng vào mặt Giang Chi Châu cơ.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: anh ta sao vậy?! Ngay cả số tiền này cũng muốn cướp à?!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Bố anh ấy cho mình một bao lì xì, mình từ chối không nhận nên bố anh ấy đưa cho anh ấy, để anh ấy mua thức ăn ngon cho mình [ha ha]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Cách quăng tiền này không đúng lắm.

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Bọn họ như vậy chắc cũng thích cậu mà.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Nhưng mình cảm thấy gia đình hai bên quả thật kém xa orz

không gây mười cân không đổi tên: Đây cũng là một vấn đề, cứ thế này rồi sau này cậu gả vào không biết có bị bắt nạt không nữa.

không gây mười cân không đổi tên: Nhưng Giang Chi Châu ở riêng mà, thế này còn được, nhưng anh ấy có nói với cậu sau khi kết hôn có ở riêng nữa không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: anh ấy từng nói muốn mua một căn hộ, bảo căn hộ bây giờ hai người ở cộng thêm một con chó và một con mèo thì diện tích hơi nhỏ.

không gây mười cân không đổi tên:

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Mọi người giải tán đi nào, vẫn là chủ đề khoe ân ái thôi [mỉm cười]

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Đừng suy nghĩ nhiều, điều kiện hai bên gia đình khác nhau thì không có cách nào rồi, chỉ cần anh ấy thật lòng thích cậu là được.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [like]

Dù được đám bạn thân an ủi nhưng trong lòng Hạ Duy vẫn không tự tin chút nào. Khi một người muốn kén vợ kén chồng thì đều hi vọng tìm một người ưu tú có điều kiện tốt, nhưng khi đối phương quá tốt quá ưu tú thì bạn sẽ trở nên tự ti. thật ra với điều kiện gia đình của Giang Chi Châu, bố mẹ cô cũng không bằng lòng gả cô cho anh, bọn họ cũng sợ cô bị bắt nạt, bị thiệt thòi.

cô cũng là cô công chúa bé nhỏ của bố mẹ cô.

cô thay quần áo xong xuôi, lúc chuẩn bị xuống lầu thì nhìn thấy giấy bút trên bàn.

không thì đăng kí học lại nghiêm túc một lần nữa?

50. Chương 50

Hạ Duy thật sự tìm một thầy dạy thư pháp cho mình, bắt đầu học thư pháp lại một lần nữa. Thời gian đi học không nhiều lắm, mỗi tuần một lần, nhưng so với lúc đi học thì chăm chỉ hơn nhiều. Lúc tan tầm trở về nhà cô chụp một bức ảnh rồi vui vẻ gửi đến nhóm bạn thân.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ngày đầu tiên tập viết theo mẫu chữ [hình ảnh] thầy giáo nói vừa về theo chữ này xong rồi thì chuyển sang mẫu này... Nhưng tớ cũng phải nhận là do tớ trông mèo vẽ hổ [che mặt]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:... Tại sao cậu lại bắt đầu luyện thư pháp?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: tớ tu hành

Tiểu Diễm Diễm Vô Dịch: rảnh rồi QUÁ nhỉ [cười cry]

không gầy mười cân không đổi tên: [hình ảnh] các bạn học, tớ đã mua được vé máy bay rồi, cuối tuần sẽ về!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:... Cmn, cậu còn về trước tớ!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: cậu còn muốn ngăn người ở cái hạng mục đó bao lâu nữa hả?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: có lẽ sẽ nhanh thôi_ ”)_ chờ tớ trở về rồi mới đi ăn cơm đấy!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:... Cho nên cuối cùng thì cậu chỉ nhớ thương mỗi việc đi ăn cơm thôi hả.

Tiểu Diễm Diễm Vô Dịch: Siêu Gầy về có cần tớ đi đón không?

không gầy mười cân không đổi tên: không cần, ba mẹ tớ đến đón rồi.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: chú di ở chỗ nào?

không gầy mười cân không đổi tên: bố mẹ tớ có chỗ ở mà, cậu không cần lo lắng đâu.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Oa...

Hạ Duy có cảm giác mình cứ chiếm thước sào (1) rồi, cô vốn muốn nói chuyện riêng với Siêu Gậy, thì Giang Chi Châu lại nhả tin cho cô: “Có đưa chó đi dạo không?”

(1) Nghĩa là chim cưu (chim gáy) chiếm tổ chim thước (chim khách). Ý chỉ việc chiếm địa điểm hoặc nơi ở.

Hạ Duy nhìn tin nhắn của anh một lúc, trả lời: “đã đưa đi rồi.”

Giang Chi Châu: hôm nay đi sớm vậy?

Hạ Duy: vì nghĩ đến chuyện trở về nhà còn phải luyện chữ nên tan tầm sớm.

Giang Chi Châu cũng có biết việc Hạ Duy bắt đầu học thư pháp, anh cũng tò mò tại sao bỗng nhiên cô lại nghĩ đến chuyện học thư pháp, Hạ Duy cũng chỉ nói đơn giản là do thích nên đi học thôi.

Giang Chi Châu: cuối tuần có một chương trình ca nhạc, anh lấy được hai vé, vị trí cũng không tệ lắm, em có muốn đi không?

Hạ Duy: em không chắc chắn được, vì cuối tuần Siêu Gậy đã trở lại rồi, có thể chúng em sẽ gặp nhau.

Giang Chi Châu: vậy à, vậy đến lúc đó nói sau.

Hạ Duy: vâng

Giang Chi Châu nhìn chăm chăm vào điện thoại, lơ đãng chau mày, từ sau khi gặp mặt cha mẹ của anh, anh có cảm giác Hạ Duy có vẻ trốn tránh anh, không biết là do vô tình hay cố ý, tuy hai người vẫn gặp mặt mỗi ngày, ăn cơm trưa cùng với nhau nhưng cảm giác có hơi không giống với lúc trước. Là do anh quá nhạy cảm, hay là Hạ Duy thật sự đang lảng tránh anh đây?

Sau khi nói chuyện điện thoại với mẹ, anh cũng muốn tìm dịp tâm sự với Hạ Duy nhưng vẫn không có cơ hội thích hợp, hơn nữa anh cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu và nói như thế nào.

Hạ Duy cầm di động, cũng ngồi ở trên ghế sa lon ngơ ngác. cô biết rõ nếu có vấn đề thì không nên trốn tránh, mà là tích cực giải quyết mới là cách tốt nhất, nhưng Giang gia có bối cảnh quá hiển hách, làm cho cô có cảm giác không thở được. Điều kiện gia đình của hai người quá khác nhau, cô đã sớm biết rõ, trên thực tế nếu như không phải Siêu Gậy là bạch phú mỹ (2) nên cô có hiểu biết một chút, thì chưa chắc cô đã hiểu hết về bối cảnh của Giang Chi Châu.

(2) người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt

Trước kia chỉ là yêu đương đơn thuần với anh, cô còn có thể không nghĩ tới những chuyện như thế này,

nhưng hôm ấy trong bữa cơm, những vấn đề này đều bị phơi bày rõ ràng trước mặt cô. cô và Giang Chi Châu đều rất chân thành đối với phần tình cảm này, vậy tất nhiên sẽ đi đến một bước là kết hôn, tuy hiện đang lo lắng là có hơi quá sớm, nhưng cho dù bây giờ không lo thì tương lai cũng vẫn phải lo.

không thể trốn được.

“Ôi chào.” cô bé lọ lem có dũng khí gả cho bạch mã hoàng tử chắc là bởi vì bản thân cô đã là con gái bá tước. Còn cô thì sao? cô còn cần một khoảng thời gian nữa để ổn định tâm lý của mình, có lẽ... Đợi đến lúc cô luyện thật tốt thư pháp thì cô sẽ tự tin hơn một chút nhỉ?

Hai người đều có tâm sự nhưng cũng không ai nói ra trước, dường như là muốn cho đối phương, cũng là cho mình thêm thời gian để suy nghĩ. Chớp mắt đã đến ngày Siêu Gầy về nước.

Trước ngày cậu ấy về, Hạ Duy lại đặc biệt quét dọn phòng ở một lần nữa, bởi vì Siêu Gầy nói cha mẹ của cậu ấy sẽ đi đón nên Hạ Duy vẫn giữ nguyên kế hoạch đi làm. Buổi tối khi về nhà, không nhìn thấy Siêu gầy nhưng vali hành lý lại để ở phòng khách.

Chắc là cậu ấy ở cùng với bố mẹ rồi, Hạ Duy liền gọi Giang Chi Châu dắt chó đi dạo.

Lúc Siêu Gầy trở lại, Hạ Duy đang nằm đắp mặt nạ trên salon xem ti vi. Hai người vừa đứng dậy, nhìn nhau hai giây rồi bỗng nhiên hét lên: “A A A A A ——!”

Hạ Duy xé toang mặt nạ trên mặt mình, chạy đến ôm Siêu Gầy, nói: “Siêu Gầy, đã lâu không gặp!”

“Ừ ừ, mau nói cho tớ biết, có phải tớ không gầy đi rồi đúng không!”

“... Ôi, ừ!”

Hai người diện một lúc rồi cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Hạ Duy nhìn cái váy dài trên người Siêu Gầy, chớp chớp mắt: “Trở về quê hương mà ăn mặc xinh đẹp như vậy, muốn hấp dẫn ai đó hả?”

Đầu Siêu Gầy vừa ngả vào ghế sa lon, thuận tay ôm lấy cái gối đầu: “nói ra chắc chắn cậu không tin, ngay ngày đầu tiên tớ về nước, ba mẹ tớ đã sắp xếp người cho tớ xem mặt!”

Hạ Duy: “...”

Hai cái người này... còn gấp hơn cả ba mẹ Giang Chi Châu.

“Gâu Gâu!” Trong nhà đột nhiên có thêm một người chị, A Hoàng tò mò chạy đến, ngồi xổm bên chân Hạ Duy đánh giá cô. Siêu Gầy nhìn thấy A Hoàng thì liền hào hứng: “Đây là chú chó lang thang mà cậu nhặt

được à? Lúc buổi sáng trở về tớ không thấy nó.”

“Ừ, bình thường ban ngày đều để nó ở dưới chỗ Giang tiên sinh tầng dưới, làm bạn với A Quát.”

Vừa nói đến Giang tiên sinh, Giang tiên sinh đã gửi cho cô một tin nhắn. Hạ Duy nghe thấy âm báo tin nhắn liền cầm lấy điện thoại nhìn thoáng qua.

Giang Chi Châu: bạn thân của em về rồi à? Vừa rồi anh nghe thấy có người nhảy ở tầng trên, anh còn tưởng là em lại bắt đầu nhảy.

Hạ Duy:.....

Hạ duy: cậu ấy trở về rồi, ngày mai giới thiệu cho hai người gặp nhau nhé?

Siêu Gậy đang chơi với A Hoàng, ngẩng đầu liếc về phía Hạ Duy: “đang làm gì thế? Lại đang trò chuyện cùng Giang tiên sinh hả?”

“...” Hạ Duy cười, bỏ đi động xuống, “Giang tiên sinh nói nếu như tớ với cậu còn nhảy trên đầu anh ấy, anh ấy sẽ lại báo cáo với ban quản lí.”

Siêu Gậy: “...”

“Hôm nay gặp đối tượng xem mắt thế nào?” Hạ Duy ôm A Hoàng đến bên người, hỏi Siêu Gậy.

“Ôi ôi, đừng nói nữa, cũng không biết là ai giới thiệu cho bố mẹ tớ, nghe thấy tớ là tiến sĩ liền bị dọa đến mức nói không được.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha.” Hạ Duy cười đến chảy nước mắt, “Ba mẹ cậu chưa nói cho anh ta biết à?”

“không biết bố mẹ tớ nói như thế nào, có thể là không nói cho anh ta biết thật.”

“Ha ha.” Hạ Duy buồn cười một lúc, nói với Siêu Gậy, “Cậu không biết nữ tiến sĩ ở trong nước bị bôi đen như thế nào đâu? Lúc trước tớ còn đọc được tin nói một cô gái vì tìm được bạn trai mà nói dối mình là sinh viên chưa tốt nghiệp, cuối cùng bị lộ bằng tiến sĩ nên chia tay.”

Siêu Gậy: “...”

cô cầm lấy cốc rót cho mình một chén nước, thuận tay búi tóc lên rồi bắt đầu nói: “Đàn ông trong nước rất tự ti, nhưng lại nói như hay lắm, cứ làm như nữ tiến sĩ để ý đến bọn họ ý. Hôm nay người tớ xem mắt

cũng thế, điều kiện trong nhà không tốt bằng nhà tớ, nhưng bản thân còn không có tự tin, lại nói tớ là ngại bần yêu phú, cũng không biết ba mẹ tớ tìm được người này ở đâu nữa.”

Hạ Duy sững sốt một chút, hỏi cô ấy: “Điều kiện gia đình không phù hợp..., có phải rất khó đi đến kết quả cuối cùng không?”

Siêu Gầy vừa nghe đã hiểu cô đang nói đến cái gì, cô ấy uống một hớp nước rồi để cốc nước xuống, đi qua để tay lên vai cô: “Vấn đề này muốn trả lời được thì phải phân tích cụ thể từng trường hợp, hơn nữa đàn ông và phụ nữ cũng không giống nhau. Đối với đàn ông thì mặt mũi vốn rất quan trọng, cơ bản không thể chấp nhận người phụ nữ mạnh mẽ hơn với mình, nhưng phụ nữ thì sao không thể chấp nhận người đàn ông mạnh mẽ hơn mình chứ? Hơn nữa cậu còn tốt hơn những người đàn ông kia rất nhiều, cậu nhìn cậu xem, được tiếp nhận nền giáo dục cao đẳng, nhan sắc được 9 điểm, còn tự mở cửa hàng của mình, sao có thể tự ti như mấy tên đàn ông đó được? Hơn nữa...” Ánh mắt của Siêu Gầy chuyển đến bút lông trong phòng khách, “Cậu còn biết viết thư pháp!”

Hạ Duy: “...”

Siêu Gầy ôm lấy cô, cười cười: “nói thật đi, có phải cậu bắt đầu luyện viết thư pháp vì Giang Chi Châu không?”

Hạ Duy nói: “Cũng không hoàn toàn là như thế, dù sao người nhà anh ấy cũng không yêu cầu tớ phải luyện thư pháp đến cấp mấy.”

Siêu Gầy: “...”

“không nói nữa, hôm nay tớ mệt mỏi quá, đi ngủ trước, ngủ ngon nhé!” Siêu Gầy ngáp dài, kéo vali hành lý trở về phòng chính nằm. Hạ Duy tắt Trương Vĩ rồi cũng trở về phòng của mình.

Ngày hôm sau lịch trình của Siêu Gầy vẫn rất nhiều, thức dậy còn sớm hơn Hạ Duy đi ra ngoài đi làm. cô ấy gõ cửa phòng Hạ Duy, nói với cô: “Hôm nay còn muốn đi dạo thành phố A với bố mẹ tớ, rồi gặp mấy chú dì trong nhà, nên buổi tối mới trở lại được.”

Hạ Duy vừa mặc quần áo tử tế chuẩn bị rửa mặt, tóc tai lộn xộn mở cửa ra: “đi sớm như vậy à? Tớ còn định nói đợi lát nữa xuống dưới tìm Giang Chi Châu đưa chó đi dạo, thuận tiện giới thiệu hai người một chút.”

“Đợi ba mẹ tớ đi rồi giới thiệu sau nhé! Tớ đi khách sạn với ba mẹ đây, bye bye.”

“Ừ...” Hạ Duy nhìn cô vội vàng đi ra ngoài, ngáp một cái rồi đi vào buồng vệ sinh rửa mặt. Vừa đánh răng xong, cô đã nghe thấy tiếng đập cửa, Hạ Duy tưởng rằng Siêu Gầy quên lấy cái gì, sau khi mở cửa mới phát hiện là Giang Chi Châu đứng ở bên ngoài.

Hạ Duy ngăn người: “Sao anh đến sớm thế?”

“không phải bạn thân của em về rồi sao, anh làm bữa sáng, mang một ít lên cho hai người.”

“À...” Hạ Duy nhìn túi trong tay anh, bên trong quả nhiên là hộp thức ăn, “Siêu Gầy vừa mới đến khách sạn với bố mẹ cậu ấy rồi.”

“không sao, em ăn đi, chỉ có điều sớm biết như vậy đã bảo em ăn hết.”

Hạ Duy nhíu mày, xem như Siêu Gầy không có lộc ăn rồi. cô đến phòng bếp cầm mấy cái bát đĩa để bữa sáng vào, nghĩ đến chuyện có nên để lại cho Siêu Gầy một chút hay không, “anh ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.” Giang Chi Châu lên tiếng, nhìn thấy trên bàn mấy tờ giấy luyện chữ viết bằng bút lông. Chữ này xem ra là người mới viết, nhưng mà nhìn ra được người viết rất chăm chỉ cẩn thận và đặt hết tâm sức vào, khóe mắt anh khẽ giật, quay đầu nhìn người đang vô cùng yêu thích bưng bữa sáng đi ra: “Sao đột nhiên muốn học thư pháp thế?”

Hạ Duy đặt chén đĩa lên bàn, cho anh một câu trả lời khác với lần trước: “Về sau lúc đi gặp người lớn, nếu người nhà của đối tượng lại hỏi em có năng khiếu gì thì em có thể trả lời là viết thư pháp.”

Giang Chi Châu cau mày, kéo cô đến bên cạnh mình: “Em còn muốn gặp người nhà của ai nữa hả?”

Hạ Duy nháy mắt mấy cái: “Việc này em cũng không biết.”

“Em...” Giang Chi Châu nhíu lông mày lại, không biết nên nói cái gì, bèn dứt khoát cúi đầu hôn cô. Hạ Duy không ngờ anh lại dùng chiêu này, vừa ngậy người một cái, đầu lưỡi của anh đã xông vào.

Cận chiến một lúc rồi Giang Chi Châu mới thả cô ra, hơi thở của anh có vẻ nặng nề, hỏi cô: “Có phải người nhà của anh làm cho em cảm thấy áp lực không?”

Ngực Hạ Duy vẫn còn đang phập phồng thở mạnh, không trả lời. Mắt Giang Chi Châu nhìn cô chăm chú, cảm giác áp bách từ đôi mắt sáng rực khiến cho Hạ Duy phải rời mắt đi.

“Điều kiện gia đình của hai chúng ta có sự khác biệt, đây là sự thật, chúng ta không có cách nào thay đổi được, nhưng anh cũng không ủng hộ bất cứ ý kiến nào cho rằng cần phải có môn đăng hộ đối. anhthừa nhận môn đăng hộ đối có chỗ tốt, va chạm mâu thuẫn giữa hai người có thể sẽ ít hơn, nhưng hôn nhân cũng như kinh doanh, hôn nhân môn đăng hộ đối cũng sẽ có mâu thuẫn, hôn nhân không môn đăng hộ đối, cũng không phải tất cả vấn đề xảy ra đều do không môn đăng hộ đối? Vậy phải làm sao mới tốt đây?”

“... Ha ha.” Hạ Duy không để ý liền bị anh làm cho bật cười.

51. Chương 51

Nụ cười này của Hạ Duy khiến bầu không khí giữa hai người hoà hoãn hơn rất nhiều. Hạ Duy hỏi Giang Chi Châu: “nói mới nhớ, anh thuộc cung hoàng đạo nào thế?”

“Cự Giải.” Giang Chi Châu khẽ nhún mày, “Chúng ta đã hẹn hò lâu như vậy rồi mà em lại không biết anh thuộc cung hoàng đạo nào sao?”

“Hình như em cũng không biết nhóm máu của anh.”

Giang Chi Châu: “.....”

“Nếu là cung Cự Giải thì tháng sau là đến sinh nhật của anh rồi?”

“Ừ, nên em nhanh chóng chuẩn bị quà đi.”

“.... Trước giờ chưa thấy người nào đòi quà một cách thẳng thắn như vậy.” Khoé miệng Hạ Duy khẽ giật, “Vậy anh biết em thuộc cung hoàng đạo nào không?”

“Ngày 21 tháng 11, cung Thiên Yết.”

Hạ Duy ngạc nhiên: “Sao anh biết? Em chưa từng nói với anh mà.” cô để thông tin linh tinh trên mạng xã hội mà.

“anh hỏi Điền Điền từ lúc đi ăn với cô ấy.” Giang Chi Châu trả lời rồi mới để ý hình như bọn họ đã lạc đề mất rồi, “anh không muốn bàn luận với em về chuyện cung hoàng đạo nữa.”

Sau cuộc nói chuyện môn đăng hộ đối với mẹ, anh đã lên diễn đàn xem vài topic, có không ít cô gái gả vào nhà giàu tâm sự rằng áp lực rất nặng nề, các mâu thuẫn không ngừng phát sinh, nhưng vì điều kiện của gia đình không bằng bên nhà trai nên lúc có tranh cãi muốn lên tiếng cũng không được. Giang Chi Châu không muốn Hạ Duy phải lo lắng những chuyện này, anh muốn cuộc hôn nhân của bọn họ sẽ khiến cô hạnh phúc chứ không phải để cô phải chịu áp lực.

“anh cho rằng trong hôn nhân có nhiều thứ quan trọng hơn môn đăng hộ đối, chỉ cần hai người tôn trọng lẫn nhau, chú ý mối quan hệ giữa hai người thì rất nhiều vấn đề sẽ không phát sinh nữa. Nên đừng tự áp lực bản thân mình, hai tâm hồn hoà hợp mới là quan trọng nhất.”

Hạ Duy trừng mắt nhìn anh, sao cô không biết từ khi nào Giang tiên sinh lại trở nên dài dòng như thế, “Những lời này có phải là của bác sĩ tâm lý thường khuyên anh không?”

“..... anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đó.”

Hạ Duy nguy biến: “Em cũng đang nghiêm túc mà. Dù trình độ của anh không cao bằng bác sĩ tâm lý nhưng nghe anh nói, tâm trạng của em cũng dễ chịu hơn nhiều.”

Giang Chi Châu chợt mỉm cười: “Vậy là tốt.”

anh chợt thấy giấy bút bày trên bàn, liền hỏi cô: “Em còn học thư pháp à?”

“Phải học chứ.” Hạ Duy trả lời lại ngay, không hề do dự chút nào, “Tu thân dưỡng tính, gia tăng khí chất, lần này em không muốn bỏ dở nửa chừng nữa.”

Hơn nữa cũng phải đóng tiền phí mới được học đó.

Sau khi nói chuyện xong với Giang Chi Châu, Hạ Duy chợt cảm thấy thoải mái hơn nhiều, mấy ngày sau, Bát Bảo liền nhắn tin nói sắp về thành phố A.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Sáng mai lên máy bay đây! Cậu bảo Giang tiên sinh chuẩn bị mời mình ăn cơm đi! @Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Để mình hỏi lại anh ấy một chút. Khi nào Sáu Sáu và Diễm Diễm mới rảnh?

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Thứ 7 ngày mai, 2h chiều mình rảnh nè, còn Sáu Sáu thì sao?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Sáu Sáu luôn bận rộn đi xem mắt suốt suốt hai ngày nay, mình không thấy cậu ấy đâu [móc mũi]

không gầy mười cân không đổi tên: đang bận rộn ứng phó với bố mẹ mình đây, còn sắp xếp công việc cho mình nữa chứ, phiền phức thật.

không gầy mười cân không đổi tên: Ngày mai bố mẹ mình về rồi, các cậu hẹn chỗ đi, để mình tiễn người xong sẽ đến tìm các cậu.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Vậy buổi chiều mình đi ăn bánh ngọt lót dạ trước! Thánh Địa Đồ Ngọt mình tới đây!

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Cậu không sợ không còn bụng để chứa nữa à?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Với mấy món ăn của Thiên Hạ Cư mình còn lo là không đủ no nữa kìa.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Các cậu đợi đã, để mình hỏi Giang Chi Châu ngày mai có rảnh không, vì Thiên Hạ Cư có thể sẽ đông khách vào thứ 7.

cô gửi xong tin nhắn liền nhắn tin cho Giang Chi Châu: “anh có online không? Ngày mai Sáu Sáu sẽ về, tối mai có thể cùng ăn cơm không?”

Giang Chi Châu: Được, vậy để anh giữ phòng.

Hạ Duy: [like]

Giang Chi Châu: Ngày mai mấy giờ họ đến?

Hạ Duy: Buổi chiều bọn em còn đi dạo phố, xem phim gì đó nữa, nên chắc vào tầm 6h30.

Giang Chi Châu: Được, có cần anh đi đón không?

Hạ Duy: không cần đâu, anh cứ ở Thiên Hạ Cư chờ em là được rồi, nhớ chuẩn bị thêm các món ăn ngon [doge]

Giang Chi Châu: OK

Hạ Duy bật cười hai tiếng mới thông báo tin tức này cho đám bạn thân, mọi người hẹn nhau gặp luôn ở cửa hàng Thánh Địa Đồ Ngọt.

Sau khi tốt nghiệp cấp 3, thời gian bọn họ tụ tập ngày càng ít, lần gặp mặt cứ như hội ngộ vô lâm. Hôm nay Hạ Duy không đến cửa hàng, buổi sáng cô dẫn chó đi dạo rồi sửa soạn cho bản thân. Sáu Sáu đã đi đâu đó từ sáng sớm, chiều nay không biết khi nào cậu ấy mới đến.

Cửa hàng Thánh Địa Đồ Ngọt nằm ở tầng trệt của bách hóa Tinh Quang, vì nó rất thu hút thị hiếu của khách hàng nên chỉ sợ đi trễ sẽ không còn chỗ ngồi. Hạ Duy cố ý rời khỏi nhà trước thời gian hẹn. cô là người đến đầu tiên, nhắn tin hỏi mọi người muốn ăn gì rồi mua hết tất cả, tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Điền Điền và Bát Bảo đến cùng một lúc, Hạ Duy vừa nhìn thấy Bát Bảo liền nhanh chóng trốn mắt nhìn cô ấy: “Bát Bảo, cậu lại phơi nắng đen da nữa rồi phải không?”

Câu này khiến Bát Bảo vô cùng tổn thương: “Mỗi ngày cậu đều đến công trường thử đi rồi biết, xem cậu có bị đen da không! Mình đã bôi 3 lớp kem chống nắng rồi đó!”

Điền Điền an ủi: “không sao không sao, ở nhà hai tháng có thể dưỡng da trắng lại thôi.”

Hạ Duy gật đầu: “Sau đó hạng mục tiếp theo có thể tiếp tục phơi nắng.”

Bát Bảo: “.....”

cô ấy không có người bạn như vậy.

Bát Bảo uống một hộp nước lạnh cho bình tĩnh lại rồi mới hỏi cô: “Sấu Sấu đâu, khi nào cậu ấy mới đến?”

Hạ Duy nhún vai: “Mỗi ngày cậu ấy đều đi sớm về trễ, còn bận rộn hơn mình, mà hình như cậu ấy đã bảo hôm nay phải đi xem mắt mà.”

Bát Bảo co rút khoé miệng: “Loại con gái vừa trắng vừa giàu vừa đẹp như Sấu Sấu sao lại muốn kết hôn chứ?”

Điền Điền đáp: “Chắc trong nhà nôn nóng đó, cũng không có cách nào khác, gần 30 tuổi chính là như vậy đó.”

Hạ Duy liền mở miệng phản bác ngay lập tức: “Mình không phải 30, năm nay mình mới 18 thôi.”

Điền Điền + Bát Bảo: “.....”

Cậu vui là được!

Bọn họ nói chuyện được vài câu thì Sấu Sấu vội vàng chạy đến, Bát Bảo vừa nhìn thấy Sấu Sấu liền lên tiếng: “Aaaa Sấu Sấu! Có phải cậu xinh hơn rồi không hả?! Ở nước ngoài đã đời bây giờ về nước liền thay hình đổi dạng rồi đó!”

Phản ứng của Sấu Sấu lúc nhìn thấy Bát Bảo y hệt như của Hạ Duy, ôm Bát Bảo rồi nói: “Bát Bảo sao cậu lại đen thế này? Tóc cũng cắt ngắn thế?!”

Bát Bảo: “.....”

cô ấy không có đám bạn bè như thế này! Các cậu ấy không thấy gì ngoài làn da đen của cô ấy sao?! Ví dụ là tâm hồn trắng như trang giấy của cô ấy nè!!!

“Ồ công trường nhiều bụi bẩn lắm, để tóc dài không tiện nên mình dứt khoát cắt luôn.” Bát Bảo bĩu môi, tiếp tục uống nước lạnh để bình tĩnh lại.

Sầu Sầu ôm Bát Bảo rồi ôm Điền Điền: “Điền Điền càng ngày xinh đẹp rồi.”

Điền Điền cười hỏi: “Vậy mình nên nói gì bây giờ ta? nói cậu ngày càng gầy hơn à?”

Sầu Sầu gật đầu ngay không do dự: “Đúng!”

Cả đám bọn họ bật cười không ngớt, một hồi lâu sau mới im lặng. Điền Điền xiên một miếng hoa quả, nghiêng đầu hỏi Sầu Sầu: “Nghe Hạ Duy nói là cậu đi xem mắt à?”

Sầu Sầu hứ một tiếng: “Xem cái gì mà xem chứ, vốn là không gặp được.”

“Sao thế?”

Nhắc lại chuyện này thì Sầu Sầu vẫn còn tức giận: “Lần trước bố mẹ giới thiệu cho mình một người, vì điều kiện của người đó không tốt bằng bên nhà mình nên không dám tiến tới, còn trách mình nữa. Lần này bố mẹ tìm một người có điều kiện cực tốt, bố mẹ đều làm việc trong cơ quan hành chính Nhà nước, có bằng tiến sĩ, vừa tốt nghiệp hai năm trước, bây giờ đang làm việc ở cơ quan đơn vị nào đó của Nhà nước.”

Điền Điền khề gật đầu: “Nghe có vẻ không tồi mà, sao lại không gặp?”

Sầu Sầu cong môi cười cười: “Vì mình không phải là đảng viên, thẩm tra chính tra không đạt tiêu chuẩn.”

Cả đám bọn họ: “.....”

Sầu Sầu nhanh chóng ăn vài miếng bánh ngọt, biến phần nộ thành sức ăn: “Mình vừa tốt nghiệp cấp 3 liền ra nước ngoài du học, làm sao vào đảng được chứ!” cô ngẩng đầu nhìn ba người họ, hỏi: “Các cậu là đảng viên à?”

Hạ Duy chớp mắt nhìn: “Mình và Bát Bảo đều không phải, Điền Điền là đảng viên đó.”

Sầu Sầu vỗ vai Điền Điền, nói một câu hàm ý sâu xa: “Vậy mình chúc mừng cậu, có cơ hội gặp mặt với nam thần rồi đó.”

Điền Điền: “.....”

Hạ Duy không nhịn được phải bật cười: “Thời buổi này đi xem mắt thì loại nào cũng có, trước đây Giang tiên sinh cũng từng đi xem mắt, yêu cầu đối phương chưa từng quen bạn trai, nếu không sẽ không chịu xem mắt.”

“Cuối cùng vẫn bị cậu nắm trong tay đấy thôi?” Sáu Sáu liếc cô, “Dù sao mình không muốn xem mắt nữa, người 30 tuổi chưa kết hôn đâu phải không có chứ, mình thấy người ta sống cũng rất tốt mà.”

Diễn Diễn thở dài một tiếng, nói: “Mốc 30 tuổi chính là một khe núi, vượt qua khe núi ấy thời gian dần trôi nhanh hơn.”

“Mình cảm thấy bây giờ thời gian đã trôi nhanh lắm rồi.” Bát Bảo phản bác.

Diễn Diễn cười cười: “Cũng đúng, 10 năm nay không phải chỉ trong một cái chớp mắt đã trôi qua rồi sao? Mình nhớ hồi lúc học cấp 3, bọn mình thường xuyên tưởng tượng cảnh tượng 10 năm sau sẽ như thế nào. Lúc đấy bọn mình tự tin đến ngớ ngẩn, cho rằng 10 năm sau mình sẽ là người thành công, ưu tú toả sáng, gia đình mỹ mãn. Nhưng 10 năm sau mới phát hiện hình như mình hoàn toàn không khác gì 10 năm trước.”

Bát Bảo nói: “Còn nữa, nếu nhìn kỹ một chút mới phát hiện khoé mắt đã có nếp nhăn.”

.....

Bầu không khí chợt trở nên nặng nề hơn.

Sáu Sáu ho khan một tiếng, chuyển sang chủ đề khác: “Bây giờ Diễn Diễn đều phải tăng ca mỗi ngày sao?”

“Ừ, nhưng đã đỡ hơn trước rồi.”

Bát Bảo nói: “Nhưng cậu tăng ca trong văn phòng có máy điều hoà thì thoải mái rồi, mình phải phơi nắng dưới ánh mặt trời gay gắt đó. Vẫn là Hạ Duy tốt nhất, tự mình làm bà chủ.”

Hạ Duy chép miệng, lầm bầm: “Mình thì có gì mà tốt chứ, một cửa hàng nhỏ nát như vậy, người khác nhìn cũng không thuận mắt.”

Sáu Sáu nhú mày: “không phải cậu nói đã thương lượng với Giang Chi Châu rồi sao?”

“Ừ, nhưng thái độ của người nhà anh ấy không hề thay đổi gì, cũng may là sau này không sống chung với họ.” cô tin tưởng Giang Chi Châu nên mới có can đảm cùng bước trên con đường này với anh.

Sáu Sáu thở dài, cảm thán một phen: “Tại sao làm người lớn có nhiều chuyện phiền phức như vậy chứ? Nhất là phụ nữ ở độ tuổi của chúng ta.”

“Đúng vậy....” Hạ Duy chống cằm suy nghĩ, công việc - yêu đương - hôn nhân, các cô có quá nhiều sự thử thách và lựa chọn, từng muốn làm một người thành đạt nhưng thật ra bây giờ nói không chừng còn thảm hại hơn lúc trước, “Aaa, không nghĩ nữa! đã đến cửa hàng Tinh Quang rồi thì chúng ta mau đi mua sắm đi.”

“Được đó được đó, dù đen nhưng mình cũng muốn mặc một chiếc váy thật xinh đẹp!” Đây mới là Bát Bảo mạnh mẽ của bọn họ.

“Vây đi thôi!” Hạ Duy cầm túi xách định đi thì Sáu Sáu đang ăn một miếng bánh ngọt chợt la lên: “Đợi đã, để mình ăn thêm miếng nữa!”

52. Chương 52

Có thể con gái không mạnh mẽ bằng con trai, nhưng họ lại có những thú vui riêng của mình - ví dụ như đi mua sắm.

Ngoài chuyện ăn uống thì việc làm con gái thích nhất chính là đi mua sắm thật nhiều đồ và ăn mặc trang điểm thật xinh đẹp! Mấy người Hạ Duy sau khi đi dạo một vòng bách hóa Tinh Quang, thì lúc đi ra từ đầu đến chân đều rực rỡ hẳn lên.

“Ôi chào, ai nói da đen không thể đẹp chứ, tớ có cảm giác mình đã trở thành một tiểu tiên nữ!” Bát Bảo còn đứng trước cửa ra vào bách hóa Tinh Quang, nhìn hình ảnh của mình chiếu lên cửa thủy tinh, ngắm bộ váy vừa mua. Hạ Duy cũng không nhịn được đứng bên cạnh Bát Bảo ngắm nghía, giày cao gót và váy của cô đều vừa mua xong, ngay cả khăn lụa trên cổ đều là nhân viên bán quần áo tự tay quàng vào cho cô.

Mặc dù con gái có rất nhiều phiền não và vất vả, cũng không được xã hội đối xử công bằng, nhưng nhìn thấy mình xinh đẹp như thế này, Hạ Duy vẫn cảm thấy nếu có kiếp sau cô vẫn muốn làm con gái!

Bốn người chìm đắm trong việc ngắm nghía nhan sắc của mình, đến lúc khiến cho nhiều người đi qua phải ngoái lại nhìn thì mới dừng lại. trên đường đi, tỉ lệ người quay đầu lại nhìn siêu cao, chưa kể đến bốn người còn đi vào con đường đến Thiên Hạ Cư.

Lúc sắp đến, Hạ Duy gọi điện thoại cho Giang Chi Châu, Giang Chi Châu tự mình xuống đón các cô. Tuy là Siêu Gầy ở tầng trên nhà Giang Chi Châu nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh: “Chào Giang tiên sinh, vinh hạnh vinh hạnh.”

cô cẩn thận đánh giá anh, người thật còn đẹp trai hơn ảnh lúc trước Bát Bảo chụp, hơn nữa không chỉ đẹp trai một cách xuất sắc, mà khí chất và cách ăn mặc của anh đều rất đẹp, nhìn về qua một lượt thì chính là một người rất cẩn thận, rất chú ý đến cuộc sống và sinh hoạt hàng ngày.

Giang Chi Châu lễ phép bắt tay cô, cười nói: “cô là Siêu Gầy à? Cảm ơn cô đã cho Hạ Duy ở phòng của mình.” Đứng ra thì nhờ có việc ở nhờ này, anh mới có thể quen biết và yêu Hạ Duy như bây giờ, không thể phủ nhận công lao của mấy cô bạn thân của Hạ Duy.

“Khách khí rồi, Hạ Duy nhiều tật xấu, hai người có thể bên nhau, coi như là... Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã?”

“...” Hạ Duy im lặng nhìn cô ấy, “Có phải cậu ở nước ngoài lâu nên quên mất cách nói tiếng Trung Quốc không?”

Bát Bảo cười nói: “Tớ lại cảm thấy cậu ấy dùng thành ngữ này rất hay.”

Giang Chi Châu không để ý đến mấy câu trêu chọc của các cô, mời các cô đi vào trong phòng. Hạ Duy nhìn anh dẫn tất cả mọi người đến một thang máy khác với thang máy cô hay đi.

Giang Chi Châu giải thích: “Nơi này là đường đi dành riêng cho khách quý, bình thường một ít nghệ sĩ tới ăn cơm cũng sẽ đi đường này. Hôm nay tương đối nhiều người, phòng bình thường cũng gần như đã hết rồi, anh giữ lại một phòng khách quý, nên đi lối này.”

“À!” Hạ Duy liên tục gật gật đầu, “Có những nghệ sĩ nào hay đến ăn cơm?”

Giang Chi Châu suy nghĩ một chút nói: “Đều là những người bình thường hay thấy trên TV, đều tới nơi này để ăn cơm, hôm nay còn có một đoàn làm phim liên hoan ở đây.”

“Đoàn làm phim! Có thể nhìn trộm!” Bát Bảo chờ mong nhìn anh.

Giang Chi Châu nói: “Việc này không được, không hay cho lắm.”

Bát Bảo dẫu môi, liếc nhìn Siêu Gậy: “Nghe nói Mạc Thiên Vương cũng thường xuyên đến đây ăn cơm đấy.”

Khóe miệng Siêu Gậy co lại: “đã biết cậu được nhìn thấy người ta ở buổi hòa nhạc rồi, nhìn thấy người thật, còn gì nữa không.”

“Hừ ~” Bát Bảo dương dương đắc ý ngân nga hai câu hát.

Sau khi đến phòng khách quý, lập tức cảm thấy khác phòng bình thường, mọi hôm cô đến ăn đều ăn ở phòng nhỏ hơn nhiều, thật sự là quá keo kiệt với khách hàng bình thường! Nhân viên phục vụ đã sớm đứng chờ ở cửa ra vào phòng, nhìn thấy Giang Chi Châu dẫn họ đi tới liền vội vàng chạy xuống tầng dưới gọi đồ ăn lên. Giang Chi Châu đưa menu cho bọn Hạ Duy, rồi nói với các cô: “anh mới gọi một số món ăn nổi bật của Thiên Hạ Cư và mấy món Hạ Duy thích, mọi người nhìn qua xem có muốn ăn món gì nữa không.”

Bát Bảo nháy nháy mắt, nhỏ giọng nói: “Tớ cảm thấy một câu, ‘Và mấy món Hạ Duy thích’ kia hoàn toàn thừa thãi.”

Điền Điền và Siêu Gậy lập tức cười một tiếng, Hạ Duy xấu hổ ho khụ khụ.

Giang Chi Châu gọi rất nhiều đồ ăn, Hạ Duy đến ăn thì chẳng bao giờ dám gọi nhiều như vậy, vì thế mọi người cũng không gọi thêm gì, chỉ có Bát Bảo gọi thêm mấy chai nước uống.

Trong bữa cơm các cô nói chuyện phiếm với nhau, Giang Chi Châu cũng không xen vào, nhưng anh cũng phát hiện ra từ đầu đến chân cô đều là đồ mới, anh liền nhỏ giọng hỏi cô một câu: “Quần áo và giày của em đều là vừa mua hôm nay à?”

Hạ Duy gật đầu nói: “Vâng, đẹp không!”

Giang Chi Châu nở nụ cười: “Rất đẹp.”

“Này này, tớ nói này, hai người không được nói chuyện thầm thì với nhau như thế được, có phải muốn kích thích chó độc thân như chúng tớ không!” Bát Bảo bắt măn gõ chiếc đũa về hướng hai người, “Chúng tớ ăn cơm là được rồi, không muốn ăn thức ăn của chó!”

“Ha ha ha ha đúng thế, Bát Bảo nói không sai.” Sau khi Siêu Gậy nói như vậy, lại cố ý hỏi Giang Chi Châu, “Hôm nay Hạ Duy mua nhiều như thế này, anh không biết là cậu ấy sắp phá sản ả?”

“Mua mấy bộ quần áo mà đã phá sản sao? anh cảm thấy trừ chuyện cô ấy cảm thấy vui vẻ thì những chuyện còn lại đều không quan trọng, hơn nữa đây còn chính là tiền của cô ấy tự kiếm được nữa.”

“AAA ——!” anh vừa nói xong Bát Bảo vào Siêu gậy đều kêu la liên tục, “Ai nói Giang tiên sinh là trai thẳng như sắt thép vậy? Lời này còn ngọt hơn bánh ăn lúc chiều đó.”

Hạ Duy lại ho một tiếng, nói: “Lúc mới quen anh ấy không như thế này.” cô nói xong còn cố ý bắt chước ngữ khí và biểu cảm của Giang Chi Châu, “Mọi người có biết sơn móng tay ảnh hưởng xấu đến sức khỏe như thế nào không?”

“Ha ha ha ha ha ha.” cô vừa nói câu này xong, Điền Điền đã cười vui vẻ.

Cuối cùng bữa cơm cùng với buổi tụ tập của các cô gái cũng xong, Giang Chi Châu còn cảm thấy nghe các cô gái nói chuyện phiếm cũng rất thú vị. Bữa cơm này cũng làm cho anh thay đổi suy nghĩ, có lẽ thật sự mặc kệ là bao nhiêu tuổi thì trong lòng phụ nữ đều chỉ là một đứa trẻ con.

Sau khi ăn cơm xong, mấy cô gái còn đi hát đến mười một giờ mới về nhà. Bởi vì A Hoàng còn để ở chỗ Giang Chi Châu, nên Hạ Duy liền đến luôn tặng mười tám: “Siêu Gậy, cậu đi về trước đi, tớ đi đón A Hoàng về.”

“Được.” Buổi tối hôm nay Siêu Gậy chơi khá nhiệt tình, đến mức giọng nói đã hơi khàn khàn. Hạ Duy đi đến cửa ra vào phòng 1808, ấn chuông cửa, không biết lúc này Giang Chi Châu đã ngủ chưa?

Tất nhiên là Giang Chi Châu chưa ngủ, anh còn đang đợi cô. Hạ Duy vốn muốn đưa A Hoàng đi luôn, lại vô tình nhìn thấy quyển tạp chí có thông tin về cho thuê và bán nhà Giang Chi Châu để ở bên cạnh: “Đây là gì thế?”

cô tiện tay cầm lên xem, tạp chí quảng cáo khu quốc tế Kerry. Giang Chi Châu đi qua, nói với cô: “không phải trước anh đã nói muốn mua phòng ở đây ư, vốn định đưa em đi xem, nhưng bởi vì vướng chuyện đi gặp cha mẹ anh nên hoãn lại.”

“À...” Hạ Duy như vô tình mở ra, phát hiện phòng ở đây khá ổn, “Còn có cả vườn hoa nữa.”

“Ừ, như vậy A Hoàng và A Quát cũng có không gian để chơi đùa.” anh nhìn Hạ Duy, “Ngày nào đó chúng ta đi nhìn xem nhé?”

“Vâng.”

Giang Chi Châu khẽ nở nụ cười, lại hỏi: “Bây giờ em có cần đi lên luôn không?”

Hạ Duy nói: “Em thì không gấp, chỉ sợ là sẽ quấy rầy anh nghỉ ngơi?”

“không hề.” Giang Chi Châu nói xong đi đến phòng bếp, cầm chai thủy tinh đi ra, “Mấy ngày hôm trước anh làm nước ô mai whiskey, hôm nay vừa đúng lúc uống được, em có muốn uống thử không?”

“Nước ô mai whiskey à?” Tinh thần Hạ Duy ngay lập tức liền tỉnh táo, “Em uống!”

Giang Chi Châu lại cầm hai ly rượu đi ra, đổ vào bên trong một ít Whiskey hồng nhạt, sau đó đổ thêm một lượng sô-đa vừa phải: “Muốn thêm đá không?”

“Có, thêm mấy viên đi, em cũng muốn thêm một viên ô mai!”

Giang Chi Châu lấy một viên ô mai vào ly của cô, Hạ Duy uống một ngụm, thích thú dựa vào ghế sa lon: “Ngon quá.” Nếu lúc này có chút âm nhạc để thư giãn thì còn tuyệt vời hơn.

Giang Chi Châu cũng rót cho mình một ly, sau đó ngồi xuống cạnh cô: “Mùi vị không tệ.”

Hạ Duy uống được mấy phút, mới nhớ tới chuyện hỏi anh: “Uống cái này có say không?”

Giang Chi Châu cười nói: “Ngâm bằng whiskey đây, đương nhiên là có thể say rồi, nhưng mà có thêm nước, còn có cả đá nên không dễ say lắm.”

“À...” Hạ Duy nhìn anh, ánh mắt có hơi thay đổi, “Đêm hôm khuya khoắt mời em uống rượu trong nhà, anh nói anh muốn làm gì em hả.”

Giang Chi Châu cười khê, anh thả tay để ly rượu xuống, ôm sát Hạ Duy vào lòng, cúi đầu hôn lên môi của cô: “Chắc là muốn làm cái này.”

Có lẽ là do tác dụng của cồn trong rượu, nụ hôn này say lòng người hơn bất kì một nụ hôn nào trong kí ức của Hạ Duy rất nhiều. Càng lúc Giang Chi Châu càng hôn sâu, cô cũng sắp không thể cầm chặt ly rượu trong tay được nữa, Giang Chi Châu như hiểu rõ, liền đưa tay cầm ly rượu của cô đặt ở trên mặt bàn.

Sau khi bàn tay để ly rượu lên bàn liền thuận thế khoác lên trên lưng Hạ Duy, sau đó chậm rãi trượt lên trên. Bởi vì anh không ngừng áp sát nên cả người Hạ Duy đã gần như nằm trên ghế sa lon. một tay Giang Chi Châu khoác lên đùi cô, tay kia vô tình đã nằm trước ngực cô.

Váy Hạ Duy là váy hở vai nên bị Giang Chi Châu kéo xuống dưới rất dễ dàng. Nụ hôn của anh dọc theo cổ của cô trượt đến xương quai xanh, càng ngày càng tiến xuống dưới.

“Hóa ra em còn có nội y màu sắc khác.” Giang Chi Châu nhìn nội y màu trắng viền tơ lụa trước mắt, giọng nói trầm thấp cười cười. Hạ Duy vốn đã bị anh hôn đến đầu óc mơ hồ, lúc này vẫn vô cùng xấu hổ và giận dữ: “anh đừng dùng lời lẽ thẳng thắn nghiêm túc như vậy để làm trò lưu manh được không!”

cô muốn kéo cổ áo của mình lên, lại bị Giang Chi Châu đè tay xuống. một lần nữa anh lại đến gần, hôn lên môi của cô. Đầu lưỡi trong miệng không chịu buông tha cô, như muốn dây dưa với cô mãi, tay Giang Chi Châu cũng không đứng đắn mà làm loạn ở trên người cô, thế nhưng Hạ Duy không thấy sự khó chịu trong tưởng tượng xuất hiện, ngược lại còn cảm thấy... Có hơi thoải mái.

không biết có phải do tác dụng của cồn trong rượu không?

Lúc cô cảm giác được bộ phận nào đó trên người Giang Chi Châu có biến hóa thì cuối cùng Giang Chi Châu cũng ngừng lại. Trong lòng Hạ Duy vừa thẹn thùng vừa xấu hổ, tình huống thế này, cô phải làm gì bây giờ? Tóm lại, cô vẫn nên rời khỏi đây cho an toàn thôi!

“Em, em về đây!” cô ngồi dậy định chuẩn luôn, Giang Chi Châu lại khoác tay lên eo cô, ôm cô vào trong lòng.

“anh, anh buông tay!” Giọng nói và biểu cảm của Hạ Duy đều tỏ vẻ tức giận.

Nhưng hoàn toàn không dọa được Giang Chi Châu.

anh nhìn cô một lúc, ánh mắt kia trông có vẻ đúng là đã uống say: “Em có muốn chuyển xuống ở cùng anh không?”

53. Chương 53

Hạ Duy vốn là người rất bảo thủ, cô chưa từng nghĩ đến chuyện có quan hệ trước hôn nhân. Giang Chi Châu ôm chặt cô vào lòng, cô giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay của anh nhưng anh vẫn không buông, bèn dứt khoát để mặc anh: “Lầu trên lầu dưới đã gần nhau như vậy rồi, sao em phải chuyển xuống chứ?”

“Chuyện này không giống nhau.” Giang Chi Châu vẫn ôm chặt cô, ánh mắt nóng bỏng của anh khiến nhịp tim của cô lại trở nên thiếu ý thức đập loạn xạ, “Em chuyển xuống đây khỏi phải chạy lên chạy xuống, đúng không?”

“À, em không hề để ý đến chuyện phải chạy lên chạy xuống chút nào, anh đừng cho rằng em không biết anh nghĩ gì!”

Giang Chi Châu biết cô lo lắng gì, anh mỉm cười nhìn cô và nói: “Bây giờ anh ở phòng ngủ phụ, em chuyển xuống sẽ ở phòng ngủ chính.”

Hạ Duy sững sốt giây lát, nửa tin nửa ngờ nhìn anh: “Vậy thế này có ý nghĩa gì chứ?” không phải anh muốn gạo nấu thành cơm sao, đừng nghĩ là cô không biết.

Giang Chi Châu đáp: “Đương nhiên là có ý nghĩa rồi, rất nhiều người sau khi cưới mới phát hiện mình không chấp nhận được thói quen sinh hoạt của đối phương nên xảy ra rất nhiều mâu thuẫn, chúng ta sống chung từ bây giờ thì có thể sớm thích ứng, xem như chuẩn bị trước hôn nhân.”

Hạ Duy: “.....”

Hoá ra kết hôn cũng cần chuẩn bị trước.

“Nhưng ai nói muốn kết hôn với anh hả?” Quá trình cầu hôn trực tiếp bị lược bỏ, nhảy cóc giai đoạn à?

Giang Chi Châu: “Ở độ tuổi này của chúng ta, nếu qua lại không phải vì mục đích kết hôn thì anh có thể báo cảnh sát bắt em rồi đó.”

Hạ Duy: “.....”

Xí! anh chống mắt lên xem cảnh sát có để ý đến anh không!!

“Em vừa đến độ tuổi 30, thời gian là thứ vô cùng quý giá, chúng ta lại hao tốn quá nhiều thời gian của đối phương như vậy thì nhất định phải có trách nhiệm với đối phương, bằng không thì em sẽ phạm tội.”

Hạ Duy: “.....”

Mau thức tỉnh đi Giang tiên sinh!!!

cô ho một tiếng, rồi ngẩng đầu cười với Giang Chi Châu: “Nhưng em mới 18 tuổi mà, em còn nhiều thời gian để hao tổn lắm.”

Giang Chi Châu: “.....”

cô thật sự khiến người khác phải đánh giá bằng một câu: “Hãy thức tỉnh đi Hạ tiểu thư!!”

Hạ Duy: “.....”

“Gâu gâu gâu!!” A Hoàng thấy hai người bọn thân mật xong rồi bèn sửa hai tiếng như nhắc nhở bọn họ. Rất cuộc có chịu về nhà không?

Hạ Duy đẩy Giang Chi Châu ra ôm A Hoàng lên xoa đầu nó: “anh để em suy nghĩ một chút đi.”

“Được, anh đợi tin tốt của em.”

Hạ Duy: “.....”

Lúc cô ôm A Hoàng lên đến nhà thì Sáu Sáu đã tắm xong, bây giờ đang đắp mặt nạ nằm trên ghế salon ở phòng khách. cô thấy Hạ Duy đã về liền lên tiếng tra hỏi, vì đang đắp mặt nạ nên giọng nói hơi móp méo: “Cậu dất chó đi dạo lâu như vậy sao?”

“Ừ, à thì....”

Sáu Sáu nhìn cả người cô từ trên xuống dưới, ánh mắt tinh tường phát hiện nhiều vết đỏ trên cổ cô: “Cổ của cậu bị chó cắn à?”

Hạ Duy: “.....”

“Mình đi tắm đây!” cô phóng như gió về phòng mình.

Sáng hôm sau, cô và Giang Chi Châu dẫn A Hoàng đi dạo xong, tiện đường mua đồ ăn sáng mang về. Sáu Sáu vừa thức dậy, mặc đồ ngủ ngồi trước bàn ăn gấp một cái: “Mỗi ngày cậu đều dất chó đi dạo vào sáng sớm và chiều tối à?”

Hạ Duy trả lời: “không còn sớm nữa, gần 9h rồi, mình ăn xong còn phải đến cửa hàng nữa.”

“À.” Sáu Sáu đáp qua loa, ngái ngủ mắt nhắm mắt mở bắt đầu ăn sáng. Hạ Duy ăn một muỗng cháo, công gặp ngừng nhìn người đối diện: “Sáu Sáu.”

“Hửm?”

“Giang Chi Châu muốn mình chuyển xuống ở chung với anh ấy, cậu xem mình có nên chuyển xuống không?”

“Khụ khụ.” Sáu Sáu bị sặc cháo trong miệng, ho khan vài cái rồi nhìn cô: “Mình biết ngay mà, sớm muộn gì cậu cũng sẽ chuyển xuống dưới đó.”

“....” Mình vẫn chưa quyết định mà, cậu đừng nghĩ như vậy, anh ấy bảo mình ở phòng ngủ chính, còn anh ấy ở phòng ngủ phụ.”

“....” Sáu Sáu đang cố gắng tiêu hoá lời cô nói, “Dù sao lừa gạt cậu xuống dưới đó là được rồi chứ gì?”

“À, anh ấy bảo đây là chuẩn bị thích ứng thói quen sinh hoạt của đối phương sau khi cưới.”

“Ha ha, nếu không thích ứng được thì có khi nào anh ấy sẽ trả hàng không?”

“.....” cô cảm thấy ý định của Giang tiên sinh hẳn là nếu cô không thích ứng được cũng phải cố gắng thích ứng.

Sáu Sáu nói: “Nhưng tìm hiểu thói quen sinh hoạt của đối phương trước cũng là chuyện tốt, tránh việc sau khi cưới lại khó chịu lẫn nhau. Tùy cậu thôi, cậu chuyển xuống dưới cũng tốt, mỗi ngày mình khỏi phải ăn thức ăn cho chó nữa.”

“Mình đâu cho cậu ăn thức ăn cho chó đâu?”

Sáu Sáu đưa tay kéo cổ áo của cô, cười gian nói: “À, chỗ bị chó cắn này còn chưa lành nè.”

Hạ Duy: “.....”

cô gạt tay của Sáu Sáu ra, nói: “Mình thấy cậu sợ có mình ở nhà nên không tiện dẫn đàn ông về nhà đúng không?”

Sáu Sáu: “.....”

cô vừa mở miệng định nói gì đó liền bị Hạ Duy ngắt lời: “Mình hiểu rồi, cậu không cần nói nhiều nữa, để mình chuyển xuống là được rồi.”

Sấu Sấu: “.....”

Ban này cậu còn do dự, bây giờ đã quyết định chuyển xuống nhanh như vậy sao!!!

Có kinh nghiệm dọn nhà lần trước nên lần này chuyển xuống lầu dưới, Hạ Duy và Giang Chi Châu hết sức thành thạo. Ổ chó của A Hoàng cũng dời xuống dưới, Giang Chi Châu liền cảm thấy diện tích phòng khách đã nhỏ đi đáng kể.

“Hôm nào em rảnh, chúng ta đi xem nhà đi, bây giờ diện tích căn hộ đã không đủ rồi.” A Quát còn đỡ nhưng A Hoàng rất hiếu động, không gian rộng vẫn tốt hơn.

Hạ Duy đang dọn dẹp đồ đạc, nghe vậy liền ngưng tay. Giang tiên sinh dẫn cô đi gặp người lớn, yêu cầu cô sớm thích ứng với cuộc sống sau khi cưới, ngay cả nhà ở sau khi kết hôn cũng chuẩn bị mua nhưng.... rõ ràng bọn họ chưa hề nghiêm túc thảo luận về vấn đề kết hôn mà!

cô buông món đồ trong tay xuống, nghiêm túc nhìn Giang Chi Châu và nói: “Giang tiên sinh, có phải trong quan niệm của anh đã cho rằng chúng ta sắp kết hôn rồi phải không?”

Giang Chi Châu hỏi ngược lại cô: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Đương nhiên không phải rồi!!

“Giang tiên sinh, anh chưa cầu hôn với em, em chưa đồng ý, còn bố mẹ em nữa, thậm chí họ còn không biết đến sự tồn tại của anh.”

Đương nhiên Giang Chi Châu đã suy xét đến những vấn đề này, các trình tự để kết hôn rất phức tạp và rườm rà, chắc chắn sẽ tốn thời gian, nhưng có điều mua nhà ở trước vẫn tốt hơn: “Lúc nào anh cũng có thể đi gặp bố mẹ em, chỉ xem khi nào em rảnh mà thôi. Bây giờ mua nhà ở cũng được rồi, đợi tu sửa xong chúng ta có thể chuyển vào ở luôn.”

“.... không phải, vấn đề mấu chốt là anh chưa hề hỏi em có bằng lòng gả cho anh không!”

“Vậy em bằng lòng không?”

“anh cầu hôn ngay ở đây luôn sao?”

“....” Giang Chi Châu im lặng suy nghĩ một lúc, “anh cho rằng ở độ tuổi này chúng ta không cần hình thức

cầu hôn nữa.”

“..... Cái gì gọi là ở độ tuổi này chứ! Mặc kệ tuổi tác như thế nào, phụ nữ luôn thích cảm giác được cầu hôn!”

Giang Chi Châu lại nghiêm túc suy nghĩ một lúc nữa: “Vậy để anh chuẩn bị một chút.” Ban đầu anh định mua nhà trước mới chuẩn bị nhẫn cưới, nhưng xem ra bây giờ Hạ Duy để ý chuyện này hơn.

Hạ Duy phồng má, không nói thêm gì nữa, cô dọn dẹp đồ đạc một lúc rồi chợt quay đầu nói với Giang Chi Châu: “Cuối tháng là sinh nhật của mẹ em, hay là anh cùng về với em đi?”

Giang Chi Châu hơi sững sờ, đến lúc anh đi gặp bố mẹ của Hạ Duy rồi, quả thật trong lòng anh cũng cảm thấy căng thẳng: “Được, vậy mẹ em thích gì?”

“Mẹ em à?” Hạ Duy suy nghĩ giây lát, sau đó cười nói: “Hình như mẹ em chỉ thích em đưa con rể về cho bà thôi.” Mỗi lần cô về nhà, mẹ đều hối thúc cô tìm đối tượng.

Giang Chi Châu nghe cô nói vậy cũng cười theo: “Vậy mong rằng anh có thể khiến mẹ em hài lòng.”

“Vậy để xem biểu hiện của anh thế nào.” Hạ Duy thấy lần trước mình bị người nhà anh gặng hỏi như vậy, lần này dẫn anh về nhà dù thế nào cũng phải để anh nếm trải chút đau khổ chứ nhỉ? À, khôngchừng mẹ cô sẽ không để cô thất vọng đâu.”

“Chúng ta sẽ làm từng chuyện theo trình tự chuẩn bị cho hôn nhân, đầu tiên là phải mua nhà ở đã, để anh liên hệ với bên Quốc tế Khải Thụy rồi đưa em đi xem nhà.”

“Được.” Dù Giang tiên sinh chưa chính thức cầu hôn nhưng Hạ Duy phát hiện thật ra trong lòng cô cũng đã ngầm ngầm chấp nhận sự thật bọn họ sắp bước vào cánh cửa hôn nhânrồi.

..... Chẳng lẽ người ở độ tuổi này như bọn họ chính là như thế này sao?! Đáng thương quá đi mất.

Quốc tế Khải Thụy ở phía nam của thành phố A, nơi đây mới được Nhà nước đầu tư phát triển tầm mấy năm trở lại đây, gần đó còn có mấy trung tâm thương mại trung tâm mua sắm mới được xây dựng. Hạ Duy cũng khá hài lòng đối với nhà ở, một căn biệt thự 3 lầu nếu để tự cô mua, không chừng đến kiếp sau cô cũng chưa mua nổi. Mà biệt thự ấy còn có một khoảng sân vườn nhỏ, không những có thể trồng hoa trồng rau này nọ, A Hoàng và A Quất còn được chạy chơi ở đó.

“Nhưng ở đây khá xa với trung tâm mật dịch Tỉnh Quang.” cô và Giang Chi Châu đều đi làm gần trung tâm mật dịch Tỉnh Quang, nếu mua nhà ở đây thì lái xe đi làm rất tốn thời gian.

Giang Chi Châu: “không sao, anh có thể đưa đón em, mà ở đây đi tàu điện ngầm cũng rất tiện. À đúng

rồi, em có bằng lái không?”

Hạ Duy nhú mồm đáp: “Ngay cả xe em còn không có thì có bằng lái để làm gì?”

“Rảnh thì em đi thi lấy bằng đi, sau này có thể tự lái xe.”

“À...”

Hạ Duy và Giang Chi Châu cùng đi xem xong ngôi nhà, cô mới hít một hơi thật sâu: “Ôi chà, nơi này có nhiều cây xanh, bầu không khí cũng không tệ lắm, hình như em ngửi được hương thơm thoang thoang.”

“.....” Giang Chi Châu suy nghĩ một chút rồi đáp, “Lúc đến anh có thấy một tiệm bán đồ nướng.”

“Em cũng thấy, không thì chúng ta đi ăn thử đi.”

“Được.”

Hai người ngồi lên xe, Giang Chi Châu vừa định khởi động xe, hồi chuông điện thoại liền vang lên. anh nhìn thoáng qua màn hình hiển thị tên người gọi là ai liền hơi bất ngờ.

anh họ cả ư? anh ấy tìm anh làm gì?

“anh họ cả ạ?”

Giang Chi Châu vừa lên tiếng liền bị Giang Thừa Việt cắt ngang: “Chi Châu, Mạn Mạn có liên lạc với em không?”

“không có anh ạ, Mạn Mạn có chuyện gì sao?”

“Hôm nay bảo mẫu đến nhà trẻ đón con bé nhưng không thấy con bé đâu.”

Giang Chi Châu nhú chặt mồm: “Có chuyện gì vậy? Bên phía nhà trẻ nói thế nào.”

“cô giáo của nhà trẻ bảo lúc tan học cô bé vẫn còn ở đó, nhưng có một bạn nhỏ khóc rống lên, con bé ăn một lát, sau đó liền không thấy Mạn Mạn nữa. Bọn họ đã kiểm tra camera an ninh của nhà trẻ rồi, Mạn Mạn tự đi ra ngoài.”

“anh đã báo cảnh sát chưa.”

“Báo rồi, anh đã đặt vé bay chuyến gần nhất về thành phố A, bây giờ anh đang trên đường đến sân bay.”

“anh đừng sốt ruột, nếu Mạn Mạn có liên lạc với em thì em sẽ báo cho anh.”

“Được, cảm ơn em.”

Dù giọng điệu của Giang Thừa Việt chưa đến nỗi đánh mất lý trí nhưng Giang Chi Châu vẫn nghe được sự lo lắng và sốt ruột của anh. anh vừa cúp máy liền vào QQ, ảnh đại diện của Mạn Mạn vẫn màu đen, tin nhắn gần đây nhất là vào 10 ngày trước.

“Sao vậy anh, Mạn Mạn xảy ra chuyện gì sao?” Hạ Duy hỏi.

Giang Chi Châu khẽ gật đầu, khởi động xe lái đi: “Mạn Mạn đã bỏ đi đâu mà không đợi đón ở nhà trẻ, bây giờ vẫn chưa tìm được. Chúng ta đi tìm gần nhà trẻ xem sao, lần sau sẽ đi ăn đồ nướng.”

“Được.” Bây giờ Hạ Duy còn tâm trạng nào ăn uống nữa chứ, dù chỉ tán gẫu với Mạn Mạn qua video vài lần nhưng cô bé đáng yêu như vậy, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

54. Chương 54

Giang Chi Châu chở Hạ Duy, còn chưa tới nhà trẻ, Giang Thừa Việt đã gọi điện thoại cho anh, nói đã tìm được Mạn Mạn.

“Vừa rồi dì chăm sóc Mạn Mạn vừa gọi điện nói đã tìm thấy cô bé ở công viên gần trường học rồi.”

Cuối cùng Giang Chi Châu cũng thở phào được một hơi: “Tìm được là tốt rồi, không bị thương gì chứ?”

“không, chỉ là cảm xúc hình như không được tốt. anh vừa mới gọi điện thoại, Mạn Mạn vẫn còn khóc trong điện thoại.”

Giang Chi Châu nhíu nhíu mày: “Có hỏi bé tại sao lại chạy đi không?”

Giang Thừa Việt thở dài, nói: “Chưa hỏi, mới chỉ vội vàng an ủi bé thôi.”

Giang Chi Châu suy nghĩ một lúc, hỏi anh: “Bây giờ tìm được Mạn Mạn rồi, vậy anh có trở về nữa không?”

“Có, anh đã ở sân bay rồi, chuẩn bị lên máy bay.” Công việc ở thành phố S vẫn chưa hoàn thành, nhưng

vừa rồi anh nói chuyện điện thoại với Mạn Mạn, cảm giác trạng thái tinh thần của bé không ổn định nên anh vẫn quyết định trở lại thành phố A một chuyến.

“Về nhà với Mạn Mạn mấy hôm, lần này may mắn không xảy ra chuyện gì, mong là sẽ không xảy ra một lần nữa.”

“anh biết rồi, anh phải lên máy bay, cúp máy nhé.”

“Vâng.”

Hạ Duy thấy Giang Chi Châu cúp điện thoại, liền hỏi anh: “Thế nào rồi, đã tìm được Mạn Mạn rồi à?”

“Ừ, may quá, không sao cả.”

“Sao cô bé lại chạy đi?”

“không biết.” Giang Chi Châu nhíu mày, Mạn Mạn còn nhỏ như vậy, cha mẹ thường xuyên không ở bên cạnh trong thời gian dài, thật sự thật không tốt đối với sự phát triển của cô bé, “Đợi lát nữa trở về anh sẽ nói chuyện với cô bé.”

anh quay đầu xe ở giao lộ phía trước, đi về phía chung cư. Sau khi về đến nhà anh mở máy tính lên QQ, thấy Mạn Mạn online liền gửi lời mời gọi video.

“Chú út.” Mạn Mạn ôm một món đồ chơi bằng lông nhung, ngồi ở trên giường, mắt hồng hồng, nhìn như vừa mới khóc. Hạ Duy cũng đi đến, Mạn Mạn đã từng nhìn thấy cô qua camera, còn chào cô: “Thím út.”

“Mạn Mạn ngoan.” Giang Chi Châu như là sợ làm cô bé sợ, nhẹ giọng hỏi, ” Hôm nay tại sao Mạn Mạn chạy khỏi nhà trẻ? Làm mọi người đều rất sợ hãi.”

Mạn Mạn chép miệng, nước mắt lại như sắp bắt đầu rơi: “Hôm nay cháu nhìn thấy một người rất giống với bố, cháu nghĩ rằng bố tới đón cháu...”

Trong lòng Giang Chi Châu nhói một cái, không biết phải an ủi cô bé như thế nào. Giang Mạn Mạn đáng thương nhìn anh: “Cậu út, cháu không muốn đi tới đón cháu, cháu muốn bố tới đón cơ.”

“Bố cháu đang trên máy bay trở về rồi, rất nhanh là sẽ về đến nhà thôi.”

“Mạn Mạn không muốn để ý tới bố nữa, bố toàn bỏ rơi Mạn Mạn thôi.”

Giang Chi Châu thấy nước mắt cô bé đã tràn đầy, vội vàng an ủi cô: “Sao bố tại bỏ rơi Mạn mạn chứ, hôm nay cháu chạy ra khỏi nhà trẻ, có biết bố cháu lo lắng nhiều như thế nào không?”

Giang Mạn Mạn tủi thân mím môi, không nói gì. Giang Chi Châu lại nói: “Mạn Mạn nghe lời, hôm nào chú út đi đón cháu, nấu cho cháu các món ăn ngon nhé.”

“Vâng ạ, thím út cũng đi cùng nữa, như thế có thể giả vờ là cha mẹ tới đón cháu rồi.”

Giang Mạn Mạn tính trẻ con nói đùa một câu, lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng đau lòng, sau khi Giang Chi Châu tắt video nói chuyện với cô bé, trong lòng vẫn cảm thấy buồn bã. anh ôm lấy Hạ Duy, vùi đầu trên vai của cô, giọng nói rầu rĩ: “Về sau nhất định anh sẽ chăm sóc con gái của chúng ta thật tốt, không bao giờ để cho nó phải đáng thương như Mạn Mạn.”

“...” Hạ Duy xấu hổ, đẩy anh ra nói, “Trước hết thì anh nên chăm sóc em thật tốt trước đi, đã 7h rồi, em còn chưa được ăn cơm.”

Giang Chi Châu cười một tiếng rồi tới phòng bếp nấu cơm tối. Hạ Duy ở phòng khách trên chóc A Hoàng với A Quát một lúc, nhớ tới hôm nay còn chưa luyện thư pháp, liền bắt đầu luyện tập viết chữ bằng bút lông.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [hình ảnh] mỗi ngày đều học, thầy giáo dạy lúc viết chữ to lúc viết chữ nhỏ, quả nhiên rất hiệu quả

Tiểu Diễm Diễm Vô Dịch: đúng là đã tốt hơn trước nhiều [nhìn lên]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: thật hâm mộ cậu có thể rảnh rỗi như vậy

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Giang tiên sinh nấu cơm tối ở phòng bếp, tớ chỉ cần luyện chữ và trên chóc chó mèo là được rồi

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:... Thương Siêu Gầy quá, rõ ràng là có người ở tầng trên mà tại sao lại được xuống tầng dưới liên tục.

không gầy mười cân không đổi tên: tớ chuẩn bị buổi tối hôm nay mười giờ đi dép lê rồi nhảy ở tầng trên(xx)

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:...

cô cảm thấy Giang tiên sinh thật đáng thương.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: cậu coi chừng Giang tiên sinh gọi điện thoại báo cảnh sát đấy,

tớ nói thật đấy.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: ha ha ha ha ha ha ha, Hạ Duy rất có kinh nghiệm.

không gây mười cân không đổi tên: các cậu định lúc nào dọn nhà? Cuối cùng thì phiền phức cũng biến mất rồi.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: hôm nay vừa đi xem phòng ở, khá ổn. Hai ngày nữa sẽ giao tiền.

Giang Chi Châu đúng là nhanh chóng giao tiền đặt cọc mua phòng ở, Hạ Duy cũng đi cùng, sau khi làm xong tất cả thủ tục sở hữu, Giang Chi Châu chở cô về hướng nhà trẻ: “Hôm nay đã hẹn với Mạn Mạn đi đón bé tan học.”

“Vâng.” Hạ Duy nhẹ gật đầu, hỏi anh, “Bố Mạn Mạn lại đi rồi à?”

“Ừ, hôm nay lên máy bay.”

Hạ Duy nhú mày: “Vội như vậy à, có công việc gì quan trọng hơn con gái của mình chứ.”

Giang Chi Châu nói: “Nghe nói anh ấy bị ông nội mắng một trận, nhưng lúc anh đi thành phố S có nghe nói bác cả còn có con riêng ở bên ngoài, chắc anh ấy cũng lo lắng về chuyện này.”

Hạ Duy kinh ngạc há hốc miệng, con riêng, quả thật là phù hợp với nhà giàu.

“Đúng rồi.” Giang Chi Châu nghiêng đầu nhìn nhìn Hạ duy ngồi ở vị trí kế bên ghế lái, “Sau khi đón Mạn Mạn sẽ đến chỗ bố mẹ anh ăn cơm.”

Hạ Duy: “...”

Chuyện thế này anh phải nói sớm hơn chứ!

“Tại sao đến giờ anh mới nói, em còn chưa chuẩn bị gì!” Hạ Duy lập tức lấy đồ trang điểm ra, bắt đầu trang điểm thêm, “Xong rồi, hôm nay em còn không gọi đầu! Váy cũng là váy cũ!”

Giang Chi Châu nhìn dáng vẻ gấp gáp lo lắng của cô, không nhịn được cười ra tiếng: “Em đừng lo lắng, ăn một bữa cơm rau dưa, chỉ có ba mẹ anh thêm Mạn Mạn nữa thôi. Chuyện Mạn Mạn chạy mất, mọi người trong nhà họ Giang đều biết rồi, bố anh đặc biệt bảo anh đưa Mạn Mạn đến, nói là sẽ nấu mấy món ngon cho cô bé.”

“Vậy anh cũng phải nói trước với em, em còn chưa chuẩn bị cái gì!”

“không cần chuẩn bị gì, chỉ là một bữa cơm bình thường, anh sợ em lo lắng quá nên mới không nói cho em biết.”

Hạ Duy bất đắc dĩ, bây giờ nói cho cô biết thì cô cũng vẫn rất lo lắng... không, là càng lo lắng hơn.

Rất nhanh xe đã chạy đến cửa ra vào nhà trẻ, lúc này nhà trẻ còn chưa tan học, nhưng ở cửa ra vào đã có không ít bố mẹ của em bé đứng đợi. Giang Chi Châu tìm một vị trí đỗ xe, cùng Hạ Duy chờ ở cửa.

Hạ Duy nhìn một vòng xe ở xung quanh, nói: “Tất cả đều là xe tốt, quả nhiên là nhà trẻ của nhà giàu.”

Giang Chi Châu cười nói: “Nhà trẻ này là anh họ cả của anh ngàn chọn vạn tuyển đấy, có lẽ cũng không tệ lắm, sau này con chúng ta cũng học ở đây nhỉ?”

“... anh nghĩ quá xa rồi đấy.”

“anh là người luôn suy nghĩ đến tương lai mà.” anh đang nói, tiếng chuông nhà trẻ đã vang lên rồi, “Tan học rồi, em chờ ở đây nhé, anh vào đón Mạn Mạn ra.”

Hạ Duy nghĩ nghĩ, nói: “Em với anh cùng đi chứ, lần trước không phải Mạn Mạn nói muốn bố mẹ cùng đi đón bé sao?”

Giang Chi Châu cười cười không lên tiếng, kéo tay cô đi vào trong. Giang Mạn Mạn đang xếp hàng trong đội ngũ liếc mắt liến nhìn thấy Giang Chi Châu liền lập tức chạy ra hướng của anh, lại bị cô giáo nhanh tay ngăn cản. Bà cố nội này, nếu lại chạy mất không thấy đây nữa thì chén cơm của cô ấy khó mà giữ được nữa rồi.

“Mạn Mạn, làm sao vậy?” cô giáo ngồi xổm xuống, cười hỏi Mạn Mạn. Giang Mạn Mạn chỉ chỉ về hướng Giang Chi Châu và Hạ Duy đang tới, nói với cô giáo: “Chú út và thím út tới đón con rồi.”

“Mạn Mạn.” Giang Chi Châu cũng nhìn thấy cô bé, cười cười gọi một tiếng. cô giáo thấy thế cũng không ngăn bé lại nữa: “Vậy tạm biệt Mạn Mạn nhé, ngày mai nhớ rõ đúng giờ đến trường học nhé.”

“Vâng, tạm biệt cô giáo.” Giang Mạn Mạn nói xong liền nhào vào trong lòng Giang Chi Châu, “Chú út.”

“Mạn Mạn ngoan.” Giang Chi Châu ôm cô bé rồi chuyển hướng về phía Hạ Duy, “Có nhận ra chị này không?”

“Có ạ, là thím út.” Giang Mạn Mạn hé miệng cười lộ ra một khoảng trống chỗ răng cửa, “Cháu chào thím út.”

” Mạn Mạn ngoan.” Hạ Duy có hơi không kiềm chế được, Mạn Mạn thật sự rất đáng yêu, sau này con gái của cô cũng sẽ đáng yêu như thế!

“Thím út còn xinh đẹp hơn trong video.”

“Mạn Mạn xinh hơn trong video!”

Thấy hai “cô bé” đã bắt đầu khen ngợi nhau, Giang Chi Châu bèn ôm Mạn Mạn đi ra ngoài: “đi về trước đã, Mạn Mạn có đói bụng không?”

“Có ạ!”

trên đường Hạ Duy lấy điện thoại chụp một cái ảnh cả ba người họ, sau đó gửi đến nhóm bạn thân.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: giả vờ là một nhà ba người

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:...

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: hai người kiếm được cô bé đáng yêu thế này ở đâu vậy!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: cháu gái của Giang Chi Châu, tới đón cô bé tan học

không gây mười cân không đổi tên:... Hai người còn chưa được hưởng thụ cảm giác sống chung sau hôn nhân đã hưởng thụ cảm giác làm ba mẹ à?

Tiểu Diễm Diễm Vô Dịch: bạn nhỏ thật đáng yêu! [đáng yêu]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ha hã

cô cầm điện thoại nói với Giang Chi Châu lái xe phía trước: “Em vừa mới gửi ảnh chúng ta và Mạn Mạn đến nhóm bạn thân, các cậu ấy đều nói rất đáng yêu.”

Giang Chi Châu cười cười, nói: “Tranh thủ thời gian sinh một bé cưng, cũng không cần mượn bé cưng nhà người ta để khoe khoang nữa.”

Hạ Duy: “...”

nói hay lắm, cứ như nói muốn sinh là có thể sinh được ngay ý!

không ngờ Giang Mạn Mạn cũng ở bên cạnh nói: “Thím út nhanh giúp chú út sinh một bé cưng thì sẽ có người chơi với Mạn Mạn.”

Hạ Duy: “...”

không hổ là cháu gái ruột của Giang Chi Châu.

Bởi vì mang theo tiểu thiên sứ Giang Mạn Mạn này ở bên cạnh, Hạ Duy gần như đã quên bọn họ đang đến nhà cha mẹ Giang Chi Châu, đến lúc xe chạy đến một khu chung cư xa lạ thì cô mới đột nhiên nhớ ra chuyện này.

“Thím út làm sao vậy?” Giang Mạn Mạn nhìn vẻ mặt Hạ Duy trở nên cứng ngắc, nghi hoặc hỏi Giang Chi Châu. Giang Chi Châu nhìn thoáng qua Hạ Duy, cười ôm Giang Mạn Mạn ra khỏi xe: “Thím út của cháu sợ gặp ông ba và bà ba.”

Giang Mạn Mạn nghi hoặc mở to hai mắt: “Tại sao phải sợ ông bà? Ông ba và bà ba không hề đáng sợ một chút nào, bà nội còn khó tính hơn nhiều.”

Giang Chi Châu gật đầu đồng ý: “Mạn Mạn nói không sai, lá gan của thím út quá nhỏ.”

Hạ Duy: “...”

anh cứ tiếp tục chém gió đi! Đến lúc đưa anh về gặp cha mẹ em, xem anh còn có tỏ vẻ trâu bò như vậy không!

55. Chương 55

Lúc hai người đi thang máy lên nhà bố mẹ anh, trái tim của Hạ Duy bỗng cảm thấy cực kỳ hồi hộp, gần như đã treo lơ lửng ở ngay cổ họng. Giang Chi Châu đang nắm tay Mạn Mạn, nghiêng đầu thấy cô như vậy bèn nói: “Em thả lỏng chút đi, em thế này khiến anh có cảm giác như người nhà anh mời em đến vậy.”

“... Khụ.” Hạ Duy ho một tiếng, vờ vụt ra vẻ thoải mái hỏi anh: “Sao bố mẹ anh lại ở trong chung cư thế này, em còn tưởng là bọn họ sẽ ở biệt thự cao cấp chứ?!”

Giang Chi Châu nói: “Bố anh thích đặc biệt hơn người khác, còn chú bác của anh vẫn đang ở biệt thự của

nhà họ Giang.”

“À...” Hạ Duy cảm thấy như thế này rất tốt, nếu như bố anh không thích ra vẽ đặc biệt hơn người khác thì có lẽ là cô và Giang Chi Châu kết hôn phải chuyển vào biệt thự của nhà họ Giang mất, nghĩ đi nghĩ lại cũng hơi đáng sợ, “Mạn Mạn cũng ở biệt thự nhà họ Giang à?”

“Vâng ạ.” Giang Mạn Mạn khẽ gật đầu, “Nhưng nơi đó chơi không vui chút nào, phòng lại rất rộng, Mạn Mạn rất sợ phải ngủ một mình.”

Hạ Duy khẽ xoa mái tóc mượt như nhung của Mạn Mạn, im lặng an ủi cô bé.

“Đến rồi.” Cửa thang máy vừa mở, Giang Chi Châu liền dắt tay Mạn Mạn đi ra ngoài. Giang Chi Châu thấy Hạ Duy còn đứng ngẩn ngơ trong thang máy liền quay đầu nhìn cô, cười hỏi: “Muốn anh bế em ra ngoài à?”

Hạ Duy: “.....”

Hạ Duy hít một hơi thật sâu rồi bước ra ngoài với Giang Chi Châu. Đừng sợ, đâu phải là cô chưa từng gặp bố mẹ anh, đã từng tuổi này rồi, có thử thách gì mà cô chưa trải qua chứ!

cô đang chuẩn bị tâm lý sẵn sàng thì Giang Chi Châu đã nhấn chuông cửa. không lâu sau cửa liền mở ra, Giang Mạn Mạn thấy mẹ của Giang Chi Châu liền nũng nịu kêu một tiếng: “Chào bà ba ạ.”

“Ôi chào, Mạn Mạn ngoan lắm.” Mẹ Giang dắt Mạn Mạn vào nhà, mới nhìn về phía Giang Chi Châu và Hạ Duy: “Các con cũng vào đi.”

Bọn họ đổi giày dép xong, Giang Chi Châu mới kéo tay Hạ Duy vào nhà, cô vừa vào liền thấy bố Giang đang ngồi ở phòng khách, cô cười chào hỏi: “Con chào chú, chào dì ạ.”

“Hạ Duy đến rồi à?” Bố Giang đứng dậy, lại hàn huyên hai câu với cô rồi nói, “Con ngồi đây chơi với Mạn Mạn, Chi Châu vào phòng bếp giúp bố nào.”

Hạ Duy chớp chớp mắt, quả nhiên bố Giang không hổ danh là bố Giang, ngay cả Giang Chi Châu là đầu bếp chuyên nghiệp cũng chỉ có thể làm trợ thủ thôi. Giang Chi Châu nhanh chóng theo bố Giang vào phòng bếp làm thức ăn. Mẹ Giang thì ngồi bên ngoài với cô, Hạ Duy hơi căng thẳng, nhưng may là còn Mạn Mạn nên bầu không khí cũng đến nỗi gượng gạo lắm.

“Dì út, móng tay của dì đẹp quá, Mạn Mạn cũng muốn vẽ móng thế này.” Giang Mạn Mạn nghiên cứu móng tay của Hạ Duy.

Hạ Duy nói với cô bé: “Mạn Mạn còn bé quá, không thể vẽ móng được. Đợi Mạn Mạn lớn hơn một chút, dì

út sẽ vẽ cho con, có được không?”

“Được ạ~”

Hạ Duy cười cười, sau đó đột nhiên phát hiện có gì đó sai sai, sao cô cũng xưng dì út theo Mạn Mạn chứ! Mẹ Giang Chi Châu còn ngồi bên cạnh đó!!!

Hạ Duy thầm ngượng ngùng trong lòng, may mắn là mẹ Giang Chi Châu không nói gì, chỉ lấy chút bánh kẹo và đồ chơi đồ dành Giang Mạn Mạn.

Trong phòng bếp, bố Giang vừa thái thịt vừa trò chuyện với Giang Chi Châu: “Con và Hạ Duy thế nào rồi.”

Giang Chi Châu đáp: “Rất tốt ạ, sao bố lại hỏi vậy?”

“Bố sợ lần trước Hạ Duy đã bị mẹ con và dì út dọa cho chết khiếp rồi.” Ông trả lời rồi quay đầu nhìn Giang Chi Châu: “Hai con đừng để bụng lời của mẹ con và dì út, mẹ con vốn không phải như vậy, chỉ do bị dì út con làm hư thôi.”

Giang Chi Châu đỏ khốc đỏ cười trước cách nói này của bố Giang, anh vừa cười vừa nói: “Con và Hạ Duy không phải trẻ con, bọn con đều hiểu rõ mấy chuyện này. Bố đừng trách dì út, dì cũng không có ác ý.”

“Các con có thể nghĩ như vậy là được rồi, dù sao bố cảm thấy Hạ Duy rất tốt, con không dễ dàng gì mới tìm được bạn gái, phải giữ chặt đó.”

“Con biết rồi ạ.”

Các món ăn nhanh chóng được dọn lên với tay nghề của hai vị đầu bếp, Giang Mạn Mạn nhìn một bàn đầy các món ăn mình thích liền ‘woa’ một tiếng: “Ông ba với chú út giỏi quá, sau này Mạn Mạn cũng phải gả cho người nấu ăn ngon như vậy.”

Giang Chi Châu cười cười véo mặt cô bé: “Mạn Mạn còn bé đã muốn lập gia đình rồi hử?”

Mẹ Giang Chi Châu nói: “Đúng rồi, Giang Chi Châu nhà mình đã 30 tuổi còn chưa kết hôn mà.”

Giang Chi Châu: “.....”

“Ăn cơm thôi ăn cơm thôi.” Bố Giang lớn giọng nói, thuận tiện lẫn át câu nói của mẹ Giang: “Nhưng mà các con cũng nên tính toán một chút.”

Giang Chi Châu đáp: “Hôm nay vừa đi mua nhà với Hạ Duy ạ.”

Mẹ của Giang Chi Châu sững sốt giây lát mới hỏi anh: “Con mua nhà ở đâu?”

“Ở bên Quốc tế Khải Thụy mẹ ạ.”

“À... Nhà bên đó cũng không tệ.” Mẹ của Giang Chi Châu suy tính tới lui, lại hỏi anh: “Vậy con định trang trí nội thất thế nào, có cần bố mẹ giúp đỡ không?”

“Bà đừng nhúng tay vào, tụi nhỏ thích thế nào thì trang trí thế ấy.” Bố Giang gấp một món ăn yêu thích của mẹ Giang bỏ vào chén bà ấy, “Ăn đi ăn đi.”

Mẹ Giang trừng mắt nhìn ông, không nói gì thêm nữa.

Bố Giang lại gấp thức ăn cho Mạn Mạn.

“Cảm ơn ông ba ạ.” Giang Mạn Mạn nũng nịu nói với ông.

“Mạn Mạn ngoan lắm.” Bố Giang khen ngợi Giang Mạn Mạn một phen, chợt quay sang nói với Giang Chi Châu, “Sau này con và Hạ Duy có con cái, tuyệt đối không được học theo anh họ cả của con, chả hề ra dáng người làm bố chút nào.”

Giang Chi Châu đáp: “Bố yên tâm, con chắc chắn sẽ như anh ấy đâu.”

Hạ Duy cúi đầu ăn cơm, giả vờ mình không tồn tại.

Giang Mạn Mạn nghe thấy bố mình bị nói như thế liền vô thức bảo vệ cho Giang Thừa Việt: “Bố đối xử với con rất tốt.”

Mẹ Giang Chi Châu lập tức trừng mắt nhìn hai bố con Giang Chi Châu: “nói gì trước mặt trẻ con vậy hả?”

Sau đó bà cười híp mắt hỏi Giang Mạn Mạn: “Mạn Mạn à, con muốn ăn gì để bà gấp cho con.”

“Con muốn ăn trứng hấp của chú út làm ạ.”

“Được.”

Dù trong bữa cơm này thỉnh thoảng có đề cập đến hôn sự của cô và Giang Chi Châu nhưng Hạ Duy cảm

thấy nhẹ nhõm hơn lần trước nhiều. Cơm nước xong xuôi, cô vốn muốn phụ rửa bát nhưng bị mẹ Giang ngăn cản: “Lần đầu con tới chơi sao có thể để con rửa được chứ, để dì rửa là được rồi.”

Tuy mẹ Giang Chi Châu nói như vậy nhưng Hạ Duy vẫn cảm thấy ngượng ngùng: “Con và Giang Chi Châu đều dùng máy rửa bát để rửa, chén bát vừa sạch lại rất thuận tiện, không thì con sẽ mua một cái cho dì nhé?”

“không cần không cần đâu, để dì tự mua được rồi, con đừng tốn kém.”

“không sao đâu dì...”

Giang Chi Châu nhìn bọn họ, cười nói: “Mẹ, cứ để cho cô ấy mua đi, cô ấy không muốn tự rửa bát đó, máy rửa bát trong nhà bọn con cũng là cô ấy ép buộc mua đó.”

Hạ Duy: “.....”

không thể khen cô hai câu trước mặt mẹ chồng tương lai sao?! Rốt cuộc người nào đó muốn thế nào đây hả!

Hạ Duy giận dữ tận đến khi bước chân ra khỏi cửa của nhà họ Giang, “anh không thể nói về ưu điểm của em trước mặt mẹ anh sao! Dì đã không thích em rồi, anh còn muốn em lười trước mặt dì nữa.”

Giang Chi Châu cười nói: “Em vốn đã lười rồi mà.”

Hạ Duy: “.....”

Dừng xe! cô muốn xuống xe!

“Được rồi đừng giận dữ nữa, chủ yếu là muốn nói về ưu điểm của em thì cả đêm cũng nói không hết.”

“.... Vậy bây giờ anh bắt đầu nói đi, đến khi đưa Mạn Mạn về đến nhà mới thôi, không được dừng lại.”

Giang Chi Châu: “.....”

Sao anh lại tự đào hố chôn mình. Mạn Mạn không biết đến sự đau khổ của anh, còn vỗ tay nói: “Được đó, Mạn Mạn muốn nghe.”

Giang Chi Châu: “.....”

Giang Chi Châu đưa Mạn Mạn về đến nhà rồi vẫn cố làm tận chức trách dẫn A Hoàng đi dạo với Hạ Duy. Lên đến nhà, Hạ Duy tắm rửa xong, thoải mái lăn lộn trên giường không muốn nhúc nhích. Giang Chi Châu cũng vừa tắm rửa xong, sau đó bước đến trước cửa phòng Hạ Duy gõ cửa: “Em đã ngủ chưa?”

“Em chưa ngủ.” Hạ Duy lập tức ngồi dậy, nhìn chăm chăm cánh cửa, “anh muốn làm gì?”

Giang Chi Châu đứng bên ngoài nói: “Rượu whisky đầu tây lần trước vẫn còn, em có muốn uống không?”

Lại là rượu whisky đầu tây à? Hạ Duy nhướn mày: “Giang tiên sinh, em cảm thấy dụng ý không ở mặt chữ đúng không?”

Giang Chi Châu cười cười, nói: “Em không uống thì anh chỉ đành uống một mình thôi.”

anh nói dứt lời thì bước ra ngoài phòng khách, Hạ Duy nghe tiếng bước chân của anh liền nhanh chóng cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho đám bạn thân: “Mình có một vấn đề muốn thỉnh giáo! Các cậu có thể chấp nhận quan hệ tình dục trước hôn nhân không?!”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:.....

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Mình đang rất nghiêm túc hỏi vấn đề này đó.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: 18 tuổi thì nên học hành cho giỏi, đừng hỏi mấy chuyện này, không thì mình méc giáo viên của cậu bây giờ.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:

không gây mười cân không đổi tên: Mình cảm thấy các cậu cứ nước chảy thành sông đi, lớn tuổi cả rồi, kiềm chế quá không tốt.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: ... Nhưng liệu có buông thả quá không?!

không gây mười cân không đổi tên: Cậu nghĩ như vậy sao, nếu không kiểm tra hàng trước hôn nhân, sau cưới anh ta không làm cậu thỏa mãn thì không phải cậu đã chịu thua thiệt lớn rồi sao?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: F*ck, có lý đó... không hổ danh là người được tiếp nhận nền giáo dục của nước ngoài.

Tiểu Diễm Diễm vô địch:.....

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Nhưng mà Hạ Duy có thể chấp nhận tiến đến bước cuối cùng này không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Khụ, mình chỉ hỏi bữa một chút thôi, không có nghĩa là bọn mình sắp “làm”.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:... Chúc cậu thành công.

Hạ Duy để điện thoại xuống, cô ngượng chín mặt. Nếu như một lát như Giang Chi Châu muốn anh anhem em với cô thì liệu cô có chịu nước chảy thành sông với anh không?

Mặc kệ, cô ra ngoài uống rượu chút đã!

Giang Chi Châu mặc đồ ngủ ngồi trong phòng khách, thấy cô bước ra từ phòng ngủ liền nghiêng đầu nhìn cô: “Em không sợ anh có dụng ý khác sao?”

Hạ Duy vô thức túm chặt áo khoác bên ngoài đồ ngủ, nhìn cô là biết ngay miệng cộp gan thỏ: “Em sợ gì chứ, Sáu Sáu ở ngay lầu trên, nếu có gì em sẽ la lên, cô ấy sẽ báo cảnh sát.”

Giang Chi Châu: “.....”

anh buồn cười rót một ly rượu cho Hạ Duy, còn bỏ thêm hai viên đá.

“Em muốn ăn dâu tây.”

Hạ Duy vừa định đưa tay muốn nhón một trái liền bị Giang Chi Châu ngăn cản: “Dâu tây đã ngâm lâu rồi, không biết còn ăn được không, em muốn ăn dâu tây thì mai anh mua cho em.”

56. Chương 56

Giang Chi Châu chọn một bộ phim điện ảnh có Mạc Trấn là diễn viên chính khiến cho Hạ Duy cảm thấy bất ngờ: “không phải anh không thích Mạc Thiên Vương sao?”

Giang Chi Châu nói: “anh nói là không thích lúc nào? anh ta là khách quen của Thiên Hạ Cư đấy.”

“À...” Hạ Duy nhìn anh với ánh mắt có ý cười, cũng không biết trước đây lúc cô nói muốn xem phim điện ảnh của Mạc Thiên Vương, ai là người tức giận với cô. Nhưng mà anh đã mở phim điện ảnh của Mạc Trấn thì cô cũng rất cam tâm tình nguyện xem.

cô nâng ly rượu trong tay, cuộn tròn trong lòng Giang Chi Châu, dáng vẻ rất thích chí. Bộ phim này là bộ phim Mạc Trần đóng cách đây mấy năm, lúc đấy mới chỉ làm diễn viên phụ, vẫn còn là thiếu niên. Thịnh thoảng Hạ Duy sẽ nhìn không được cảm thán, Mạc Trần thật sự rất đẹp trai, sau khi cô đã khen ngợi không biết bao nhiêu lần thì cuối cùng Giang Chi Châu bỗng nhiên tắt TV đi.

“anh làm gì thế?” Hạ Duy có chút bất mãn ngửa đầu nhìn Giang Chi Châu.

Giang Chi Châu cũng cúi đầu nhìn cô: “Em nói đúng, đúng là anh không thể nào thích nổi Mạc Trần.”

Hạ Duy: “...”

cô chép miệng, để ly rượu đã sớm uống hết ở trên tay lên bàn: “Vây em trở lại phòng ngủ đây.”

Có thể là do nằm trên ghế sa lon một lúc lâu, chân bị ép lại nên lúc Hạ Duy đứng lên chân sau như nhũn ra, liền ngã ngồi trở lại ghế sa lon. Giang Chi Châu thuận thể đón được cô, hai người cùng ngã xuống ghế sa lon.

“Ôi, chân tê quá.” Hạ Duy dấm dấm chân mình, không chú ý tới áo khoác ngoài của mình đã bị rơi xuống.

Nhưng Giang Chi Châu lại để ý.

cô mặc váy ngủ gồm hai bộ, bên trong là một bộ váy hai dây trong suốt, chính là loại cổ rất rộng hở ngực, hở lưng. Bên ngoài còn có áo khoác ngoài đan chéo, dùng một cái thắt lưng ở bên hông. Bình thường lúc ngủ Hạ Duy chỉ mặc váy hai dây, lúc rời giường sẽ mặc áo khoác lên.

Giang Chi Châu vốn không biết là cô mặc váy hai dây bên trong, nhưng bây giờ sau khi áo khoác ngoài bị rơi ra, anh mới phát hiện, Hạ Duy mặc bộ váy ngủ rất gợi cảm.

Ánh mắt anh không hề rời khỏi ngực của cô.

Ánh mắt nóng rực của anh rất nhanh đã khiến cho Hạ Duy cảnh giác, cô định mặc áo khoác ngoài lên cực kỳ nhanh, nhưng Giang Chi Châu lại không muốn làm theo ý cô.

Tay của anh không nhịn được đặt lên ngực của cô, người cũng cúi xuống hôn lên xương quai xanh.

“A...” Hạ Duy hơi giãy dụa, tim đập bình bịch vô cùng rung động, “anh thả em ra...”

Trả lời cô là hơi thở ngày càng nặng nề của Giang Chi Châu trong bóng tối.

Áo khoác ngoài của cô đã hoàn toàn bị Giang Chi Châu cởi bỏ, váy cũng bị đẩy lên tận thắt lưng, theo động tác của Giang Chi Châu sát người cô càng ngày càng gấp gáp, lòng của cô cũng càng ngày càng sợ.

thật sự, thật sự nước chảy thành sông với Giang Chi Châu sao? cô vẫn là người tôn thờ chuyện không thể có chuyện lên giường trước hôn nhân đấy!

Nhưng mà lời của Siêu Gầy bỗng hiện lại trong đầu cô, bọn họ đều người ba mươi tuổi rồi, trước hôn nhân chuyện xác nhận lại chuyện này có làm đổi phương hài lòng hay không rất quan trọng, nếu không sau khi cưới không hài lòng thì làm sao bây giờ!

không không không... Trước mắt dùng cái vật đang chạm vào mình kia để phán đoán thì hẳn là Giang tiên sinh không hề kém cõi ở phương diện này...

Lúc Giang Chi Châu tách chân Hạ Duy ra, cuối cùng Hạ Duy cũng không nhịn được hét to: “Đợi một chút!”

Giang Chi Châu sửng sốt, động tác đột ngột dừng lại, ngay cả A Hoàng đang nằm yên tĩnh trong ổ cũng bị kinh động, sủa hai tiếng với Giang Chi Châu: “Gâu Gâu!”

Hạ Duy đẩy mạnh Giang Chi Châu ra, vội vàng nhặt quần áo của mình bị ném xuống đất, chạy nhanh như gió trốn về phòng. Chỉ nghe thấy “Cạch~” một tiếng tiếng đóng cửa, Giang Chi Châu đưa tay vò tóc của mình, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Sau khi Hạ Duy trở về phòng, tim đập như là vừa thi chạy cự li dài xong, cô không còn chút sức lực nào, đứng dựa vào cửa, thở ra một hơi thật sâu.

cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý. Vừa rồi cảm giác còn khá tốt, cô cũng chìm vào cảm giác lúc Giang Chi Châu hôn môi vuốt ve mình, thế nhưng, thế nhưng mà lúc anh thật sự muốn xông trận, cô vẫn cảm thấy sợ...

Giang Chi Châu là người bạn trai đầu tiên cô yêu lâu như thế này, cũng là người bạn trai đầu tiên phát triển đến bước này, rất may là cô không hề ghét chuyện gần gũi với anh, thế nhưng đến bước này... thì cô vẫn sợ.

cô cứ chạy trốn như thế, không biết bây giờ Giang Chi Châu thế nào...

Vừa nghĩ tới đây, cô chợt nghe đến phòng tắm bên cạnh có tiếng mở cửa, một lúc sau, tiếng nước chảy yếu ớt truyền đến tai cô.

À... Đàn ông cũng có thể tự mình giải quyết, cô cũng không cần quan tâm nữa.

“Ôi.” Hít thở sâu một lần nữa, Hạ Duy thả người xuống giường, trong lòng xoắn xuýt không thôi.

Sáng ngày thứ hai lúc hai người gặp mặt liền rất ăn ý, không hề nhắc đến chuyện xảy ra tối hôm qua nữa. Hạ Duy cũng thay đồ ngủ thành một bộ có cả áo và quần, chắc sẽ không khiến cho Giang tiên sinh xúc động nữa đâu nhỉ?

Giang Chi Châu nhìn thoáng qua áo ngủ trên người cô, không nói gì, đặt bữa sáng trên mặt bàn.

“Cảm ơn.” Hạ Duy uống một hớp sữa bò, liếc mắt qua nhìn anh. thật ra cô vẫn còn có hơi xấu hổ, đặc biệt là Giang Chi Châu còn để lại trên người cô một vài dấu vết, quần áo cơ bản không được che. Nhưng mà mọi người cũng đều là người trưởng thành rồi, coi như... không có chuyện gì đi.

“Hôm nay có thể tối anh mới về, nếu em đói bụng thì tự mình nấu chút gì đó ăn nhé, buổi tối anh sẽ trở về nấu cơm.” Giang Chi Châu nói.

“A, được.” Giang Chi Châu không trở về nấu cơm thì cô cũng không muốn về nhà lắm, dù sao bây giờ trời cũng rất nóng nực, nhưng mà trong nhà còn có A Hoàng và A Quất, cô vẫn phải là trở về mộtchuyến.

Sau khi đưa chó đi dạo, Giang Chi Châu đưa Hạ Duy đi làm, nhân viên trong cửa hàng cũng đã nhớ được xe của Giang Chi Châu rồi, lúc mới nhìn thấy mỗi ngày anh đều đưa đón Hạ Duy, các cô còn ồn ào mấy lần, hiện giờ thì nhìn thấy cũng không nói gì nữa. Ngược lại là nếu giữa trưa Giang Chi Châu khôngđón Hạ Duy, các cô lại cảm thấy lạ lùng.

trên đường về nhà, Hạ Duy nhìn thấy có chỗ bán dưa, liền mua một quả về nhà, buổi trưa định nấu món cơm quả dưa, vừa có cơm vừa có thức ăn, lại không cần xào thêm rau nữa.

cô thật quá thông minh.

cô lên mạng tìm cách nấu món cơm quả dưa, đọc qua đơn giản các bước nấu một lần, rồi dán lên trêncửa tủ lạnh: “Đậu nành, cà rốt, ngô, cà rốt, chân giò hun khói...”

Nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp của Giang Chi Châu rất đầy đủ, Hạ Duy đếm thì thấy cái gì cần dùng cũng có. cô lấy dao bổ quả dưa ra, mặc tạp dề vào rồi bắt đầu làm việc.

Giang Chi Châu vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi đồ ăn, anh có hơi ngạc nhiên, anh nghĩ rằng Hạ Duy lười như thế, chắc chắn sẽ gọi người giao đồ ăn, không ngờ cô lại tự mình nấu cơm trong phòng bếp.

anh đổi dép lê đi đến cửa phòng bếp đi nhìn thoáng qua, Hạ Duy đang chiên cơm.

Nhìn thoáng qua bông hoa trên quả dưa, anh bèn hỏi: “Em nấu cơm chiên dưa à?”

“Đúng thế.” Hạ Duy quay đầu cười cười với anh, “trên đường trở về em trông thấy có bán dưa, cảm thấy khá ngon nên liền mua một quả. Em sắp nấu xong rồi, anh ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

“Vậy thì tốt quá, em nấu vừa đúng cho hai người ăn.”

Giang Chi Châu cười đi đến, ôm lấy cô từ phía sau: “Đây là em thả bò câu xin lỗi anh chuyện tối qua hả?”

Hạ Duy: “...”

“không phải, tại sao em phải xin lỗi anh chứ?” Hạ Duy ngoài miệng cứng rắn, nhưng tai lại bắt đầu đỏ lên. Giang Chi Châu càng cố tình trêu cô, cầm khế để lên vai cô nhẹ nhàng hít hà: “Mùi thơm thì khá ổn, không biết lúc ăn thì vị như thế nào.”

“Nhất định là không thể so sánh được với tay nghề đầu bếp của anh.” Hạ Duy bĩu môi, rốt cục cũng hiểu được tại sao trong nhà người nấu cơm lại là bố Giang Chi Châu rồi. Bởi vì có bố làm đầu bếp thì mẹ vốn không có ý định nấu cơm!

Cũng không phải vì không biết chăm sóc!

“anh đừng ôm em nữa, em còn chưa nấu cơm xong.”

“anh cứ muốn ôm em.” Giang Chi Châu lại bắt đầu chơi xấu.

Hạ Duy: “...”

Thế nên cô cứ kéo theo chú chó lớn Giang Chi Châu, cuối cùng cũng nấu xong món cơm xào dưa.

Giang Chi Châu cầm lấy thìa muốn nếm thử, bị Hạ Duy kéo lại: “Để em nếm trước.”

Cười đưa thìa cho Hạ Duy, Giang Chi Châu nói: “Mời.”

Hạ Duy cảm thấy chính mình làm cơm quả dưa, bề ngoài thì có vẻ khá đẹp nên chắc hương vị cũng không đến nỗi nào đâu. cô hơi lo lắng nếm một miếng cơm chính mình xào, tinh tế thưởng thức.

“Vị như thế nào?” Giang Chi Châu hỏi.

Hạ Duy nói: “A..., không khó ăn, nhưng cũng không phải quá ngon.”

Giang Chi Châu cười một tiếng, lấy thìa trong tay cô, cũng nếm một miếng: “Tài nấu nướng của em tốt

hơn tưởng tượng của anh nhiều.”

Hạ Duy: “...”

Vậy thì trong tưởng tượng của anh sẽ nát bét như thế nào chứ!

“Đúng rồi, không phải em muốn ăn dâu tây à, anh mua dâu tây về đây.” Cuối cùng Giang Chi Châu cũng buông Hạ Duy ra, đưa dâu tây vừa mua được vào phòng bếp. Hạ Duy nhìn xem từng quả dâu tây đáng yêu, tâm tình cũng bắt đầu tốt lên: “Vậy anh mau rửa đi, em muốn ăn.”

“Ừ.” Giang Chi Châu để dâu tây vào bát lớn, còn cố ý để lại một phần. Hạ Duy khó hiểu nhìn anh: “Những quả này không rửa à? Em ăn hết được đây.”

“...” Giang Chi Châu dừng tay lại một lúc, mới nói, “Những quả này là giữ lại làm dâu tây Whiskey.”

Hạ Duy: “...”

À, dâu tây Whiskey. Hóa ra Giang tiên sinh còn chưa hết hy vọng.

Chắc hẳn là mùi thơm ở phòng bếp hấp dẫn A Hoàng, nó cũng chạy tới phòng bếp, muốn xin được một ít thức ăn. Giang Chi Châu bắt nó ra ngoài, lấy thức ăn của chó cho nó ăn.

“Meow ~” A Quất trông thấy A Hoàng có đồ ăn thì cũng tới cọ cọ để chứng minh sự tồn tại của mình. Giang Chi Châu nhìn nhìn dáng người mập mạp của nó liền bật cười nói: “Mày còn muốn ăn sao? Mày không sợ béo chết à?”

A Quất: “...”

Hạ Duy bưng cơm quả dưa đi tới, nhìn một người một mèo trong phòng khách: “Em đang nghĩ có phải thật ra A Quất không hề mập như thế? Dù sao bây giờ cũng sắp đến mùa hè rồi, chúng ta cạo ngắn lông của nó một chút, không chừng có thể gầy đi!”

Giang Chi Châu nghiêm túc tự hỏi: “Đúng là có thể cạo một ít lông.”

A Quất: “...”

Loại cảm giác nguy hiểm quen thuộc này, rốt cuộc là có chuyện gì sắp xảy ra vậy? Đồ loài người ngu xuẩn, các người lại muốn làm cái gì với trẫm!

Giang Chi Châu ngồi xổm xuống, véo véo khuôn mặt béo mập của A Quất: “Đợi ngày mai bớt thời gian đi cạo lông nhé.”

A Quất: “...”

không!

57. Chương 57

Cuối cùng A Quất vẫn không thoát khỏi bàn tay của Giang Chi Châu. Cũng may Giang Chi Châu nhẹ tay, không cạo lông quá ngắn, nhưng đến khi A Quất nhìn thấy tạo hình mới của mình vẫn không hề vui vẻ chút nào.

“Em thấy chắc A Quất sẽ căm hận chúng ta một khoảng thời gian nữa đây.” Hạ Duy nhìn A Quất đang u uất ngồi xổm trước cửa sổ bằng kính, liền thở dài: “Em luôn khen nó đẹp trai trong lúc anh cạo lông cho nó, nhưng hình như không có tác dụng gì hết thì phải?”

Giang Chi Châu nói: “Qua một thời gian nữa nó sẽ ổn thôi, anh sợ nó yếu ớt không chấp nhận được nên không cạo quá ngắn, tầm tháng sau sẽ dài ra như cũ rồi.”

Hạ Duy khẽ gật đầu, lại nghiên cứu tạo hình mới của A Quất: “Hơn nữa tay nghề của anh cũng không tệ lắm, lúc trước anh từng làm việc ở tiệm cắt tóc à?”

Giang Chi Châu: “.....”

“Gâu gâu.” A Hoàng tò mò chạy về phía A Quất, kêu nó hai tiếng. A Quất giơ tay đẩy A Hoàng ra, A Hoàng né tránh sửa gâu gâu. Hạ Duy thấy A Hoàng thích xem trò vui không sợ lớn chuyện thêm liền kéo nó ra: “A Hoàng, đừng quấy rầy A Quất, nó đang suy tư về cuộc đời của loài mèo.”

“Gâu gâu.”

Hạ Duy lại nhìn A Quất: “Nhưng hình như A Quất không gầy đi bao nhiêu, xem ra nó béo thật.”

A Quất: “.....”

Hạ Duy chụp hình A Quất rồi gửi cho đám bạn thân: “đã cạo lông cho A Quất rồi nè, sự thật chứng minh nó không phải béo giả. () ”

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Mèo của nhà các cậu thật đáng thương.

không gầy mười cân không đổi tên: Ha ha ha ha ha buồn cười quá đi mất, mình có thể xuống lầu dưới tham quan được không?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Cậu không sợ bị nó cào thì cứ xuống đi, bây giờ tâm trạng của nó không tốt lắm

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Ha ha ha ha cái đuôi thật đáng yêu.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Tạo hình do Giang tiên sinh thiết kế đó.

Hạ Duy vừa nhấn nút gửi, Giang Chi Châu liền bảo cô đến xem bản thảo thiết kế trang trí của công ty gửi tới. Sau khi mua nhà ở của Quốc tế Khải Thủy, Giang Chi Châu nhanh chóng tìm công ty trang trí, nên mới có bản thảo trang trí trước mặt như hiện nay. Hạ Duy thấy mấy bản thảo trang trí đều không tệ: “Vậy lúc trang trí chúng ta có cần đi coi một chút không?”

Giang Chi Châu đáp: “Tốt nhất là mỗi ngày đi xem tiến độ một chút, để phòng trường hợp hoãn hoãn chậm điện.”

“À, không thì bây giờ chúng ta chọn cách trang trí trước đi, rồi đi mua nội thất vật liệu trang trí này nọ, khi nào chúng ta về quê thăm mẹ em xong, trở về rồi trang trí.” Tính ra thì cũng gần đến sinh nhật mẹ cô rồi, đến lúc bọn họ đều không ở đây, để người đến trang trí không tiện lắm.”

“Ừ, chúng ta cũng cần xem xét đồ dùng trong nhà một chút, nếu có thể thì tìm mua những thứ cùng chung phong cách trang trí là tốt nhất.”

“Được.” Hạ Duy ôm A Hoàng lại, xoay màn hình lại cho nó nhìn rõ, “A Hoàng, em sắp chuyển tới nhà mới rồi, có hài lòng không?!”

“Gâu gâu!”

“Đây là ổ mới của em và A Quất, còn có một sân vườn nhỏ, có thích không?!”

“Gâu gâu!”

“Xem ra A Hoàng rất thích!” Hạ Duy nói dứt lời lại chuyển tầm mắt sang nhìn A Quất, “A Quất, em muốn ngắm nhà mới của chúng ta không?”

A Quất ung dung xoay đầu, miễn cưỡng cho cô một ánh mắt.

Hạ Duy: “.....”

Đột nhiên cô có cảm giác xúc động muốn đổi nickname của mình thành “Cười giống như mèo vàng béo 50 cân”.

Gần đến sinh nhật mẹ Hạ Duy, Giang Chi Châu liền lôi cô đi dạo phố, bảo là thuận tiện đi mua quà cho mẹ cô luôn. Hạ Duy và anh đi dạo trung tâm mua sắm Tịch Quang một vòng, cuối cùng nhìn anh mua một bộ mỹ phẩm dưỡng da đắt tiền. Khoé miệng cô khẽ giật, hỏi anh: “không phải anh đã nói không cần quà cáp đắt tiền, chỉ cần tấm lòng là được sao?”

Lúc trước nghe anh nói câu này, cô liền quyết định quà cáp cho mẹ anh là mấy hộp bánh ngọt —— hơn nữa còn là anh trả tiền!!

Giang Chi Châu thanh toán xong, nhận lấy túi đồ mới nói: “Tấm lòng của anh là thứ đắt tiền như vậy đấy.”

Hạ Duy: “.....”

anh có ý gì đây! Ý anh nói tấm lòng của cô là thứ rẻ tiền sao!!

Hạ Duy bùng nổ: “Giang Chi Châu, anh cẩn thận quá rồi nhỉ! Lần trước gặp mẹ anh, anh lừa em mua mấy hộp bánh ngọt, bây giờ đến phiên anh thì anh mua thứ đắt tiền như vậy để thể hiện sao!”

Giang Chi Châu thấy cô tức giận như vậy, ngẩn ngơ một lúc rồi nhanh chóng phản ứng: “Có phải em cũng muốn không? Để anh mua cho em một bộ được không?”

Hạ Duy: “.....”

anh có thể nắm bắt vấn đề cốt lõi được không!!

Nhưng cô cũng rất bằng lòng nhận một bộ mỹ phẩm dưỡng da.

Hai người đang đi dạo, Hạ Duy bỗng nghe tiếng của Hạ Minh gọi cô: “Chị ơi? Giang tiên sinh?”

Hạ Duy và Giang Chi Châu cùng xoay đầu lại nhìn, Hạ Minh đang làm việc nhìn thấy bọn họ liền bước tới: “Sao hai người lại đi dạo phố với nhau?”

Hạ Duy: “.....”

Hình như cô chưa nói với Hạ Minh là cô đang hẹn hò với Giang Chi Châu.

Ngược lại Giang Chi Châu rất thản nhiên trả lời: “anh chọn quà sinh nhật cho mẹ Hạ Duy.”

Hạ Minh à một tiếng, đúng là gần đến sinh nhật của Bác 2 gái rồi: “Nhưng sao anh phải chọn quà cho bác ấy?” Nếu cậu nhớ không lầm thì quan hệ của hai người họ đâu tốt đẹp đến vậy.

Giang Chi Châu vẫn bình tĩnh đáp lời: “Bởi vì anh cũng đến.”

.....

Hạ Minh chớp chớp mắt, cuối cùng não bộ cũng phản ứng kịp thời: “Hai người... Hai người... đang hẹn hò sao?”

Giang Chi Châu: “Ừ.”

Hạ Minh: “.....”

Cậu che miệng đang há hốc vì bất ngờ, nhanh chóng lấy điện thoại ra: “Em phải gọi điện kể cho mẹ em mới được!”

Hạ Duy: “.....”

Động tác của cậu quá nhanh, cô không ngăn cản kịp. Cậu kể cho mẹ cậu nghe xong thì mẹ Hạ Duy cũng biết ngay sau đó. Chưa bước chân ra khỏi trung tâm bách hóa Tinh Quang, mẹ Hạ Duy đã gọi điện tới. Hạ Duy nhìn thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình liền sợ đến mức lông mày cũng nhảy dựng lên: “Là mẹ em.”

Giang Chi Châu thoáng nhìn màn hình điện thoại rồi nói: “Em nghe đi.”

Hạ Duy hít sâu một hơi, lấy hết can đảm nghe máy: “Alo, mẹ ạ?”

“Duy Duy đây à, mẹ nghe Hạ Minh nói con quen bạn trai rồi sao? Sao có bạn trai không kể cho mẹ nghe?”

Hạ Duy bất đắc dĩ nói: “Con chưa kịp kể với mẹ, Hạ Minh nhiều chuyện quá đi.”

“Sao lại nói thẳng bé nhiều chuyện chứ, chừng nào con mới dẫn bạn trai về ra mắt?”

“Con định dẫn anh ấy về nhân dịp sinh nhật mẹ.”

“À, gần đến sinh nhật mẹ rồi, con giữ bí mật muốn tạo niềm vui bất ngờ cho mẹ sao?”

“... Con định kể với mẹ trước khi về, không ngờ hôm nay lại gặp Hạ Minh. Bọn con còn ở bên ngoài, tối về sẽ gọi lại cho mẹ sau.”

“Được, mẹ đợi điện thoại của con.”

Hạ Duy: “.....”

Bọn họ vừa về đến nhà, cô liền chui vào phòng gọi điện cho mẹ cô. Hình như mẹ Hạ muốn điều tra tất tần tật về bối cảnh gia đình, công việc, trình độ của Giang Chi Châu, mẹ còn bắt cô gửi hình của Giang Chi Châu nữa.

Hạ Duy: “.....”

Đến lúc cô ra ngoài đã là nửa tiếng sau, Giang Chi Châu đã làm xong cơm tối. Giang Chi Châu dọn món cuối cùng lên bàn rồi hỏi cô: “Gọi xong rồi sao?”

“Vâng, bây giờ mẹ em đã nắm rõ tình huống của anh như lòng bàn tay.”

Giang Chi Châu bật cười một tiếng: “Vậy lúc anh đến nhà em sẽ không bị tra hỏi nữa đúng không?”

“anh nghĩ hay quá nhỉ, đến lúc anh đến nhà em, không chừng mẹ em lại nghĩ ra mấy vấn đề khác để làm khó anh đó.”

Giang Chi Châu nghĩ nghĩ một lát mới hỏi cô: “Sinh nhật của mẹ em sẽ mời những họ hàng đến dự đúng không?”

Hạ Duy đáp: “Đúng là mời không ít họ hàng, nhưng nghe anh đến thì mẹ em sẽ dành riêng một ngày để tiếp đón anh.”

Giang Chi Châu: “.....”

không biết anh nên vui hay nên lo đây nữa, dù không cần ra mắt những họ hàng khác nhưng hình thức thế này càng nghiêm túc hơn.

“Sao thế, anh sợ à?”

Giang Chi Châu cười cười với cô: “Em yên tâm đi, anh có lòng tin sẽ lấy lòng được mẹ vợ tương lai.”

Hạ Duy hừ một tiếng, sau đó lại nghĩ tới vấn đề khác: “Nếu chúng ta đi rồi, vậy A Hoàng và A Quất phải làm thế nào đây? Em dự định mình sẽ về thăm nhà hai ngày mới về.”

Giang Chi Châu suy nghĩ một lát mới nói: “Bố mẹ em có ghét chó mèo không? Nếu không thì chúng ta đưa tụi nó về luôn, dù sao anh cũng lái xe về mà.”

“Được, đưa theo yên tâm hơn là gửi nuôi nhà người khác.”

Hai người xác nhận mọi chuyện xong liền bắt tay vào chuẩn bị hành lý, chuyện của cửa hàng cũng phải sắp xếp một chút. Thành phố D nổi tiếng về du lịch, thậm chí Hạ Duy còn lên kế hoạch đưa Giang Chi Châu đi chơi một vòng thành phố D.

Ngày xuất phát, A Quất và A Hoàng bị ôm lên xe. A Quất bị cạo lông nên từ chối không muốn ra ngoài, Hạ Duy và Giang Chi Châu vừa dỗ dành vừa lừa gạt, vất vả lắm mới ôm nó ra ngoài được.

“A Quất, em tự tin chút đi, dù bị cạo lông nhưng mấy con mèo đực khác còn kém xa em lắm!” Hạ Duy cố hết sức nịnh nọt A Quất. Nếu biết thế này thì cô đã không đề nghị cạo lông cho rồi, cô phải biết nó vốn béo từ sớm chứ.

“Gâu gâu!” A Hoàng và Hạ Duy kể xướng người hoạ, vô cùng chân thành khen ngợi A Quất.

A Quất: “.....”

Nó không hề muốn được con chó gốc ghéch này khen ngợi chút nào.

Hạ Duy thấy A Quất vẫn rầu rĩ không vui, quay đầu sang hỏi Giang Chi Châu: “không thì chúng ta cũng cạo lông cho A Hoàng đi? Thế đấy thì bọn nó sẽ cùng xấu như nhau, không chừng A Quất sẽ vui vẻ hơn một chút đó.”

Giang Chi Châu: “.....”

Chuyện này có vẻ không ổn nhỉ.

“Bộ lông của A Hoàng có thể hạ nhiệt cho nó, đừng hành hạ nó.” Bây giờ anh có cảm giác hình như Hạ Duy chê lông tụi nó rụng quá nhiều đúng không?

Từ thành phố A đến thành phố D chỉ tốn 2 tiếng lái xe, hai người và một mèo, một chó nên dọc đường đi không thấy buồn chán lắm, phong cảnh thay đổi ngoài cửa khiến tâm trạng cũng thoải mái hơn

phần nào. Giang Chi Châu đã đến thành phố D tầm gần 11h.

Hạ Duy chỉ đường anh chạy đến nhà mình, bất giác tâm trạng cũng căng thẳng theo.

Lúc trước cô đi gặp bố mẹ của Giang Chi Châu, tâm trạng căng thẳng cũng không nói đi, tại sao bây giờ cô đưa Giang Chi Châu về ra mắt bố mẹ cô mà cô còn căng thẳng là sao!!!

cô nhìn Giang Chi Châu, hỏi anh: “anh có căng thẳng không?”

“Có một chút.” Giang Chi Châu đáp, lại không nhịn được bật cười một tiếng, “Nhưng không căng thẳng như em.”

Hạ Duy: “.....”

cô đã từng tuổi này mới dẫn bạn trai về nhà ra mắt lần đầu, căng thẳng cũng có thể hiểu mà.

Giang Chi Châu nói: “Em yên tâm đi, anh sẽ thể hiện thật tốt, không để em mất mặt đâu.”

58. Chương 58

Sau khi xe chạy đến dưới nhà Hạ Duy, Giang Chi Châu và Hạ Duy mang một chó một mèo lên lầu. trên đường gặp được hàng xóm từ trên lầu đi xuống, sau khi nhận ra Hạ Duy kinh ngạc nói: “Hạ Duy đã về rồi? Đây là... Bạn trai cháu à.”

“Đúng vậy, ha ha.” Hạ Duy không để ý trả lời đi đó, rồi tiếp tục đi lên lầu. Giang Chi Châu thở phào một hơi, có thể cảm giác được anh đã bắt đầu có chút lo lắng. Hạ Duy cười cười với anh, có chút đắc ý: “Như thế nào, cuối cùng cũng thấy sợ?”

Giang Chi Châu nói: “anh có cảm giác quả nhiên là đến địa bàn của em rồi.”

Nhà Hạ Duy ở tầng bảy, lúc đi tới cửa, Hạ Duy gõ cửa: “Mẹ, con đã trở về.”

Bên trong rất nhanh có tiếng bước chân đi ra, cửa vừa mở ra đã thấy mẹ Hạ Duy cười tủm tỉm nhìn Hạ Duy: “đã về rồi cơ à?” Bà nói xong, ánh mắt tự nhiên mà chuyển sang Giang Chi Châu, dò xét vài lần, “Vị này là Giang tiên sinh à? Người thật còn đẹp hơn so với trên ảnh đấy.”

Giang Chi Châu lễ phép đem bộ mỹ phẩm dưỡng da trong tay đưa tới: “Chào gì, cháu là Giang Chi Châu, ngài gọi cháu là Chi Châu là được ạ. Chúc dì sinh nhật vui vẻ.”

“Aizzz, người đến thì tốt rồi, khách khí như vậy làm cái gì.” Mẹ Hạ Duy ngoài miệng nói như vậy, còn vô cùng vui vẻ cầm lấy quà của Giang Chi Châu, “Đừng đứng ở cửa nữa, mau vào ngồi đi.”

Bà vui vẻ quay người tiến vào phòng khách, trong lòng Giang Chi Châu lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra. Hạ Duy nhìn anh một cái, nói với anh: “nói trộm cho anh biết, mẹ của em bình thường ở nhà đều ăn mặc rất tùy tiện đấy, vậy mà hôm nay bà lại mặc bộ váy bà thích nhất, nên thật ra thì bà cũng rất lo lắng.”

Giang Chi Châu cúi đầu cười một tiếng, nhìn cô nói: “Vào thôi.”

Trong nhà Hạ Duy bình thường đều là mẹ nấu cơm, nhưng bởi vì hôm nay là sinh nhật của bà, nên bố Hạ Duy đặc biệt nhận nấu bữa cơm này. một mình ông ở trong phòng bếp bề bộn, còn ba người Hạ Duy thì an vị ở phòng khách nói chuyện phiếm.

“Con mèo này bị sao thế, tại sao hai đứa lại cạo lông nó thế này?”

Đại khái cuối cùng cũng nghe thấy có người vì mình đòi lại công bằng, mèo vàng khó được khi kêu “Meow” một tiếng. Hạ Duy nói: “Trời nóng nực, nên cạo cho lông ngắn bớt một ít.”

“À.” Mẹ Hạ Duy gật đầu nhẹ, lại xoa xoa đầu A Hoàng, “Hai đứa chăm sóc con chó này rất tốt đấy, lúc vừa nhặt về nhìn rất thảm hại.”

Bố Hạ Duy bưng đồ ăn đi ra, cũng thuận miệng nói một câu: “Hạ Duy bình thường trong nhà lười như vậy, sao lại rảnh nuôi chó được.”

Hạ Duy: “...”

Lời này ngược lại là nhắc nhở mẹ Hạ Duy: “Hai đứa công việc có lẽ đều rất bận, làm gì có thời gian chăm sóc chúng?”

Hạ Duy nói: “Sao lại không có thời gian, hai bọn con đều là ông chủ, muốn về nhà lúc nào cũng được.”

Mẹ Hạ Duy cười một tiếng: “Cái cửa hàng bé tí của con mà cũng không biết xấu hổ nói là ông chủ à. Như Chi Châu có cửa hàng ăn lớn kia mới được coi là ông chủ.” Bà nói xong liền nhìn về phía Giang Chi Châu, cười cười với anh, “Điều kiện của cháu dì cũng nghe Duy Duy nói không ít, điều kiện nhà dì thì cháu nhìn thấy rồi đấy, điều kiện hai gia đình khác nhau nhiều lắm, tới giờ thì chú dì cũng chưa bao giờ muốn gả Duy Duy vào nhà giàu có, đến lúc bị bắt nạt cũng không biết khóc cùng như thế nào.”

Nghe xong lời này của mẹ cô, tinh thần Hạ Duy chấn động, đến rồi! Màn tra khảo kết hợp phỏng vấn của mẹ cô đến rồi!

Giang Chi Châu tựa như biết trước sẽ bị hỏi đến vấn đề này, biểu hiện lúc này cũng rất bình tĩnh: “Về vấn

đề này cháu và Hạ Duy đã nói qua rồi, hơn nữa đã thống nhất với nhau, dì không cần lo lắng đâu ạ. Hơn nữa sau khi kết hôn xong, bọn cháu cũng sẽ ở riêng bên ngoài, nên cô ấy sẽ không bị ai bắt nạt.”

Giờ phút này bố Hạ Duy ở bên cạnh nghe mọi người nói chuyện cả người đều chấn động: “Hai đứa đã suy nghĩ đến chuyện kết hôn?”

Giang Chi Châu nói: “Đúng vậy, chúng cháu đã mua xong phòng ở rồi, hai ngày nữa liền chính thức bắt đầu lắp đặt nội thất ạ.”

“Cái này...” Ông chưa từng nghe Hạ duy nói qua! Chuyện kết hôn chẳng lẽ không cần hỏi qua trước người làm bố như ông à!

Mẹ Hạ Duy lườm trắng mắt: “Hai đứa nó đến tuổi này rồi, đương nhiên là kết hôn ngay đi, ông giật mình cái gì chứ?”

Bố Hạ Duy còn muốn nói nữa, mẹ Hạ Duy liền cắt ngang: “Ông vẫn nên trở lại phòng bếp đi, có phải thức ăn cháy khét rồi không?”

Bố Hạ Duy ngửi một cái, hình như là có mùi khét? Ông vội vàng quay trở về phòng bếp.

Sau khi ông đi khỏi, mẹ Hạ Duy tiếp tục nói: “Nhà dì mặc dù không phải nhà cao cửa rộng gì, nhưng Duy Duy cũng là con gái một, từ nhỏ cũng được nâng trong lòng bàn tay mà lớn lên đấy, nếu như gả nó vào nhà cháu, bị oan ức gì, thì chú dì cũng không dám gả.”

Giang Chi Châu cam đoan nói: “Dì yên tâm, cháu sẽ không để cho cô ấy chịu bất cứ oan ức gì, có vấn đề gì, chúng cháu cũng sẽ cùng thương lượng.”

“Vậy là tốt rồi, hi vọng cháu nói được thì làm được.”

Mẹ Hạ Duy tạm thời xét duyệt cho qua giai đoạn một, còn bố Hạ Duy trong phòng bếp vẫn còn băn khoăn chuyện Hạ Duy nói muốn kết hôn. Ông nuôi một đứa con gái lớn như vậy, nói lập gia đình là lập gia đình? cô dẫn Giang Chi Châu về nhà, điều kiện quả thật không tệ, nhưng cũng không phải nói lấy là có thể lấy con gái nhà ông nha? Nhớ năm đó ông lấy được mẹ Hạ Duy cũng phải vượt ngũ quan, trăm lức tương đấy, sao có thể để cho cậu ta nhẹ nhàng qua cửa như vậy!

Đến tận lúc Giang Chi Châu tiến đến phòng bếp nhận lấy cái thìa trong tay ông.

“Chú ơi, để cháu nấu, chú nghỉ ngơi đi ạ.” Ở bên ngoài mọi người đều ngửi thấy mùi cháy khét, lại để cho bố Hạ Duy tiếp tục ở phòng bếp, thì có khả năng buổi trưa mọi người không được ăn cơm.

Có người đến hỗ trợ nấu cơm, bố Hạ Duy tự nhiên là rất vui vẻ, ông giao cái thìa cho Giang Chi Châu,

khoanh tay đứng bên cạnh nhìn anh xào rau.

Ông vốn cho rằng loại đàn ông cao to đẹp trai này không thích hợp ở trong phòng bếp đấy, nhưng mỗi lần Giang Chi Châu hành động giơ tay nhắc chân đều vô cùng thuần thực, chỉ cần ở phòng bếp nhỉ đơn giản này lại tạo ra cảm giác đang trong phòng bếp sang trọng của khách sạn lớn.

Nồi mới chuyển khỏi bếp, bố Hạ Duy đã cầm đũa nếm thử một miếng, mắt lập tức phát sáng: “Tay nghề rất tốt! So với mẹ Hạ Duy nấu còn ngon hơn!”

Hơn nữa vừa rồi rõ ràng ông sắp đem món ăn này xào đến mức dính hết vào nồi rồi, nhưng là bây giờ khi nếm thử... thì vị khét đã biến mất hoàn toàn, không nếm cẩn thận thì căn bản không nhận ra.

Sau đó bày tất cả lên bàn ăn, nhìn cả bàn toàn đồ ăn rất đẹp mắt.

Trong lòng Bố Hạ Duy trăm mối cảm xúc ngổn ngang, bất kể nói thế nào, thì sau khi con gái gả đi, ít nhất cũng được ăn ngon.

Sau khi ăn xong cơm trưa, mẹ Hạ Duy vội vàng chuẩn bị phòng cho Giang Chi Châu, trong nhà vừa vặn còn có một gian phòng trống, bình thường không dùng, hiện tại cũng để một vài thứ lẩn lộn. Bà để cho Hạ Duy và Giang Chi Châu đi chơi, thừa dịp buổi chiều thu dọn căn phòng một chút.

Giang Chi Châu không muốn để bà phải làm biệc, liền đề nghị nói: “Cháu có thể ở khách sạn, đi cũng không cần chuẩn bị phiền phức thế nữa đâu ạ.”

Mẹ Hạ Duy nói: “không phiền phức không phiền phức, cháu từ nơi xa về chơi, sao lại có chuyện để cháu ngủ khách sạn được chứ. Cháu và Hạ Duy đi ra ngoài đi dạo đi, đúng rồi, trường học Hạ Duy cách nơi này cũng không xa, có thể đi đến đó xem.”

Trong kế hoạch của Hạ Duy đặc biệt đem trường học loại trừ rồi, không nghĩ tới mẹ của cô một câu đánh hất tới. Sau khi Giang Chi Châu nghe xong, cười nói: ” Đúng lúc cháu cũng muốn đi thăm thoáng trường học cũ Hạ Duy một chút.”

Hạ Duy: “...”

anh thật sự chỉ là muốn đi thăm trường học cũ sao?

“Vậy thì tốt, để Hạ Duy đưa cháu đi, mèo và chó cứ để lại trong nhà, dì sẽ chú ý tới.”

“Vâng ạ, cảm ơn dì.”

Hạ Duy: “...”

Sau khi ra khỏi cửa, Giang Chi Châu vẫn lái xe. Hạ Duy ngồi ở vị trí kế bên tài xế, ho một tiếng: “Trường học cũ của em không có gì đẹp để xem đâu, trường học nào mà chả giống nhau, không bằng đi nơi khác, lúc trước em đã lên kế hoạch hết rồi!”

Giang Chi Châu nói: “không sao, trước đến trường học đi dạo đã, cũng không mất bao nhiêu thời gian.”

Hạ Duy: “...”

cô trầm mặc một lúc, hỏi anh: “anh cố ý đi trường học của em như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Giang Chi Châu nói: “không có gì, chỉ là muốn nhìn qua một chút chỗ em và Đào Dự cùng nhau cho mèo ăn thôi.”

Hạ Duy: “...”

cô biết mà! Tuy thư tình đã sớm đã bị anh đốt cháy đến tro cũng chẳng còn, nhưng trong lòng của anh vẫn luôn nhớ kỹ chuyện này!

Hôm nay là thứ bảy, nhưng vẫn có học sinh cấp 3 ở trên lớp, Giang Chi Châu dừng xe ở bên ngoài trường học, sánh vai cùng Hạ Duy đi vào bên trong. Bảo vệ ở cửa ra vào nhìn thấy hai người cũng hỏi mấy câu, Hạ Duy nói là học sinh cũ trở về thăm trường học, bảo vệ cũng cho bọn họ đi vào.

Sân trường cấp 3 không lớn lắm, đặc biệt là hiện tại vừa mới đi...mà đã có cảm giác giống như đi vài bước là có thể đi từ đầu này đến đầu kia rồi: “Cảm giác thật thần kỳ, cấp hai em cũng học ở đây đấy, lúc ấy mới tiến vào trường học t, rõ ràng cảm thấy trường học rất lớn, trong lòng còn tràn đầy kính sợ, nhưng bây giờ cảm thấy trường học thật nhỏ.” Hạ Duy vừa đi, vừa giảng giải cho Giang Chi Châu, “Cái chỗ này, lúc mới đầu không có rộng rãi thoáng như thế này, hai bên còn đặt rất nhiều tượng danh nhân điêu khắc, lần đầu tiên em tới đây, cảm thấy con đường này thật dài, hiện tại sửa thành quảng trường, ngược lại cảm giác nhỏ hơn rất nhiều, nhìn qua là có thể thấy cả hai đầu.”

Giang Chi Châu nhìn nhìn dãy phòng học bên trái phía trước, hỏi cô: “Trước đây em học ở đây à?”

“Lúc học cấp 3 là học ở chỗ này, còn lúc ý trường cấp hai còn chưa có sửa xong đâu.” Những năm này trường học thật sự thay đổi rất nhiều, nơi duy nhất không thay đổi lại chính là là đình nghỉ chân tự học trong trường.

cô và Giang Chi Châu đi đến đình nghỉ chân tự học, trên ghế dài có không ít mèo lang thang đang nằm, Hạ Duy kinh ngạc chỉ chỉ cho anh nhìn: “Xem kia, mèo đấy! Ha ha cái con mèo vàng kia, hình như còn mập hơn A Quất nhà chúng ta.”

Giang Chi Châu gật đầu nhẹ: “Xem ra trường học của em có rất nhiều học sinh tốt bụng.”

“Ha ha khẳng định là thế, chính em cũng là một cái trong số đó mà.”

“Ừ, Đào Dự cũng thế.”

Hạ Duy: “...”

Tại sao anh cứ nhất định phải nhắc đến Đào Dự chứ!

“Đây chính là chỗ cũ của hai người à?” Giang Chi Châu nhìn cô, “Trước đây hai người thường xuyên ở đây cùng nhau để cho mèo ăn?”

“...” Hạ Duy mấp máy môi khô khốc, chỉ vào một bé mèo đen nói, “anh nhìn kia, bé mèo kia đang nhìn anh, mau đi xoa đầu nó đi!”

Giang Chi Châu: “...”

Tuy cảm thấy cô chuyển đề tài có chút vụng về, nhưng mà bé mèo đen cô chỉ kia đúng là đang nhìn anh. anh đi đến xoa đầu nó, mèo đen không hề sợ một chút nào, còn thoải mái mà cọ đầu vào bàn tay của anh: “Meow ~ ”

Mắt Giang Chi Châu hơi lóe sáng... không được, quá đáng yêu rồi. Nếu như anh lại mang một con mèo nữa trở về, A Quát có thể cắn chết anh hay không?

“Hạ Duy? Tại sao cậu lại trở về rồi?”

Giọng nói đột nhiên truyền đến đã cắt đứt suy nghĩ của Giang Chi Châu, anh quay người lại nhìn thoáng qua, quả nhiên là bạn học cũ của Hạ Duy, Đào Dự.

59. Chương 59

Hạ Duy biết trường học là một sân khấu điện ảnh.

Dù giữa cô và Đào Dự thực chất không có gì cả, nhưng Giang Chi Châu cứ khẳng định chỉ nhìn thấy mỗi bức thư tình cô chưa kịp gửi.

Có thể nói y như tình tiết của một vở kịch.

cô cố gắng nở nụ cười tươi tắn nhất, phá vỡ bầu không khí bế tắc này: “Hôm nay là sinh nhật mẹ em nên bọn em về thăm mẹ.”

Đào Dự khẽ gật đầu: “Vâng...” Sau đó lại nhìn Giang Chi Châu, “Giang tiên sinh về cùng em luôn sao?”

Giang Chi Châu không để Hạ Duy mở miệng đã lên tiếng trước: “Về để còn bàn bạc chuyện hôn sự với gia đình cô ấy.”

Đào Dự sững sờ một lúc, Hạ Duy đã từng kể với anh rằng cô đang hẹn hò với Giang Chi Châu, nhưng anh không nghĩ đến bọn họ nhanh chóng tiến tới hôn nhân như vậy. Nhưng chẳng qua ở độ tuổi này, đúng là có không ít người ‘đánh nhanh thắng nhanh’, chuyện này cũng không có gì to tát cả.

anh khẽ cười với Hạ Duy, nụ cười này khiến cô cảm thấy anh không hề thay đổi chút nào so với lúc còn đi học: “Vâng chúc mừng hai người, hai người định tổ chức hôn lễ ở thành phố A hay thành phố D?”

“À, bọn em chưa nghĩ đến chuyện này.” trên thực tế là cô còn chưa cân nhắc đến hôn lễ, à không đúng, chắc hẳn là anh sẽ chọn thời gian đi lĩnh giấy chứng nhận trước nhỉ?

Giang Chi Châu nói: “Chuyện này sẽ được hai bên gia đình thương lượng nhưng tôi nghĩ sẽ cử hành hôn lễ ở thành phố A, sau đó về đây tổ chức tiệc rượu nhỏ là được.”

Hạ Duy hơi bất ngờ, anh đã suy tính sâu xa đến vậy sao? Nhưng anh chưa cầu hôn cô cơ mà? anh có muốn suy nghĩ một chút về chuyện cầu hôn không hả?! Đến cả nhẫn cưới cô còn chưa thấy nữa là!

Trong lòng Hạ Duy đang suy nghĩ lung tung nhưng bên ngoài vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì. Đào Dự lên tiếng muốn thương lượng với họ về chuyện mèo hoang trong trường: “Lần trước em bảo anh đi triệt sản mấy con mèo hoang này, anh đã mời các công nhân viên của nhà trường thành lập một hoạt động quyên góp quỹ tài chính, không ít học trò lẫn giáo viên quyên tiền ủng hộ.”

“Woa, vậy đã đủ tiền chưa?”

“Đủ rồi, còn dư một chút, sau này bọn anh sẽ lập hẳn một quỹ riêng cho mấy con mèo hoang, sau này nếu tụi nó có bị bệnh thì có thể dùng số tiền này.”

“Nghe tuyệt thật ấy, học sinh của trường chúng ta quả thật rất có lòng hảo tâm.”

Giang Chi Châu nói: “Như vậy thì phải dùng tiền vào việc trong sáng, phải để mọi người biết tiền dùng vào việc gì.”

Hạ Duy dờ người: “anh đừng làm bọn em tụt hứng như vậy được không, các giáo viên và học sinh của trường em không ham số tiền này đâu.”

Đào Dự cười cười, nói: “Giang tiên sinh nói cũng không sai, tiền phải được dùng vào việc trong sáng. hiện tại anh đang quản lý số tiền đó, anh sẽ nhớ kỹ từng đồng được chi ra vào việc gì.”

Ba người bọn họ trò chuyện một hồi, sau đó có mấy học sinh tò mò chạy ra đây cho mèo ăn, thấy bọn họ đang đứng đây liền hiếu kỳ nhìn thêm vài lần.

Hạ Duy bị bọn họ nhìn chăm chăm như thế cũng hơi xấu hổ, thế nên quyết định đi trước: “Vây bọn em đi trước đây, lần sau lại nói tiếp.”

“Được, chúc dì sinh nhật vui vẻ hộ anh.”

“Được ạ.”

Hạ Duy kéo tay Giang Chi Châu đi vào trường, Giang Chi Châu nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: “Em định khi nào nói chuyện với anh ta tiếp?”

Hạ Duy sửng sốt giây lát mới phản ứng được anh đang khó chịu với câu nói ‘lần sau lại nói tiếp’ ban nãy của cô. Trong lòng thật cạn lời với anh, nhưng Hạ Duy vẫn đáp: “Đó chỉ là thuận miệng thôi, là lời khách sáo đó anh hiểu không?!”

Giang Chi Châu nhướn mày, không nói gì thêm.

anh và Hạ Duy ở lại thành phố D 3 ngày, Hạ Duy dẫn anh đi tham quan hết những chỗ nổi tiếng của thành phố D, đương nhiên cũng ăn các món ăn vặt ngon nhất của thành phố D. Hạ Duy vốn thấy các quán ăn vặt gần trường rất ngon, nhưng cô không có can đảm dẫn anh đến trường nữa, hơn nữa bây giờ cũng là lúc dùng bữa.

Ngày thứ 4, anh đưa cô và một chó, một mèo về thành phố A.

Mấy ngày không có mặt ở nhà, nên Giang Chi Châu định dọn dẹp một chút. Hạ Duy lười biếng làm ổ ở ghế salon, không muốn nhúc nhích chút nào: “Sức khoẻ của anh thật tốt, đi chơi ba ngày anh không mệt mỗi sao? Ngày mai hăng dọn cũng được mà.”

Giang Chi Châu nhướn mày, tỏ vẻ không đồng ý: “Ngày mai mới dọn dẹp thì còn ý nghĩa gì nữa? Còn em nữa, đừng tựa vào ghế salon, ba ngày không lau chùi rồi, không biết có bao nhiêu vi khuẩn ở đó.”

“... Giang tiên sinh, chúng ta mới đi có 3 ngày, không phải 3 năm, có thể có bao nhiêu vi khuẩn chứ?!”

Giang Chi Châu tự ý thức được trong vấn đề này bọn họ không có tiếng nói, nên đành xắn tay áo lên tự mình dọn dẹp. Khiến Hạ Duy cảm thấy anh đúng là có bệnh thích sạch sẽ, cô nhớ hồi đó phòng tắm chỉ bị rỉ nước, để hai ngày không giải quyết, anh liền xù lông lên.

Nếu nói như vậy thì căn phòng 3 ngày chưa được lau dọn, chắc chắn anh không chịu được.

Vì Hạ Duy còn đang ở ngoài phòng khách nên Giang Chi Châu dứt khoát dọn dẹp phòng ngủ trước. Sau khi anh lau chùi sạch sẽ phòng ngủ của mình rồi, định cầm khăn chuẩn bị đi lau chùi phòng ngủ chính của Hạ Duy một chút.

Hạ Duy lăn lộn trên ghế salon một lúc mới chợt nhớ ra trong phòng mình còn đang phơi đồ lót liền bật dậy từ ghế salon rồi lao vào phòng ngủ như tên bắn.

Mẩn mẩn là Giang Chi Châu không để ý đồ lót của cô, nhưng thật không may rằng trên tay anh đang cầm tờ giấy cô luyện viết thư pháp lúc trước.

trên đó không phải viết kinh Phật Đại Bi Chú, càng không phải Tam tự kinh, mà là tên của Giang Chi Châu.

cô không rõ lý do tại sao mình muốn viết tên Giang Chi Châu, có thể là từ nhỏ cô đã có đam mê này, thích viết tên người khác thật đẹp, như thế sẽ khiến cô có cảm giác tự hào và thoải mái không nói nên lời.

Nhưng mà!! Tờ giấy này lại bị người của tên ấy nhìn thấy, cực kỳ xấu hổ!!

“Á, anh làm gì vậy, sao lại sờ mó lung tung đồ đạc của người ta chứ!” Hạ Duy hét lên, tiến tới giật lại tờ giấy trên tay Giang Chi Châu. Hình như anh bị giật mình, lúc quay đầu nhìn cô vẫn còn vẻ ngạc nhiên. Nhưng càng quá đáng hơn là anh còn trêu chọc cô: “Em viết tên anh nhiều lần như vậy sao?”

Mặt Hạ Duy ngượng chín mặt, cô không ngừng tự nói với lòng mình nhất định phải bình tĩnh: “Do tên anh tương đối dễ viết, nên nhân dịp viết nó để luyện tập thôi. Còn anh sờ mó đồ đạc của người ta lung tung làm gì chứ hả!”

Giang Chi Châu nói: “anh không có sờ mó lung tung, em bày hết cả trên bàn, anh vừa bước vào là nhìn thấy.”

Hạ Duy: “.....”

không trông thấy đồ lót cô đang phơi mà lại nhìn thấy thứ này, ánh mắt này thật xảo quyệt.

Giang Chi Châu giơ tay kéo Hạ Duy vào lòng, cúi đầu nhìn cô, hơi thở như có như không khẽ lướt qua gò má của cô như một sợi lông vũ: “Em có biết hành động này của em cực kỳ giống với dụ dỗ người khác không?”

Hạ Duy: “.....”

“Chỉ là viết tên của anh thôi, anh đừng nghĩ sâu xa nữa được không!” Hạ Duy nổi đoá, đầu óc của Giang tiên sinh ảo tưởng sức mạnh quá đi mất!

Giang Chi Châu cười nói: “anh không thể không nghĩ sâu xa, từng nét bút của em đều như đang nói lên em rất thích anh.” anh cầm tay cô đặt lên lồng ngực của anh, “Nhịp tim của anh đã đập rộn lên rồi.”

Hạ Duy: “.....”

Rốt cuộc là ai đang dụ dỗ ai vậy hả?

“Hạ Duy....” Giang Chi Châu khẽ gọi tên cô, sau đấy cúi đầu hôn lên môi cô. Hạ Duy như bị anh lây bệnh, nhịp tim cũng đập rộn cả lên. Giang Chi Châu ôm cô lên giường, cơ thể rắn chắc của anh đè lên người cô, anh dùng ngón tay nhẹ nhàng phác hoạ gương mặt của Hạ Duy, ánh mắt dịu dàng đến mức có thể tan chảy thành nước.

Hạ Duy có thể nghe rõ tiếng trái tim đập rộn ràng của mình, đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt này của Giang Chi Châu. cô khẽ đẩy anh ra, không biết là muốn thuyết phục anh hay muốn thuyết phục bản thân cô: “Chiếc giường này chưa được lau dọn 3 ngày rồi, vi khuẩn rất nhiều....”

Giang Chi Châu khẽ cười nhẹ, lại hôn khoé môi của cô một cái: “Chuyện này đã không còn quan trọng vào lúc này nữa.”

Hạ Duy: “.....”

cô cảm nhận được tay anh không hề khách sáo gì luôn vào trong vạt áo của cô, Hạ Duy xoay đầu nhìn ánh nắng mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ: “Bây giờ đang là ban ngày đấy....”

“Chuyện này cũng không quan trọng....” Giang Chi Châu hôn lên môi cô, ngăn chặn những câu nói kế tiếp.

Nụ hôn của anh rất sâu, cứ như muốn hút hết không khí trong phổi Hạ Duy. anh đang dính sát người mình vào cô, như rằng chỉ thế này mới làm giảm ngọn lửa dục vọng đang muốn nuốt chửng lấy anh.

Ngọn lửa dục vọng trên người Giang Chi Châu trực tiếp lan đến người Hạ Duy, cô chưa từng trải nghiệm cảm giác này, hơi khó chịu, nhưng cũng rất kích thích, khiến cô không nhịn được mà duỗi thẳng đầu ngón chân.

“Thả lỏng một chút, em căng thẳng như vậy rất dễ bị thương....” không biết Giang Chi Châu đã cởi hết cúc áo từ khi nào, anh cởi áo sơ mi của mình ra rồi thuận tiện cởi luôn của Hạ Duy. Hạ Duy suýt nữa là chết ngạt trong nụ hôn ban nãy, bây giờ khó khăn lắm mới được hít thở, nên cô chỉ cố gắng hô hấp theo bản năng, hoàn toàn không để ý Giang Chi Châu đang cởi quần áo của cô.

Bức rèm cửa trong phòng chỉ được kéo một lớp, ánh nắng xuyên qua bức lụa trắng, hắt lên đôi mắt đen như mực của Giang Chi Châu. Các bụi bần bay bay trong không khí như tinh linh đang nhảy múa dưới ánh mặt trời, trông như một giấc mơ không thể nào tưởng tượng được. Hạ Duy vươn tay chặn bàn tay đang tác quái tác quái của anh nhưng liền phát hiện chỉ rối hơi tổn sức mà thôi.

Giang Chi Châu lại hôn cô lần nữa, cô vô thức nhắm mắt lại. Mỗi một bộ phận trên người đều đang thét gào như bị lửa thiêu cháy, chỉ khi Giang Chi Châu đưa tay vuốt ve mới làm cô dễ chịu hơn đôi chút.

Sau đấy khi Giang Chi Châu thật sự hoà làm một với cô, cảm giác khó chịu mãnh liệt ấy lại khiến cô phải nhúu chặt mày. Giang Chi Châu cố gắng phân tán lực chú ý của cô không để cô cảm thấy khó chịu, bèn khổng chế lực để không làm cô bị thương nhưng lại phát hiện khổng chế bản thân trong chuyện này thì còn lâu anh mới tận hưởng.

Ngọn lửa này không biết cháy bao lâu mới dần dập tắt, cả người Hạ Duy như vừa vớt trong nước ra, cả đầu tóc đều ẩm ướt mồ hôi. Giang Chi Châu nằm bên cạnh cô hít thở một lúc mới chống tay ngồi dậy, giúp cô lau mồ hôi trên mặt: “Em cảm thấy thế nào?”

Hạ Duy mệt mỏi uể oải trả lời một chữ: “Đau...”

Giang Chi Châu nhúu mày: “Còn đau không?”

“Dĩ nhiên rồi! Dĩ nhiên là anh dễ chịu rồi.” Được lợi mà còn khoe mẽ, khiến Hạ Duy nổi đóa lên mắng chửi như không còn một mối gì.

Giang Chi Châu bật cười, khê nói: “Đúng là anh rất dễ chịu.”

Hạ Duy: “.....”

anh mau cút đi được không? Đừng nghĩ có lần sau nữa! Hơn nữa tuyên dâm giữa ban ngày ban mặt còn là con người sao?! không đúng, là cảm thú!

“Lạ thật, rõ ràng hôm nay anh không uống rượu, nhưng sao anh lại cảm thấy mình say mất rồi.” Giang Chi Châu giữ tư thế trấn áp trấn cô, khê liếm lên khoé môi của Hạ Duy. Nhịp tim của Hạ Duy vừa bình thường lại, nhưng lại vì câu nói này của anh mà vô thức đập loạn xạ lên nữa. cô mở mắt, kéo chăn che cơ thể không một mảnh vải của mình: “anh tránh ra, em muốn đi tắm.”

“Em có thể tắm một mình được chứ?”

“Được nhiên là được rồi.”

Giang Chi Châu suy nghĩ một lát mới đứng dậy từ trên giường. Cơ thể của anh cũng đang không lớp che

đây, Hạ Duy nhìn thấy đôi chân dài của anh liền cảm thấy hít thở không thông, máu huyết lại cuộn cuộn. Giang Chi Châu nhặt quần áo dưới đất, vừa mặc vào vừa cúi đầu hôn Hạ Duy: “Vay tắm nhanh một chút, đừng để bị cảm. anh đi nấu cơm trước.”

“Được....” Hạ Duy nhìn bóng lưng của anh, đến bây giờ mới cảm thấy xấu hổ.

60. Chương 60

Giang Chi Châu tắm qua loa ở phòng tắm bên ngoài rồi mới mặc tạp dề bắt đầu nấu cơm tối. Hạ Duy lễ mễ trong phòng một lúc lâu, cô tắm rửa xong thì Giang Chi Châu đã nấu xong cơm tối.

“Em xong thật đúng lúc, có thể bắt đầu ăn cơm luôn rồi.” Giang Chi Châu đặt đĩa thức ăn trong tay lên bàn, “Dùng nguyên liệu mẹ em cho đó, chắc hương vị cũng không tệ.”

Mẹ Hạ Duy có trồng một ít rau của trong vườn nhà mình nên bà cố ý hái không ít cho bọn họ đem về.

“À...” Hạ Duy tắm xong vẫn cảm thấy trên người không thoải mái chút nào, cô đi đến ngồi ở chiếc ghế quen thuộc của mình, bất chợt nhảy dựng mày ngạc nhiên.

“Đây là cái gì?” Hạ Duy chất vấn Giang Chi Châu, cố gắng dằn sự xấu hổ và tức giận trong lòng.

Nhưng Giang Chi Châu không hề cảm thấy có gì sai, “Nệm êm đó, không phải em nói còn đau sao? anh có ý tìm ra cho em đó.”

Hạ Duy: “.....”

cô tưởng chuyện trước đã là cực hạn của xấu hổ rồi, nhưng quả nhiên cô còn ngây thơ lắm! Chuyện này mới là cực hạn của xấu hổ!!

“Em không thích chiếc nệm này.” Từ giọng điệu của cô cũng có thể nhận thấy sự ghét bỏ với nó, cô đang định lấy chiếc nệm ra lại bị Giang Chi Châu đứng dậy dè tay lại, “Dùng chiếc nệm này sẽ dễ chịu hơn.” Vì ở khoảng cách gần với cô nên anh thấy vành tai đỏ đỏ của cô, mới hiểu cô đang bài xích thứ gì, “Có gì phải xấu hổ chứ, trong nhà chỉ có hai người chúng ta thôi.”

Hạ Duy: “.....”

Dù trong nhà chỉ có mỗi mình cô, cô cũng cảm thấy xấu hổ lắm đó được không?!

Tuy bình thường cô hay chiều theo Giang Chi Châu, nhưng lại phá lệ giữ vững lập trường của mình trong chuyện này, rồi sau đó không lay chuyển được anh nên đành chịu nhục ngồi xuống.

Tuy chịu nhục là chịu nhục nhưng đúng là thoải mái hơn một chút.

Giang Chi Châu thấy cô rút cuộc cũng chịu ngoan ngoãn ngồi xuống mới xoay người đi vào phòng bếp bưng những món ăn còn lại ra. Hạ Duy chôn đầu vào bát cơm, cầm cúi ăn không thèm để ý đến Giang Chi Châu. Giang Chi Châu nhìn cô chăm chăm một lúc mới nói: “Hồi đó lúc chúng ta vừa hôn, em cũng xấu hổ thế này, sau này thân mật nhiều hơn thì em sẽ quen thôi.”

..... Cho nên?

Rút cuộc Hạ Duy cũng ngẩng đầu lên, im lặng chất vấn anh. Giang Chi Châu cười cười với cô, gấp một miếng thịt vịt sốt mật ong cho cô —— Đây cũng là do mẹ Hạ Duy mua cho bọn họ đem về, bảo Hạ Duy rất thích ăn món này.

Hạ Duy nhìn đùi vịt trong chén rồi lại nhử mày nhìn anh: “Bây giờ mới nghĩ đến chuyện lấy lòng em sao, trễ rồi. Em nói cho anh biết, anh đừng suy nghĩ sâu xa nữa, không có lần sau đâu.”

Giang Chi Châu phụ họa với cô: “Ừm, lần sau nhất định sẽ đợi đến lúc em thoải mái hơn, yên tâm đi.”

Hạ Duy: “.....”

anh nghe không hiểu tiếng người sao?!

Dù trong lòng Hạ Duy phần nộ vô cùng, nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra vẫn có chỗ tốt sau chuyện đó —— như là cơm nước xong xuôi cô không cần rửa bát, Giang Chi Châu dọn dẹp phòng cho cô thì cô chỉ làm ổ trên ghế salon xem phim ăn vặt.

Hạ Duy được hầu hạ như thế vài ngày, Giang Chi Châu mới đề nghị cô tranh thủ đi mua vật dụng cho nhà mới. Nhà của bọn họ đã bắt đầu trang trí, mỗi ngày Giang Chi Châu đều dành chút thời gian tới đó xem chừng, Hạ Duy không hề quan tâm. Nhưng cô nhất định phải tham gia vào quá trình chọn vật dụng trong nhà, không thì với gu thẩm mỹ của thằng nam Giang Chi Châu, cô không biết anh sẽ mua gì về.

Ừ, nhìn ngôi nhà đơn giản vắng vẻ là biết ngay!

cô và Giang Chi Châu hẹn lịch sau đó cùng đến công ty trang trí nội thất lớn nhất thành phố A, Hạ Duy xem qua thì cũng thích nhiều bản mẫu trang trí nhưng hai người xem một lúc rồi quyết định vẫn là tự mình trang trí thì hơn.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [hình ảnh]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Mình đi chọn nội thất trang trí ngôi nhà với Giang tiên sinh, anh hãy bảo chiếc kệ tivi này đẹp,

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Ha ha ha ha, quả nhiên không hổ là trai thẳng.

không gây mười cân không giảm cân: Hơn 10 năm trước nhà mình có dùng chiếc kệ tivi này, rất hoài cổ.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát:.....

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hai người bắt đầu trang trí nhà mới rồi sao?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Ừ.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Khi nào hai người mới đi lĩnh giấy kết hôn?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Chắc tầm tháng 8 á.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Bất kể thế nào cũng không ngờ được, Hạ Duy lại là người đầu tiên kết hôn trong đám chúng ta! Cậu đã nói mình không hợp yêu đương rồi còn gì!

không gây mười cân không đổi tên: Trong thực tế thì loại người này thường là người kết hôn sớm nhất [ngoáy mũi]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Nhưng mà phải đợi đến mùa xuân năm sau mới làm hôn lễ, các cậu còn nửa năm để tích lũy tiền mừng ~()/~

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: không có tiền, cút.

Tiểu Diễm Diễm vô địch: Lĩnh giấy kết hôn trước hôn lễ sớm như vậy sao?

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Mình cũng cảm thấy không cần gấp gáp như vậy, nhưng Giang tiên sinh bảo anh đã chọn được ngày tốt [ngoáy mũi]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [hình ảnh] mình thấy bộ kệ tivi này đẹp hơn nhiều!

không gây mười cân không đổi tên: Bộ này không tệ, cho nên chuyện trang trí nhà cửa này tuyệt

đổi không thể giao cho đàn ông.

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Nhưng đầu tiên, cậu phải có một người đàn ông đã...

—)—

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: không được, mình không thể tiếp tục chơi chung với các cậu nữa, mình phải đi tìm đàn ông.

Hạ Duy còn đang định nhắn một tin dài chọc ghẹo Bát Bảo thì Giang Chi Châu đã giật điện thoại trong tay cô: “Suốt ngày chơi điện thoại.”

Hạ Duy bĩu môi, giật lại điện thoại của mình: “Em vừa gửi hai bức ảnh về hai chiếc kệ tivi cho đám bạn của em, bọn họ đều nói bộ kệ em chọn đẹp hơn.”

Giang Chi Châu nói: “À, vậy anh cũng gửi hình cho đám bạn anh, chắc chắn bọn họ đều nói bộ kệ anh chọn đẹp hơn.”

“.....” Hạ Duy nhướn mày, đợi đã, đám bạn của anh là đám gì? một đám trai thẳng sao? Đừng đáng sợ như vậy được không chứ?!

“Vậy chúng tôi sẽ đặt bộ tôi chọn.” Hạ Duy cười nói với nhân viên bán hàng. Nhân viên ấy khẽ gật đầu, nói: “Nhưng màu cô chọn chưa có hàng, phải đợi một khoảng thời gian nữa.”

“Chuyện này không sao, nhà của chúng tôi còn chưa sắp xếp xong nên không vội lắm.”

Giang Chi Châu vẫn chưa chịu từ bỏ ý định: “Nhà là của hai chúng ta thì ý kiến của anh cũng có giá trị tham khảo chứ.”

Hạ Duy thấy anh nói có lý, liền nhân từ nói: “Vậy anh phụ trách ổ mới của A Quát và A Hoàng đi.”

Giang Chi Châu: “.....”

Giang Chi Châu và Hạ Duy chọn hết những nội thất to trong nhà rồi quyết định sẽ đợi nhà sửa xong mới chọn vài món đồ trang trí.

Ngày 16 tháng 7 là sinh nhật của Giang Chi Châu, Hạ Duy đã buồn rầu suy nghĩ phải tặng gì cho Giang Chi Châu từ mấy ngày trước, nhưng đến lúc cô rầu rĩ đến đỉnh điểm thì cô chợt nhớ Giang Chi Châu đã nói —— Quà cáp không cần đắt tiền, quan trọng là tấm lòng.

Ừ, lúc trước anh đã dụ dỗ cô tặng bánh ngọt cho mẹ anh như vậy.

Do chính miệng anh nói câu này nên Hạ Duy quyết định tuân theo. cô tìm công thức làm bánh kem trái cây đơn giản trên mạng để chuẩn bị tự mình làm bánh sinh nhật cho Giang Chi Châu.

Giang Chi Châu rất ít khi tổ chức sinh nhật, nhưng năm nay là năm đầu tiên anh cùng trải qua sinh nhật với cô, nên trong lòng cũng có vài phần mong đợi.

Lần trước anh đã nhắc cô mình là cung Cự Giải, hẳn là cô sẽ không quên đi nhỉ?

anh nghĩ nghĩ một lúc, gửi tin nhắn cho Hạ Duy: “Tối hôm nay ra ngoài ăn cơm được không?”

Hạ Duy: Em không đi đâu, thời tiết nóng như thế này sao phải ra ngoài ăn chứ.

Giang Chi Châu: “.....”

cô không nhớ thật sao?

anh vừa nghĩ nếu cô quên thật thì ngay khi về nhà nhất định sẽ giáo huấn cô nhớ đến khắc cốt ghi tâm, thì mẹ anh chợt gọi điện đến hỏi anh có muốn về nhà ăn cơm không.

“Con không về đâu, con không phải là trẻ con, tổ chức sinh nhật gì chứ.” Giang Chi Châu nói lời thoái hệt như những năm trước. Mẹ Giang cũng biết anh không thích tổ chức sinh nhật, bèn nói thêm: “Vậy hôm nay con phải ăn ngon một chút, nhớ phải ăn mỳ trường thọ đó.”

Giang Chi Châu cười nói: “Mỗi ngày con đều ăn rất ngon mẹ ạ.”

Mẹ Giang cũng bật cười một tiếng, chúc anh sinh nhật vui vẻ rồi không làm phiền nữa.

Sau khi tan làm, anh lái xe về nhà, Hạ Duy bảo hôm nay đến ca nghỉ của cô nên không đến cửa hàng. Sau khi anh về đến nhà, A Hoàng luôn luôn chào đón anh về nhà đầu tiên, anh xoa đầu A Hoàng rồi thay dép vào nhà.

Hạ Duy đã làm xong bánh kem, vừa thấy Giang Chi Châu về nhà liền trực tiếp bùng ra: “anh về rồi, em làm bánh kem nè, sinh nhật vui vẻ!”

Giang Chi Châu hơi giật mình, sau đó khẽ mỉm cười: “Em trực tiếp bùng ra như vậy sao, không phải nên cho anh một bất ngờ sao?”

“Bất ngờ gì chứ? Chẳng lẽ bắn pháo giấy chúc mừng anh sao?” Trong lòng Hạ Duy thầm phỉ nhổ một phen, trai thẳng Giang tiên sinh sao còn trẻ con thế này chứ.

Giang Chi Châu bước lại gần nhìn bánh kem do Hạ Duy làm, phết kem hơi sần sùi, vừa nhìn đã biết là lần đầu tiên làm, nhưng trái cây trang trí bên trên cũng không tệ lắm, ít nhất là phối màu rất hợp: “Chỉ có mỗi một chiếc bánh kem này thôi sao?”

“Đúng rồi, chẳng phải anh nói tặng quà quan trọng là tấm lòng sao, em tốn mấy tiếng đồng hồ làm chiếc bánh kem này đó.”

Giang Chi Châu không nói gì, chỉ đưa tay quệt một kem bơ ném thử.

Hạ Duy khó chịu: “Chưa chụp hình, chưa đốt nến cầu nguyện nữa, anh đã phá hỏng chiếc bánh kem rồi.”

“... anh chỉ là ném thử mùi vị tấm lòng của em mà thôi.”

“anh không thể đợi chụp hình xong rồi ném sao?”

Giang Chi Châu: “.....”

Hạ Duy thầm đau lòng cho chiếc bánh kem, lấy nến ra cắm vào bánh rồi nói: “Được rồi, anh ước đi.”

“không cần phải ước thật chứ?” Giang Chi Châu cảm thấy chuyện cầu nguyện với một chiếc bánh kem rất xấu hổ đó. Hạ Duy lại cảm thấy bánh sinh nhật thì đương nhiên phải cầu nguyện rồi: “Nguyện vọng sinh nhật mà!”

Giang Chi Châu im lặng một lúc lâu, quyết định thoả mãn nguyện vọng này của Hạ Duy. Hạ Duy thấy anh lăm băm gì đó, tò mò hỏi anh: “anh ước gì vậy?”

“Muốn biết sao?” Giang Chi Châu vòng tay ôm lấy eo cô, giọng điệu trở nên mập mờ hơn, “Hy vọng tối nay chúng ta rất ân ái.”

Hạ Duy: “.....”

Giang Chi Châu nói dứt lời lại hỏi cô: “Có cần mượn rượu trợ hứng không?”

Hạ Duy: “.....”

cô cảm thấy quả nhiên mình vẫn không hợp yêu đương.

cô đang định đẩy Giang Chi Châu ra thì anh bắt chợt cúi đầu hôn cô. Nụ hôn của anh lúc nào cũng mê hoặc được Hạ Duy, khiến cô bất tri bất giác mà sa vào phối hợp với anh.

Trước đây cô chưa từng biết hôn là một chuyện tốt đẹp như thế, Giang Chi Châu đã mang đến cho cô những trải nghiệm tuyệt vời biết bao.

Mặc dù hình như cô không hợp yêu đương, nhưng cô đang cố gắng học nó vì anh!

Tác giả có lời muốn nói: Các bạn à, chính văn đã kết thúc rồi đó. Ngày mai sẽ bắt đầu viết phiên ngoại

Phiên ngoại chủ yếu là cuộc sống thường ngày sau khi cưới và có cả bánh bao nhỏ nữa! sẽ có một gia đình khách mời họ Tiêu khác, vì là hàng xóm mà! [doge]

Phiên ngoại mèo cam (2)

Bãi đỗ xe lúc nào cũng có người đi ngang qua, đối với tôi mà nói thì không phải là một chỗ an toàn, mà bầu không khí ở đây cũng không tốt lắm, tôi thích nằm dài trên băng ghế đá ở chung cư phơi nắng hơn.

Nhưng để tìm một người chịu mua thức ăn cho mèo, tôi liền chịu đựng hết tất cả.

Mà chuyện lại không đơn giản như tôi tưởng tượng, vì không phải ai cũng thích mèo. Tôi đã gặp người cố ý lái xe đụng tôi, cũng đã gặp qua người giả nhân giả nghĩa dùng thức ăn dụ dỗ tôi.

Hừ, con người ngu ngốc, các người nghĩ mảnh khoé đó có thể qua mắt được tôi sao? Tôi chính là con mèo cam đã trải qua sóng to gió lớn rồi đó.

Nhưng tôi vẫn không bỏ cuộc tìm người tốt bụng cho mình ăn, rốt cuộc thời gian không phụ lòng tôi, tôi gặp người đàn ông ấy.

Dáng người rất cao, cũng rất đẹp trai, hay mặc âu phục sang trọng, có xe đắt tiền, lần đầu tiên tôi thấy anh thì tôi đã biết chính là anh. Nhưng đáng tiếc người đàn ông này rất lạnh lùng, anh thấy tôi nhiều lần nhưng đều im lặng lướt qua.

Nếu nhưng là một con mèo bình thường thì hẳn sẽ bỏ cuộc nhưng tôi không phải một con mèo thông thường, tôi là mèo cam đã trải qua sóng to gió lớn rồi đó.

Tôi biết người đàn ông này không lạnh lùng như bề ngoài, mà bên trong rất âm áp, chỉ là rất khó phát hiện ra.

May mắn tôi là con mèo cam đã trải qua sóng to gió lớn, từ trước đến nay tôi nhìn người rất chuẩn.

Lần thứ 4 thấy tôi, người đàn ông ấy rốt cuộc không nhịn được đành cho tôi ăn, từ lúc đó tôi biết cơ hội của mình đã đến. Trong khoảng thời gian này, tôi thường thăm dò thời gian ra ngoài và vị trí đỗ xe của anh, hôm sau tôi liền đứng trước xe anh tỏ ra vẻ đáng yêu.

Ánh mắt của người đàn ông đó lập tức thay đổi, tôi biết mình đã thành công tóm được một người Trái đất rồi.

61. Chương 61: Ngoại Truyện 1

Hôn lễ của Giang Chi Châu và Hạ Duy đúng hạn cử hành vào tháng 4, sau đó bọn họ quyết định đi hưởng tuần trăng mật ở một quốc gia ven biển. Thời tiết tháng 4 khi nóng khi lạnh, hơn nữa mỗi ngày đều dạo chơi ở bờ biển nên kết quả là Hạ Duy vừa về nước liền đổ bệnh.

“anh đã bảo em đi khám bệnh ở nước ngoài, em trả lời hai ngày nữa sẽ khỏi thôi, bây giờ thì khỏi chưa hả?” Giang Chi Châu đưa ly thuốc nước cho cô và nói, “Buổi chiều đi khám bệnh đảng hoàng cho anh.”

“Khụ khụ khụ.” Hai ngày này Hạ Duy càng ho khan dữ dội hơn, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy không đi khám không được, “Em biết rồi, anh nói nhiều quá!”

“anh nói nhiều sao? Nếu em sớm nghe lời anh đi khám bệnh thì bây giờ sẽ nghiêm trọng như thế này sao?”

“Chỉ làm bị cảm chút thôi, làm gì nghiêm trọng như anh nói chứ!”

“Em sợ đi gặp bác sĩ sao?” Giang Chi Châu chợt nhớ đến lúc trước, cô bị mèo cào vào tay, sau đấy cũng là anh áp giải cô đi khám bệnh viện.

“Em có sợ đâu, lát nữa em sẽ đi khám! anh cứ đi làm đi!” Hạ Duy uống hết ly thuốc nước, rồi đẩy Giang Chi Châu ra cửa đi làm. Giang Chi Châu vẫn không yên tâm, quay lại nhìn cô, “anh nên đưa em đi khám thì tốt hơn.”

“.... không cần đâu, đối diện khu nhà mình có một phòng khám bệnh tư nhân mà, tự em đi được rồi.” Đến từng này tuổi rồi, chỉ bị cảm mà còn để người nhà dắt đi sao?!

“Vậy được rồi, nếu chiều anh về phát hiện em chưa đi khám thì anh sẽ tự mình dẫn em đi chích đó.” Giang Chi Châu cảnh cáo cô.

“Em biết rồi mà, bye bye, đi đường cẩn thận.”

Giang Chi Châu: “.....”

Sau khi Giang Chi Châu bước chân ra cửa, Hạ Duy lại ngủ trưa một lát mới thay quần áo đi khám bệnh. Phòng khám bệnh mới mở không xa nhà bọn họ lắm, đi bộ 10 phút là đến. Nhưng khoảng thời gian này đang là mùa bệnh cảm cúm nên lúc cô đến thì đã có không ít người đang đợi.

cô đợi một lát, bác sĩ mới bảo cô ngồi xuống ghế: “cô thấy không khoẻ chỗ nào?”

Hạ Duy đáp: “Ho khan, viêm họng và hơi có đàm.”

“Há miệng tôi xem một chút.” Bác sĩ kiểm tra một lúc, rồi bảo cô ho một tiếng để nghe thử thể nào.

“Khụ khụ.” Hạ Duy phối hợp ho hai tiếng.

“không những cô có đàm mà còn có không ít đó biết không?!” Bác sĩ vừa nói vừa ghi toa thuốc cho cô, “Đây không phải chỉ viêm họng không, là viêm phế quản mãn tính, cô phải xông mũi họng thôi.”

Hạ Duy đơ người: “Xông mũi họng là xông thể nào?”

“Tức là cô phải đặt ống thở vào miệng, thuốc theo đường thở hấp thụ vào cơ thể cô. Sử dụng phương pháp này có hiệu quả rất tốt, cô chưa từng làm sao?”

“À chưa....” Nghe hơi đáng sợ, “Có thể không dùng phương pháp ấy được không?”

“Vậy viết toa thuốc cho cô uống trước xem sao.”

“Được.”

“Ăn uống phải kiêng cử, không thể ăn mặn, ăn cay, đồ nướng lẩu gì đó càng không thể ăn, hơn nữa cổ họng cô có đàm, không thể ăn đồ ngọt.”

“À....” Chi bằng bác sĩ trực tiếp nói với cô còn gì có thể ăn được luôn đi?!

Hạ Duy trả tiền, lấy thuốc rồi đi về, nhưng trên đường về vẫn lấy điện thoại search phương pháp xông mũi họng là gì. trên mạng có người nói rằng không có cảm giác gì, nhưng cô nhìn hình ảnh... làm sao có thể không có cảm giác được chứ! cô mấp máy môi, lại search căn bệnh viêm phế quản mãn tính.

——Là giai đoạn chuyển biến từ viêm phế quản cấp tính, căn bệnh này thường được bắt gặp ở người có độ tuổi trung niên...

Hạ Duy: “.....”

Người có độ tuổi trung niên gì chứ! một cô gái 18 tuổi như cô tổn thương lắm đó nha!

Bởi vì đả kích này nên cả buổi chiều, tâm trạng của Hạ Duy vẫn luôn u ám. Giang Chi Châu về đến nhà nhìn thấy cô thế này nên cho rằng bệnh của cô rất nghiêm trọng, căng thẳng hỏi: “Sao rồi? Buổi chiều em đi khám chưa? Bác sĩ nói thế nào?”

Hạ Duy không nhanh không chậm ngẩng đầu lên, vẻ bi thương trong ánh mắt lại càng hiện ra rõ rệt hơn: “Bác sĩ nói.....”

“nói gì?” Giang Chi Châu cảm thấy trái tim của anh cũng bị siết chặt theo.

“Bác sĩ nói em bị viêm phế quản mãn tính, đây là căn bệnh thường gặp của người ở độ tuổi trung niên....” Huhuhu cô muốn khóc quá đi thôi!

Giang Chi Châu: “.....”

“Nhưng sao em mới 18 tuổi đã bị bệnh này rồi, bác sĩ có chuẩn đoán sai không?” cô ra vẻ đáng thương nhìn Giang Chi Châu.

Giang Chi Châu tháo cà vạt, cười cười với cô: “Tĩnh lại đi, em đã là phụ nữ có chồng rồi.”

Hạ Duy: “.....”

không! cô từ chối!

Giang Chi Châu xắn tay áo sơmi, chuẩn bị làm cơm tối: “Bác sĩ có bảo phải kiêng cử gì không?”

“À... Chỉ nói là không được ăn cay.”

“Chỉ như vậy thôi à?” Giang Chi Châu nhướn mày, có vẻ không tin cô.

“À, tốt nhất cũng đừng ăn mặn.”

“Còn gì nữa?”

“không còn gì nữa.” Hạ Duy trả lời chắc chắn.

Giang Chi Châu hơi nheo mắt, không hỏi cô nữa: “Vậy bữa cơm này em ăn canh là được rồi.”

Hạ Duy: “.....”

Tại sao chứ! Tại sao chỉ được ăn canh thôi chứ, mới kết hôn không lâu thì đã ngược đãi cô rồi sao?!

“Em muốn ăn thịt!” cô phẫn nộ nhìn Giang Chi Châu, anh nhếch miệng cười, cúi đầu hôn cô một cái, “Em muốn ăn thế nào?”

Hạ Duy: “.....”

cô ăn canh vẫn tốt hơn.

Bữa tối, Giang Chi Châu nấu một nồi canh củ cải, không hề thấy một giọt dầu nào trong đó. Ngay cả các món ăn trên bàn cũng nhạt, không hề cay chút nào.

“Em ăn canh đi.” Giang Chi Châu múc một chén nhỏ để trước mặt Hạ Duy, sau đó anh cũng ngồi xuống giám sát cô ăn canh.

Chén canh này cực kỳ nhạt, không chừng anh còn không hề nêm nếm một chút muối nào. Hạ Duy phồng mang trợn má, nói với anh: “Có phải tay nghề của anh đã bị thụt lùi rồi không? Nếu như quay lại lúc em mới quen anh, tay nghề của anh chỉ có thể này thì chắc chắn em sẽ không để ý đến anh đâu.”

Giang Chi Châu cười cười, nhìn cô: “Lúc anh mới quen em, anh càng không nghĩ đến sau này anh sẽ yêu em như thế này đâu.”

Hạ Duy: “.....”

anh cho rằng dùng lời ngon tiếng ngọt thì em sẽ ăn canh sao, canh sẽ ngon hơn sao? Xí!

Giang Chi Châu không biết nguyên nhân cô bị bệnh nên anh nêm nếm rất ít vào thức ăn, khiến Hạ Duy ăn bữa cơm tối này không có chút mùi vị gì.

Hơn nữa ăn xong, còn bị Giang Chi Châu giám sát phải uống mớ thuốc đắng ngắt.

Hạ Duy cực kỳ không hiểu, tại sao thức ăn lại không có mùi vị gì nhưng thuốc vẫn đắng đến khó nuốt như vậy chứ!

Sau đó cô nhân cơ hội lúc Giang Chi Châu đi tắm, lén lút lấy một hộp chocolate vào phòng ngủ.

Đây là chocolate cô mua ở nước ngoài từ hồi tuần trăng mật, vốn là dự định về sẽ nhắm nhai một phen, kết

quả là vừa về thì liền đổ bệnh nên không có cơ hội ăn. Mặc dù bác sĩ dặn cô không được ăn đồ ngọt nhưng ăn một viên cũng không sao chứ nhỉ?

cô mở hộp chocolate ra, cầm cẩn thận cắn một miếng. A, ngon quá đi mất!! Quả nhiên chỉ có đồ cay và đồ ngọt mới là đồ ăn ngon đúng nghĩa.

cô chụp hình lại thanh chocolate rồi gửi cho đám bạn thân.

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Chocolate mua ở nước ngoài, không ngờ lại ngon đến vậy! Hi hi!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Mình cũng muốn ăn! Quả của cậu đâu!

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Mình vốn tính mua cho cậu, nhưng suy xét cho việc chó không thể ăn chocolate nên mình không mua~

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Cậu lặn đi chỗ khác, sao mình lại là chó chứ [mỉm cười]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Chó FA cũng là chó mà, hi hi!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp:

không gây mười cân không đổi tên: Mình không nhịn được nữa, nụ cười hi hi của cậu dễ tiện quá đi mất!

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Tình bạn của chúng ta đã đi đến cuối con đường rồi [bye bye]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: Tại sao chứ? Tình bạn chân chính không phải là lúc có đồ ăn ngon sẽ nghĩ đến đối phương rồi chụp ảnh gửi cho người đó sao?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Hình như mình nhớ cậu có nói cậu lại ho khan nữa đúng không? Vậy có phải cậu không thể ăn cay đúng không?

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh]

Cháo Bát Bảo nữ hiệp: Đạo gần đây mình ăn nồi lẩu bốc khói nghi ngút, đồ nướng đây nè, mình gửi hình cho cậu, yêu lắm thương lắm [bắn tim]

Năm nay mười tám tuổi lại muốn tự sát: [mỉm cười]

không gây mười cân không đổi tên: Ha ha ha mình thích xem các cậu đấu đá với nhau ghê [bắn tim]

“Còn đang tám chuyện sao, em bị bệnh thì nên đi ngủ sớm chút đi.” Giang Chi Châu đã tắm xong, bước ra ngoài vừa lau tóc vừa cúi đầu nhìn cô. Hạ Duy ngạc nhiên vì sự xuất hiện bất ngờ của anh, hộp chocolate cô vừa ăn còn để trên bàn, hiện trường vụ án bị phát hiện rồi!

“Khụ khụ, em đi ngủ ngay đây.” cô bình tĩnh thông thả cầm hộp chocolate đi xuống lầu dưới bỏ lại vào tủ lạnh. Ừ, người bình thường hẳn sẽ không nghĩ tới không thể ăn đồ ngọt đâu nhỉ? Đúng là hữu kinh vô hiểm(*).

()Hữu kinh vô hiểm: gặp chuyện kinh sợ nhưng không có hiểm nguy. (nguồn: leosansutu.wordpress.com)*

cô vừa bước chân vào phòng liền thấy Giang Chi Châu đang ngồi trên giường cầm máy tính bảng, giống như đang search tìm gì đó. Giang Chi Châu nghe tiếng bước chân của cô liền ngẩng đầu lên nói: “anh vừa search thông tin một chút, bệnh này của em không thể ăn dầu mỡ, không thể ăn đồ ngọt, ngày mai không thể ăn chocolate nữa, em ăn chay vài ngày đi.”

Hạ Duy: “.....”

“Tại sao chứ, là một nhân tài của thế kỉ mới, sao anh có thể ngu ngốc như vậy chứ? đã nói bao nhiêu lần rồi, đồ bệnh đừng nghe những gì trên mạng nói, nghe lời bác sĩ dặn mới là con đường đúng đắn.” Hạ Duy ra vẻ vô cùng đau đớn nhìn Giang Chi Châu.

“Vậy bác sĩ có nói em không được ăn đồ ngọt không?”

“À....” Hạ Duy giả vờ suy nghĩ một chút mới đáp, “Em không nhớ lắm, hình như có nói, mà hình như không có nói.”

Giang Chi Châu cười cười, tắt máy tính bảng rồi bỏ nó qua một bên: “không sao cả, dù sao bắt đầu từ ngày mai anh làm đồ chay cho em, chocolate anh cũng sẽ kiểm soát số lượng em ăn.”

“anh.... khụ khụ khụ khụ.” Hạ Duy nôn nóng muốn nói liền ho khan dữ dội. Giang Chi Châu nhú mào rót một ly nước ấm đưa đến bên miệng cô, “đã ho thế này rồi còn muốn ăn sao? Em không khó chịu nhưng anh nhìn thấy đau lòng lắm.”

“Ồ...” Hạ Duy ho đến chảy nước mắt, cô uống mấy hớp nước mới dễ chịu hơn, “Đều tại anh, đi biển chơi gì chứ! Lâu lắm rồi em chưa bị bệnh lần nào đó!”

“Em vui vẻ vọc nước đến quên hết mọi thứ, anh kêu em không chịu về, chuyện này cũng trách anh sao?”

“Đương nhiên là trách anh rồi! Sao anh không kiên trì kêu em về chứ! Phải kêu đến khi em về mới thôi

chứ!”

“....” Nhưng lúc anh kêu em về, em lại mắng anh mà! Giang Chi Châu dùng vẻ mặt phức tạp nhìn cô. Cuối cùng, anh nhớ lại hôm kết hôn, Hạ Duy chỉ bảo anh ——bà xã luôn luôn đúng, nếu như bà xã sai thì ha ha, chuyện này không tồn tại.

“Xin lỗi, là lỗi của anh, vợ à.” Giang Chi Châu cười cười với Hạ Duy, chủ động thừa nhận sai lầm, “Bây giờ dễ chịu hơn chưa? Ngủ sớm một chút đi!”

“Hứ!” Hạ Duy cắn răng nghiêng lợi, bò vào trong chăn.

Giang Chi Châu tắt đèn, nằm xuống bên cạnh cô. Hạ Duy nhích sát lại gần anh, buồn rầu lên tiếng hỏi: “Em đã là người ở độ tuổi trung niên sao....”

Giang Chi Châu cảm giác câu hỏi này như một cạm bẫy: “không phải em đã nói là chỉ cần tâm trạng tốt thì 80 tuổi vẫn còn là thiếu nữ sao?”

“Nhưng hình như cơ thể của em không theo kịp tâm trạng.”

“Em chỉ bị cảm mà thôi, không lâu sau sẽ khỏe lại mà.” Giang Chi Châu vuốt tóc cô rồi cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, “Em mãi mãi luôn là tiểu công chúa 18 tuổi trong lòng anh.”

62. Chương 62: Ngoại Truyện 2

Kết hôn được nửa năm thì Hạ Duy mang thai. Trước đây Giang Chi Châu đã ước mong có con lâu rồi, bây giờ cô đã mang thai nên dĩ nhiên là anh rất vui mừng: “Ngày dự sinh vào tháng 6, nên rất có thể chúng cùng hoàng đạo Cự Giải với anh, em muốn đặt tên gì cho con gái của mình đây?”

Hạ Duy nói: “không chắc chắn là con gái, cũng có thể là con trai thì sao?”

Giang Chi Châu vẫn khẳng định là con gái: “Chẳng lẽ em không muốn một cô con gái đáng yêu như Mạn Mạn sao?”

“Em cũng muốn nhưng chuyện này không nói chính xác được.”

“anh có linh cảm nhất định là con gái.”

Hạ Duy: “.....”

Vậy anh có linh cảm vé xổ số đặt giải nhất lần sau là số mấy không?

Hạ Duy mang thai là chuyện lớn trong nhà, hai bên gia đình đều chạy đến thăm hỏi một phen, mẹ Hạ Duy còn lo lắng Giang Chi Châu không thể chăm sóc tốt cho cô nên bảo muốn đón cô về nhà ở. Giang Chi Châu cố hết sức thể hiện mình có thể chăm sóc tốt cho Hạ Duy mới thuyết phục được mẹ cô bỏ suy nghĩ này đi.

Bố mẹ Giang Chi Châu cũng đến không ít lần ân cần hỏi han, hôm nay còn đưa Giang Mạn Mạn đến chỗ Giang Chi Châu chơi để Hạ Duy tiếp xúc với con bé nhiều một chút, còn bảo với Hạ Duy: “Mạn Mạn tới chơi với con nhiều một chút, không chừng có thể bị lây nhiễm, sinh được một đứa con gái giống như con bé.”

Hạ Duy: “.....”

Định lý này mẹ học được của nước nào vậy, con chưa nghe bao giờ!

Giang Mạn Mạn hớn hử cười cười: “Sau khi dì út sinh em bé thì có thể chơi với Mạn Mạn rồi. Mạn Mạn sẽ mặc váy cho em, còn thắt bím tóc cho em nữa.”

Hạ Duy nhìn con bé: “Mạn Mạn còn biết thắt tóc nữa sao?”

“Biết chứ ạ!” Giang Mạn Mạn gật đầu như già tởi, “Dì út muốn thắt tóc sao? Mạn Mạn thắt cho dì nha.”

Giang Mạn Mạn nói dứt lời thì làm thật, Hạ Duy ngồi yên trên ghế salon phối hợp với con bé, để con bé thắt tóc cho cô. Mẹ Giang Chi Châu ngồi đối diện bọn họ, ân cần khuyên bảo không biết đã bao nhiêu lần: “Ba tháng đầu nhất định phải ăn uống kiêng cử cẩn thận, càng tuyệt đối không thể động vào các bột gia vị.”

Giang Chi Châu trả lời: “Con biết rồi mẹ ạ, các bữa ăn đều là một tay con làm mà, mẹ yên tâm đi.”

Mẹ Giang nói: “Bởi vì là do con nấu nên mẹ mới không yên tâm, rất khó ăn kiêng cử, lúc đầu còn được nhưng qua một thời gian, chỉ cần vợ con làm nũng thì con đã cứng chiều không từ chối được rồi.”

“.....” Giang Chi Châu im lặng một lúc, sau đấy mới bảo đảm với bà, “sẽ không đây, mẹ cứ yên tâm đi.”

Giang Mạn Mạn đang thắt tóc cho Hạ Duy, nghe thấy liền bật cười: “Có phải trước đây bà ba cũng từng làm vậy đúng không ạ?”

“.....” Ha ha ha ha ha ha – trong lòng Hạ Duy cười điên cuồng, nói hay lắm Mạn Mạn!

Mẹ Giang hơi biến sắc, trừng mắt nhìn Giang Mạn Mạn: “Con bé Mạn Mạn này, đúng là nghịch ngợm.”

Giang Mạn Mạn lại cười ha ha ha: “Trước đây Mạn Mạn bị ốm, bác sĩ cũng bắt Mạn Mạn kiêng cử đủ thứ, sau đó Mạn Mạn không nhẽo với bố thì bố liền lén lút cho con ăn.”

Hạ Duy chớp mắt, chiều này không tệ nha, cô phải nhớ kỹ mới được!

Mẹ Giang nhìn A Hoàng và A Quất, lại nói thêm: “không thì tạm thời để chó mèo ở chỗ bố mẹ đi, Hạ Duy mang thai không tiện chăm sóc, hơn nữa mẹ còn nghe nói nuôi chó sẽ dễ sinh non.”

Lúc vừa biết Hạ Duy mang thai, Giang Chi Châu cũng từng lo lắng vấn đề này, nhưng anh đã hỏi bác sĩ rồi, trên mạng cũng có không ít tài liệu tham khảo nên cuối cùng bọn họ vẫn quyết định để A Hoàng và A Quất ở nhà nuôi: “A Quất và A Hoàng đều được tắm rửa và kiểm tra sức khỏe định kỳ mà mẹ, chúng nó rất sạch sẽ và khoẻ mạnh, hơn nữa chúng nó cũng rất ngoan, không làm loạn đâu.”

“nói thì nói như thế nhưng mẹ vẫn không yên tâm....”

“Bây giờ là do con phụ trách chăm sóc tụi nó, Hạ Duy rất ít tiếp xúc, hơn nữa phạm vi hoạt động của chúng nó chỉ loang quanh ở lầu trệt thôi, không sao đâu mẹ.”

Mẹ Giang liếc anh một cái: “Mẹ không yên tâm bằng con, con không thể cẩn thận một chút với vợ con của mình sao.”

Hạ Duy vội vàng phụ hoạ nói đỡ cho Giang Chi Châu: “Bọn con có cẩn thận mà mẹ, hơn nữa con còn hay đi khám thai định kỳ nữa, bọn con đã hỏi bác sĩ rồi, bác sĩ bảo không sao cả mẹ ạ.”

Mẹ Giang thở dài, đành nói: “Được rồi, một mình mẹ không nói lại hai người các con.”

Hạ Duy làm mặt quỷ với anh.

“Xong rồi xong rồi, đã thất xong rồi, dì út thấy đẹp không?” Giang Mạn Mạn vui vẻ xoay đầu Hạ Duy qua, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“Để dì xem con thất thế nào nha.” Hạ Duy cầm điện thoại tự chụp một bức ảnh, “Mạn Mạn khéo tay thật đó, thất đẹp quá đi, sau này dì giao cho con chuyện đầu tóc của em nha.”

“Được ạ được ạ.”

Giang Mạn Mạn ở chơi nhà bọn họ cả ngày, ăn cơm tối xong mới theo bố Giang mẹ Giang về nhà, lúc gần về mẹ Giang lại không ngại phiền phức căn dặn bọn họ một lần nữa ăn uống phải kiêng cử.

Ăn uống kiêng cử đối với một người tham ăn như cô quả thật là cực hình, lúc mới đầu Hạ Duy còn dựa vào

bản năng của người mẹ mà cố gắng kiên cường, nhưng sau đó.... không chịu đựng được nữa.

Hạ Duy nhìn trên bàn toàn các món ăn thanh đạm liền cảm thấy mình không sống nổi nữa: “Mỗi ngày đều ăn những món này thật phiền phức quá đi mất, hồi em bị ho đã ăn kiên cường có nửa tháng đã cảm thấy dài đằng đẳng như một thế kỷ rồi, bây giờ phải kiên cường tận hai tháng, cuộc đời của em sắp nhạt nhẽo vô vị như chén canh này rồi.”

Giang Chi Châu đã hứa hẹn bảo đảm với mẹ, tuyệt đối sẽ không mềm lòng: “không còn cách nào khác, những người phụ nữ khác khi mang thai đều ăn thế này mà, em ráng chịu đựng một tháng nữa thôi thì có thể ăn thoải mái hơn rồi.”

Hạ Duy không phục: “Ở đâu có chuyện những người phụ nữ khác đều ăn thế này chứ? anh đâu phải ăn thế này đâu! nói đến chuyện mang thai, từ đầu đến đuôi đều là phụ nữ chịu khổ đó! Kiên cường, buồn nôn rồi nôn mửa, bị phù thũng, v...v.. đều là do phụ nữ chịu đựng hết, cuối cùng phải vất vả chịu đau đớn sinh em bé ra! Còn đàn ông thì sao, chỉ đóng góp tinh trùng là xong rồi!”

Giang Chi Châu: “.....”

“Em không muốn sinh nữa, em muốn ăn lẩu!”

Giang Chi Châu: “.....”

Giang Chi Châu an ủi cô: “Em nghĩ đến Mạn Mạn một chút đi, nếu như sau này có thể sinh một cô con gái đáng yêu như con bé thì có phải sẽ cảm thấy mọi đau khổ đang chịu đựng bây giờ đều đáng giá đúng không?”

“.... Nếu sinh một cô con gái đáng yêu như Mạn Mạn thì xem như huê vốn, còn nếu sinh ra một đứa con nghịch ngợm thì sao?”

Giang Chi Châu bảo đảm: “không đâu, anh sẽ dạy dỗ con bé ngoan ngoãn hiểu chuyện như Mạn Mạn.”

“.... Hừ!” Hạ Duy nghĩ đến Mạn Mạn thì quả thật là dễ chịu hơn nhiều, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy không công bằng, “Nhưng dựa vào gì mà anh không cần làm gì hết đã có một cô con gái đáng yêu như Mạn Mạn chứ?! Còn em chịu khổ như vậy mới sinh ra được cô con gái như vậy.”

Giang Chi Châu: “.....”

À, anh không không chế được chuyện này, nếu như có thể thì anh cũng bằng lòng chịu đựng cùng cô.

Hạ Duy nổi đóa nhìn anh, “Em mặc kệ, không thể chỉ có mình em chịu khổ được, vợ chồng nên có họa cùng hưởng có khổ cùng chịu đúng không?”

.... Hình như anh nhớ nguyên văn câu này là có phước cùng hưởng có nạn cùng chịu mà.

anh hỏi: “Vậy em muốn thế nào?”

Hạ Duy trả lời: “Từ giờ trở đi, em ăn gì anh ăn nấy, em phải ăn uống kiêng cữ ư thì anh cũng vậy, không cho phép ăn lén.”

“..... Được.”

“Sau này khi đứa bé ra đời, anh chịu trách nhiệm thay tã, cho uống sữa và dỗ đi ngủ, em chỉ chơi với nó, xem như đây là sự bù đắp của anh với em.”

“.... Được.”

“Còn lại thì đợi em nghĩ ra rồi nói tiếng. Đúng rồi, nói miệng không bằng chứng, chi bằng chúng ta lập bản giao ước đi, lỡ đến lúc đó anh đổi ý thì sao đây, ha ha ha.”

“không dám đổi ý....” Giang Chi Châu nhìn cô viết bản giao ước rồi anh ký tên xác nhận lên đó.

“A—” Hạ Duy nhìn giấy trắng mực đen trong tay, rốt cuộc cũng nở nụ cười, “Bây giờ em thấy trong lòng thoải mái hơn rồi.”

Giang Chi Châu: “.....”

Bắt đầu từ hôm nay, thực đơn ăn uống của Giang Chi Châu y hệt như của Hạ Duy. Đồng thời anh cũng nghiên cứu xem phụ nữ có thai không được ăn những gì, cố gắng tránh xa các loại bột gia vị, làm các món ăn càng ngon hơn.

Tay nghề của Giang Chi Châu đương nhiên là khỏi phải nói, Hạ Duy biết cô ăn ngon hơn các bà bầu khác nhiều nhưng... vẫn không được ăn đồ cay, nên cứ ăn thanh đạm mãi cũng dễ khiến cô cáu kỉnh.

Hạ Duy từng bày tỏ ý kiến với Giang Chi Châu là mình rất muốn ăn lẩu, tự nấu ở nhà nên sẽ không nêm nếm nhiều gia vị. Giang Chi Châu vẫn khẳng khái đợi sau ba tháng. Nhưng có lần, anh rất vui mừng nói với Hạ Duy: “Người xưa có câu chua nam cay nữ, em muốn ăn cay như vậy thì nhất định là con gái.”

Hạ Duy: “.....”

cô chỉ đơn giản là thêm ăn cay thôi mà.

Ngoại trừ về phương diện ăn uống phải kiêng cử quá nhiều thì cô rất may mắn không hề bị phản ứng mang thai nghiêm trọng gì hết. Chẳng hạn như nôn nghén thường thấy ở các bà bầu, các phụ nữ mang thai khác rất khổ sở nhưng mấy tháng nay Hạ Duy không hề nôn nghén chút nào nên trong lòng cô mới cảm thấy công bằng hơn một chút.

Ngoài ra còn có A Hoàng sầu não về chuyện cô mang thai, dạo gần đây nó khá u uất. Vì cô mang thai em bé nên dù chó mèo vẫn giữ nuôi trong nhà nhưng số lần cô tiếp xúc chơi đùa với bọn chúng giảm đi rõ rệt. Có thể là do đó nên A Hoàng cảm thấy Hạ Duy không gần gũi với nó nữa, tâm trạng tụt dốc không phanh.

Mỗi lần Hạ Duy ôm nó thì nó đều cực kỳ vui vẻ, nhưng Giang Chi Châu lo nghĩ đến em bé trong bụng nên không dám để bọn họ gần gũi quá mức, do vậy nên A Hoàng còn ảm ỉ một lần.

Hạ Duy cũng buồn rầu chuyện này: “anh xem đến khi sinh em bé, A Hoàng có còn để ý đến em nữa không?”

“không đâu, cùng lắm là nó không để ý đến anh thôi.”

“Ha ha ha ha ha.” Hạ Duy không nhịn được bật cười, “Vẫn là A Hoàng tốt, anh xem A Quát đi, không hề có chút biểu hiện bị ra rìa luôn.”

“Nó vốn không bám người khác như A Hoàng, nhưng nó còn thích anh hơn em.”

Hạ Duy: “.....”

Ha ha nghĩ lại xem, rõ ràng ngày đó là cô cho nó ăn trước mà!

“Đúng rồi, anh nghĩ chúng ta có thể bắt đầu suy nghĩ đặt tên cho con gái rồi đó.” Giang Chi Châu lấy một quyển từ điển từ trên giá sách rồi ngồi xuống bên cạnh Hạ Duy, “anh đã tìm mấy chữ trước, ý nghĩa và âm đọc cũng không tồi, em xem thử đi.”

Hạ Duy: “.....”

Chuyện này có sớm quá không, cô mang thai chưa được ba tháng nữa mà... Nhưng nếu sinh con trai thì chẳng phải sẽ uống phí công sức hay sao?

“Em nói thật, nếu như sinh con trai thì làm sao đây?” cô hỏi Giang Chi Châu.

Giang Chi Châu chau mày, nghiêm túc suy nghĩ vài giây mới trả lời: “Vậy thì chúng ta tiếp tục sinh thêm đứa nữa.”

Hạ Duy: “.....”

Ha ha ha, không thể nào, sinh một đứa đã là sự bao dung cực hạn của cô rồi.

63. Chương 63: Ngoại Truyện 3

Cả nhà vô cùng căng thẳng khi gần đến ngày dự sinh của Hạ Duy, mẹ của Hạ Duy cũng đến thành phố A, sợ cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Sau đấy vào ngày đầu tiên của tháng bảy, trước ngày thành lập đảng một ngày, công chúa nhỏ của nhà họ Giang ra đời. Hạ Duy biết mình sinh con gái liền thở phào nhẹ nhõm, nếu là con trai thì cô sợ Giang Chi Châu lại quần lấy cô sinh đứa thứ hai, đến lúc đó không chừng sẽ họp gia đình tranh cãi nữa đây.

Bác sĩ và y tá trong bệnh viện lén lút bàn tán, kiểu bố mẹ như thế này thật hiếm thấy, biết mình sinh con gái liền kích động suýt khóc.

Hạ Duy ở bệnh viện vài ngày rồi xuất viện về nhà. Mẹ Hạ Duy vẫn ở đây, đến khi Hạ Duy hết ở cữ mới về.

Vì mẹ cô và Giang Chi Châu sẽ chăm sóc em bé, mà mỗi ngày mẹ Giang Chi Châu cũng đến nên Hạ Duy càng nhàn hạ hơn, thoải mái ở nhà hồi phục sức khỏe. Mãi đến khi sự kích động đã qua, Giang Chi Châu mới chợt nhớ hình như bảo bối nhỏ nhà họ chưa được đặt tên, mọi người cứ luôn miệng kêu bảo bảo khiến anh cũng quên bết đi mất!

“Con gái tên Giang Duy Duy được không?” Buổi tối trước khi ngủ, Giang Chi Châu ngồi bên cạnh thương lượng với Hạ Duy về chuyện này. Hạ Duy bị sắc sữa bò trong miệng, nhưng cô còn chưa lên tiếng thì Giang Chi Châu đã tự hỏi tự trả lời: “Cũng không ổn lắm, nếu anh kêu Duy Duy thì hai mẹ con không biết anh đang gọi ai.”

“...À.” thật ra Giang Chi Châu chưa đặt cái tên Giang Ái Đảng cho con gái nhà mình là cô đã thấy an ủi lắm rồi.

“Vậy em có ý gì không?”

“Chuyện này...” Hạ Duy nghiêm túc suy nghĩ một lúc mới lên tiếng. “Chúng ta đi lật từ điển đi! Chọn trúng chữ nào thì chúng ta lấy chữ đó!”

Giang Chi Châu: “.....”

Đây là ý kiến của em sao?

Trong lòng âm thầm sỉ vả như vậy nhưng anh vẫn đi lấy một quyển từ điển từ giá sách. Hạ Duy ôm từ điển

thành kính cầu nguyện, sau đó tung quyển từ điển lên như tiên nữ vẩy hoa.

Quyển từ điển rơi xuống sàn nhà vang một tiếng đùng.

Hai người đều hồi hộp, Hạ Duy bĩu môi nhìn Giang Chi Châu, ra hiệu anh lật ra xem một chút. Giang Chi Châu bước tới lật quyển từ điển ra xem.

“Chữ gì vậy?”

“Di, ‘di’ trong ‘di nhiên tự đắc’.”

“Giang Di à? Nghe cũng không tệ lắm!” Hạ Duy thấy vận may của mình thật tốt, vừa tung một cái liễn ra một cái tên như thế.

Hôm nay bọn họ công bố tên con gái cho hai bà mẹ, chính thức đặt tên là Giang Di. Mẹ Giang tinh tế bình phẩm một phen: “Giang Di, chữ này có ý nghĩa không tệ, đọc cũng thuận miệng.”

Hạ Duy nghiêm túc nói: “Vậy ạ, bọn con lật từ điển rất lâu mới quyết định dùng chữ này.”

Giang Chi Châu: “.....”

Thứ gọi là ‘lật từ điển’ của cô hơi khác biệt với cách hiểu ‘lật từ điển’ của người bình thường. Tiếng Trung đúng là uyên thâm thật.

“Ừm, vậy đặt tên là Giang Di đi.”

Con gái bọn họ ngây ngốc cười cười giống như nghe hiểu.

Đến hôm thôi nôi của Giang Di, gia đình bọn họ chuẩn bị cho con bé hoạt động chọn đồ vật đoán tương lai thật long trọng. Hạ Duy vất hết chất xám chuẩn bị rất nhiều váy áo xinh đẹp và nhiều lọ sơn móng tay, hi vọng con gái cũng yêu cái đẹp như cô. Ông bà ngoại ông bà nội cũng chuẩn bị bút lông nghiên mực và sách thơ văn, hi vọng cô bé sẽ trở thành một tiểu thư khuê các từ bên trong lẫn bên ngoài.

Chỉ có bố ruột của Giang Di là Giang Chi Châu chuẩn bị cho cô bé một đồng đồ làm bếp.

Hạ Duy: “.....”

Trước ngày đó một tuần, Hạ Duy nghĩ trăm phương nghìn kế muốn vứt bộ đồ bếp chương mắt đó đi, nhưng cô vừa vứt đi thì Giang Chi Châu lại làm nó quay về chỗ cũ.

Cuối cùng Hạ Duy cũng mặc kệ, cô không tin con gái của cô không thích búp bê và váy áo xinh đẹp mà đi thích bộ đồ làm bếp này!

Nhưng cô đã nhanh chóng phát hiện ra mình sai rồi, vừa bắt đầu thì Giang Di gần như bò đến chỗ đồ làm bếp ấy, cười ha ha cầm một cái sạn mini.

Hạ Duy: “.....”

Giang Chi Châu sung sướng đến phát điên, anh ôm lấy Giang Di bé bỏng, hôn một cái lên gương mặt mềm mại của cô béL “A Di thích nấu ăn sao? Bố nhất định sẽ truyền hết tay nghề cho con, đào tạo con thành đầu bếp tuyệt nhất.”

Hạ Duy: “.....”

không thể nào! Sao con gái đáng yêu của cô lại muốn làm đầu bếp chứ! Đầu bếp nhiều dầu mỡ như vậy mà!

Đúng thật là Giang Chi Châu bắt đầu đào tạo Giang Di, nhưng có lẽ là do gen của nhà họ Giang quá mạnh nên từ bé Giang Di đã cực kỳ hứng thú với chuyện bếp núc. Hạ Duy nghe 8 tự điển món ăn(1) về các món ăn Quảng Châu, Tô Châu, Phúc Kiến, Chiết Giang, Hồ Nam, An Huy, Tứ Xuyên, Sơn Đông mà nhức đầu, nhưng mỗi lần Giang Di nghe lại cười khanh khách.

1. *Tự điển món ăn: hệ thống những phong cách đặc thù về lý luận, phương thức, phong vị về những kiểu chế biến thức ăn của các địa phương khác nhau.*

“Con bé còn nhỏ như vậy, có thể nghe hiểu anh nói gì sao?” Hạ Duy không chịu được nữa liền phàn nàn với Giang Chi Châu, cô vừa nghĩ đến con gái đáng yêu của cô sau này không thể mặc quần áo hợp mốt, làm móng tay xinh đẹp, mỗi ngày đều phải làm bạn với nồi niêu xoong chảo và dầu mỡ liền cực kỳ đau lòng.

Giang Chi Châu nói: “không nên xem thường con bé, bây giờ trẻ con vô cùng thông minh, vài tuổi đã có thể học không ít rồi đó, nên mưa dầm thấm đất rất quan trọng.”

Dù bây giờ Giang Di còn quá bé, chưa cảm nổi chiếc nồi nhưng anh có thể dạy lý thuyết trước, xem như là bồi dưỡng hứng thú trước.

Hạ Duy vẫn không cam tâm: “Nhưng tại sao con bé phải làm đầu bếp chứ, anh không được ích kỉ như vậy chứ!”

Giang Chi Châu bật cười nhìn cô: “Có thể là do người mẹ đã sinh thành và nuôi nấng con bé về già vẫn còn muốn ăn món ngon nên con bé mới có hứng thú với nấu ăn như vậy.”

Hạ Duy: “.....”

Ăn và nấu ăn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau đó được không!

“Em nhìn con gái của chúng ta ngoan ngoãn biết chừng nào, biết em thích ăn món ngon nên đã học nấu ăn từ khi bé. nói không chừng sau này con bé sẽ trở thành đầu bếp ưu tú hơn anh nữa, em có lộc ăn rồi.”

Hạ Duy: “.....”

Nghĩ đi nghĩ lại thì cô cũng có chút mong đợi.

Đến lúc Giang Di vào lớp 1 đã biết hết kiến thức và phương pháp rồi, nhưng do còn bé nên Hạ Duy không cho phép con bé đụng đến chuyện bếp núc, cùng lắm chỉ có thể đứng bên cạnh quan sát Giang Chi Châu nấu ăn mà thôi.

“Woa woa woa, bố lợi hại thật.” Mặc dù đã thấy bố nấu ăn không ít lần nhưng lần nào Giang Di cũng tăng bốc.

Giang Chi Châu lập tức vênh đuôi kiêu ngạo: “Động tác xóc chảo đòi hỏi cần có kỹ thuật mới làm được, từ động tác này có thể nhìn ra bản lĩnh của vị đầu bếp ấy.”

“Vâng ạ.”

“Con phải thật khéo léo khi xóc chảo, dùng lực ở cổ tay, phải nhanh nhưng đồng thời cũng phải ổn định.” anh vừa nói vừa thị phạm một lần, “Con thấy chưa? Dù cơm trong chảo bị xóc lên nhưng nó sẽ gom lại một chỗ, không rải đều chảo như ban nãy.”

“Khó quá đi, mà con cũng không có lực lớn như vậy.”

Giang Chi Châu cười với cô bé: “Động tác này phải luyện tập từ từ mới được, đừng sốt ruột. Mẹ con thích nhất là món cơm chiên trứng chiên do bố làm, sau khi quen mẹ con thì bố ngày càng thành thạo động tác xóc chảo.”

Giang Di: “.....”

Chỉ nhìn bố làm cơm chiên trứng thôi mà sao cũng bị bố mẹ khoe ân ái vào mặt vậy nè!!

“Được rồi, bưng ra ngoài cho mẹ con đi.”

“Vâng ạ.” Giang Di nghe lời bưng hai bát cơm chiên ra ngoài, để lên bàn ăn rồi lớn tiếng kêu, “Mẹ ơi, lại đây ăn cơm đi.”

“Mẹ đến đây.” Hạ Duy vuốt vuốt đầu A Hoàng, rửa tay rồi ra ngoài ăn cơm. A Hoàng thấy bọn họ ăn cơm liền thè lưỡi muốn ăn ké, Hạ Duy nói với nó: “A Hoàng, em đã ăn rồi, không thể ăn nữa, đợi một lát dẫn em ra ngoài đi dạo, phải ngoan nha.”

Giang Di học theo giọng điệu của cô nói với A Hoàng: “Phải ngoan nha.”

“Gâu!”

Giang Di cười khanh khách, rồi quay sang Hạ Duy: “Mẹ ơi, hôm nay con đã tập viết xong rồi, con muốn dẫn A Hoàng đi dạo nữa.”

“Được chứ.”

“Béo Béo muốn đi cùng chúng ta không?”

Béo Béo chính là A Quất, bởi vì cô bé thấy nó rất béo nên cứ khẳng khẳng luôn miệng gọi là Béo Béo.

Hạ Duy nói: “Nó càng ngày càng thích nằm lì trên ghế salon hơn.”

Giang Di nhướn mày nói: “cô giáo nói không vận động thì sẽ không khoẻ mạnh, Béo Béo đã rất béo rồi, con sợ nó bị béo chết.”

Hạ Duy: “.....”

thật ra đây không phải là thời kỳ đỉnh cao của nó, con bé chưa thấy lúc A Quất còn béo hơn bây giờ.

Giang Chi Châu nghĩ nghĩ một lúc mới nói: “Vậy dẫn A Quất ra ngoài đi dạo loanh quanh luôn đi/”

Hạ Duy không khỏi lo lắng: “Nó có chịu không?”

“Nếu nó không chịu thì anh ôm nó về.”

“Vậy được.”

Cơm nước xong, bọn họ nghỉ ngơi một chốc lát mới dẫn một bé gái, một con mèo và một con chó đi dạo. Khu Quốc tế Khải Thụy rất lớn, đi dạo một vòng cũng tốn không ít thời gian. Giang Di cực kỳ vui vẻ, trong miệng luôn ngân nga một bài hát thiếu nhi được dạy trong trường.

Hạ Duy nhìn A Hoàng đi phía trước, nói với Giang Chi Châu: “Thể lực của A Hoàng đã không còn tốt như lúc trước nữa.”

Giang Chi Châu nói: “Tuổi của A Hoàng và A Quát cũng không còn nhỏ nữa, nếu tính theo tuổi con người thì có thể bọn chúng còn lớn tuổi hơn chúng ta nữa.”

Hạ Duy bỗng nhiên hơi xúc động, vòng đời của chó mèo thật sự ngắn ngủi như vậy, không chừng có một ngày nào đó bọn chúng sẽ bỏ bọn họ mà đi.....

Giang Chi Châu đưa tay vuốt tóc cô, im lặng an ủi.

Bọn họ đi một lúc nữa thì bắt gặp một đôi vợ chồng và con của họ cũng dắt chó đi dạo. Giang Di nhìn thấy bé trai ấy liền vui vẻ chào hỏi: “anh Tiêu Mạch, anh cũng dắt chó đi dạo sao?”

Bé trai được Giang Di gọi là “anh Tiêu Mạch” thấy con bé thì ngại ngần cười cười, rồi chào hỏi từng hồi.

Sau khi nhà bọn họ chuyển đến đâu không lâu thì quen biết gia đình của Tiêu Cố, vì hai nhà thường xuyên gặp nhau lúc dẫn chó đi dạo, càng trùng hợp hơn nữa, vì chuỗi nhà hàng gần Quốc tế Khải Thụy là do Tiêu Cố mở.

Tiêu Cố và Giang Chi Châu, một người sở hữu nhà hàng cơm tây, một người là chủ của nhà hàng cơm Trung nên có không ít chủ đề chung, còn Mễ Tình vợ của Tiêu Cố cũng có không ít đề tài chung với cô——giống như sở thích làm móng tay, mà một người lại vừa đúng là chủ cửa hàng làm móng.

Hai gia đình đều cảm thấy rất có duyên, có duyên nhất chính là sau này Giang Chi Châu và Hạ Duy còn sinh một đứa con gái.

Nếu như không phải bây giờ đang xem trọng tự do yêu đương thì hai bên gia đình đều muốn kết thông gia, dù bây giờ chưa rõ thể nào nhưng bên trong thì không nói được.

“Hoá ra nhà em còn nuôi mèo sao?” Lần đầu tiên Tiêu Mạch nhìn thấy một con mèo cam, hiếu kỳ nhìn nó. Giang Di nhiệt tình giới thiệu cho cậu bé: “Đúng rồi, nó tên là Béo Béo, bình thường không thích ra ngoài đi dạo chút nào nhưng cô giáo nói phải vận động thì sức khoẻ mới tốt được.”

“Ừm, nó nên vận động nhiều hơn.” Tiêu Mạch cúi người, cười với A Quát, “Xin chào Béo Béo.”

A Quát: “.....”

Người mới béo! Cả nhà người đều béo!

64. Chương 64: Ngoại Truyện 4

Sinh nhật của Giang Chi Châu và Giang Di đều trong tháng 7, chỉ cách nhau mấy ngày nên mỗi lần đến sinh nhật của Giang Di thì sẽ dễ dàng nhớ vài ngày sau là đến sinh nhật Giang Chi Châu.

Nhưng Hạ Duy thật bất hạnh!

Sinh nhật của cô vào tháng 11, cách bọn họ gần nửa năm nên cô luôn cảm thấy sinh nhật của mình dễ bị quên mất!

Tuy Giang Chi Châu không hiểu chọn quà cáp thế nào nhưng may mắn là mỗi khi sắp đến sinh nhật cô, anh đều hỏi cô muốn mua gì, cô liền biết anh không quên.

Nhưng năm nay đã đến ngày sinh nhật của Hạ Duy nhưng anh chưa hỏi cô muốn gì, chẳng lẽ anh đã tự mua quà rồi sao? không thể nào, cô không tin, không chừng chỉ có mẹ anh mới thích quà tặng do anh tự chọn mua thôi.

Vậy thì chỉ còn một khả năng, anh đã quên mất sinh nhật cô rồi!

Chuyện này khiến Hạ Duy cực kỳ tức giận, dạo này Giang Chi Châu bận rộn công việc, nên cô phải phụ trách đưa đón Giang Di đi học, nhưng đây không phải lý do để anh quên sinh nhật cô!!

cô đang nghĩ có nên nói bóng nói gió nhắc nhở anh một chút không, nhưng cô hờn dỗi không nói gì hết như một đứa trẻ, cô muốn xem xem rốt cuộc là anh có nhớ sinh nhật cô không?!

Đến khi cô đón Giang Di về nhà, Giang Chi Châu vẫn không hề hỏi cô muốn quà tặng gì. Hạ Duy ghen ứ trong lòng, liền gọi điện cho anh để thăm dò thế nào.

“Hạ Duy, có chuyện gì không?”

“không có gì, chỉ muốn hỏi xem tối nay anh có về ăn cơm không.”

Giang Chi Châu suy nghĩ giây lát mới trả lời: “Để anh xem đã, nếu muộn quá thì anh không thoát được rồi.”

“À.” Hạ Duy mỉm cười, rất tốt, lần này anh không chạy thoát khỏi tội lỗi tày đình rồi!

Hạ Duy dần lòng không được mắng anh ngay lúc này, nói thêm dăm ba câu rồi cúp điện thoại. cô nhớ lần

trước đám bạn thân của cô cũng thảo luận về chuyện sinh nhật này, bọn Bát Bảo nói tất cả đàn ông đều là như thế này, lúc theo đuổi và hẹn hò sẽ tạo cảm xúc lãng mạn ngọt ngào cho đối phương, sau đó chỉ biết bảo em uống nhiều nước ấm vào, nhưng thiếu nữ Hạ Duy 18 tuổi kiên quyết phản đối luận điểm này.

Tại sao vợ chồng già lại không thể có cảm xúc lãng mạn ngọt ngào chứ? Chẳng lẽ cô muốn trải qua cảm xúc lãng mạn ngọt ngào thì phải đổi một ông chồng khác à?

“Mẹ ơi, mẹ sao vậy, mẹ không khoẻ sao?” Giang Di chớp mắt to, nhìn cô.

Hạ Duy cười cười với cô bé: “Mẹ không sao hết, con đi làm bài tập đi, có thể tối nay bố con không về ăn cơm, con muốn ăn gì? Mẹ làm cho con nha.”

“Dạ....” Giang Di nghĩ nghĩ một lúc liền quả quyết nói. “Hay là mẹ đừng vào bếp, lần trước mẹ bị dầu bắn, bố tức giận lâu lắm, chúng ta gọi thức ăn ở ngoài đi.”

Hạ Duy: “.....”

Được

Có lẽ là thấy sắc mặt Hạ Duy không tốt, Giang Di cho rằng cô không muốn ăn thức ăn bên ngoài liền an ủi mẹ mình: “Mẹ ơi không sao đâu, đợi con lớn chút nữa có thể nấu ăn cho mẹ ăn rồi.”

.... A, vẫn là con gái đáng yêu.

cô xoa đầu Giang Di, để con bé tiếp tục làm bài tập rồi lấy điện thoại đặt thức ăn bên ngoài.

Lúc này Giang Chi Châu cũng đang cầm điện thoại, màn hình hiển thị Giang Mạn Mạn gọi đến. anh nhìn thoáng qua rồi nghe máy: “Mạn Mạn, có chuyện gì không?”

Giọng điệu của anh có vẻ khá vội vàng, Giang Mạn Mạn suy nghĩ một lát mới hỏi: “Chú út đang bận sao?”

“không sao, Mạn Mạn tìm chú út có gì không?”

Giang Mạn Mạn nói: “Lớp con có bạn sắp đi du học, bọn con định mời bạn ấy ăn bữa cơm trước khi đi nên con muốn đặt một phòng nhỏ ở Thiên Hạ Cư được không ạ?”

“Đương nhiên được chứ, khi nào bọn con đến? Để chú nhỏ đặt phòng cho con.”

“Được ạ, vậy buổi trưa thứ 6 tuần này, cảm ơn chú út nhé.”

“Đừng khách sáo.”

Giang Chi Châu đang định nói không có chuyện gì thì anh cúp máy đây, nhưng chợt nghe Giang Mạn Mạn lên tiếng: “À, hôm nay hình như là sinh nhật của dì út, chú nhỏ đang bận làm đồ ăn cho dì út sao?”

“.....?” Giang Chi Châu nhú mồm, sau đó chợt nhận ra, đúng rồi, hôm nay là sinh nhật Hạ Duy, vậy mà anh lại quên mất: “Chết rồi, chú quên mất rồi!!!”

Chẳng trách hôm nay anh luôn cảm thấy mình đã quên mất chuyện gì đó, hoá ra là chuyện này!!

Giang Mạn Mạn: “.....”

Bầu không khí chợt lắng lại vài giây, Giang Mạn Mạn cố tỏ ra già dặn khuyên bảo: “Chú út à, con biết chú bận rộn nhiều việc nhưng chú cũng không thể quên sinh nhật của dì út chứ, phụ nữ rất để ý mấy ngày lễ, nhất là ngày sinh nhật của mình...”

“....” Giang Chi Châu cũng cảm thấy mình toi đời rồi, anh nhớ khi nãy Hạ Duy còn cố ý gọi điện hỏi tối nay anh có về nhà ăn cơm không, đó nhất định là thăm dò ý anh thế nào.

“.... Bây giờ chú sẽ đến trung tâm mẫu dịch Tinh Quang gần Thiên Hạ Cư để mua quà, hẳn sẽ về kịp.”

“Được ạ! Chú út cố lên!!”

Giang Chi Châu vừa cúp máy liền nhanh chóng mặc áo khoác chuẩn bị đi, quản lý chi nhánh thấy vậy liền vội vàng ngăn anh lại: “Tổng giám đốc Giang, anh muốn đi đâu vậy? Công việc của chúng ta còn chưa thương lượng xong nữa.”

Giang Chi Châu trả lời: “Ngày mai rồi nói sau, bây giờ tôi có việc gấp.”

“Ơ nhưng mà...” Ông còn chưa nói hết, Giang Chi Châu đã nhanh chóng phóng ra ngoài.

Quản lý chi nhánh: “.....”

Giang Chi Châu đi lấy xe rồi phi một đường đến trung tâm mẫu dịch Tinh Quang. anh vốn không am hiểu mua quà tặng cho phụ nữ, bây giờ thời gian gấp gáp, lòng anh càng nóng như lửa đốt. anh hỏi các cô bán hàng, bọn họ giới thiệu thứ này giới thiệu thứ kia khiến anh hận không thể mua về hết.

Giang Chi Châu cũng có nghĩ đến phương án mua hết để đỡ phiền phức nhưng thế này dù tiêu một số tiền lớn cũng kỳ qua loa, Hạ Duy nhất định sẽ phát hiện ra được. anh nhớ hồi đó anh còn nói với cô rằng quà tặng không cần đắt tiền, chủ yếu là tấm lòng.

không còn cách nào khác, anh chỉ đành cầu cứu viện binh mà thôi.

Giang Di vừa làm xong bài tập, chưa kịp đưa mẹ kiểm tra đã nghe tiếng ting từ máy tính bảng. cô bé đã làm xong bài tập, chơi máy tính bảng chắc mẹ sẽ không mắng cô đâu nhỉ?!

Giang Di nghĩ như vậy nên liền mở máy, là bố thêm cô vào một nhóm trò chuyện, chị họ Mạn Mạn của cô cũng có mặt.

Tên nhóm còn cực kỳ dã man nữa, là nhóm nhỏ bàn đối sách cho sự kiện khẩn cấp.

Giang Di: (o)?

Giang Di: Bố ơi, chị họ, sự kiện khẩn cấp gì vậy? Có cần thêm mẹ vào không?

Giang Chi Châu: không được con à, mẹ con chính là sự kiện khẩn cấp đó.

Giang Chi Châu: A Di, con nhớ hôm nay là ngày gì không?

Giang Di:..... Dạ (v)?

Giang Di: À! Đúng rồi, hôm nay là sinh nhật mẹ! Mấy ngày trước con còn muốn chúc mừng mẹ đầu tiên, nhưng kết quả hôm nay lại quên mất tiêu QAQ

Giang Mạn Mạn: Dì út thật đáng thương [mỉm cười]

Giang Di: Hèn chi hôm nay con thấy mẹ rầu rĩ không vui QwQ con còn tưởng là do mẹ không thích đặt đồ ăn bên ngoài nữa chứ QwQ Bố ơi làm sao bây giờ đây?

Giang Chi Châu: Bố đang mua quà cho mẹ con đây, thêm hai đứa vào để giúp bố tham khảo.

Giang Chi Châu: [hình ảnh] Bộ trang sức này thế nào?

Giang Mạn Mạn: Chú út muốn nghe lời nói thật sao?

Giang Chi Châu:.....

Giang Mạn Mạn: Tặng trang sức cũng là lựa chọn tốt, nhưng chú chọn cái này... thật thô tục [che mặt] Hồi trước chú làm sao theo đuổi được dì út vậy chứ [che mặt]

Giang Chi Châu:.....

Giang Di: Bộ này tặng cho bà ngoại hay bà nội thì hẳn sẽ thích lắm (*^__^*)

anh biết con gái mình là cháu gái hiếu thảo, chứ không phải là đang chặt chém anh.

Giang Mạn Mạn: Chú út, chú chụp hình tử tướng bày kia cho bọn con xem với.

Giang Chi Châu: [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh]

Giang Mạn Mạn: Bộ khuyên tai và dây chuyền kia rất đẹp đó! Có hình mặt trăng và ngôi sao kìa!

Giang Chi Châu: Bộ ấy nhìn có trẻ con quá không? Chỉ có thiếu nữ tuổi bọn con mới thích thôi.

Giang Mạn Mạn: Dì út đúng là thiếu nữ mà, dì mới 18 tuổi thôi.

Giang Chi Châu:

Cuối cùng anh vẫn chọn bộ trang sức khắc mặt trăng và ngôi sao rồi để nhân viên gói lại cho anh. anh mua qua rồi lại đi xuống tầng dưới xem tiệm Thánh Địa Đồ Ngọt một chút, anh muốn mua bánh kem vừa làm xong — đây là ý tưởng anh nghĩ ra lúc gọi điện cho Úc Ý khi vừa bước chân ra khỏi Thiên Hạ Cư.

“Xin chào Giang tiên sinh, bánh kem Úc tổng dặn dò chúng tôi đã được làm xong rồi đây ạ.” Nhân viên lấy bánh kem ra cho anh xem một chút, đảm bảo không có vấn đề mới gói vào hộp giấy nhỏ tinh tế.

“thật xin lỗi, đặt bánh gấp như vậy, thật làm phiền các cô.”

Thợ làm bánh lễ phép trả lời: “Giang tiên sinh khách sao rồi, đây là chuyện Úc tổng tự dặn dò nên chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức làm bánh thật ngon.”

“Cảm ơn.” Giang Chi Châu nhận lấy hộp bánh rồi sải chân dài bước ra ngoài.

anh cố gắng chạy xe, rốt cuộc cũng về nhà trước 8h tối. Hạ Duy và Giang Di đang ăn cơm giữa chừng, Giang Di vì phối hợp với anh nên đã rề rà kéo dài không ít thời gian đến giờ.

Vừa nghe thấy tiếng mở cửa, Giang Di hít một hơi thật sâu rồi trực tiếp nhảy từ trên ghế xuống và chạy ra ngoài: “Bố ơi, bố về rồi!”

“Ừ, A Di ngoan!” Giang Chi Châu vừa đổi giày vừa đưa hộp bánh cho con bé.

“Woa, mẹ ơi nhìn xem, bố có mua bánh kem về nè.”

Hạ Duy khẽ nhếch mày, cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng 72 tiếng không để ý đến anh rồi, nhưng câu nói của Giang Di khiến cô không nhịn được quay đầu nhìn.

Quả thật là một chiếc bánh kem, trên hộp bánh còn có logo của Thánh Địa Đồ Ngọt.

“Sinh nhật vui vẻ.” Giang Chi Châu đưa túi quà trong tay cô, lại hôn lên mặt cô một cái.

Giang Di buông bánh kem xuống, nhanh chóng xoay đầu sang chỗ khác.

“anh làm gì vậy? Con gái còn ở đây đó!” Hạ Duy bắt mắt trừng anh một cái, sau đó cũng mở túi quà ra. À, là một bộ trang sức rất đắt tiền.

“Em mở ra xem có thích không.”

Hạ Duy không ôm hi vọng gì với gu thẩm mỹ của Giang Chi Châu, nhưng mở hộp ra, đôi mắt của cô vừa nhìn thấy đôi khuyên tai và dây chuyền liền sáng rỡ: “Đáng yêu quá đi mất! Đây là anh chọn sao?” cô không tin được.

Giang Chi Châu ung dung nói: “Ừ, anh chọn lâu lắm đó, em thích thì tốt rồi.”

Hạ Duy híp mắt đánh giá anh một phen, cuối cùng vẫn hỏi anh: “anh chưa ăn cơm đúng không? anh ăn cơm trước đi.”

“Được, ăn bánh kem trước đã, để anh cắm nến vào.” anh cố ý bảo nhân viên cho anh 18 cây nến.

Đốt nến cầu nguyện xong, Giang Chi Châu bắt đầu cắt bánh, Giang Di lên tiếng xung phong: “Mẹ ơi, để con đi làm mỳ trường thọ cho mẹ.”

“Thôi đừng, lỡ bị thương thì không tốt.”

“không sao đâu, nấu mỳ rất đơn giản, con làm được mà.”

cô bé nói dứt lời thì nhanh chân chạy vào phòng bếp, Hạ Duy liền nói với anh: “anh đi xem chừng đi, con bé còn nhỏ như vậy.”

“Được.”

Dưới sự trợ giúp của Giang Chi Châu, Giang Di rút cuộc cũng thuận lợi nấu xong bát mì trường thọ, xem như là tặng quà sinh nhật cho mẹ.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Hạ Duy nhìn Giang Chi Châu vừa tắm rửa xong, cười ha ha hai tiếng: “Vừa rồi có con bé ở đó nên em không vạch trần anh, thật ra anh vốn dĩ là đã quên mất sinh nhật của em.”

“.....” Trong lòng Giang Chi Châu hồi hộp, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: “anh giả vờ quên đó, để làm em ngạc nhiên.”

“Ha ha ha, anh đoán em có tin không?”

Giang Chi Châu: “....”

anh nhào tới đè Hạ Duy xuống giường, cúi đầu hôn cô một cái: “thật xin lỗi, anh hứa sau này sẽ không bao giờ quên sinh nhật của em nữa.”

“anh....” Hạ Duy chưa kịp nói hết câu đã bị Giang Chi Châu nuốt vào bụng.

Bàn tay của anh cũng không an phận, Hạ Duy dùng hết sức lực toàn thân mới đẩy được anh ra, ngồi dậy cười cười với anh rồi nói: “Giang tiên sinh, em đã quyết định 72 tiếng không để ý đến anh nữa, tối nay anh ra ngủ ngoài phòng khách đi, phải ngủ đủ 3 ngày đó, nếu lần sau anh lại quên sinh nhật của em nữa thì ngủ ngoài đó luôn 3 năm đi.”

Giang Chi Châu: “.....”

65. Chương 65: Ngoại Truyện 5

Tối hôm đó, Giang Chi Châu ngủ một đêm ngoài phòng khách, sáng hôm sau trước khi đi làm anh vẫn chuẩn bị bữa sáng cho Hạ Duy và Giang Di như cũ.

Đồng hồ báo thức của Hạ Duy kêu đúng 7h, bình thường 8h hơn cô mới rời giường, nhưng hôm nay cô chịu trách nhiệm đưa Giang Di đi học nên không thể không dậy sớm. cô rửa mặt xong thì đi xuống phòng ăn dưới lầu, Giang Chi Châu đã chuẩn ăn đồ ăn sáng xong, Giang Di đang ngồi trước bàn uống sữa tươi.

“Chào mẹ buổi sáng ạ.” Giang Di thấy Hạ Duy đi xuống liền nở nụ cười chào cô. Giang Chi Châu đang chuẩn bị đi làm, lại xoay người nói với Hạ Duy: “Buổi sáng tốt lành.”

“Đừng thấy sang bắt quàng làm họ, em đã nói 72 tiếng không để ý đến anh.” Hạ Duy liếc anh, ngồi xuống thoải mái ăn bữa sáng do anh chuẩn bị.

Giang Chi Châu: “.....”

anh cho rằng anh ngủ phòng khách một đêm thì cô đã nguôi giận phần nào... nhưng không ngờ... cô thật sự không để ý đến anh trong vòng 72 tiếng sao?

Giang Di nhìn bố đang đứng ngay cửa lại nhìn mẹ ngồi ngay bên cạnh, không biết phải làm gì.

Lúc Hạ Duy đưa Giang Di đi học, cô bé không nhịn được liền hỏi Hạ Duy: “Mẹ ơi, mẹ không thèm để ý tới bố trong 3 ngày thật sao?”

Hạ Duy nhìn cô bé, nói: “Ngoan, chuyện của bố mẹ không cần con quan tâm, đi học ở trường phải nghe lời cô giáo thầy giáo biết chưa?”

“Dạ...”

Hạ Duy nhìn Giang Di đeo cặp bước vào cổng trường mới lái xe rời đi. Giang Di ủ rũ, nặng nề hoà vào một đám học sinh nhộn nhịp.

“Chào buổi sáng, Giang Di.”

Giang Di ngẩng đầu nhìn, là bạn cùng lớp với cô bé – Tống Giai Nhạc: “Buổi sáng tốt lành nha Tống Giai Nhạc.”

Tống Giai Nhạc nhìn cô bé rồi hỏi: “Cậu sao vậy, sao tâm trạng nặng nề vậy?”

Giang Di thở dài: “không có gì, là bố mình chộc mẹ mình tức giận.”

“Chuyện này thì tính là gì chứ, bố mình cũng thường xuyên chộc mẹ mình tức giận mà.”

Ánh mắt của Giang Di liền sáng rõ, tựa như cô bé đã nhìn thấy một hi vọng nào đó: “Vậy phải làm thế nào đây?”

“Đánh nhau một trận là được rồi.”

Giang Di: “.....”

cô giáo nói đánh nhau không phải là không tốt, mẹ mình vừa rồi còn bảo mình nghe lời cô giáo nữa.

“Lần trước, bố mình chọc mẹ mình tức giận, sau đó mình thấy trên người bọn họ đều có dấu xanh xanh tím tím, bố mình bảo là bố mẹ đánh nhau.”

“... Vậy mẹ cậu có thể đánh thắng ba cậu sao?”

“Đương nhiên rồi, bình thường toàn là mẹ mình thắng, bố mình không dám đánh lại.”

“À...” Mặc dù nói như vậy nhưng cô bé vẫn cảm thấy đánh người là không tốt. Aiss, mình vẫn nên suy nghĩ biện pháp khác một chút đi.

Buổi trưa sau khi tan học, cô bé liền chạy lên phòng mình gửi tin nhắn cho Giang Mạn Mạn: “Chị họ, chị có online không?”

Giang Mạn Mạn: Chị đây, có chuyện gì sao?

Giang Di: Mẹ em còn tức giận, sáng nay không thèm để ý đến bố, tối hôm qua bố phải ngủ phòng khách.

Giang Mạn Mạn: Thê thảm thật!

Giang Mạn Mạn: Em không cần để ý đến bọn họ, người lớn cãi nhau chính là tình thú, hai ngày nữa sẽ làm lành thôi.

Giang Di: thật sao QwQ nếu mẹ em vẫn còn tức giận thì sao?

Giang Mạn Mạn: À, chắc sẽ không vậy đâu... À, chị nghĩ ra rồi! không phải dì út thích ăn các món ăn do chú út làm sao, để chú út làm một bàn tiệc lớn hồi lỗi, hẳn là dì sẽ tha thứ cho chú út thôi.

Giang Di: Đúng rồi ha! Nhưng mà mẹ em không thèm để ý đến ba, có chịu ăn không?

Giang Mạn Mạn: Chị nghĩ sẽ không đi... Nhưng để an toàn thì chuyện này cứ giao cho chị, em yên tâm đi học đi!

Giang Di: cảm ơn chị họ nha! (^o^)/

thật ra nếu Mạn Mạn không nói, Giang Chi Châu cũng nghĩ đến biện pháp này. Dù anh không am hiểu về các món quà phù hợp cho từng ngày lễ, nhưng anh đã nấu ăn cho Hạ Duy ăn nhiều năm như vậy, trên thế giới này không còn ai hiểu rõ khẩu vị của Hạ Duy hơn anh nữa.

cô thích ăn cái gì, ăn thế nào, anh nắm rõ như lòng bàn tay.

anh đang suy nghĩ thì Giang Mạn Mạn gọi điện tới. anh nghe máy, hỏi: “Có chuyện gì thế, Mạn Mạn?”

Giang Mạn Mạn: “Chú út, con nghe Giang Di nói dì nhỏ đang giận chú lắm đúng không?”

“... Ừ.”

“À, con bé rất lo lắng chuyện hai người, con nghĩ chú nên làm một bàn tiệc lớn cho dì út, ắt hẳn là dì út sẽ tha thứ cho chú đó?”

Giang Chi Châu cười nói: “Con và chú nghĩ giống nhau đấy.”

“Ha ha, không mưu mà hợp, nhưng dạo này hình như chú út đang bận nhiều việc, chú có thời gian làm bàn tiệc lớn sao?”

“Hai ngày nay chú sẽ làm việc thêm giờ, tranh thủ ngày kia về nhà sớm nấu cơm.”

“Vậy thì tốt, ngày kia vừa đúng là thứ 6, con cũng có thể đến. Giang Di sợ dì út không để ý đến chú nên chú cứ dùng con làm cớ đi.”

“... Mạn Mạn, con đúng là ngày càng lắm chiêu trò.” Nhưng nếu như Mạn Mạn cũng đến thì xác suất thành công sẽ nhiều hơn một chút nhỉ?

Giang Chi Châu định kế hoạch xong thì hai ngày nay đều liều mạng làm việc, anh có động lực như vậy, chỉ khổ cho nhân viên của anh mà thôi. Giang Di cũng nói cho Hạ Duy biết tối thứ 6, Giang Mạn Mạn muốn đến nhà ăn cơm, để mẹ đừng dẫn cô bé ra ngoài ăn.

Hạ Duy nghe chuyện Giang Mạn Mạn đột nhiên muốn đến nhà ăn cơm liền biết có vấn đề mờ ám gì đó nhưng cô cũng đã lâu rồi chưa gặp Mạn Mạn nên rất vui khi Mạn Mạn đến chơi.

Buổi chiều, Hạ Duy đón Giang Di đi học về nhà, vừa bước chân vào nhà liền có mùi thơm nức xộc vào mũi. Hạ Duy vào nhà, nhướng mày nhìn Giang Chi Châu trong phòng bếp: “Sao hôm nay anh tam tâm sớm như vậy?” Hai ngày trước, rõ ràng đến buổi tối mới về, sau đó tự giác đi ngủ phòng khách.

Giang Chi Châu nói: “Hôm nay ít công việc nên về trước nấu cơm.” anh nhìn đồng hồ rồi nói với Hạ Duy, “Hẳn là Mạn Mạn sắp đến rồi.”

“À.” Hạ Duy lạnh lùng à một tiếng, rồi dẫn Giang Di lên lầu, “Chúng ta đi làm bài tập trước nha.”

“Vâng ạ.”

Giang Chi Châu nói với bóng lưng của cô: “Đến lúc ăn cơm, anh sẽ lên gọi hai mẹ con.”

“Ừ.”

Giang Di vừa viết chưa được vài trang thì đã có người gõ cửa, Hạ Duy đi đến mở cửa liền thấy Giang Mạn Mạn đang đứng bên ngoài. Năm nay con bé đã lên cấp 3, dậy thì thành một thiếu nữ xinh đẹp, không còn hờ tỵ là khóc nhè như khi còn bé nữa, nhưng vẫn cực kỳ đáng yêu như trước.

“Dì út, lâu rồi không gặp, có nhớ Mạn Mạn không?!” Giang Mạn Mạn xông tới ôm chầm lấy Hạ Duy. Hạ Duy cười nói, “Đương nhiên là nhớ rồi, Mạn Mạn có nhớ dì không?”

“Dĩ nhiên là nhớ rồi ạ, bộ móng dì út làm cho con hồi đợt nghỉ hè trước đẹp quá đi mất!”

“Dì biết ngay là con chỉ muốn làm móng thôi mà.”

“Ha ha ha ha ha.” Giang Mạn Mạn lén lút trao đổi ánh mắt với Giang Di, rồi lại cười với Hạ Duy nói, “Chú út đã làm xong cơm tối rồi, chúng ta xuống ăn cơm đi.”

“Được.” Hạ Duy bảo Giang Di dẹp tập vở vào rồi ba người cùng đi xuống lầu.

Giang Di và Giang Mạn Mạn đi phía sau, lặng lẽ nói nhỏ bên tai: “Tình huống thế nào rồi?”

“Mẹ vẫn không chịu để ý đến bố, bố đã ngủ phòng khách hai ngày rồi.”

“Ha ha.” Mặc dù chú út rất đáng thương nhưng cô vẫn không nhịn được bật cười, “không sao, đã vài ngày rồi thì chắc dì út đã nguôi giận rồi, ăn bữa cơm này thì sẽ làm lành thôi.”

“Dạ.”

Khi ba người bọn họ bước chân vào phòng bếp thì trên bàn đã bày sẵn 7.8 món ăn/ Hạ Duy bình tĩnh nhìn Giang Chi Châu, miệng nói là mời Mạn Mạn đến ăn cơm nhưng lại làm các món cô thích.

cô không vạch trần, ngồi giữa Giang Di và Giang Mạn Mạn.

Giang Chi Châu: “.....”

Lúc đầu anh muốn ngồi bên cạnh Hạ Duy, nhưng bây giờ xem ra thì chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ngồi chỗ khác thôi.

“Woa, chú út nấu ăn ngày càng nhỏ, thật hâm mộ dì út và Giang Di quá đi!!”

Giang Di: “Em cũng học nấu ăn với bố, em lớn hơn sẽ nấu ăn cho chị họ nha.”

“Được! nói vậy dì út thật hạnh phúc, được hưởng thụ tay nghề của hai vị đầu bếp luôn!”

Hạ Duy cười cười, gấp cho Giang Mạn Mạn một miếng sườn: “Con ăn cơm đi.”

cô biết rõ chút mưu kế nhỏ của Giang Mạn Mạn, Giang Chi Châu cũng không phải dạng vừa, dù dễ được Giang Mạn Mạn và con gái theo phe anh.

Giang Mạn Mạn cố gắng làm sinh động bầu không khí trên bàn ăn, dù Hạ Duy cố gắng làm lơ Giang Chi Châu 72 tiếng đồng hồ cũng vì con bé mà cũng quên mất mình đang chiến tranh lạnh với anh vài lần.

“Đúng rồi, các bạn nam trong lớp nhìn thấy ảnh chụp chung của con và dì út còn tưởng là chị em, muốn xin con phương thức liên lạc đó.” Giang Mạn Mạn nói, hàm ý sâu xa nhìn Giang Chi Châu: “Chú út phải cảm thấy bị đe dọa nha, tình địch cạnh tranh với chú toàn là tiểu thít tươi học cấp 3 đó.”

Giang Chi Châu: “.....”

Nhưng đến khi bọn họ biết cô là phụ nữ đã lập gia đình còn dám theo đuổi cô sao?

Mặc dù trong lòng anh đang âm thầm sỉ vả nhưng anh vẫn kịp phản ứng rằng mình đang khẩn cấp cần đỡ bà xã, nên liền gật đầu nói: “Chú luôn cảm thấy bị đe dọa.”

“Ồ.” Hạ Duy bất thành linh lên tiếng.

Giang Chi Châu: “.....”

Giang Mạn Mạn bật cười ra cười.

Sau đấy, Mạn Mạn lại chơi đùa với Giang Di một hồi nữa mới chịu về nhà, Giang Chi Châu dọn dẹp phòng bếp xong bước ra ngoài, Hạ Duy liền dẫn Giang Di lên lầu.

Giang Chi Châu đi theo bọn họ lên lầu, mãi đến khi Hạ Duy đi vào phòng ngủ, anh mới đưa tay chặn cửa. Hạ Duy nhìn anh: “Có chuyện gì?”

Giang Chi Châu: “Em còn tức giận sao?”

“Ừm....” Hạ Duy nghĩ nghĩ giây lát mới nói thêm, “Nhưng hình như đã đỡ hơn rồi.”

Dường như Giang Chi Châu nhìn thấy có hi vọng: “..... Vậy tối nay anh có thể về phòng ngủ chưa?”

Giang Di đứng trước cửa phòng của cô bé, vừa hồi hộp lại vừa tò mò ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Hạ Duy nhìn Giang Di: “Con có muốn bố về phòng ngủ không?”

Giang Di nhanh chóng gật đầu: “Muốn ạ, mẹ đừng giận nữa nha.”

“Được.” Hạ Duy nhìn Giang Chi Châu, “Nể mặt con gái, thời gian phạt sẽ rút ngắn lại, nếu như còn có lần sau thì....”

“Tuyệt đối sẽ không còn lần sau nữa.” Giang Chi Châu cất ngang, lần này đã đủ để anh khắc cốt ghi tâm suốt đời rồi.

66. Chương 66: Ngoại Truyện 6

Xin chào mọi người, tôi là A Hoàng, đây là tên do cô chủ thứ hai đặt cho tôi đó.

Bởi vì tôi là một con chó đất không quý giá gì nên người chủ thứ nhất đã vứt bỏ tôi lúc dọn nhà chuyển đi. một nơi từng là nhà lại biến thành đồng hoang tàn trong một đêm, tôi không biết người đó đi đâu rồi.

Tôi đứng chờ ở công trường đến ngày thứ 4 thì gặp cô chủ bây giờ của tôi. Trước đây tôi chưa từng gặp cô ấy, trên người cô đều là hơi thở lạ lẫm. Nhưng thoát nhìn thì cô ấy không tệ chút nào, còn mua chân giò hun khói cho tôi nữa.

cô ngồi xổm bên cạnh tôi nói rất nhiều, nhưng tôi không chú ý lắng nghe lắm, vì tôi đói quá! Lang thang ở công trường mấy ngày nay, tôi không ăn gì cả, còn phải trốn công nhân làm việc ở đây nữa, vì bọn họ không thích chó.

Nhưng hẳn cô gái này thích chó, vì buổi tối cô ấy đến còn đem chân giò hun khói đến cho tôi. Liên tục mấy ngày, cô ấy đều đem đồ ăn cho tôi, có đôi khi là cơm nhà nữa. Tôi phát hiện cô ấy vô cùng thích nói chuyện với tôi, nên lần này tôi cẩn thận lắng nghe một chút.

cô ấy nói, A Hoàng à, em chấp nhận sự thật đi, người chủ kia đã không cần em nữa thì không cần, em được sống tự do thoải mái biết chừng nào, sao còn ở đây chờ người ta chứ! Khi còn trẻ người non dại thì không thể tránh khỏi gặp phải người chủ cặn bã, nhưng em không thể thất cổ ở một cành cây chết đứng không?

Đợi đã, A Hoàng là ai?

“Thế giới bên ngoài lớn như vậy, em nên học tập A Quất một chút, tìm một người dễ bị lừa một chút, tỏ vẻ đáng yêu, người đó mềm lòng sẽ nhận nuôi em đó.”

A Quất là ai cơ?

“.... Hai ngày nữa chị đi rồi, em phải làm sao đây hả?”

cô ấy muốn đi đâu?

Tôi nhìn bóng lưng của cô ấy mà suy nghĩ rất nhiều. cô ấy nói không sai, tôi nên tìm một người dễ bị lừa rồi đi theo người đó.

Thế là tôi đuổi theo cô ấy!

Tôi thuận lợi tìm được một cô chủ mới như vậy đó, còn theo cô ấy về một căn nhà ở thành phố khác —— Lúc này tôi mới biết, hoá ra còn có những thành phố khác nữa.

Ngày đầu tiên về nhà, cô ấy đưa tôi đi làm quen với bạn mới, là một con mèo cam.

Cùng là loại động vật ở nông thôn nên tôi có cảm giác rất thân thiết với con mèo ấy. Tôi nhiệt tình chào hỏi nó, sau đó nghe cô chủ nói rằng: “A Quất, chị có mang cho em đặc sản ở quê chị nè...”

À, hoá ra nó chính là A Quất.

Tôi nhớ lúc ấy nó chỉ kêu một tiếng.

Từ lúc đó tôi liền biết nó là một con mèo lạnh lùng.

Tôi không biết người đàn ông ở lầu dưới có quan hệ thế nào với cô chủ của tôi, nhưng cô ấy thường xuyên dẫn tôi xuống chơi với A Quất. A Quất cũng béo như những con mèo cam khác tôi từng gặp, nhưng hình như nó rất thông minh! Tôi nhìn ra được nó là con mèo đã trải qua sóng to gió lớn, nhưng lúc tôi hỏi nó sao râu mèo lại bị cắt, nó liền giơ móng vuốt cào tôi.

không bao lâu sau, tôi liền phát hiện quan hệ của cô chủ và người đàn ông ở đây.

Bọn họ là người yêu của nhau! Là thứ chuyên môn ngược cún độc thân trong truyền thuyết đó!

May mà tôi không phải cún độc thân, bên cạnh tôi còn một con mèo mà.

Vì bọn họ bắt đầu yêu đương nên thời gian tiếp xúc giữa tôi và A Quất cũng dài hơn. Trong một lần nói chuyện phiếm, A Quất kể cho tôi về phần đời phiêu bạt trước đây. Đó là một khoảng thời gian truyền kỳ và mạo hiểm, dùng một câu để khái quát đó là trong xã hội có Quất ca tôi thì không còn nhiều những con mèo hư hỏng nữa.

Tôi càng thêm bội phục nó sau khi nghe câu chuyện ấy, nhưng tôi vẫn không nhịn được sao nó lại bị cắt râu mèo.

Và rồi kết cục đúng chuẩn của câu chuyện, Quất ca lại giơ móng vuốt cào tôi.

Sợi râu của Quất ca càng dài ra thì tâm trạng nó càng tốt, số lần cào tôi cũng ngày càng ít. Đến khi tôi cảm nhận quan hệ của chúng ta ngày càng khăng khít thì một chuyện bất hạnh xảy ra.

Cậu chủ và cô chủ đưa bọn tôi đi triệt sản.

Lúc đầu tôi rất khó chịu, nhưng cô chủ an ủi cổ vũ tôi nên tôi nhanh chóng vượt qua, nhưng còn Quất ca thì... Hình như nó không chịu được sự đả kích này!

Mỗi ngày nó đều ngồi trước cửa sổ ngẩn người với chiếc bóng của mình, bóng lưng cô đơn và đáng thương như vậy. cô chủ và cậu chủ thay đổi biện pháp lấy lòng nó mà nó vẫn hờ hững.

Tôi không muốn nhìn thấy nó trong tình trạng này, nói thật là tôi rất sợ nó nhảy lầu —— ở chỗ cũ của tôi có một con mèo nhảy lầu tự sát rồi.

Thế là tôi đi đến, đóng vai nó an ủi: “Quất ca, bình tĩnh lại đi, anh là con mèo cam đã trải qua sóng to gió lớn rồi mà.”

Thậm chí tôi còn hát cho nó nghe: “Người ấy nói trong mưa gió, nỗi đau đớn ấy tính là gì chứ...”

Tôi chưa hát xong thì Quất ca lại giơ móng vuốt cào tôi.

A, nắm đấm và móng vuốt nhọn quen thuộc ấy, vậy mà khiến tôi nhớ nhung đến khóc.

Nhưng không phải vì đau.

Sau chuyện này, Quất ca trở lại với Quất ca như ngày trước, khiến tôi rất vui mừng. Thời gian nhanh chóng trôi qua, cô chủ của tôi và anh chủ của Quất ca kết hôn, chúng tôi chuyển đến một căn nhà rộng hơn, ở nơi đó thậm chí còn có sân vườn nữa.

Đôi khi bọn họ sẽ nướng thịt trong vườn, còn tôi sẽ chạy chơi ở đó, bọn họ sẽ cho tôi vài miếng thịt nướng. Còn Quất ca khá lười biếng, nó luôn luôn nằm lì ở sân để phơi nắng hoặc ngủ.

Lại không lâu sau, chúng tôi có một cô chủ nhỏ, là một bé gái cực kỳ đáng yêu. cô chủ và cậu chủ đều vui mừng vô cùng, nay cả Quất ca cũng hiếu kì với thành viên mới trong gia đình.

cô chủ nhỏ dần lớn lên, có thể chơi đùa với chúng tôi, trong nhà có rất nhiều đồ chơi cho mèo, bình thường khi cậu chủ chơi với Quất ca, anh ấy chỉ liếc mắt một cái, nhưng khi cô chủ nhỏ chơi đùa với anh thì Quất ca cũng phối hợp chơi với cô bé một lúc.

Đến lúc cô chủ nhỏ lại lớn hơn một chút, đôi khi cô bé cũng sẽ theo cô chủ và cậu chủ ra ngoài dẫn tôi đi dạo. Nơi này có diện tích rất rộng, trước đây tôi chạy một vòng còn chưa thấy đã ghiền, nhưng bây giờ tôi chạy một vòng rồi sẽ thở hồng hộc.

Tôi nghĩ tôi già rồi, sức khỏe không được như xưa. Aiss, năm tháng cũng không buông tha cho một chú chó như tôi.

Ở đây cũng một gia đình khác cũng hay dắt chó đi dạo, mỗi ngày chúng tôi đều gặp nhau. Chó nhà bọn họ là một chú Husky, có tên là Hạo Thiên Khuyển. Tôi cảm thấy tên này rất hay, nhưng tôi vẫn thích tên A Hoàng hơn.

Tuổi của Husky lớn hơn tôi một chút, nó đi dạo cũng ngày càng mệt mỏi hơn. Trước đây chúng tôi còn có thể so tài xem ai chạy nhanh hơn, nhưng bây giờ phần lớn thời gian chúng tôi đều ngồi một chỗ suy nghĩ về cuộc đời của một chú chó.

anh husky nói, nhìn kìa, cậu chủ nhỏ nhà tôi rất xứng đôi với cô chủ nhỏ nhà cậu.

Tôi đáp, đúng rồi!

anh Husky nói, không gạt gì cậu, vợ của cậu chủ nhà tôi là do tôi giúp cậu ấy theo đuổi đó!

Ta nói, phải không? Vậy thì anh cũng hợp tác cho cô chủ nhỏ và cậu chủ nhỏ đi.

Sau đấy anh Husky bỗng nhiên rú lên.

nói thật, mặc dù tôi quen anh ấy lâu rồi nhưng đôi khi tôi thật không hiểu về loài Husky chút nào.

đã hết thời gian đi dạo, anh Husky tạm biệt tôi, ngày mai gặp nha người anh em! Tôi cũng chào tạm biệt anh, ngày mai gặp, anh trai!

Tôi không biết tôi còn bao nhiêu ngày mai, không biết liệu tôi có cơ hội nhìn thấy cô chủ nhỏ và cậu chủ nhỏ ở bên nhau không? Cuộc đời của một chú chó thật sự là quá ngắn ngủi, nhưng tôi sẽ luôn ở bên cạnh bọn họ, đến ngày cuối cùng của cuộc đời tôi.

Tác giả có lời muốn nói: Bộ truyện này đến đây là kết thúc, cảm ơn mọi người đã theo dõi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-khong-hop-yeu-duong>